

Giới thiệu Hôn Nhân Đã Qua

Truyện Hôn Nhân Đã Qua, tình yêu của thời sinh viên thật sự rất đẹp, rất ngây thơ không cần nghĩ ngợi gì hết chỉ biết trước mắt là một màu hồng rất hoàn mỹ mặc dù chưa biết tương lai sau này sẽ ra sao và như thế nào.

Một cô sinh viên với tâm hồn trong sáng yêu một anh chàng nổi tiếng nhất trường, tưởng rằng tình yêu của họ sẽ không có trở ngại gì, nhưng không ngờ chỉ vì không môn đăng hộ đối mà gia đình anh bắt anh từ bỏ cô.

Cô vì muốn quên anh mà mới gặp anh chàng kia chưa được bao lâu thì đã kết hôn với hắn chỉ trong thời gian ngắn. Có phải đây là cuộc hôn nhân trao đổi để cô có thể quên anh và nỗi buồn. Mặc dù trước hôn nhân cô không hề yêu thương gì hắn nhưng dần dần khi họ sống chung với nhau thì đã nảy sinh tình cảm nhưng hắn hơi độc đoán trong tình yêu.

Bất ngờ người yêu cũ trở lại và thế là sự ghen tuông lẫn sự độc đoán của hắn trở dậy khiến cô như nghẹt thở giữa mối tình tay ba này. Cô quyết định ra đi cùng với đứa con chưa chào đời để bình tâm suy nghĩ lại là có nên tiếp tục cuộc hôn nhân này hay không?

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1

Mặc dù đang nằm trên chiếc giường theo phong cách châu u cực kì xa hoa này, lại còn lăn qua lăn lại mấy tháng nay rồi mà Thời Tiêu thỉnh thoảng vẫn không dám tin vào cảm giác chân thực này.

Tấm rèm cửa khẽ rũ xuống, ánh mặt trời chiếu thu nhẹ nhàng hắt qua rèm vào trong nhà, khiến cho tất cả những đồ vật đắt tiền đều được phủ một lớp ánh sáng mê hoặc, đẹp và mơ hồ tựa như đang trong cõi mộng.

Trong bức ảnh rất to treo trên tường đối diện là hình ảnh một nam một nữ, ăn mặc hết sức “ra dáng”, khoe mỗi kẻ mỉm cười. Người đàn ông thì lịch lãm, tuấn tú, người phụ nữ thì dịu dàng, thuần khiết, trông vô cùng xứng lứa vừa đôi tạo cho không gian càng thêm lãng mạn.

Thời Tiêu uể oải dựa vào cái gối sau lưng, chu môi, cảm giác toàn thân đau nhức, bỗng trùng mắt với người đàn ông trong bức ảnh đối diện, thầm nghĩ: Đúng là đồ cảm thú, cảm thú! Thế là mình đã lấy một kẻ cảm thú được cả tháng trời rồi, hơn nửa ngày nào cũng bị tên cảm thú ấy ức hiếp từ trong ra ngoài đến N lần.

Sở dĩ gọi là “cảm thú” chính là bởi vì anh ta chưa bao giờ để mắt đến ai.

Thời Tiêu xoa xoa cơ thể đau nhức đến tê dại của mình, cứ như thể đó sắp không còn là cái lưng của mình nữa. Thời Tiêu chửi thầm vô số lần, tay chống vào cằm, mơ hồ nhớ lại diễn tiến của câu chuyện. Hình như chỉ hơn một tháng trước, bản thân mình vẫn còn là một cô gái nhà lành ngây thơ trong sáng, mặc dù mỗi lần nói về điểm này, đứa bạn nổi khổ là Quyên Từ thường xuyên nôn ọe không biết bao nhiêu lần.

(Quyên Từ: “Xì! Bà con cô bác đừng tin vào cái mặt ngây thơ, đần độn của cô ta, đấy chẳng qua chỉ là cái vỏ bọc của một người đàn bà tầm thường, độc miệng. Umm... Tiêu Từ chết tiệt, cậu lấy cái gì bịt miệng tớ thế hả? Sao mà hời thế này?” “Thời Tiêu cười hà hà: “Tất của cậu đấy, tự sản xuất tự dùng, rất bảo vệ môi trường! A ha ha ha!”

Quay lại chuyện chính, ngày cuối tuần của một tháng trước, ánh mặt trời bên ngoài rạng rỡ, tiếng chim líu lo trên cành, Thời Tiêu lại ngồi trong quán cà phê của một khách sạn năm sao phía đông thành phố, lắng nghe người đàn ông ngồi trước mặt thao thao bất tuyệt, thỉnh thoảng lại liếc mình bằng đôi mắt giống hệt như hai hạt vừng.

Thời Tiêu đã nghĩ muốn lấy cái gương nhỏ trong túi ra soi đến cả trăm lần, xem xem mặt mình có đột nhiên biến dạng hay không. Người ngoài trông vào chắc sẽ nghĩ cô có duyên với “đậu xanh”[1], nếu không tại sao khi đối diện với anh, anh lại nhìn cô một cách thân thiết như thế.

Thời Tiêu nhiều lần muốn nhắm mắt cho qua, nhưng chẳng may ngay trên đầu cô là một chiếc đèn chùm pha lê, thứ ánh sáng chói lòa ấy thậm chí còn khiến cho những “hạt đậu” thanh xuân đẹp đẽ trên mặt anh ta càng thêm hiện rõ.

Thời Tiêu nghĩ trước khi đi có nên đến trước quầy phục vụ, đưa ra một ý kiến mang tính xây dựng hay không, nhưng đó là có đôi khi, ánh đèn mờ ảo một chút, khoảng cách xa xa một chút mới khiến cho cô cảm nhận về cái đẹp được nảy sinh.

Ngón tay của Thời Tiêu siết chặt lấy cái thìa bằng bạc, quấy đều cốc cà phê bằng sữa, lại còn phải thỉnh thoảng âm ừ đáp lời: “Ồ, thật à?”, “Thế sao”, đại loại mấy câu hết sức vô nghĩa như vậy, trong lòng liên tục thở dài: Thật không biết đi hai, đồng nghiệp, chị gái và em gái hàng xóm “mời” đâu ra “cực phẩm” này.

Thời Tiêu nhìn người đàn ông ngồi đối diện, nhất thời hoài nghi không biết anh ta có phải là một “nhân yêu”[2] đã vượt biên từ Thái Lan sang đây hay không, bởi vì tướng mạo xấu xí nên đành phải chạy đến Trung Quốc kiếm miếng ăn.

Thời Tiêu cúi đầu nhìn đồng hồ trên cánh tay, đã chịu đựng anh ta đến cả tiếng đồng hồ, đã thế đối phương vẫn còn thao thao bất tuyệt, thời gian cứ như thế kéo dài đến vô tận.

Thời Tiêu nhủ thầm, nếu như phát huy miệng lưỡi của mình, xử lý gã đàn ông này xong xuôi, về nhà liệu mẹ có xử lý cô không?

Cân nhắc mất khoảng năm phút, cảm thấy cho dù có bị mẹ xử lý, cũng còn hơn là phải ngồi đây tội.

Gã đàn ông ngồi đối diện vẫn không phát hiện ra sự bất thường của cô, có lẽ là cảm thấy mình đang thao thao bất tuyệt nên đành chấm dứt cuộc “diễn thuyết” dài đến năm trăm năm kia để bắt đầu nói đến những vấn đề chính. Thế là anh ta ngừng đầu lên hỏi:

- Cô Thời này, lương của cô bây giờ là bao nhiêu tiền thưởng, đãi ngộ thế nào...?

“Kieng”, chiếc thìa trên tay Thời Tiêu rơi xuống cốc cà phê. Cô cúi đầu giãy lắt rồi ngẩng đầu lên, thành thật trả lời:

- Tháng trước thiếu 9 hào thì đủ 1158 tệ, đây là còn bao gồm cả tiền hỗ trợ công tác. Tháng này có lẽ càng ít hơn đây!

Nói thế là đủ tường tận rồi chứ hả?

Anh ta im lặng hồi lâu rồi mới gượng gạo nói:

- Chẳng phải mọi người đều nói nhân viên công chức các cô lương cao lắm mà, sao chỉ có ngần ấy thôi?

Thời Tiêu cười tinh quái:

- Người giới thiệu không nói với anh rằng tôi thực ra chỉ là một nhân viên quen, lại chỉ là một nhân viên quản lý kế hoạch hóa gia đình, chẳng có màu mè gì, đương nhiên chẳng thể bì với người khác được.

Gã ta rõ ràng có vẻ bất mãn, nhưng đôi mắt to bằng con tép kia vẫn liếc cô vài cái, chắc là vì cảm thấy ngoại hình của Thời Tiêu cũng bắt mắt nên cúi đầu gật gù:

- Cho dù là vậy, chắc là cô Thời cũng không phản đối nguyên tắc công chứng tài sản trước hôn nhân chứ nhỉ?

Thời Tiêu lắc đầu:

- Tôi tuyệt đối tán thành! (Xí, tán thành cái con khi, châm ngôn sống của tôi là: của anh là của tôi, của tôi vẫn là của tôi, đây mới là phong cách của phụ nữ hiện đại!).

Hắn ta thở phào, nói bằng giọng ban ơn

- Buffet ở khách sạn này cũng không tồi, lát nữa tôi mời, nhưng sau khi kết hôn, chúng ta nên cố gắng ăn ở nhà. Cô biết nấu cơm đúng không, nguyện vọng lớn nhất của tôi là lấy được một người vợ hiền lành, đảm đang, hết giờ làm về nhà là được ăn những bữa cơm đầm ấm, hợp khẩu vị, vân vân và vân vân...

Hắn ta thần nhiên tưởng tượng ra viễn cảnh cuộc sống hôn nhân cùng hình ảnh một người vợ hiền lành, đảm đang, tam tòng tứ đức theo truyền thống Trung Quốc. Thời Tiêu lấy hết nhẫn nại của mình để chờ đợi anh ta kết thúc mớ ảo tưởng của mình rồi mới lên tiếng:

- Anh Vương này, giờ nói chuyện này e là có hơi sớm?

Nhìn bộ dạng ngạc nhiên của anh ta, Thời Tiêu đột nhiên rướn người về phía trước, ghé sát, thì thầm:

- Thực ra tôi có vấn đề này rất khẩn khoản, mong anh Vương rộng lượng chỉ giáo!

Anh ta ngây người: “Chuyện gì?”

Mắt Thời Tiêu lấp lánh vẻ ranh mãnh, khuôn mặt nghiêm nghị nói:

- Tôi nghi ngờ không biết có phải anh từ Thái Lan di dân qua đây không, độ pH của anh rõ rệt lớn hơn 7, bằng 7 hay nhỏ hơn 7? Ngoài ra tôi rất hiếu kỳ với mục phi giới tính trên chứng minh thư của anh!

Thời Tiêu vừa nói xong đã loáng thoáng nghe thấy tiếng cười xung quanh, nhưng cô chẳng có thời gian đâu mà để ý, bởi vì bộ mặt của hắn ta lúc này trở nên vô cùng thú vị.

Bộ mặt nhăn nhó, méo xệch khiến cho những hạt “đậu xanh” trên mặt hắn ta cũng như đang giật giật, trông như thể đang đấu tranh dữ dội lắm. Hắn ta giờ tay lên chỉ vào mặt Thời Tiêu, nghẹn giọng hồi lâu nói không ra lời, đành đứng bật dậy định bỏ đi. Nào ngờ Thời Tiêu đã gọi anh ta lại:

- Anh Vương, nhớ trả tiền cà phê rồi hãy đi, tiền lương của tôi thấp lắm, không gánh nổi khoản tiêu pha đắt đỏ này. Ngoài ra tôi cũng xin cung cấp cho anh một thông tin, muốn tìm một cô vợ dịu dàng, tam tòng tứ đức, anh đến thời kỳ trước giải phóng cũng không có cơ hội đâu, chắc phải về cuối đời

Thanh mới được!

Mặt hần tím tái vì tức, trừng mắt với Thời Tiêu, hần ra quầy thanh toán rồi đi thẳng không buồn ngoảnh đầu lại.

Nhân viên phục vụ ái ngại cầm hóa đơn đi ra và nói:

- Thưa chị, anh kia chỉ thanh toán tiền một cốc cà phê!

Thời Tiêu chửi thầm vô số lần tên khốn kiếp kia xót đứt ruột móc ví ra trả tiền, trong lòng thầm nhủ lần sau đi xem mắt phải nói trước với mẹ là hẹn ở quán KFC, ít nhất thì đồ ở đó rẻ hơn chỗ này nhiều.

Cúi đầu nhìn nửa cốc cà phê còn lại, thiết nghĩ không nên lãng phí tiền bạc nên cô liền ngửa cổ uống cạn.

Bỗng nhiên có một bóng đen tiến lại gần khiến cho Thời Tiêu giật nảy mình, chẳng lẽ ban này mình chưa đủ độc miệng, hoặc cũng có thể gã ta đã mất đi lý trí, định quay lại tấn cho mình một trận.

Tay siết chặt chiếc cốc, Thời Tiêu ngẩng đầu, không biết người đàn ông đứng đối diện đã xuất hiện từ lúc nào. Anh ta rất cao, đến nỗi che khuất ánh sáng, chói lòa từ cái đèn chùm trên đầu. Do góc độ nên phần lớn khuôn mặt anh ta chìm trong bóng tối, mặc dù vậy, một người đàn ông tuấn tú và phong độ như thế này đúng là cực kỳ hiếm có, ít nhất thì Thời Tiêu đã ngần này tuổi rồi nhưng lần đầu mới nhìn thấy có người như vậy.

Người đàn ông đó tự nhiên ngồi xuống ghế đối diện như thể đã quen với Thời Tiêu từ tám trăm năm trước vậy.

Giờ thì Thời Tiêu đã nhìn rõ hoàn toàn người đàn ông này, dùng từ “khôi ngô tuấn tú” cũng không thể miêu tả được hết vẻ đẹp của anh ta, ăn mặc rất lịch sự, áo sơ mi đen, chiếc áo vét màu xám bạc vắt trên cánh tay, trông rất hợp với đôi mắt đen láy và sáng long lanh của anh ta.

Diệp Trì cả đời chẳng bao giờ nghĩ mình sẽ chủ động bắt chuyện với một cô gái xa lạ. Chuyện này nếu để đám bạn bè anh em của anh biết được thì chẳng khác gì một quả bom lớn phát nổ.

Nhưng hôm nay anh lại không tự chủ được bản thân mà làm chuyện này. Vừa bàn xong chuyện làm ăn với khách hàng, dặn thư kí Trương đi tiếp khách, đang định rời đi thì nghe thấy cặp đôi này nói chuyện.

Thực ra ngay từ khi đôi nam nữ này bước vào, anh đã chú ý đến họ. Một cô gái ăn mặc kiểu này, lại ngồi uống cà phê ở một nơi như thế này quả thực chẳng phù hợp chút nào.

Cô gái ăn mặc rất thoải mái, một bộ quần áo thể thao, chân đi giày bệt, cột tóc đuôi ngựa, trên mặt dường như chẳng có chút son phấn nào, hai má đỏ hồng, trông rất trẻ trung và tràn trề sinh lực, giống như một cô gái nhỏ nhắn thuần khiết vừa bước ra khỏi cánh cửa trường đại học.

Xét về diện mạo, người đàn ông đi cùng thua xa, nếu không phải nghe thấy hai người nói chuyện với nhau thì anh không thể tưởng tượng rằng cô gái nhỏ này đến xem mắt. Mà nếu như là đến xem mắt thật thì cô khi tuổi tác của cô ấy cũng không ít như anh nghĩ. Nói thực lòng, Diệp Trì rất bất ngờ, và vì bất ngờ nên anh đã không tự chủ được bản thân mà chú ý đến cô.

Lúc Diệp Trì bàn xong chuyện làm ăn với khách hàng, anh vô tình nghe thấy người đàn ông kia có vẻ cao giọng nói chuyện, anh ta không hề có ý hạ thấp giọng, thậm chí còn ra vẻ khoe khoang, kể về những chiến tích huy hoàng của bản thân, còn cô gái chỉ ậm ừ cho xong chuyện.

Diệp Trì cảm thấy mất hết hứng thú, nhưng lúc định đứng dậy ra về, nghe thấy tiếng của cô gái, Diệp Trì lại quay lại chỗ ngồi, không nhịn được bật cười.

Cô nhóc này nồm mép cũng độc địa gớm, nhưng chính điều ấy lại lôi cuốn sự chú ý của anh. Diệp Trì luôn biết bản thân chẳng phải là một người tốt đẹp gì cho cam, tính cách độc đoán chẳng ai bì được, làm gì cũng phải đặt sở thích của mình lên trên hết. Anh cảm thấy rất hứng thú với cô nhóc này, thế nên đương nhiên chẳng thể dễ dàng bỏ qua.

Cô nhóc này rất khác với những cô gái mà anh từng qua lại, rất mới mẻ và thú vị, vì vậy mà anh chẳng ngại ngần ngồi ngay xuống trước mặt cô, khẽ nở nụ cười đầy kiêu hãnh và mê hoặc, nói:

- Cà phê không phải uống như vậy đâu, uống như thế nên đi uống rượu thì hơn. Thế nào? Có hứng thú không? Tôi mời!

Thời Tiêu bị gã “đàn bà” kia hành hạ suốt cả buổi, nhưng cô cũng biết nếu bây giờ về nhà thế nào cũng ị “má già” quạt cho một trận, thế thì chi bằng lang thang bên ngoài giết thời gian, đợi đến tối về nhà Quyên Từ ở nhờ một hôm tránh bão còn hơn!

“Má già” bây giờ lăm chuyện đến phát khiếp, mục tiêu cuộc đời của bà đã chuyển từ việc quản lý chồng sang việc kết hôn của con gái, tốc độ cực nhanh, còn nhanh hơn cả tốc độ lây lan của tế bào ung thư.

Thời Tiêu nhiều lúc cũng băn khoăn, mình mới hai tư tuổi đầu, sao trong mắt mẹ cô, cô lại chẳng khác gì một món hàng tồn kho cần phải “sang tay” ngay?

Vì vậy nên chẳng cần mất nhiều công sức, Diệp Trì cũng lười được Thời Tiêu đến quán bar. Về sau Thời Tiêu đã nghĩ rất nhiều, bản thân mình đúng là không thể chống lại dù chỉ một chút cám dỗ, đặc biệt là “mỹ nam kế”.

[1]. Mụn trứng cá.

[2]. Là người nhìn ngoại hình giống như một người phụ nữ nhưng thực chất lại là đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Chuyện về sau ra sao Thời Tiêu có nhớ thế nào cũng không thể nhớ được, bởi vì cô đã uống say bí tỉ.

Nói thực lòng, tư lượng của Thời Tiêu không hề kém, bởi vì bố cô là “tiền tửu”. Lịch sử uống rượu của cô có thể nói là bắt đầu từ năm một tuổi, người bố “vô lương tâm” của cô đã lấy thìa chấm rượu rồi bôi vào miệng cô.

Mấy vụ huy hoàng sau đó đủ để chứng minh Thời Tiêu chính là con đẻ của bố cô. Lúc tốt nghiệp cấp hai, trong buổi liên hoan của lớp, cô và Quyên Tử đã tu liền ba chai bia mà mặt vẫn tỉnh bơ, khiến cho bọn con trai trong lớp cứ phải gọi là trợn tròn mắt vì kinh ngạc.

Lúc thi vào cấp ba, Thời Tiêu và Quyên Tử không hẹn mà cùng rù nhau giả bộ là những “nai tơ” vô cùng ngây thơ, đánh lừa được không ít thầy trò trong lớp chỉ có hai cậu bạn trai cùng thi vào trường cấp ba với hai cô là biết rõ, mỗi lần nhìn thấy hai cô là liền tránh thật xa, nếu không phải bắt buộc đi thì không bao giờ chủ động nói chuyện với các cô.

Đối với hai thằng con trai uống rượu thua cả con gái, lại cứ thù dai, canh cánh trong lòng, Thời Tiêu và Quyên Tử chẳng thèm để tâm làm gì.

Thực ra nguyên nhân khiến Thời Tiêu và Quyên Tử thay đổi lớn đến như vậy là bởi vì trong lễ khai giảng, Quyên Tử đã để mắt đến một thầy giáo thực tập mới đến, còn Thời Tiêu lại kết anh chàng đẹp trai biết chơi ghi ta ở lớp trên, đương nhiên là cô thích đơn phương rồi.

Yêu thầm đến tận năm lớp mười một, bỗng một hôm Thời Tiêu bị đau bụng phải vào nhà vệ sinh, cô vô tình bắt gặp cảnh tượng anh chàng đó đang ôm hôn thầm thiết một đàn em lớp dưới ở trong góc khuất hành lang, lúc này cô mới phát hiện ra người ta cũng thích trai đẹp như mình.

Thời Tiêu lúc ấy bị ảnh hưởng của Quyên Tử, cảm thấy “yêu đồng tính” là một “sự nghiệp” vĩ đại và có tiền đồ rạng rỡ. Do vậy đứng trước mặt “tình yêu đồng tính”, chút tình đơn phương nhỏ nhoi của cô thật chẳng đáng kể. Vì vậy sau khi “cho” hết những thứ trong bụng ra, mối tình đầu của Thời Tiêu cũng tan đi chẳng chút dấu vết.

Thật trùng hợp, đúng lúc ấy thì Quyên Tử cũng bại trận trong công cuộc theo đuổi tình yêu. Thế là hai người lại quay lại giảng hồ. Trong buổi sinh nhật một người bạn học lớp mười một, mỗi người “đánh” hết một nửa chai Nhị Oa Đầu, hạ gục tất cả đám con trai trong lớp. Kể từ đó về sau, đám con trai trong lớp chẳng ai dám ho he gì trước mặt hai cô, cũng vì thế mà mục tiêu “câu kéo” một hai anh chàng hotboy của Thời Tiêu không thể thực hiện được.

Ban đầu bạn Thời Tiêu của chúng ta thỉnh thoảng cũng nhận được vài bức thư tình, về sau ngay cả một mảnh giấy cũng không có. Trong nỗi đau giằng xé, Thời Tiêu đã thề không bao giờ uống rượu nữa. Nhưng vì sự đặc chí nhất thời vào năm nhất đại học, cô lại phá lệ, hậu quả đúng là cả đời khó quên.

Kể từ đó, Thời Tiêu không còn động vào những đồ uống có chứa cồn nữa. Nào ngờ hôm nay bị “gã đàn bà” kia chọc tức, lại không thể chống lại cảm dỗ của trai đẹp, Thời Tiêu lại uống rượu. Và hậu quả là, ngày hôm sau tỉnh dậy, cô phát hiện mình đang ở trong căn phòng nà

Thời Tiêu tỉnh rượu liền nhìn thấy một người đàn ông khôi ngô thân đẹp như một bức tượng điêu khắc đang nằm bên cạnh mình, còn mình thì trên người không một mảnh vải che thân.

Lúc ấy Thời Tiêu có túm tóc bứt tai cũng không thể nhớ ra chuyện tối qua xảy ra như thế nào, nhưng cảm giác đau nhức toàn thân vô cùng rõ rệt, vì vậy cô cũng loáng thoáng nhận ra đã có chuyện gì xảy ra.

Đúng lúc Thời Tiêu đang buồn bực thu dọn hậu quả thì Diệp Tri tỉnh giấc. Đến giờ Thời Tiêu vẫn còn nhớ rõ hình ảnh người đàn ông thư thái đang rộng chân tay trong ánh sáng buổi sớm, thân hình không một chút mỡ thừa, toàn thân toát lên vẻ mạnh mẽ và hấp dẫn, nếu không sao Thời Tiêu lại nghĩ đến bức tượng David chứ?

David là thần tượng mà Thời Tiêu suốt đời không thể bỏ qua.

Anh chàng David Diệp Tri cứ tỏ vẻ tự nhiên như anh và Thời Tiêu đã là một cặp vợ chồng lâu năm rồi, ung dung xuống giường đi đánh răng rửa mặt, quần một cái khăn tắm quanh eo rồi xuống lầu, rửa tay nấu súp. Thời Tiêu cứ cảm thấy người vợ hiền lành đảm đang mà “gã đàn bà” kia hướng đến có lẽ giống như Diệp Tri.

Hai người ăn sáng trong không khí hiền hòa. Xuất phát từ nguyên tắc phân công công việc, ăn xong Thời Tiêu chủ động đi rửa bát. Lúc Thời Tiêu rửa bát, Diệp Tri đứng dựa vào cửa, cười ngọt ngào nói:

- Chúng ta có vẻ rất hợp nhau, hay là cưới nhau đi!

Thời Tiêu lúc ấy còn tưởng anh ta nói đùa, quyết không chịu thua, gật đầu đáp:

- OK! Nếu vậy chúng ta đi đăng ký đi!

Diệp Trì bật cười sáng khoái. Trong phút thất thần, Thời Tiêu không còn nhớ là mình đã đưa chứng minh thư cho anh ta như thế nào nữa, chỉ biết một lúc sau, anh chàng thư kí họ Trương đẹp trai của anh ta hấp tấp chạy đến, lấy chứng minh thư của hai người, còn dùng điện thoại chụp ảnh chung của hai người rồi mang đi.

Khoảng một tiếng sau, một tờ giấy đăng ký kết hôn đóng dấu đỏ chói được chia ra trước mặt hai người ngồi đực mặt ra, cô không bao giờ biết thủ tục đăng ký kết hôn lại đơn giản và nhanh gọn đến thế.

Mới đầu Thời Tiêu còn tưởng đây chỉ là một màn kịch mà Diệp Trì và thư kí của anh ta bắt tay tạo dựng nên, dù sao cô vẫn nhớ hôm ấy là cuối tuần, các cơ quan nhà nước như cục Dân chính sẽ không làm việc ngày cuối tuần.

Về sau Diệp Trì dẫn cô đến một ảnh viện áo cưới, chụp một loạt ảnh cưới xong, lúc này Thời Tiêu mới cảm thấy có chút gì đó chân thực.

Sau cả ngày vật vờ, cuối cùng Thời Tiêu cũng chấp nhận cái hiện thực như trò đùa này, cô lại bắt đầu buồn phiền, làm sao để thông báo cái tin “giật gân” này cho “má già” của cô đây? Mặc dù mẹ cô rất sốt ruột muốn gả cô đi, nhưng dù sao hôm trước mẹ cô còn bắt cô đi xem mắt, thế mà hôm sau cô đã dẫn một “ông chồng” về, chắc mẹ cô sẽ sốc nặng mất.

Đúng lúc cô đang buồn phiền thì mẹ cô gọi điện đến, sốt sắng thông báo với cô là đoàn khiêu vũ người cao tuổi của họ cũng làm một buổi về quê biểu diễn, học hỏi tinh thần của các đoàn hội chính quy, không biết đã về đến đâu biểu diễn rồi, bảo Thời Tiêu đến chỗ Quyên Tử ở tạm.

Trước khi đi, bà còn không quên hỏi thăm kết quả buổi xem mắt của con gái. Thời Tiêu đương nhiên chẳng dám nói thật, chỉ âm ỉ là cũng được cho xong chuyện. Mẹ Thời Tiêu đang vui nên hài lòng bảo Thời Tiêu tháng này không phải nộp lương, dùng tiền ấy đi mua mấy bộ quần áo đẹp đẹp để lúc hẹn hò có cái mà mặc.

Thế là dưới sự hộ tống bằng xe riêng của Diệp Trì, Thời Tiêu về nhà một chuyến, thu dọn ít quần áo thay giặt hàng ngày cùng laptop, còn cả chiếc xe đạp điện chuyển đến căn hộ cao cấp của Diệp Trì, sống cuộc sống chung, à không, cuộc sống hôn nhân.

Những người quen biết với Thời Tiêu đều biết Thời Tiêu có một cái tật là vô lo vô nghĩ. Do vậy ở chung với Diệp Trì được một tháng, mặc dù sáng nào dậy cũng vẫn thấy có cảm giác không thật nhưng Thời Tiêu lại rất hài lòng, thậm chí có khi còn thấy mừng thầm.

Cả căn hộ lớn như thế này đương nhiên không thể giao cho một mình Thời Tiêu thu dọn, ngày nào cũng có một cô giúp việc theo giờ đến quét dọn vào một giờ cố định. Bữa sáng và bữa tối đều do Diệp Trì đích thân xuống bếp, bởi vì nếu chờ nấu nướng có lẽ hai người đã chết đói từ lâu rồi.

Món ăn do Diệp Trì làm không thể nói rõ là ngon thế nào, nhưng Thời Tiêu dưới sự hun đúc mấy chục năm của mẹ, cảm thấy tay nghề nấu nướng của Diệp Trì có thể sánh ngang với các đầu bếp của khách sạn năm sao. Vì vậy ngày nào cô cũng ăn uống rất ngon miệng.

Điều cô không ngờ là Diệp Trì cũng đột nhiên tìm ra được mục tiêu cuộc đời từ đây, chính là nấu cơm cho vợ thậm chí còn cảm giác thành công hơn cả giành được một hợp đồng làm ăn lên đến vài trăm triệu.

Thế nên hàng ngày cứ có thời gian rảnh rỗi là anh lại chăm chỉ nghiên cứu các sách nấu ăn từ cổ chí kim. Vừa hết giờ làm một cái là hủy hết các cuộc tiếp khách tất tả trở về nhà chăm bẵm cho cô vợ bé bỏng của mình. Có cho cô ăn no thì tối cô mới có sức chăm cho mình. Chẳng mấy chốc giữa hai người đã hình thành nên sợi xích sinh vật vững chắc.

Thực ra Diệp Trì cũng không ngờ mình vì một phút bốc đồng mà nảy ra ý định kết hôn. Nguyên nhân có lẽ là vì đợt này gia đình thúc giục dữ quá, tình cờ lại biết cô nhóc này có ý với mình, thế là đi đăng ký luôn.

Chiều hôm đi đăng ký kết hôn, lúc anh đang ngồi nghỉ ngơi ở ảnh viện, đợi cô nhóc này thay đồ thì nhận được điện thoại của bố: “Diệp Trì, mày về đây ngay cho tao, mày lằng nhằng ở bên ngoài tao mặc kệ, nhưng mày mà dẫn một con bé chẳng ra đâu vào đâu về nhà họ Diệp thì tao giết chết mày!”

Diệp Trì kéo cái điện thoại ra xa tai, “trận sấm sét” khiến cho màng nhĩ anh tê dại. Ông cụ vẫn còn khỏe lắm, chẳng khác gì thanh niên. Chẳng mấy chốc ông nghe đã được chuyển cho “bà Diệp” dịu dàng và hiền hậu: “Trì à, hôn nhân là chuyện lớn, mặc dù bố mẹ thúc giục nhưng con không thể tùy tiện kiếm đại một đứa dẫn về nhà được. Như thế là quá nông nổi, bốc đồng. Con bé tên là gì? Bao nhiêu tuổi, làm nghề gì? Trong nhà nó còn có ai? Nếu như con thích người ta thật thì dẫn về nhà trước, chúng ta sẽ bàn bạc rồi nói sau!”

Diệp Trì bật cười: “Mẹ à, mẹ còn không tin vào con mắt của con à? Mặc dù con không dám đảm bảo bố mẹ sẽ yêu cô ấy như con đẻ, nhưng ít nhất cũng sẽ không ghét cô ấy đâu. Còn về chuyện bàn bạc kia, bọn con đã đi đăng ký rồi, còn bàn bạc cái gì nữa. Thôi được rồi, giờ con đang bận, đợi một thời gian nữa con sẽ dẫn Tiêu Tiêu về thăm bố mẹ. À mẹ nói với bố, đừng lợi dụng quyền cá nhân để điều tra Tiêu Tiêu, con hy vọng bố mẹ sẽ tôn trọng lựa chọn của con!”

Nói hết Diệp Trì liền cúp điện thoại. Anh biết rất rõ, nếu như mình không nói câu này, bố anh chỉ cần một cú điện thoại là chưa đầy một tiếng, lý lịch của cô nhóc sẽ lập tức được nằm lên bàn làm việc của ông. Diệp Trì rất không tán thành cách làm việc sặc mùi “chủ nghĩa quân phiệt”, coi thường nhân quyền của bố. Chủ yếu là vì anh hy vọng mình có thể từ từ tìm hiểu, phát hiện những điều bất ngờ và lý thú mà cô nhóc này mang lại.

Ý nghĩ này khiến cho Diệp Trì nhớ lại tâm trạng thuở nhỏ, lúc đi trồng nho với ông nội, từ lúc gieo hạt giống, ngày ngày tưới tắm cho nó cho đến lúc nó nảy mầm, sau đó lớn dần, lan ra khắp cái giàn trong vườn, kết những chùm quả sai trĩu và ngọt lừ. Mặc dù rất chậm chạp nhưng mỗi khoảnh khắc đều là một quá trình ngập tràn sự bất ngờ và hứng khởi.

Diệp Trì năm nay ba mươi tư tuổi, trong ba mươi tư năm cuộc đời của mình, đây là lần đầu tiên anh tìm lại được cái cảm giác khiến anh khó quên, vì vậy anh càng thêm trân trọng.

Thời Tiêu đương nhiên chẳng thể hiểu được suy nghĩ rối rắm trong đầu Diệp Trì, nói chung là có chỗ ăn chỗ ngủ, có người nuôi, hơn nữa lại được Diệp Trì đảm bảo sẽ dần xếp ổn thỏa về phía bà mẹ “ác ma” và ông bố “tiên tử” của mình, thành ra Thời Tiêu cũng thấy yên lòng.

Mặc dù mỗi sáng thức dậy thường có cảm giác không chân thực, nhưng cảm giác ấy nhanh chóng bị cô gạt sang một bên. Nói chung là, lúc này, Thời Tiêu vẫn còn chưa hết mơ hồ về cuộc hôn nhân chớp nhoáng của mình.

Tiếng chuông lành lót đột ngột vang lên khiến cho Thời Tiêu giật nảy mình, Thời Tiêu vội vàng quay lại nhìn chiếc đồng hồ báo thức ở đầu giường. Kim giờ đã chỉ sang số chín, kim phút chỉ vào số sáu. Chín giờ rưỡi, thím giúp việc không đến sớm như thế này đâu, vậy thì có thể là ai nhỉ?

Nói thực lòng, Thời Tiêu rất muốn giả bộ như không nghe thấy, tiếp tục trùm chăn ngủ cho đã, dù gì hôm nay cũng là thứ bảy, hơn nữa tối qua lại bị tên Diệp Trì cầm thú ấy “xực” hết lần này đến lần khác không biết chán. Hôm nay mới sáng đã nghe thấy tiếng chuông, hình như anh ta có buổi tiếp khách nào đó rất quan trọng.

Nhiều lúc Thời Tiêu độc mồm rủa cho “thằng nhóc” của Diệp Trì bị lão hóa sớm do sử dụng quá nhiều. Tiếng chuông cửa vẫn lành lót vang lên bên tai, Thời Tiêu đành phải nhanh chóng ngồi dậy, mặc bộ quần áo thể thao vào, súc miệng, rửa mặt qua loa, túm cao tóc lên, xỏ đôi dép đi trong nhà vào rồi chạy xuống lầu.

Phòng ngủ của cô và Diệp Trì ở tầng hai, tầng một là không gian phòng khách tương đối rộng, chỉ kê có một bộ ghế sofa trắng, khiến Thời Tiêu cảm thấy căn phòng càng thêm trống.

Nhìn vào màn hình quan sát bên ngoài cửa, Thời Tiêu chợt ngây người. Người bấm chuông là một người mặc quân phục, lưng ưỡn thẳng, đầu ngẩng cao. Theo sau là một người phụ nữ. Cả hai đều có vẻ đã nhiều tuổi, nhưng người đàn ông rõ ràng là lớn tuổi hơn người phụ nữ khá nhiều. Người đàn ông rất uy nghiêm, còn người phụ nữ trông rất đẹp.

Thời Tiêu nghi hoặc hỏi: “Các bác là ai ạ?”

Người phụ nữ quý phái ấy khẽ nở nụ cười hiền từ: “Chúng ta là bố mẹ của Diệp Trì đây mà!”

Chỉ một câu nói nhẹ như hơi thở ấy cũng đủ khiến cho Thời Tiêu suýt ngã ngửa ra sau.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Thời Tiêu không ngờ, hay nói như cách của Quyên Tử thì đừng nhìn bộ dạng ngây ngô của Thời Tiêu thường ngày mà coi thường, vào những thời điểm quan trọng, cô luôn có cách né tránh “kẻ mạnh” rất tài tình, vô cùng linh hoạt. Thời Tiêu vừa nghe nói bố mẹ Diệp Trì đang ở bên ngoài liền gọi điện thông báo cho Diệp Trì ngay, sau đó mới ra mở cửa.

Vì vậy mới nói cô nhóc này nhìn bộ dạng cứ tưởng ngốc nhưng đầu óc thì lại nhanh nhạy lắm.

Diệp phu nhân Thẩm Uyển Đình và Diệp tướng quân ngồi trên ghế sofa, đưa mắt nhìn Thời Tiêu đang luống cuống chân tay, nhất thời không biết phải nói năng gì.

Nói thực lòng, cô vợ của con trai khiến cho hai ông bà rất bất ngờ. Con trai là do họ sinh ra, đương nhiên họ hiểu rõ con trai mình là người như thế nào. Từ nhỏ đến lớn, Diệp Trì chưa để cho ông bà được yên tâm dù chỉ một ngày, mặc dù là con trưởng trong nhà, nhưng cậu em Diệp Sinh còn biết nghe lời hơn nhiều, đã được bố mẹ sắp xếp cưới xin từ lâu, An An cũng đã được bảy tuổi rồi.

Diệp Trì từ bé trông có vẻ đỉnh đạc nhưng lại là một đứa bé hiếu động và nghịch ngợm. Hồi còn bé thường xuyên đánh nhau, đùa nghịch, gây chuyện với mấy đứa bé trong khu, chẳng có ngày nào là ngồi yên. Về sau vào quân ngũ, lại ra nước ngoài du học mấy năm, trở về nước làm ăn mới dần ổn định.

Anh là một người thông minh, điều này không cần phải nghi ngờ. Vợ chồng ông bà Diệp đều biết, chỉ cần chịu làm thì việc gì con trai ông bà cũng có thể làm xuất sắc. Vì vậy anh làm ăn rất phát đạt, chỉ có mỗi chuyện cá nhân là có vấn đề.

Trước đây nói bận đi học với làm ăn, ừ thì thôi cho qua, về sau học xong rồi, kinh doanh cũng phát đạt rồi, thế mà vẫn chẳng chịu kết hôn. Vợ chồng Diệp tướng quân bắt đầu sốt ruột thật. Thế nhưng thằng con bướng bỉnh này đã không chịu kết hôn lại còn thường xuyên dính vào không ít tin đồn, lúc thì là tin đồn tình ái với một cô mình tinh mới nổi, lúc thì với một phụ nữ quyền lực... nhiều đến mức hoa cả mắt. Ông Diệp thường xuyên nói đóá, gọi con trai về nhà đập bàn đập ghế giáo huấn, nhưng ông giáo huấn là việc của ông, Diệp Trì nghe thì cứ nghe, nhưng chẳng để vào đầu lời nào, vẫn việc ta ta làm, khiến cho ông bố tức phát điên, bà Thẩm Uyên Đình vì vậy mà không ít lần phải giảng hòa mối quan hệ của hai cha con. Nhưng nào ngờ, đúng một cái con trai báo đã kết hôn, việc này chẳng khác gì một “quả lựu đạn” ném thẳng vào nhà họ Diệp, tiếng nổ vang trời khiến ai nấy đều sững người. Thẩm Uyên Đình thậm chí hãy còn nhớ chỉ một tháng trước vẫn còn nhìn thấy con trai ôm hôn một cô mình tinh rất say đắm ở trên báo, thế mà sao vừa đó đã nói kết hôn rồi?

Ý nghĩ đầu tiên vụt lên trong đầu Thẩm Uyên Đình là, con trai mình đã lấy cái cô mình tinh mặt đánh bụi phấn, chẳng thể nhìn rõ diện mạo nhưng thân hình thì cực kì hấp dẫn kia. Nhưng về sau nghe con trai gọi Tiểu Tiêu bà mới biết là không phải, hơn nữa Diệp Trì cũng cảnh báo trước họ không được phép điều tra về con dâu. Mặc dù hai người rất tò mò nhưng cũng phải tôn trọng ý kiến của con, vì cả hai đều biết giới hạn chịu đựng của Diệp Trì là mức nào.

Thình thoảng cũng phải khẳng định là Thời Tiêu đã gặp vận may, nếu như là mười năm về trước, Thời Tiêu muốn đặt chân vào nhà họ Diệp, mặc dù không phải quá khó khăn nhưng cũng chẳng phải chuyện dễ dàng gì. Nhưng hiện giờ thì sao? Cái thành kiến môn đăng hộ đối trong tư tưởng của ông bà Diệp đã nhạt dần khi con trai của họ đã ngoài ba mươi tuổi. Thẩm Uyên Đình thậm chí còn nghĩ, chỉ cần con trai lớn chịu lấy vợ, chỉ cần không lấy một người quá xấu xí, những người làm cha làm mẹ như họ sẽ mất nhắm mắt mở cho qua. Dù gì con trai cũng ngoài ba mươi rồi, họ cũng sợ con trai sống độc thân như vậy cả đời.

Thế mà Diệp Trì đột ngột báo tin cưới vợ cho ông bà. Hai người đứng là có hơi cảm thấy khó chấp nhận, kiên trì đợi cả tháng mà vẫn chưa thấy con trai dẫn con dâu về nhà, vậy là hai ông bà liền đích thân đến xem mắt.

Hai vợ chồng đều không ngờ con dâu mà con trai lớn kiếm về cho ông bà lại là một cô nhóc mặt búng ra sữa, trông có vẻ khá ái, xinh xắn, mặc bộ quần áo thể thao trắng tinh, tóc cột đuôi ngựa, chân đi đôi dép lê có in nhân vật hoạt hình giống hệt như cô cháu gái An An của họ, mặt để mộc hoàn toàn, không chút son phấn, “sạch sẽ” đến mức có thể nhìn thấy từng mạch máu nhỏ xíu dưới làn da, hai má hơi đỏ, đầu cúi gằm, hai tay buông thõng hai bên, bộ dạng căng thẳng như cô học sinh phạm lỗi đứng trước mặt giáo viên nghiêm khắc.

Thẩm Uyên Đình bỗng bật cười khi nhìn thấy bộ mặt cổ tò và nghiêm nghị nhưng ánh mắt đã dịu dàng hẳn của chồng mình, vẫy tay, dịu dàng bảo: “Tiểu Tiêu đúng không? Nào, ngồi xuống đây!”

Nói xong liền vỗ vỗ xuống ghế sofa, chỗ bên cạnh mình. Thời Tiêu chớp chớp mắt, thầm nhủ sao Diệp Trì vẫn chưa về cứu cô. Thời Tiêu ngần ngừ giây lát đành ngồi xuống. Người phụ nữ quý phái nói bằng giọng phương nam này khiến cho cô cảm thấy thấp thòm.

Thẩm Uyên Đình thân mật kéo tay Thời Tiêu: “Con xem, thằng Trì bị chúng ta chiều hư rồi, kết hôn là chuyện đại sự như vậy mà không nói trước với chúng ta một tiếng. Cũng may bố mẹ biết chuyện cũng không đến nỗi quá muộn. Chỉ bằng chúng ta chọn thời gian thích hợp, hai nhà gặp mặt nhau một hôm để bàn bạc chuyện cưới xin. Đây là chuyện lớn, không thể làm qua loa được...”

Thẩm Uyên Đình còn chưa nói hết thì đã nghe thấy tiếng mở cửa, Diệp Trì tay cầm chìa khóa, bước vào nhà.

Diệp tướng quân liếc nhìn con trai, hừ giọng không nói năng gì. Thẩm Uyên Đình cũng nhận ra rằng con trai mình chắc không phải kết hôn để đối phó với họ, có khi là vì thích cô gái này thật.

Thời Tiêu cúi thấp đầu, không nói không rằng. Diệp Trì đưa mắt nhìn cô vợ bé nhỏ của mình, thấy chiếc cổ trắng ngần của cô giờ bắt đầu chuyển sang màu đỏ h không tự chủ được mình nhớ đến chuyện đêm qua. Anh bật cười, tiến lại gần, kéo Thời Tiêu vào lòng rồi ngồi xuống ghế trước mặt bố mẹ: “Mẹ à, mẹ đẹp lại dịu dàng như thế, sao có thể là một bà mẹ chồng ghê gớm được chứ?”

Ông Diệp hừ giọng rồi đứng bật dậy, nói như ra lệnh: “Trong tuần này chọn ngày mời thông gia đi ăn cơm!”

Nói rồi nhìn sang Thời Tiêu: “Lúc nào rảnh thì hai nhà đi ăn bữa cơm!”

Nói rồi ông đi thẳng ra ngoài cửa, Thời Tiêu luống cuống đứng dậy, Thẩm Uyên Đình cười cười kéo tay cô lại. Bà tháo chiếc vòng ngọc trên cổ tay ra, đeo vào tay Thời Tiêu. Thời Tiêu đang định từ chối thì Thẩm Uyên Đình đã vỗ vỗ vào tay cô, nhẹ nhàng nói:

- Đây là chút quà mọn mẹ tặng con ngày gặp mặt, không được từ chối, thỉnh thoảng về nhà nói chuyện với mẹ nhé!

Nói xong bà liền đi theo chồng xuống lầu. Diệp Trì kéo Thời Tiêu ra ngoài tiễn bố mẹ, đứng nhìn theo cho đến khi chiếc xe hơi màu đen sang trọng khuất dần. Thời Tiêu vẫn còn đang ngây người ra nhìn thì Diệp Trì đã quay sang nhìn cô, khẽ mỉm cười rồi đi thẳng lên lầu. Lúc này Thời Tiêu mới ngơ ngác hỏi:

- Bố mẹ anh... bố mẹ anh...?

Nói đến đây cô mới thấy mình đúng là hỏi thừa, sự thực chẳng phải đã rõ ràng lắm rồi sao. Diệp Trì khẽ cười rồi vòng tay ôm lấy vợ:

- Diệp tướng quân và Diệp phu nhân rõ ràng rất thích cô con dâu là em đấy. Anh chưa bao giờ được hưởng sự “đãi ngộ” vui vẻ kiểu đó đâu. Em vinh dự lắm đấy!

Thời Tiêu kinh ngạc:

- Vui về á? Bố anh từ đầu đến cuối đều sưng mặt lên!

Diệp Trì cười, bẹo má Thời Tiêu:

- Đồ ngốc!

Anh xoay xoay chiếc vòng ngọc trong tay Thời Tiêu, hài lòng nói: “Đây là báu vật gia truyền của nhà anh, em đeo nó lên sẽ có lợi cho em. Vòng ngọc tốt có thể bảo vệ sức khỏe. Sắp trưa rồi, anh đi nấu cơm. Hôm qua mua thịt bò, trưa nay chúng ta sẽ ăn cơm thịt bò sốt cà chua, em thấy thế nào?”

Không đợi cho Thời Tiêu kịp trả lời, Diệp Trì đã đi thẳng xuống bếp, mặc tạp dề vào và bắt đầu nấu nướng. Thời Tiêu ngẩn người hồi lâu mới cảm thấy cuộc hôn nhân chớp nhoáng này của mình chẳng khác gì chuyện cổ tích, cảm giác không thật lắm. Cô đến bên tủ lạnh, mở cánh tủ, lấy chai nước lạnh ra, uống ừng ực mấy ngụm mới tìm lại được cảm giác chân thực. Cô hồi vọng vào bếp:

- Tại sao anh lại lấy em?

Diệp Trì cẩn thận gọt cà rốt, cắt thành từng miếng hình thoi rồi đặt vào đĩa, làm xong mới ngoảnh lại nhìn Thời Tiêu thân nhiên đáp:

- Đang muốn lấy vợ, tình cờ lại gặp em, thế là lấy thôi!

Thời Tiêu đực mặt ra cả buổi mà không hiểu lý do vì sao. Diệp Trì nhìn Thời Tiêu mặt nghệt ra liền nhếch môi cười. Cái cô nhóc này lúc nào cũng vậy, đáng yêu đến không thể chịu được.

- Nấu thêm một bát canh trứng rong biển nữa nhé! Mang cho anh hai quả trứng gà ra đây!

Thời Tiêu đã bị sai vặt quen rồi, chỉ ậm ừ rồi mở tủ lạnh ra, cầm hai quả trứng gà ra cho Diệp Trì. Anh đón lấy, đặt một nụ hôn lên má vợ: “Cảm ơn bà xã!”

Thời Tiêu hơi đỏ mặt, mặc dù đã cực kì thân mật nhưng Thời Tiêu vẫn cảm thấy không quen lắm với kiểu ngọt ngào quá mức này.

Kiến thức nấu nướng của Diệp Trì qua một tháng thực hành đã trở nên rất nhuần nhuyễn, chẳng mấy chốc hai suất cơm thịt bò sốt cà chua và canh trứng nấu rong biển đã “ra lò”. Hai người ăn no, Thời Tiêu lại phụ trách rửa bát. Rửa bát xong cô lại ngồi trên ghế xem tivi. Thứ bảy chẳng có chương trình gì hay. Thời Tiêu thất thần, một đoạn kí ức nào đó trong sâu thẳm tâm hồn bỗng chốc được khơi gợi ra, dần hiện rõ trong đầu cô.

Diệp Trì từ trong thư phòng đi ra, nhìn thấy Thời Tiêu thân người ra, ánh nắng mặt trời ban trưa xuyên qua lớp rèm cửa, hắt lên người cô, khiến cho khuôn mặt của cô nhạt nhòa, có chút mơ hồ nhìn không rõ. Cô háng người trên ghế, mắt nhìn thẳng vào tivi, nhưng nhìn kĩ mới phát hiện trong mắt cô trống rỗng, sự trống rỗng thoáng chút cô đơn và bất lực ánh lên từ sâu trong đáy mắt.

Diệp Trì chợt khựng người. Nói thực lòng, anh chưa bao giờ nhìn thấy một Thời Tiêu như thế này. Thời Tiêu lúc này vô cùng xa lạ, dường như đã trưởng thành trong chớp mắt, chẳng còn là cô vợ bé nhỏ dịu dàng trong vòng tay mình nữa. Diệp Trì bỗng thấy hoang mang, một sự hoang mang đột ngột tìm đến, Diệp Trì thậm chí còn không biết cơn hoang mang ấy đến từ đâu. Thời Tiêu đột nhiên ngoảnh đầu lại, nở nụ cười quen thuộc với anh:

- Xong việc rồi à? Tối nay chúng ta ăn gì?

Trong khoảnh khắc, Diệp Trì chợt có cảm giác ban nãy mình đã nhìn nhầm, trán anh như giãn ra, nụ cười nở trên môi. Anh tiến lại gần, ôm cô vào lòng, tỉ mỉ cảm vào trán cô, thì thầm:

- Tối nay chúng ta ra ngoài ăn, có mấy người bạn, anh muốn giới thiệu họ với em!

Thời Tiêu ngoan ngoãn gật đầu, Diệp Trì cười, gõ vào đầu cô: “Em không sợ anh bán em đi à?”

Thời Tiêu chớp chớp mắt, nói rất tự tin: “Không sợ, dù sao em cũng chẳng đáng tiền, bán chẳng ai mua. Nếu không mẹ em đã chẳng sốt sắng gả em đi!”

Diệp Trì bật cười khanh khách, tiếng cười âm vang cả căn nhà, mang lại cảm giác bình yên kì lạ cho Thời Tiêu. Trên người Diệp Trì có một mùi hương nhẹ nhàng hòa quyện với mùi thuốc lá, thơm dịu dịu khiến cô rất thích.

Anh thích ôm cô, giống như ôm một con búp bê. Mỗi lần như vậy Thời Tiêu thường có cảm giác mình thật nhỏ bé. Trên thực tế, đúng là Diệp Trì hơn cô hẳn mười tuổi, mặc dù nhìn bề ngoài thì khó mà nhận ra được, nhưng đó là sự thực không thể bàn cãi. Hai người từ xa lạ bước chân vào cuộc sống hôn nhân, Thời Tiêu có thể cũng vì vậy mà thích nghi với cuộc sống này.

Mẹ cô thường dạy cô, tìm chồng phải tìm người lớn hơn mình, có như thế anh ta mới chiều mình, thương mình, nhường nhịn mình, không so đo với mình. Mặc dù Thời Tiêu thường không tin lắm những lời mẹ nói, nhưng giờ cô thấy mấy lời này hoàn toàn có lý.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 4

Xe ra khỏi khu đô thị, Thẩm Uyên Đình mới hỏi c

hồng: “Anh thấy cô bé ấy thế nào?”

Diệp tướng quân mặt vẫn lạnh tanh: “Ừ, thằng ranh ấy cũng có con mắt phết, điểm này giống anh!”

Thẩm Uyên Đình bật cười: “Nói nghiêm túc đi xem nào!”

Diệp tướng quân trầm ngâm hồi lâu rồi nghiêm túc lạ thường: “Thực ra kết hôn chung sống chỉ cần hợp nhau là được, điểm này là khó nhất, cho dù có lấy một thần tiên về cũng chưa chắc đã hợp nhau. Chuyện này giống như là chúng ta uống nước, nóng lạnh phải tự biết. Ban nãy em không nhìn thấy sao, kể từ lúc bước vào cửa, con mắt của Diệp Tri không rời khỏi con bé ấy đến một khắc. Xấu hay tốt đâu do chúng ta quyết định nữa. Anh thấy con bé này cũng được, đôi mắt trong veo, thuần khiết, chỉ có điều hơi ít tuổi!”

Thẩm Uyên Đình lườm yêu chồng một cái, chậm rãi nói: “Chẳng lẽ anh quên là anh cũng hơn em đến mười tuổi à?”

Diệp tướng quân bật cười: “Thế nên con trai cũng giống bố, biết thương vợ!”. Câu nói này khiến Thẩm Uyên Đình đỏ bừng mặt: “Đều là vợ chồng già rồi, còn nói như thế nữa...”

Anh chàng lái xe cũng phải bật cười.

Hai vợ chồng chuẩn bị xong xuôi, Diệp Tri liền dẫn Thời Tiêu đi gặp anh em. Xe dừng lại, Thời Tiêu ngồi trong xe, thò đầu ra ngoài nhìn, là một cái sân rộng, nhìn trông chẳng giống như một khu kinh doanh mà giống như nhà riêng của ai đó, con đường trước mặt và sau lưng đều không có người qua lại, trước cửa nhà có ba chiếc xe sang trọng đang đậu, có vẻ rất chói mắt. Thời Tiêu không tự chủ được ngoảnh lại nhìn Diệp Tri một cái. Diệp Tri trong bộ vét kiêu mới trông rất lịch lãm, rất đẹp trai. Thời Tiêu lại cúi xuống nhìn mình, vẫn là bộ quần áo thể thao trắng. Thời Tiêu là một người rất lười biếng, ngại phiền phức, thế nên kể từ lúc vào cấp ba, cô thường mặc những bộ quần áo thể thao rộng rãi, cho thoải mái, đến tận lúc đã đi làm, cô vẫn không thay đổi tác phong của mình. Vì vậy mới nói cô là một người rất hoài niệm.

Nhưng nói theo cách của Quyên Từ thì xét về một phương diện nào đó, Thời Tiêu chẳng ra dáng con gái, chẳng có chút nữ tính nào, điều này thể hiện nhiều nhất qua cách ăn mặc

Thời Tiêu thường bấu môi trước lý luận của Quyên Từ, chẳng lẽ cứ phải mặc quần áo thể thao là không phải con gái ư? Chẳng lẽ cứ phải ăn mặc giống như cô ấy, đi giày cao gót, bước đi uyển chuyển, mặc những bộ váy bó sát gợi cảm, khiến cho lũ đàn ông phải liêu xiêu mới là con gái ư?

Quần áo thể thao dễ chịu biết mấy, quan trọng nhất là giá cả lại phải chăng. Hơn nữa mức lương của Thời Tiêu và Quyên Từ đúng là khác nhau một trời một vực, đã thế tháng nào Thời Tiêu cũng phải nộp một nửa cho mẹ, chỗ lương còn lại đủ để mua đồ thể thao đã là tốt lắm rồi.

Trong lúc Thời Tiêu đang thất thần thì Diệp Tri quàng vai cô, đi qua con đường rợp bóng cây, đứng trước một tòa kiến trúc sang trọng. Nhìn những người đứng coi cửa cũng ăn mặc lịch sự hơn mình, cuối cùng Thời Tiêu cũng bắt đầu hồi hận, bản thân mình ăn mặc thế này có phải không thích hợp? Cô nhìn trước nhìn sau rồi dừng bước, kéo tay Diệp Tri lại nói: “Nói thật đi, anh dẫn em đến đây không phải là để bán em đấy chứ?”

Diệp Tri bật cười. Nụ cười của anh khiến đôi mắt càng thêm long lanh, ánh mắt tình tứ ấy khiến Thời Tiêu yên tâm hơn đôi chút. Diệp Tri nhìn bộ dạng ngẩn ra của Thời Tiêu liền cúi xuống, hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Thời Tiêu mơ hồ nhận ra nụ hôn này còn nóng bỏng hơn bất cứ nụ hôn nào mà hai người từng có trước đây. Cô bất giác nhắm mắt lại, để mặc cho lưỡi của Diệp Tri lách vào miệng mình, dịu dàng và quán quỵ, cho đến khi gần như nghẹt thở hai người mới rời nhau ra. Thời Tiêu mở to mắt, giật nảy mình khi thấy cánh cửa trước mặt đang mở rộng, không biết mấy nam thanh nữ tú đang về sang trọng đã đứng đó từ lúc nào, đã vậy ai nấy còn mở to mắt, thần nhiên nhìn cô và Diệp Tri, cứ như thể cảnh tượng này chẳng còn gì lạ với họ.

Thời Tiêu còn chưa kịp phản ứng gì thì người đàn ông đứng trước mặt đã huyết sáo, tiến lại gần, nhìn Thời Tiêu dò xét: “Thảo nào dạo này không thấy anh ra ngoài chơi, hóa ra là vợ được bảo vệ rồi!”

Anh ta vừa nói vừa nhìn Thời Tiêu bằng ánh mắt sỗ sàng: “Kiếm đâu ra thế, trông non phết nhì!”

Diệp Tri sầm mặt, đưa tay ra ôm lấy Thời Tiêu vào lòng, dịu giọng nói: “Vừa hay hôm nay mọi người đều có mặt ở đây, tôi xin chính thức đây là vợ tôi, Thời Tiêu!”

Diệp Tri vừa dứt lời, đám đông đã im bật, tròn tròn mắt nhìn anh: “Diệp Tri, anh định trêu chúng tôi đấy phải không?”

Diệp Tri dắt Thời Tiêu bước lên cầu thang: “Tôi xưa nay không bao giờ đùa kiểu này!”

Sau khi bỏ đám nam nữ lại phía sau, đi qua một hành lang, vào một căn phòng theo phong cách cổ xưa, trong căn phòng được bài trí rất tinh tế, cổ kính, khiến cho Thời Tiêu có cảm giác như đang bước vào một không gian cuối đời Thanh.

Diệp Trì lịch sự kéo ghế cho Thời Tiêu ngồi xuống, cô thuận miệng nói cảm ơn liền khiến Diệp Trì bật cười. Anh cúi xuống thì thầm vào tai cô: “Anh không nhận những lời cảm ơn khách khí kiểu đó, như vậy chẳng có chút thành ý nào cả bà xã à!”

Giọng nói dịu dàng cùng hơi thở ấm nóng phả vào tai khiến Thời Tiêu cảm thấy nhồn nhột, mặt đỏ bừng lên, bên tai vang lên mấy tiếng cười đùa, cô vội đẩy Diệp Trì một cái, lúc này anh mới chậm rãi ngồi xuống ghế, cánh tay vẫn vắt ngang vai Thời Tiêu.

Chưa có người anh em nào nhìn thấy cách thể hiện này của Diệp Trì nên ai cũng thấy kỳ lạ. Ánh mắt của bốn người khiến Thời Tiêu có cảm giác mình như người ngoài hành tinh vừa đặt chân xuống trái đất. Bọn họ ai cũng hiểu, chẳng ai lại đi giới thiệu một người đàn bà mình chỉ chơi bời là vợ của mình. Nếu như đã nói là vợ thì chính xác là bạn gái, sau này sẽ trở thành vợ thật. Vì vậy chỉ trong khoảnh khắc, ánh mắt và thái độ của họ đối với Thời Tiêu đã thay đổi hẳn, không còn sỗ sàng, soi mói mà thay vào đó còn có chút chân thành.

Diệp Trì gọi nhân viên phục vụ vào để gọi món. Người đàn ông lông mày rậm, mắt to ngồi phía sau cùng bên trái, trông có vẻ khá côn đồ lên tiếng trước:

- Chị dâu, cho phép em tự giới thiệu trước, em tên là Hồ Quân!

Nói xong liền chỉ vào hai người ngồi cạnh: “Cái thằng mặt đẹp hơn cả con gái này tên là Phong Cẩm Thành...”

Còn chưa nói hết câu anh chàng đã bị người đàn ông ngồi bên cạnh đá mạnh vào chân. Sau đó anh ta tự quay sang giới thiệu bản thân: “Tôi là Phong Cẩm Thành, anh em nói khổ của Diệp Trì. Thứ lỗi cho tôi mạo muội, chị dâu năm nay bao nhiêu tuổi rồi ạ?”

Người cuối cùng trông có vẻ hiền lành, cười cười gạt tay hai người kia: “Mặc kệ hai gã công tử đào hoa này, tôi là Tả Hồng!”

Thời Tiêu có hơi luống cuống, đối mặt với ba người đàn ông xa lạ, cô nhất thời không biết phải ứng phó ra sao. Diệp Trì ôm cô vào lòng giải vây: “Này, mấy người đủ rồi đây! Vợ tôi nhất lắm, không độ nổi độ mặt dày với các cậu đâu. Các cậu tránh xa ra một chút cho tôi nhờ!”

- Kính thưa, nhìn anh Diệp nhà ta thương hoa tiếc ngọc kia! Thôi được rồi, hôm nay có chị dâu ở đây, mấy anh em bọn tôi tha cho cậu. Hôm nào anh đi một mình, mấy anh em chúng tôi sẽ xử sau! Kiểu gì cũng phải thành khẩn khai báo chứ! Nào, uống thôi!

Ba cô gái ngồi bên cạnh họ trông có vẻ cũng còn ít tuổi, ăn mặc rất thời trang. So ra thì Thời Tiêu thua xa. Cô nhìn bộ quần áo thể thao của mình, tự nhận không bằng người ta. Ba cô gái kia hình như có quen nhau, ai nấy đều nhìn Thời Tiêu bằng ánh mắt khinh khỉnh.

Thời Tiêu thuộc dạng người vô tâm nên đương nhiên không nhận ra. Diệp Trì sa sầm mặt mày, liếc ba người đó, mặt lạnh lùng hỏi: “Hàng này moi đâu ra thế? Có vẻ không biết điều!”

Ba cô gái đó lập tức tái mét mặt.

Thời Tiêu đi vào nhà vệ sinh một lát trở ra đã không thấy ba cô gái kia đâu nữa. Cô tò mò hỏi Diệp Trì, anh cười bảo: “Họ có việc phải đi trước rồi. Nào, ngồi xuống đây ăn bát tổ yến trước đã, vừa đẹp da lại vừa tốt cho sức khỏe!”

Ngồi trước một bàn đầy thức ăn, Thời Tiêu đương nhiên chẳng buồn khách sáo, lại cộng thêm Diệp Trì rất yêu chiều cô, ngay cả xương cá cũng gỡ sẵn rồi mới gắp vào bát cô. Tình trạng này kéo dài cả tháng nay rồi, gần như đã hình thành thói quen, thế nên cả hai đã quen rồi, chỉ có ba người ngồi cạnh là mắt tròn mắt dẹt, đã bao giờ họ nhìn thấy Diệp Trì chăm chút cho con gái như vậy đâu, đã thế trông bộ dạng của anh còn có vẻ rất vui nữa chứ.

Hồi lâu sau ba người họ mới định thần lại, lúc này Thời Tiêu cũng ăn gần no rồi. Phong Cẩm Thành không hiểu lời đâu ra mấy chai rượu Mao Đài, đặt lên bàn

- Tôi lấy chỗ ông già đây, rượu nhiều năm, hôm nay đãi các anh một bữa!

Nói rồi liền rót ra cốc, rót đầy cả cốc của Thời Tiêu. Thời Tiêu phồng mang trợn mắt, vội vàng vừa nhai đồ ăn vừa từ chối: “Tôi không biết uống đâu!”

Mắt Diệp Trì vụt sáng, khoe miệng khế nhếch lên, dịu giọng dỗ dành: “Không sao đâu, rượu này nhẹ ấy mà, không say được đâu, mà nếu có say anh sẽ bế em về nhà!”

Thời Tiêu chớp chớp mắt, tỏ vẻ nghi hoặc. Tả Hồng đã nâng cốc lên:

- Chị dâu, em kính chị một ly, chúc anh chị tâm đầu ý hợp!

Thời Tiêu là người “hảo ngọt”, anh cứng rắn với cô, cô sẽ cứng đầu không chịu khuất phục, nhưng nếu anh mềm mỏng, cô ấy tuyệt đối không từ chối. Lại thêm mấy anh chàng này đều là trai đẹp nên Thời Tiêu đương nhiên chẳng thể từ chối.

Mấy anh chàng này thật là xấu xa, thi nhau chúc rượu Thời Tiêu, cứ như thể chưa chúc say cô thì không chịu thôi. Diệp Trì ngồi bên cười tí mắt, cũng chẳng buồn ngăn lại.

Con người Diệp Trì, nói như Tả Hồng thì: ngoài mặt cười ngọt ngào nhưng trong lòng nghĩ gì chẳng ai biết được. Chỉ có điều loại người này không phải người hiền lành, tốt nhất nên tránh đi, nếu không có chết thể nào bạn cũng chẳng biết.

Diệp Trì thực lòng muốn xem tử lượng của Thời Tiêu ra sao. Lần trước ở quán bar, anh đã bảo nhân viên pha chế cho mười ly cocktail mạnh nhất, còn mình thì chỉ uống loại rượu nhẹ nên mới “hạ gục” được cô.

Hôm nay Thời Tiêu uống gần hết cả chai rượu Mao Đài rồi, thế mà mặt mày vẫn tỉnh bơ, trong khi mấy anh chàng kia đã chệnh choáng hết cả, họ thi nhau lần lượt chuốc rượu Thời Tiêu, chẳng mấy chốc hai chai rượu Mao Đài đã cạn, Thời Tiêu đã ngà ngà say, cô dựa vào vai Diệp Trì, nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Diệp Trì ngoảnh đầu nhìn cô, không nhìn được cười. Cô nhóc này say rượu rất ngoan, ngoan đến mức khiến người khác thấy xót thương. Diệp Trì nhẹ nhàng ôm cô, đi vòng qua mấy bức đặt cô nằm lên chiếc giường tre ở đằng sau, đắp áo khoác ngoài của mình lên người cô rồi mới đi ra ngoài.

Phong Cẩm Thành đưa cốc: “Đúng là yêu thương như thể con gái ruột ấy nhỉ. Anh kiếm đâu ra con hàng cao cấp này thế?”

Diệp Trì ngẫm nghĩ một hồi rồi nói nửa đùa nửa thật: “Lừa được đấy!”

Tà Hồng đặt cốc rượu trong tay xuống: “Thôi đủ rồi đấy người anh em, lừa ở đâu, nói ra để ngày mai anh em cùng đi lừa một cô mang về!”

Hồ Quân có vẻ khá thực tế: “Hai cụ già nhà anh đã đồng ý chưa? Đừng có để hại đời con nhà người ta xong rồi bỏ nhé!”

Diệp Trì nhướn mắt: “Tôi chọn vợ ở với tôi cả đời chứ có ở với họ đâu, họ có đồng ý hay không có tác dụng gì chứ?”

Tà Hồng bật ngón tay cái tỏ vẻ khâm phục: “Đúng là anh Diệp của chúng ta có gan, đúng chất ông lớn!”

Thời Tiêu buổi tối uống rượu không pha, nhưng được ngủ mấy tiếng nên lúc Diệp Trì bế cô xuống xe, cô đã tỉnh rồi. Cô khẽ cựa mình một chút rồi giả bộ vẫn ngủ, để mặc cho Diệp Trì ôm cô.

Xuống xe, còn chưa lên cầu thang, cô đã nghe thấy giọng Phong Cẩm Thành từ phía sau vọng lại, giọng nói không lớn lắm: “Diệp Trì, Cẩm Phong tháng sau về nước đấy!”

Thời Tiêu cảm thấy thân thể Diệp Trì đột nhiên cứng đờ, bước chân khựng lại, miệng ậm ừ đáp lời.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Trong quán KFC ở bên cạnh công viên trung tâm, Thời Tiêu từ tốn ngồi xuống bên cạnh

cửa sổ, trước mặt là một cốc cà phê, cô cúi đầu, nghịch điện thoại, có vẻ rất nhập tâm.

Quyên Từ nhìn thấy Thời Tiêu từ ngoài cửa. Cô không vào ngay mà đứng bên ngoài cửa kính, chăm chú quan sát Thời Tiêu. Đã cả tháng không gặp rồi, cô đã tham gia hoạt động của một doanh nghiệp lớn, phải đi từ thành phố này sang thành phố khác mất cả tháng trời, hôm qua vừa về nhà đứng vào chủ nhật nên hẹn Thời Tiêu ra ngoài luôn.

Thời Tiêu chẳng hề kén ăn, có thể “sánh ngang” với các động vật ăn tạp. Hơn nữa con ranh này lại ăn nhiều mà không bị béo, đó là niềm ao ước của đám con gái, không giống như Quyên Từ, chỉ cần ăn nhiều những đồ có hàm lượng calo cao là cơ thể sẽ có mỡ thừa ngay. Mà điều khiến Quyên Từ bức mình nhất là con ranh này thường xuyên giả bộ ngây thơ.

Cứ nhìn cách ăn mặc của cô ngày hôm nay là biết, lại quần áo thể thao, chân đi đôi giày trắng, tóc buộc lệch sang một bên, ba lô đặt trên cửa sổ, không biết linh kinh những đồ gì, trên mặt ngoài kem dưỡng da ra thì chẳng có chút son phấn nào, tự nhiên và “tinh khiết” hệt như một học sinh chưa tốt nghiệp cấp ba.

Ai có thể nhận ra con ranh này đã hai mươi tư rồi chứ? Cứ nhìn cậu nhóc mặt non choẹt ngồi ở cái bàn cách đó không xa, thỉnh thoảng lại liếc nhìn Thời Tiêu thì biết ngay, chắc chắn cậu ta đã bị cái vẻ ngoài “non tơ” của Thời Tiêu mê hoặc rồi.

Chỉ có điều, Quyên Từ khẽ nhíu mày, với con mắt tinh nhanh cùng trực giác sắc bén của mình, mặc dù cách nhau một lớp kính nhưng Quyên Từ vẫn nhận ra con ranh này hôm nay có gì đó khác thường, dường như những đã hóa bướm chỉ trong chớp mắt. Không hiểu sao toàn thân Thời Tiêu đang toát lên sự hấp dẫn, quyến rũ của một người phụ nữ. Không hiểu sự hấp dẫn ấy từ đâu mà có?

Thời Tiêu chơi hết hiệp game trên điện thoại, quyết định nghỉ một lát. Cô nhấc cốc cà phê trên bàn lên, uống một ngụm rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, bất ngờ nhìn thấy Quyên Từ đang trừng mắt. Thời Tiêu vẫy tay ra hiệu gọi Quyên Từ vào, trong lòng không khỏi oán thán: Cô nàng này bất cứ lúc nào cũng không quên thể hiện triết đề về xinh đẹp và gọi cảm trời sinh của mình.

Quyên Từ rất xinh đẹp, cái kiểu xinh đẹp gọi cảm, vẻ gọi cảm rất đặc biệt, thường bị hiểu nhầm là loại phụ nữ chuyên cướp chồng người khác, nhưng

thực chất cô ấy là một phụ nữ tài năng, một nữ vương đầy trí tuệ. Mặc dù Quyên Từ cứ thay đổi hết bạn trai này sang bạn trai khác, tướng mạo họ ra sao Thời Tiêu cũng không nhớ rõ nữa, nhưng cô biết Quyên Từ là người thấy hợp thì đến với nhau, không hợp thì giải tán. Có cảm giác, tới đến nếu lên giường với nhau cũng chẳng có gì to tát. Không có cảm giác, ngày mai chia tay là chuyện thường; còn thoáng hơn cả đàn ông. Thực lòng Thời Tiêu rất ngưỡng mộ Quyên Từ, như thế có gì không tốt, vừa thoải mái vừa vui vẻ, vì vậy mới nói có tấm gương như Quyên Từ, chuyện của cô với Diệp Tri mới thuận lợi hoắt... .

Thực ra tính cách của Quyên Từ trước đây không như thế này, hình như là từ sau khi tốt nghiệp cấp ba, cô đã thay đổi hẳn. Lúc học đại học, Quyên Từ có thể coi là người tình trong mộng của nhiều chàng trai.

Thời Tiêu luôn hoài nghi, không biết có phải chính thầy giáo thực tập hồi cấp ba đã khiến cho Quyên Từ bị kích động mạnh rồi thay đổi ngoắt một trăm tám mươi độ như vậy hay không? Hai người mặc dù là bạn thân từ nhỏ, cùng nhau lớn lên nhưng những chuyện như thế này tốt nhất là nên giả ngốc không biết, không hỏi. Đã là bạn bè, chỉ cần đứng bên âm thầm thấu hiểu, cô vũ bạn là được.

Thời Tiêu lại không kiềm chế được mình mà nhớ đến Diệp Tri, đám bạn “nổi khổ” của Diệp Tri chẳng phải cũng như vậy sao, như thế mới đúng là bạn bè chân chính.

Quyên Từ tự đến trước quầy gọi đồ rồi bê ra. Mắt Thời Tiêu như sáng lên, vội vàng đặt điện thoại xuống và thích thú ăn uống. Quyên Từ ngồi uống cà phê, thêm thường nhìn cô bạn ngồi trước mặt, nhưng bản thân cô không dám ăn, cứ ăn là béo, mà béo rồi muốn giảm cân thật là khó.

Liếc thấy cái điện thoại sáng loáng ở bên bàn, Quyên Từ chớp chớp mắt, ngạc nhiên cầm lên hỏi: “Iphone 4? Tiêu à, cậu trúng số lớn sao, tớ nhớ tháng trước cậu vẫn còn dùng cái điện thoại cũ của tớ mà?”

Thời Tiêu nhè cái xương gà trong miệng ra, nói: “Không phải của tớ đâu, của chồng tớ đấy!”

Quyên Từ vừa đưa cốc cà phê lên nhấp một ngụm, nghe đến đây liền phụt hết cả cà phê ra ngoài. Cũng may là Thời Tiêu nhanh nhẹn bê cái suất ăn lên, tránh được “cú phun” của Quyên Từ. Thời Tiêu lờm Quyên Từ một cái rồi lấy khăn lau bàn, sau đó lại nhét tiếp một cái cánh gà vào miệng, nhưng chưa kịp nhai đã bị Quyên Từ cướp lấy, ném vào sọt rác, nghiêng răng treo treo nói: “Cậu còn ăn à, ban nãy cậu nói cái điện thoại này của ai? Tớ nghe không rõ, gần đây bị nóng trong người, tai điếc, phiền cậu nói lại lần nữa!”

Thời Tiêu hồn nhiên trả lời: “Của chồng tớ!”

Quyên Từ đột nhiên cảm thấy cho dù bây giờ trước mặt cô đột ngột xuất hiện một cái đĩa bay thì điều đó cũng còn đáng tin hơn cái tin cô vừa nghe từ Thời Tiêu. Ngay người hỏi lâu rồi mới thốt lên lời: “Tớ còn nhớ mới một tháng trước, cậu vẫn ngày ngày đi xem mắt. Mặc dù bây giờ Thần Châu 7 đã được phóng lên trời rồi, nhưng tốc độ của cậu như vậy có phải hơi nhanh quá không? Cậu không lừa tớ đấy chứ?”

Thời Tiêu lắc đầu, nghiêm túc nói: “Thật đấy, đi đăng ký rồi!”

Quyên Từ đột nhiên nghĩ không biết con nóc vô lo vô nghĩ này có phải bị người ta lừa đi đăng ký kết hôn hay không. Nói một cách công bằng thì trông Thời Tiêu cũng rất được, thế nên chuyện này cũng có thể lắm chứ. Nghĩ vậy Quyên Từ liền hỏi: “Chồng cậu làm cái gì?”

Thời Tiêu lắc lắc đầu. Quyên Từ thần mặt ra: “Thôi được rồi, chồng cậu tên gì, đừng nói cậu không biết nốt đấy nhé!”

Quyên Từ muốn tận dụng các mối quan hệ của mình để điều tra rõ ràng về người này. Nhưng vừa nghe đến cái tên Thời Tiêu nhắc đến, cô có cảm giác như sét đánh ngang tai: “Diệp Tri”.

Thôi được rồi, rất có thể người ấy cùng họ cùng tên với người mà cô biết. Nhưng xuất phát từ nguyên tắc “giết nhầm còn hơn bỏ sót”, cô lấy trong túi của mình ra một tờ tạp chí đang bán chạy nhất hiện nay của tòa soạn nơi cô đang làm việc, tờ báo mà cô vô cùng trân trọng, chỉ vào người đàn ông trên trang bìa, hỏi Thời Tiêu lúc ấy mồm mép đang còn bóng mờ: “Cậu nói Diệp Tri này ư, không phải là anh ta chứ?”

Thời Tiêu đang mải ăn, chỉ nhìn liếc qua, thấy ảnh Diệp Tri đang mặc chiếc áo phông Polo màu xanh lam, đội mũ trắng, quần thể thao trắng, trông rất đẹp trai và phong cách. Thời Tiêu gật đầu: “Anh ấy ăn mặc thế này trông trẻ hơn so với mặc vét nhiều!”

Quyên Từ lần này hóa đá hoàn toàn. Mãi hồi lâu sau, lúc Thời Tiêu “diệt” xong toàn bộ số cánh gà trong đĩa, uống sạch cốc cà phê, lại cầm cốc cà phê của Quyên Từ lên uống, Quyên Từ mới định thần lại được:

- Cậu không đùa với tớ đấy chứ? Thời Tiêu, nói cho cậu biết, chuyện này không đùa được đâu.

Thời Tiêu đưa tay bẹo mạnh vào tay Quyên Từ một cái: “Á!”, Quyên Từ hét lên khiến cho những người ngồi trong cửa hàng đều ngoái lại nh

Thời Tiêu chợt nhớ ra hình như trong máy điện thoại của Diệp Tri có ảnh cưới của hai người. Để lấy lòng tin của Quyên Từ, Thời Tiêu liền mở album ra, đưa cho Quyên Từ xem. Ảnh cưới chụp rất đẹp. Quyên Từ xem hồi lâu mới cảm thấy chuyện này là thật. Cô trả lại máy cho Thời Tiêu, lấy tay chống cằm, ánh mắt sáng quắc nhìn Thời Tiêu: “Cậu có biết anh ta là ai không?”

Thời Tiêu lắc đầu, rồi lại gật đầu: “Tớ gặp bố mẹ anh ấy một lần rồi, hình như là lãnh đạo trong quân đội, cụ thể thế nào tớ không rõ lắm!”

Quyên Từ mặt lăm lăm rất nghiêm nghị, bảo Thời Tiêu bằng mọi cách phải giữ chặt lấy người đàn ông như Diệp Tri, anh ta là một cái mỏ kim cương chính cống, xuất thân quyền quý, mặc dù người này thường có tin đồn với các minh tinh, nhưng sau này cho dù có ly hôn, Thời Tiêu cũng kiếm được một món kha khá.

Lúc Quyên Từ nói ra những lời này, Thời Tiêu cứ có cảm giác mắt Quyên Từ như sáng lên, nụ cười đầy vẻ ranh mãnh.

Sau một hồi “bảo ban” Thời Tiêu, Quyên từ vẫn cảm thấy tin này có hơi không thật, liền nhìn Thời Tiêu hỏi: “Cô chú đã...”

Đúng như Quyên Từ đoán, Thời Tiêu lắc lắc đầu:

- Tôi vẫn chưa kịp thông báo với họ thì họ đã đi biểu diễn xa rồi!

Quyên Từ biết bố mẹ Thời Tiêu thường xuyên đi biểu diễn ở hội người cao tuổi nên cũng chẳng lấy làm lạ. Cô liếc Thời Tiêu, mắt sáng lên: “Chồng cậu chính xác là một đại gia, còn ăn KFC làm gì? Đi! Trưa nay tớ muốn ăn tổ yến, vậy cá mập, nói chung là hôm nay cậu phải đãi tớ, chúng ta phóng tay một bữa đi!”

Thời Tiêu giật nảy mình, đùa à, với chút tiền mọn trong túi cô, ăn một bữa lẩu còn phải bớt vài đĩa thịt chứ đừng nói vậy cá với tổ yến. Cô moi ví tiền trong túi mình, ném ra trước mặt Quyên Từ, lạnh lùng nói:

- Cậu muốn ăn vậy cá voi cũng được, miễn là cậu thanh toán nốt phần còn lại, tớ sẽ chơi với cậu đến cùng!

Quyên Từ vừa với tay lấy ví tiền, còn chưa kịp mở ra thì điện thoại Thời Tiêu đã đổ chuông. Vì chưa quen với điện thoại mới nên điện thoại phải đổ chuông mấy hồi liền, Thời Tiêu mới nhận ra là điện thoại của mình. Quyên Từ ngó đầu sang nhìn, trên đó hiện lên hai chữ “Diệp Trì” khiến cho cô hào hứng hẳn lên, giật lấy điện thoại, ấn phím nghe.

Chỉ mấy giây sau, bên tai vang lên giọng nói trầm ấm “Em đang ở đâu thế?”

Quyên Từ liếc Thời Tiêu đang ngồi cạnh, khẽ háng giọng: “Chào anh, em là Quyên Từ, là bạn thân của Thời Tiêu từ hồi đi mẫu giáo, em muốn hỏi anh giờ chúng ta có thể gặp nhau không. Em có hơi hoài nghi về tình trạng hôn nhân của Tiểu Tiêu nhà em!”

- Hai người đang ở đâu?

Quyên Từ nói rõ địa chỉ, đầu dây bên kia vang lên tiếng trả lời dứt khoát: “Ồ đó đợi anh nhé!”

Nói rồi liền cúp máy luôn. Chỉ ba câu thôi Quyên Từ cũng đủ hiểu người đàn ông này mạnh mẽ và có uy đến thế nào, gần như không cho cô có cơ hội kịp biểu đạt ý kiến, tất cả đều thực hiện theo đúng ý của anh ta. Quyên Từ bỗng thấy lo lắng cho Thời Tiêu, con bé ngốc nghếch này, có biết là có những loại đàn ông không nên dây vào, chẳng lẽ cô đã quên bài học đó rồi sao?

Nghe điện thoại xong, hai người bỗng trở nên trầm ngâm. Hồi lâu sau Quyên Từ mới thử mở miệng: “Hứa Minh Chương...”

Quyên Từ còn chưa nói hết mặt Thời Tiêu đã trắng bệch, khiến cho Quyên Từ không nhẫn tâm nói tiếp. Thời Tiêu phát hiện, cho dù đã qua ngàn ấy thời gian rồi, nghe đến cái tên này vẫn khiến cô thấy căng thẳng và đau lòng, cứ như thể có một bàn tay vô hình đang siết chặt lấy trái tim cô.

Người đàn ông dịu dàng, đôi mắt tràn đầy cảm hận ấy, cứ mỗi lần Thời Tiêu nhớ lại lại cảm thấy không khỏi đau đớn và rung mình.

Tay cô siết chặt lấy cạnh bàn, những đốt ngón tay trắng bệch ra, vậy mà Thời Tiêu vẫn chẳng có cảm giác đau đớn.

Quyên Từ bỗng chốc hiểu ra, con người đó vẫn có khả năng làm tổn thương nghiêm trọng đến Thời Tiêu. Nhưng chỉ nhắc đến cái tên thôi đã khiến Thời Tiêu chịu không nổi, nếu như người đàn ông đó quay lại, cô ấy phải làm sao? Mà hơn nữa theo Quyên Từ được biết, người đàn ông ấy sắp quay về rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Tà Hồng tay cầm chìa khóa, bước vào trong quán KFC, nhất thời không thể quen với không khí huyền ảo ở đây.

Có lẽ bởi vì cuối tuần nên nơi đây đông nghẹt người. Ở trong góc, đám trẻ con cười nói ồn ào, đã bao năm rồi anh không bước chân vào đây.

Anh đánh mắt một lượt, nhìn thấy ngay hai người phụ nữ. Hai cô gái này rất bắt mắt, cả hai đều xinh đẹp, hơn nữa hai vẻ đẹp lại hoàn toàn tương phản nhau. Vợ của Diệp Trì thì trong sáng giống ánh mặt trời, nhìn cô có cảm giác rất rạng rỡ và đáng yêu.

Còn về cô gái ngồi đối diện... Tà Hồng xoay xoay chùm chìa khóa xe trên tay, vừa hay đúng là mẫu người mà anh thích. Vẻ đẹp gợi cảm, lời cuốn của Quyên Từ khiến cho nỗi ám ức bị Diệp Trì sai đến đây đón người bỗng chốc tan biến, Tà Hồng khẽ nhếch môi, mặt mày hí hửng đến gần hai cô:

- Chị dâu, Diệp Trì đang ở nhà khách ngoại ô, bảo em đến đây đón chị!

Vừa dứt lời, Tả Hồng đã liếc mắt nhìn Quyên Từ bắt chuyện:

- Đây chắc là bạn thân của chị dâu, chào em, anh là Tả Hồng, xin mạo muội hỏi tên em là gì?

Quyên Từ chớp chớp mắt đầy vẻ khiêu gợi, đưa tay lên hất lộn tóc ra sau lưng, khẽ chìa bàn tay trắng nõn ra trước mặt Tả Hồng, mỉm cười nói: “Trần Quyên”.

Tả Hồng nắm lấy bàn tay mềm mại, cảm giác tê tê hồi lâu. Một bàn tay nõn nà như thế này nếu như đang ở trên giường thì không biết còn khiến anh lạc hồn mất phách đến đâu? Quyên Từ chỉ cần nhìn bộ dạng Tả Hồng là biết ngay trong đầu anh ta đang nghĩ bậy bạ, khẽ đằng hắng rồi rút tay lại, nhìn anh ta một lượt rồi nói:

- Anh chính là lái xe mà chồng Tiêu Tiêu nhà tôi cứ đến phải không?

Tả Hồng khựng người, lái xe? Đây là lần đầu tiên có người nói với anh như thế. Đường đường là một đại thiếu gia như anh mà lại bị khinh rẻ vậy sao? Con oắt con này rõ ràng là cố ý, Tả Hồng thâm nghiêm rằng, lòng thâm nhủ, đợi ông cura đồ rồi này sẽ biết mặt. Lái xe à? Đúng là bức mình!

Tay giữ vô lăng mà Tả Hồng cứ thấy bức bối trong lòng. Nhìn qua gương chiếu hậu, anh thấy vợ Diệp Trì hôm nay có vẻ thất thần, cúi đầu gặm móng tay, không biết đang nghĩ cái gì. Cái bộ dạng ấy trông rất đáng thương, nhưng có nhìn thế nào cũng thấy không hợp khẩu vị, chẳng hiểu sao Diệp Trì lại thích được?

Nói thật là tối qua lúc Phong Cẩm Thành đưa bọn họ về nhà, anh với Hồ Quân còn lên bàn luận này nọ. Chơi với Diệp Trì đã bao lâu, bao năm nay Diệp Trì chơi bời thế nào, qua lại với các hoa khôi, người đẹp ra sao bọn anh đều biết hết. Thế mà cuối cùng lại rước một bông hoa còn non về cung phụng, thật khiến người khác không sao hiểu nổi.

Cái miệng Hồ Quân còn độc địa hơn. Anh ta nói Diệp Trì năm nay hơn ba mươi, không biết chừng tâm lý có vấn đề, mắc phải hội chứng yêu trẻ con. Nhìn cái bộ dạng anh ta mà xem, cung nựng như cung nựng con gái, đây có giống như yêu chiều vợ? Đi đâu cũng ôm ấp, chăm chút từng ly từng tí.

Còn nhớ trước đây, “khẩu vị” của Diệp Trì đâu có “nhạt” như vậy, không biết thay đổi từ khi nào thế? Nhưng cho dù bọn họ có băn khoăn, ngạc nhiên đến thế nào đi nữa thì đây vẫn là sự thực không thể chối cãi.

Hồ Quân ban nãy còn gọi điện đến nói, mới sáng ra đến nhà tìm Diệp Trì, thậm chí còn nhìn thấy cuốn album ảnh cưới của họ. Diệp Trì lần này làm thật chứ không phải chỉ trêu đùa bọn họ.

Vì vậy ban nãy Diệp Trì gọi điện đến báo đột xuất có việc không đi được, nhờ anh đến đón họ, Tả Hồng cũng đành ngoan ngoãn đến đón, dù gì đây cũng là vợ của Diệp thiếu gia, không thể chậm trễ được.

Nói thực lòng, những phụ nữ có vinh hạnh được Tả đại thiếu gia này làm lái xe đơn thuần ngoài mẹ anh ra, đến giờ chỉ có hai cô gái đang ngồi ở ghế sau mà thôi. Những cô gái khác mà như thế này thì Tả Hồng đã cho mấy bạt tai từ lâu rồi.

Tả Hồng càng bức bối hơn là bởi vì, hai cô gái này từ lúc lên xe chẳng buồn đoái hoài gì đến anh ta. Hai người ắt thật sự chỉ coi anh như một lái xe taxi không hơn không kém. Mẹ kiếp, có thằng nào lái xe Hummer mà làm lái xe không hả? ị được rồi, đành phải chấp nhận thôi!

Nghĩ vậy, Tả Hồng liền tháo găng tay ra, ném sang ghế phụ lái rồi nhẹ nhàng quay vô lăng, rẽ vào bãi đỗ xe chuyên dụng của hội quán, mỉm cười ngọt ngào nói nửa đùa nửa thật:

- Hai người đẹp, đến nơi rồi. Tôi không mở đồng hồ, hai cô muốn cho tôi bao nhiêu thì cho!

Quyên Từ và Thời Tiêu đều ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Mở cửa xe ra, hai người nhìn thấy ngay Diệp Trì đang đứng hút thuốc. Quyên Từ không thể không nói cô là người cực ghét đàn ông hút thuốc, nhưng đáng vẻ hút thuốc của Diệp Trì khiến Quyên Từ không sao ghét được, ở anh ta toát lên một vẻ gì đó rất sang trọng, khó diễn đạt bằng lời.

Quyên Từ không biết nên ngưỡng mộ Thời Tiêu đã gặp được vận may như vậy hay lo lắng cho bạn. Theo nhận định của Quyên Từ thì Thời Tiêu đã dấy vào hai người đàn ông mà cô không nên dây vào nhất, đặc biệt là cái gã Diệp Trì này.

Diệp Trì nhìn thấy họ liền ném điếu thuốc trong tay xuống đất, dùng chân dập thuốc rồi sải bước về phía họ, dang tay ôm lấy Thời Tiêu như ôm lấy một vật sở hữu của mình, thậm chí còn chẳng buồn liếc Quyên Từ lấy một cái, chỉ cúi đầu ngắm Thời Tiêu hồi lâu, ánh mắt lấp lánh, sau đó quay sang hỏi Tả Hồng đang đứng bên cạnh:

- Sao bây giờ mới đến?

Tả Hồng xua xua tay: “Thôi xin anh, chủ nhật mà, lại đứng vào giờ cao điểm. Anh thử đi, nếu không phải nhờ cái biển xe ưu tiên của tôi thì giờ vẫn chưa đến nơi được ấy chứ?”

Quyên Từ tò mò nhìn Diệp Trì, mặc dù đây là lần đầu tiên trực tiếp tận mắt nhìn thấy Diệp Trì, nhưng nghe các đồng nghiệp ở tòa soạn là fan hâm mộ

của anh ta nói, Quyên Từ chẳng còn xa lạ gì với cuộc sống riêng tư có thể coi là “thối nát” của anh ta, hơn nữa cô cũng từng viết bài về Diệp Tri, vì vậy lúc mới nghe Thời Tiêu nói đối tượng kết hôn của cô ấy là Diệp Tri, cái tin này còn sốc hơn cả lời tiên tri ngày tận thế năm 2012. Vì vậy Quyên Từ phải đích thân kiểm tra thông tin là thật hay giả.

Lúc này, dưới ánh mặt trời, mặc kệ cô có tin hay không thì sự vẫn bày ra trước mắt. Nếu những người không biết gì về Diệp Tri nhìn thấy cảnh này sẽ nghĩ anh ta là một người đàn ông tốt, cực kì yêu thương vợ. Hơn nữa, Quyên Từ còn phát hiện ánh mắt của Diệp Tri rất “độc”, chỉ liếc qua là phát hiện Thời Tiêu có gì đó bất thường ngay. Dưới ánh mắt ấy, chẳng có gì có thể giấu giếm được anh ta.

Theo như kinh nghiệm của Quyên Từ, đối với một người đàn ông có tính kiểm soát cao và không dễ dây vào này, nếu để anh ta biết chuyện Hứa Minh Chương hoặc để anh ta biết trong lòng Thời Tiêu có một người đàn ông khác thì không biết sẽ có chuyện gì xảy ra?

Quyên Từ đột nhiên cảm thấy sợ hãi. Thực ra cô cũng không biết rõ lắm về chuyện của Hứa Minh Chương và Thời Tiêu. Dù gì hồi đại học, hai người mặc dù cùng trường nhưng không cùng khoa, hơn nữa lúc ấy Quyên Từ còn bận rộn chuyện đi làm thêm, chẳng còn thời gian mà để ý đến bạn thân. Cô chỉ biết lúc ấy Thời Tiêu đã lún sâu vào đầm lầy tình yêu, toàn thân như phát ra ánh hào quang của hạnh phúc và vui vẻ, nhưng không biết về sau vì sao mà chia tay.

Sau khi tốt nghiệp đại học, Hứa Minh Chương đột ngột ra nước ngoài, Thời Tiêu cùng trầm uất một thời gian dài. Mặc dù bề ngoài cô tỏ ra không có chuyện gì, vẫn học hành, vui chơi, tốt nghiệp xong thì thi vào công chức nhỏ, dường như chẳng có chuyện gì xảy ra. Chỉ có Quyên Từ biết, với tính cách của Thời Tiêu, càng tỏ ra bình thân thì trong lòng càng nặng nề; càng tỏ ra bất cần thì càng dễ tổn thương. Ban nãy chẳng phải Quyên Từ đã thử thăm dò và có được cái kết quả không ngoài dự đoán rồi hay sao? Quả nhiên Thời Tiêu vẫn chưa quên. Hứa Minh Chương mặc dù đã đến một nơi rất xa xôi nhưng hình ảnh của anh ta vẫn khắc sâu trong tâm trí Thời Tiêu.

Chỉ không biết tại sao một người vẫn đau đáu nỗi nhớ về một người đàn ông như Thời Tiêu lại hồ đồ nhận lời lấy một người đàn ông khác, hơn nữa lại là một người như Diệp Tri?

Diệp Tri cúi đầu nhìn Thời Tiêu, cứ cảm thấy hôm nay cô có gì đó không ổn, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Quyên Từ đang nhìn mình, ánh mắt như đang dò xét, lại như có cái gì đó mà anh không nhận ra được. Diệp Tri đưa tay ra:

- Cô Trần phải không? Tôi là Diệp Tri, ban nãy tôi gặp một khách hàng ở trong đó nên không đi được, vừa hay Tả Hồng đang ở gần chỗ hai người nên tôi bảo cậu ta đi đón hai người luôn, mong cô đừng trách sự chậm trễ này!

Chỉ mấy câu ngắn ngủi, lời lẽ rất lịch sự, Diệp Tri đã nói được nguyên nhân.

Quyên Từ khẽ thở dài, đưa mắt nhìn Thời Tiêu, trong lòng thầm nhủ, cái gã Diệp Tri này đúng là một con cáo đã thành tinh, còn Thời Tiêu thì... Thôi, đành phải cầu trời khấn Phật phù hộ cho Thời Tiêu vậy!

Quyên Từ là một người không mộ đạo, nhưng vào những lúc cần thiết, cô vẫn thành khẩn cầu trời khấn Phật.

Ngồi trong nhà hàng đồ ăn Tây, nhìn ra bầu trời mùa thu rộng lớn bên ngoài cửa kính, trời xanh mây trắng, dường như đây là một thế giới hoàn toàn khác. Thực ra thì nơi đây đúng là một thế giới khác. Quyên Từ đến đây hai lần, một lần là được khách hàng mời, một lần là đến đây để phỏng vấn một nhân vật lớn trong kinh doanh. Phải biết rằng đây là một nơi không dành cho người bình thường, cho dù bạn có tiền thì người ta cũng chưa chắc tiếp đãi bạn. Có thể nói, đây không phải là nơi dành cho những cư dân thành phố tầm thường như bọn cô.

Món bít tết cao cấp được chia thành từng miếng nhỏ, thế mà vẫn chưa yên tâm, còn phải bón từng miếng đến tận miệng mới được. Quyên Từ đột nhiên cảm thấy vô cùng hụt hẫng. Thỉnh thoảng cô cũng bón cho “lợn” ăn, nhưng dường như đó là vì làm thay cho Hứa Minh Chương. Thế mà Hứa Minh Chương vừa đi, lại có người khác tiếp quản “công việc” này, hơn nữa người tiếp quản này lại vô cùng cẩn thận. Chỉ không cái “con lợn” Thời Tiêu này có biết, đây chẳng phải “người nuôi lợn” bình thường, chọc giận anh ta có lẽ không chỉ đơn giản là không có cái ăn, biết đâu chừng còn bị anh ta xé thịt lột da, nhai sống nuốt tươi không biết chừng.

Ngẫm nghĩ lại thấy bản thân mình quá bị quan. Hứa Minh Chương đã đi gần bốn năm, có lẽ mọi chuyện đã rơi vào dĩ vãng, cho dù tình cảm của Thời Tiêu còn sâu sắc, nhưng biết đâu được có khi Hứa Minh Chương đã lấy một cô gái ngoại quốc ngực nở mông to, hạnh phúc sống qua ngày rồi cũng nên.

Mặc dù cuộc hôn nhân chớp nhoáng của Thời Tiêu khiến cho người khác choáng váng, nhưng dù gì bây giờ cô ấy cũng là gái đã có chồng rồi, cho dù họ có gặp lại nhau thì có thể làm gì được chứ?

Lại nói đến cái con ngốc Thời Tiêu này, cho dù là lấy chồng chớp nhoáng cũng phải mở to mắt ra mà lựa chọn, Diệp Tri là người như thế nào chứ? Chưa tìm hiểu rõ đã dám đi đăng ký kết hôn với người ta, thật không biết nên khâm phục dũng khí của cô nàng này hay là túm tóc mắng cho một trận nữa.

Nghĩ đến đây, Quyên Từ bỗng thấy máu nóng bốc lên đầu, không thể không lên tiếng: “Thời Tiêu”.

Miếng Thời Tiêu vừa bị Diệp Tri nhét một miếng thịt bò vào, còn chưa nhai hết. Nghe thấy Quyên Từ gọi, cô không buồn ngẩng đầu, chỉ phờn mang trợn má ậm ừ đáp lời. Quyên Từ thấy cứng họng, hồi lâu mới hậm hực ném ta một câu:

- Cậu đúng là một con lợn chính cống!

Thời Tiêu bị Quyên Từ mắng như thế này không ít lần nên đã miễn dịch từ lâu, chỉ ậm ừ rồi tiếp tục nhai miếng thịt trong miệng.

Những người khác ngồi quanh bàn đều bật cười. Diệp Tri liền liếc cảnh cáo Quyên Từ, chộp lấy khăn ăn lau miệng cho Thời Tiêu rồi đưa cho cô một ly

nước, sau đó mới chuyển đĩa bít tết ở trước mặt Thòi Tiêu sang chỗ mình và từ tốn ăn.

Thòi Tiêu ăn no rồi mới được rảnh rang ngắm nghía phong cảnh, ngắm nghía hồi lâu mới lên tiếng: “Đây là đâu thế?”

Diệp Trì đặt dao nĩa trong tay xuống, lau miệng rồi ném khăn ăn lên bàn: “Hội quán chơi golf, lát nữa anh sẽ dạy em đánh golf!”

Tả Hồng bật cười: “Đúng đấy, lát nữa còn có hai người bạn nữa cũng đến chơi. Cô Trần, tôi dạy cô nhé, cô thấy sao?”

Quyên Từ cúi đầu nhìn đồng hồ: “Không, lát nữa tôi còn có hẹn, phải về thành phố luôn, mọi người cứ chơi vui vẻ nhé!”

Thòi Tiêu chẳng có hứng thú gì với chuyện đánh golf, nghe Quyên Từ nói vậy cũng vội vàng đứng lên:

- Tớ về với cậu, sáng mai tớ cũng phải đi làm nữa!

Quyên Từ dở khóc dở cười, Diệp Trì mặt mày hơi sa sầm, đưa tay ra kéo Thòi Tiêu ngồi xuống:

- Ở chơi với anh một lát, tối ăn xong chúng ta sẽ về nhà nhé!

Giọng điệu rất dịu dàng nhưng lại phảng phất chút gì đó không thể từ chối.

Cuối cùng vẫn là Tả Hồng tỏ vẻ ga lăng, chủ động yêu cầu được đưa Quyên Từ về. Gã này đang nghĩ gì trong đầu, ngay cả một kẻ vô tâm như Thòi Tiêu cũng nhận ra được, chỉ có điều Thòi Tiêu e rằng anh ta sẽ không được như ý. Bởi vì thật không may, anh ta lại chính là loại đàn ông mà Quyên Từ cực kì ghét, cực kì phản cảm, cực kì ám ảnh! Ha ha!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7

Ông bà Thòi xách túi lớn túi bé, vừa xuống khỏi xe khách đã nhìn thấy cô con gái nom có vẻ thấp thòm đang đứng ch

ờ ở bên đường. Bà Thòi đặt mấy cái túi trên tay xuống, chạy đến ôm con gái, xoay liền hai vòng, vui vẻ nói:

- Tiêu Tiêu nhà ta lớn thật rồi, còn biết ra đón bố mẹ cơ đấy!

Thòi Tiêu có hơi ái ngại. Ông Thòi đã nhìn thấy bên cạnh con gái có một người đàn ông cao lớn. Ông hơi ngạc nhiên, đang định cúi xuống xách cái túi hành lý ở dưới đất thì người đàn ông ấy đã bước đến, đỡ lấy cái túi trên tay ông, rồi đỡ luôn cả cái túi bên tay kia nữa, sau đó mau mắn nói:

- Bố, bố để con!

Ông Thòi không khỏi kinh ngạc trước cách xưng hô này, vội vàng đi gọi bà Thòi ở trước mặt. Lúc này bà Thòi mới để ý, hóa ra con gái không đi một mình mà còn dẫn theo một người đàn ông. Bà vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn Diệp Trì vẻ dò xét. Diệp Trì lễ phép tự giới thiệu:

- Mẹ, con là Diệp Trì ạ!

Bà Thòi tưởng rằng người đàn ông đẹp trai trước mặt mình chính là đối tượng xem mắt của con gái một tháng trước, đã gọi bố mẹ rồi, xem ra quan hệ giữa hai đứa cũng không tồi. Chuyện này đối với một người sốt sắng muốn gả con gái đi như bà Thòi quả đúng là một chuyện đáng vui mừng. Bà gần như lập tức chấp nhận Diệp Trì, hơn nữa có nhìn thế nào cũng vẫn thấy Diệp Trì rất được mắt, thế nên cũng có chút tình cảm mẹ vợ với con rể.

Lúc cả nhà bốn người đi vào cửa nhà họ Thòi, mẹ vợ với con rể đã thân thiết chẳng khác gì người một nhà, ngay cả con gái như Thòi Tiêu dường như cũng bị gạt sang một bên.

Thòi Tiêu nhìn Diệp Trì suốt cả chặng đường đi, anh ta gần như chẳng mất chút công sức nào cũng có thể lấy được lòng mẹ cô. Thậm chí mẹ cô còn có phản ứng hết sức tích cực trong chuyện kết hôn chớp nhoáng của con gái. Càng nghĩ Thòi Tiêu càng cảm thấy phục anh ta, chẳng trách mà anh ta làm ăn tốt thế, chắc chắn thực lực không phải tầm thường.

Bố Thòi Tiêu có hơi trầm ngâm, vào đến nhà liền gọi cô vào nói chuyện riêng, nhìn cô hồi lâu mới thở dài bảo:

- Nếu đã chọn kết hôn rồi thì hãy sống cho tốt, nếu phải chịu áp lực thì con hãy nhớ, bố mẹ luôn luôn đứng về phía con!

Thòi Tiêu không khỏi cảm động. Trong nhà cô, mặc dù bố có hơi hồ đồ nhưng thực ra ông cũng tình tường lắm. Chuyện năm đó của Thòi Tiêu, mặc dù

cô nghĩ đã giấu kỹ lắm nhưng giờ xem ra bố cô đã biết từ lâu, chẳng qua không nói ra mà thôi.

Thời Tiêu bỗng thấy ngại ngùng, nghĩ đến lúc ấy, bố mẹ vì cô mà phải chịu cú sốc lớn như thế, suýt chút nữa thì hại đến sức khỏe. Vì tình cảm bản thân mà hy sinh bố mẹ là chuyện mà Thời Tiêu không bao giờ làm được. Hơn nữa quả thực năm ấy, đối phương không cho cô có sự lựa chọn thứ hai, vì vậy cho dù người ấy có quay lại thì có thể thế nào chứ? Tất cả giống như một làn khói đã bị gió cuốn đi không còn dấu vết.

Nói thực lòng Thời Tiêu cũng rất sợ, sợ trái tim khó khăn lắm mới bình lặng được của mình sẽ lại cuộn sóng. Sự lựa chọn bốn năm trước đã vô cùng khó khăn, cô đã buồn đến muốn chết, cả đời này không muốn phải chịu đựng thêm một lần nữa. Vì vậy khi Diệp Trì vô tình xông vào thế giới của cô, Thời Tiêu đã quyết tâm chọn kết hôn chớp nhoáng. Chuyện này đối với Thời Tiêu mà nói chẳng khác gì một cây cọc cứu mạng trong lúc cô hoang mang giữa dòng nước lũ.

Quyên Tử nói cô hồ đồ, nhưng Thời Tiêu chẳng nghĩ được gì khác, thực ra trong lòng cô hiểu rõ, Diệp Trì là người như thế nào, cho dù không biết rõ ràng hết mọi chuyện nhưng cũng đoán được sơ sơ, anh ta là một người đàn ông thành đạt với hàng loạt những tin đồn, nhưng một người đàn ông như thế lại đúng là người mà Thời Tiêu đang cần. Anh và tôi đều tình nguyện, vậy thì đến với nhau thôi.

Hơn nữa cô cũng đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi. Cuộc hôn nhân của cô và Diệp Trì say này có thể nào đi nữa cô cũng sẽ thân nhiên đón nhận. Diệp Trì có biết bao hồng nhan tri kỷ, bao nhiêu gái đẹp vây quanh, nhưng c mặc kệ hết, bởi vì không yêu, vì vậy mới thân nhiên, bởi vì không yêu, cô mới có thể yên tâm duy trì cuộc hôn nhân trông có vẻ rất hạnh phúc này với Diệp Trì. Thời Tiêu cảm thấy hiện giờ mình sống rất tốt, chỉ cần Diệp Trì không phản đối, cứ để cô sống thế này mãi cũng được, cứ đi làm rồi về nhà, ăn cơm rồi làm tình... Kỳ thực nói thẳng một câu, cuộc hôn nhân có hay không tình yêu, sự khác biệt về bản chất không lớn. Sự yên ổn trong thực tế này khiến cho Thời Tiêu chấp nhận yên phận. Chỉ có điều Thời Tiêu không thể hiểu nổi, Diệp Trì rốt cuộc là người thế nào? Nếu như cho Thời Tiêu biết được con người Diệp Trì, chắc có cho cô thêm một trăm quả mật cô cũng không dám chọc giận anh ta. Thời Tiêu lúc này không hề hay biết, cùng với sự trở về của Hứa Minh Chương, cuộc sống mà cô ngỡ đã yên ổn này bỗng chốc gặp phải cơn sóng thần, nó bao trùm toàn bộ thế giới của cô, khiến cô biết rằng không phải loại đàn ông nào cũng có thể tùy tiện dây vào. Dây vào anh ta sẽ phải trả giá bằng cả cuộc đời.

Hiệu suất xử lý công việc của Diệp Trì rất cao, em trai Diệp Trì đồng thời cũng là phó thị trưởng trẻ tuổi nhất mới vừa nhậm chức của thành phố. Vợ Diệp Sinh là Lâm Yến, giảng viên đại học, còn có cô con gái xinh đẹp và lâu lành Diệp An An.

Diệp Trì và Diệp Sinh cũng có nét giống nhau, nhưng khác với Diệp Trì, Diệp Sinh có vẻ điềm đạm và cứng nhắc hơn, nếu như không biết từ trước chắc Thời Tiêu sẽ nghĩ Diệp Sinh mới là anh.

Diệp Sinh giống hệt như ở trên ti vi, điềm đạm và phong độ, nhất cử nhất động đều mực thước. Lâm Yến nho nhã, thanh tao, phong thái sang trọng. Hai người ngồi bên nhau chẳng khác gì một đôi tiên đồng ngọc nữ, khiến cho người khác muốn soi mói nhưng điểm cũng khó. Thái độ của họ rất thân thiện, nhưng sao Thời Tiêu cứ cảm giác có khoảng cách với họ. Thời Tiêu cảm thấy chỉ có cô bé An An là dễ nói chuyện.

Diệp An An năm nay lên lớp một, nhanh nhẹn và đáng yêu, vừa gặp một cái đã chào Thời Tiêu “Cháu chào bác” rất to. Thời Tiêu ngẩn ra cả buổi vẫn chưa định thần lại, Lâm Yến không nhịn được cười, khẽ đưa mắt nhìn Thời Tiêu rồi nói đùa:

- Gọi “bác” quả thật có hơi không phù hợp với chị dâu!

Thời Tiêu mặt đỏ bừng, ngẩng đầu thấy Diệp Trì đang nhìn cô cười thích thú.

Bố mẹ Thời Tiêu càng luống cuống hơn. Có lẽ hai cụ không ngờ gia thế của gia đình thông gia lại “đáng giật mình” đến thế. Chưa nói đến Diệp tướng quân tiếng tăm lừng lẫy, ngay cả vị phó thị trưởng Diệp thường xuyên xuất hiện trên ti vi cũng khiến cho họ hoài nghi đây chỉ là một giấc mộng.

Ăn cơm xong, bố mẹ Thời Tiêu được đám người mặc quân phục đưa về nhà rồi mà vẫn chưa định thần lại được.

Ngày hôm sau, ông bà gọi điện cho con gái về nhà ngay. Hỏi han cả buổi mà chẳng hỏi ra được cái gì. Con gái về rồi, ông Thời mới lo lắng than thở:

- Dù sao cũng không môn đăng hộ đối, con bé Tiêu Tiêu này sao lại hồ đồ thế?

Nhưng lo lắng thì cứ lo lắng, sống thì vẫn phải sống. Nhà họ Diệp hy vọng hai đứa sẽ tổ chức đám cưới theo đúng phép tắc, nhưng Diệp Trì và Thời Tiêu phản đối, nói không thích rình rang.

Nhà họ Diệp đành phải hỏi ý kiến nhà họ Thời. Ai ngờ trong lòng ông Thời cũng có tính toán riêng, cuộc hôn nhân này của con gái quá nhanh, còn chưa biết kết quả ra sao, làm càng to, ngộ nhờ sau này có chuyện gì bất trắc, con gái mình tổn thương càng lớn, vì vậy ông cũng có ý kiến giống như con gái.

Nhà họ Diệp không còn cách nào khác, đành phải nghe theo lời thông gia với hai đứa, tạm thời gác lại chuyện này. Cũng bởi vậy nên chuyện Diệp Trì và Thời Tiêu kết hôn, ngoài hai gia đình và một vài người bạn thân thiết của Diệp Trì, người khác chẳng ai hay biết.

Quyên Tử than thở, Thời Tiêu trước nay chẳng bao giờ chạy theo một, nhưng cuộc hôn nhân này đúng là quá “thời thượng”.

Ngoài mặt, cuộc sống của hai người vẫn chẳng khác gì trước khi kết hôn, Diệp Trì vẫn làm kinh doanh, vẫn phải đi tiếp khách. Thời Tiêu vẫn đi làm thường xuyên, tuy nhiên cuộc sống của hai người đã âm thầm có những biến đổi.

Diệp Trì thường cố gắng tránh những buổi tiếp khách không cần thiết để về nhà nấu nướng cho vợ ăn. Lúc đi chơi với mấy người bạn thân, nếu như Thời Tiêu rảnh cũng dẫn cô theo luôn. Nếu gặp phải những buổi tiếp khách không thể trốn tránh được, anh cũng luôn nhớ dặn cô giúp việc chuẩn bị com nước đầy đủ, không để vợ phải đối.

C về phía Thời Tiêu, chẳng qua chỉ là thay một người “chăn nuôi”, chuyển từ một người “chăn nuôi” có tay nghề nấu nướng cực kém sang một ông chồng có tài năng nấu nướng bẩm sinh, cho dù Diệp Tri không về nấu nướng thì cũng có cô giúp việc nấu giúp, lúc nào cũng có thức ăn nóng hổi, rất nhanh gọn. Cuộc sống của Thời Tiêu có thể nói vô cùng thuận lợi và êm đềm.

Nhưng Diệp Tri dần phát hiện chuyện gì đó không ổn. Chuyện vợ là người vô tâm thì ngay từ ngày đầu tiên anh đã biết, nhưng vô tâm đến đâu cũng không thể thờ ơ chẳng hỏi han gì đến một người chồng danh chính ngôn thuận như anh. Điều này khiến Diệp Tri không sao hiểu nổi.

Diệp Tri “phiêu du” trong “rừng hoa” bao nhiêu năm nay, có loại phụ nữ nào anh chưa từng gặp? Nhưng kiểu phụ nữ như Thời Tiêu thì đây là lần đầu tiên anh gặp phải, trong lòng cảm thấy khó hiểu. Diệp Tri bắt đầu lảng lạng quan sát cô, thậm chí bắt đầu thăm dò cô.

Hai tháng sau, Diệp Tri bắt đầu đi sớm về khuya, thậm chí có đêm còn không về nhà, thế nhưng vợ anh vẫn chẳng có phản ứng gì. Cần ăn vẫn ăn, cần ngủ vẫn ngủ, thậm chí còn không có cả một cuộc điện thoại hỏi han. Anh về nhà, trên người có mùi nước hoa rất rõ ràng, hoặc trên cổ áo sơ mi có dấu son môi, cô nhìn thấy cũng chỉ nhún mày. Buổi tối, sinh hoạt vợ chồng có hơi gượng gạo, cô cũng không mở miệng chất vấn chứ đừng nói là nổi máu ghen. Diệp Tri bắt đầu thấy u uất. Trong lòng anh dần hiểu rõ thái độ của Thời Tiêu đối với mình, cô không hề coi người chồng này ra cái gì, chẳng hề quan tâm đến anh. Điều này khiến cho một kẻ độc tài như Diệp Tri cảm thấy vô cùng bức bối.

Sau hơn một tháng lạnh lùng với Thời Tiêu, anh bắt đầu thay đổi chiến thuật, đột nhiên trở lại giống như trước đây, ngày ngày về nhà nấu cơm, quần quýt với cô, dỗ dành cô. Đây trở thành một mục tiêu mang tính giai đoạn của Diệp Tri.

Thế rồi chẳng biết từ lúc nào, Diệp Tri bắt đầu trở nên nghiêm túc. Có thể ban đầu, anh vẫn ôm tư tưởng đùa bỡn và chinh phục, nhưng về sau, anh gần như quá “nhập tâm” vào vở kịch, bắt đầu nghiêm túc với Thời Tiêu, từ chuyện nhỏ đến chuyện lớn của cô anh đều muốn biết, chuyện này khiến anh u uất một thời gian dài. Nhưng về sau, anh cũng lười chẳng muốn nghĩ đến mấy chuyện này nữa, nói chung nếu không tìm hiểu được, vậy thì cứ kéo cô vào thế giới của mình là xong.

Diệp Tri rất độc tài. Phong Cẩm Thành từng bình luận về sự độc tài này: Người phụ nữ nào mà đem lòng yêu chính là bất hạnh nhất thế gian, bởi vì Diệp Tri rất vô tình. Nhưng nếu có một ngày, anh ta thật lòng thích một người con gái, thì cô ấy hoặc là người may mắn nhất, hoặc là người bất hạnh nhất trên đời. Bởi vì người đàn ông này rất độc tài, độc tài gần như đến mức biến thái. Đương nhiên tiền đề là anh ta phải yêu cô gái đó thật lòng.

Vì vậy sau khi Diệp Tri hiểu ra rằng mình yêu Thời Tiêu, làm sao anh có thể để Thời Tiêu thờ ơ với mình như người xa lạ? Chính vì thế, trong khi Thời Tiêu vẫn còn chưa hiểu ra chuyện gì, cô đã bị Diệp Tri bắt nhốt vào nhà lao, chỉ có điều bản thân cô vẫn chưa nhận thức được điều đó mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Đối với những biểu hiện lúc nóng lúc lạnh của Diệp Tri, Thời Tiêu chỉ lựa chọn phương án “lạnh”, nói chung là việc đó k

hông hề cản trở gì đến cô, nhiều lắm cũng chỉ mấy ngày không về nhà hoặc nửa đêm nửa hôm mò về nhà với mùi rượu nồng nặc hay mùi phấn son, nước hoa lạ.

Đối mặt với chuyện này, không phải Thời Tiêu lạnh nhạt, mà ngay từ đầu, Thời Tiêu đã chuẩn bị sẵn tâm lý, thêm nữa Quyên Tử cũng thường xuyên kể lể cho cô nghe những tin đồn tình cảm của Diệp Tri, thế nên Thời Tiêu đã miễn dịch từ lâu. Còn Diệp Tri cứ làm một người đàn ông của gia đình như hai tháng trước có khi còn khiến cho Thời Tiêu ngạc nhiên hơn.

Một Diệp Tri như hiện nay mới là bình thường trong con mắt Thời Tiêu. Có thể đến tối, về tâm sinh lý có chút mâu thuẫn, nhưng con người Diệp Tri rất biết điều, thường chủ động sử dụng biện pháp an toàn, khiến cho Thời Tiêu rất yên tâm. Về vấn đề này, hai người chưa bao giờ nói chuyện nghiêm túc, nhưng cả hai như có thỏa thuận ngầm. Như thế cũng tốt, Thời Tiêu chưa từng nghĩ đến chuyện có con, nhất là có con với Diệp Tri. Cô không thể tưởng tượng được cảnh con của mình sinh ra trong một gia đình “tạm bợ” thế này sẽ trưởng thành như thế nào.

Nói cô ích kỷ cũng được, cố chấp cũng được, cô cảm thấy nếu không thể đảm bảo tương lai, tốt nhất không nên có con. Bản thân cô cũng không biết tương lai của mình thế nào, vậy thì làm sao gánh vác được tương lai của một đứa trẻ. Về chuyện này, Thời Tiêu không hề hồ đồ, vì vậy có lúc Quyên Tử cũng thầm than thở, một kẻ vô tâm như Thời Tiêu nhiều khi lại là một người phụ nữ vô cùng lý trí và cực kỳ có nguyên tắc, lý trí đến mức Thời Tiêu ngồi trong quán Starbucks, tay chống cằm, nhìn người đàn ông ngồi đối diện nói. Xét về lý luận, Thời Tiêu cảm thấy mình không bằng người đàn ông đang ngồi trước mặt, Tường Tiễn.

Lúc đó Thời Tiêu thường thích gọi anh ta là Tường Tiễn Tửu, là tài tử của khoa tâm lý, cũng là một nhân vật nổi tiếng như Hứa Minh Chương ở trong trường đại học A.

Nghĩ kỹ lại, đến giờ Thời Tiêu vẫn không hiểu rõ tại sao mình với anh ta lại “đụng độ nhằm” như vậy. Xét cho cùng cũng là bởi vì ngày hôm ấy, bản thân

cô vì đang hốt hoảng đạp xe từ khu ký túc của nghiên cứu sinh lao như bay ra con đường rợp bóng cây, chẳng may đâm phải Tường Tiến đi ngang qua đường. Cú đâm ấy quả không nhẹ, còn nhớ mặc dù lúc ấy cánh tay của anh ta đã chảy không ít máu nhưng anh vẫn chạy đến kiểm tra vết rách da ở trên đầu gối cô trước. Đó là cái ngày mà cho tới tận bây giờ, Thời Tiêu vẫn không muốn nhớ lại nhất. Gần như tất cả mọi chuyện tồi tệ đều tập trung hết vào cái ngày hôm ấy. Còn Tường Tiến lại chính là vận may duy nhất của cô trong cái ngày đen đui đó.

Thời Tiêu mặc dù rất vô tâm nhưng hồi đó may mắn thế nào lại trở thành bạn gái của Hứa Minh Chương. Gần mấy tuần sau đó, cô mới biết Hứa Minh Chương là một nhân vật nổi tiếng trong trường đại học A. Còn về Tường Tiến, ngay cả bạn thân của Thời Tiêu là Quyên Từ cũng không hay biết mối quan hệ của cô với anh ta.

Bởi vì không lâu sau chuyện đó được giải quyết, Tường Tiến cũng ra nước ngoài, Quyên Từ còn chưa kịp làm quen với anh.

Lúc ấy Tường Tiến là người chơi rất được, có lẽ hai người như có duyên phận trời ban nên Thời Tiêu mới có thể quen biết Tường Tiến đúng vào lúc cô thể thâm nhất như vậy. Khi ấy Thời Tiêu thực sự cần một người để chút bầu tâm sự, còn ở Tường Tiến lại toát lên vẻ gì đó làm người ta thấy an tâm, gần như có thể lấy được lòng tin của Thời Tiêu chỉ trong khoảnh khắc. Cô vừa khóc vừa kể về những ám ức mà mình phải chịu cho anh nghe. Tường Tiến đến giờ vẫn nhớ như in ánh mắt của cô lúc ấy, thậm chí anh còn có ý nghĩ muốn bắt chước tất cả để giúp cô. Và thực tế là Tường Tiến đã làm như vậy thật.

Tường Tiến có lẽ là người là người duy nhất biết chuyện năm ấy còn chưa kết thúc, hơn nữa còn là một đương sự tham gia vào chuyện này, có vai trò khá quan trọng. Anh hiểu hết nguồn cơn sự việc, hơn nữa lại chính mắt nhìn thấy sự kiên cường của Thời Tiêu trong lúc tuyệt vọng nhất. Rõ ràng là trái tim thì đau đớn, luyến tiếc đến vậy, nhưng vẫn kiên quyết dứt tình.

Cho đến tận bây giờ Tường Tiến vẫn âm thầm ngưỡng mộ người đàn ông như Hứa Minh Chương, đồng thời cũng thấy tiếc thay cho anh ta. Anh ta có biết mình đã đánh mất một người con gái tuyệt vời như thế nào không?

Cho dù lúc ấy anh nghĩ rằng mình là một người hết sức tinh táo và bình thản trước chuyện tình cảm, nhưng trái tim anh cũng có lúc loạn nhịp. Nhưng cũng chỉ là những rung động mà thôi, Tường Tiến hiểu rằng, e là Thời Tiêu sẽ không dễ dàng yêu thương một người đàn ông khác. Lần ấy, có lẽ Thời Tiêu đã dùng hết toàn bộ sức lực của mình, trở thành một cuộc tình mới trong cuộc đời của cô. Có lẽ không phải không thể, chỉ là Tường Tiến cho rằng, mình không có đủ kiên nhẫn chờ đợi cô lãng quên, chờ đợi cô mở lòng. Vì vậy anh nguyện làm một người bạn không gần cũng không xa của cô, để có thể lắng nghe cô tâm sự, biết được cô vẫn sống tốt, thế là đủ.

Bốn năm nay, hai người vẫn cứ như vậy, cho dù chỉ nói chuyện dăm ba câu trên QQ thì khoảng cách về không gian và thời gian cũng không khiến hai người cảm thấy xa lạ. Vì vậy Tường Tiến vừa về nước, người đầu tiên anh muốn gặp là Thời Tiêu.

Tường Tiến bê cốc cà phê trước mặt lên, nhấp một ngụm rồi nhìn Thời Tiêu, nhướn mày hỏi:

- Em nói em kết hôn rồi? Không phải em muốn đòi quà cưới từ anh nên mới bịa ra chuyện này để lừa anh đấy chứ?

Thời Tiêu chớp chớp mắt: “Cho dù em không kết hôn thì anh cũng không chạy thoát đâu!”

Nói rồi cô chìa tay ra: “Quà của em đâu, mang ra đây!”

Tường Tiến bật cười, nụ cười rất dịu dàng và quyến rũ. Thời Tiêu ngăn người: “Tường Tiến Từ, sao mấy năm nay ở nước ngoài, anh không kiếm một cô dâu dẫn về thế?”

Tường Tiến dựa lưng ra sau, nhìn Thời Tiêu hồi lâu mới tỏ vẻ nghiêm nghị nói: “Để anh nghĩ xem, có lẽ là bởi vì chưa gặp được cô gái nào rõ ràng đam mê người ta mà còn khóc lóc âm ỉ!”

Hai người không nhịn được lại bật cười. Tường Tiến lấy ra một cái hộp nhỏ trông rất cầu kỳ, đặt lên bàn, về phía Thời Tiêu.

- A, quà!

Thời Tiêu chớp chớp mắt, lắc lắc: “ Là cái gì thế, em có thể bóc luôn được không?”

Tường Tiến gật đầu. Là một sợi dây chuyền bạch kim, mặt dây chuyền là một viên pha lê tím lấp lánh dưới ánh mặt trời, đẹp đến lạ thường. Thời Tiêu đeo lên cổ mình rồi lấy gương trong túi ra soi: “Trông có vẻ rất đắt, em nhận tạm vậy!”

Tường Tiến bật cười: “Đúng là không rẻ, nhưng mà...”

Ánh mắt Tường Tiến dừng lại ở chiếc nhẫn trên ngón áp út của Thời Tiêu: “Nhưng so với giá trị của chiếc nhẫn trên tay em, thực sự không bằng một góc. Giờ anh hơi tin là em đã kết hôn rồi. Có thể nói cho anh biết chồng em là ai không, anh thực sự tò mò đấy. Anh nghĩ, người đàn ông có thể mua được chiếc nhẫn như thế này chắc không phải dạng tầm thường!”

Thời Tiêu nghiêng đầu, nhìn thấy đồng tap chỉ trên giá liền đứng dậy, với lấy cuốn trên cùng rồi đặt lên bàn, chỉ vào người đàn ông trên tranh bìa và nói: “Anh ấy chính là chồng em đấy!”

Tường Tiến không giấu nổi vẻ kinh ngạc. Thời Tiêu liền chuyển hướng chủ đề: “Tiến sĩ tâm lý học này, anh về nước có kế hoạch gì chưa?”

- Thực ra anh về nước là vì nhận được thư mời của đại học C

Tường Tiến biết Thời Tiêu không muốn nói đến chuyện chồng cô nên đành chiều theo ý cô.

Thời Tiêu thờ dãi: “Nói chung, các anh đều là những nhân tài của xã hội, không giống như em, chỉ kiếm miếng ăn chờ ngày về với đất thôi!”

Tường Tiến bật cười, đưa tay lên xoa xoa đầu cô: “Công chức nhà nước, ăn cơm của nhà nước, đãi ngộ tốt, rất thích hợp với em!”

Thời Tiêu cười vẻ quý quyết: “Em là kẻ hoạch hóa sinh đẻ đấy, sau này nếu tiền bối có cần dụng cụ kế hoạch hóa, cứ gọi em, em đảm bảo sẽ gửi hàng đến tận nhà!”

Tường Tiến ho sặc sụa, sỗ khốc dở cười bảo: “Thôi em cứ giữ lại mà dùng!”

Đúng lúc ấy, tiếng chuông điện thoại vang lên, Thời Tiêu lấy điện thoại ra, nói xin lỗi rồi nghe máy. Tường Tiến liếc nhanh màn hình điện thoại, thấy trên màn hình hiện lên hai chữ “Diệp Trì”. Ánh mắt anh dừng lại trên cuốn tạp chí trên bàn. Tường Tiến đưa tay ra lật tờ tạp chí, là một cuốn tạp chí kinh doanh của một tòa soạn tương đối lớn. Anh lướt nhanh bài phỏng vấn nhân vật trang bìa trên tờ tạp chí đó.

Cảm giác đầu tiên là người đàn ông này có gì đó giống với Hứa Minh Chương hồi đó, ngay cả hoàn cảnh gia đình cũng na ná, à không, thậm chí có phần hiển hách hơn. Nhìn lướt qua thấy khí chất của cả hai có vẻ cũng giống nhau, đều rất lịch lãm, nhưng tuyệt đối không phải là loại đàn ông dễ dây vào. Chỉ có điều, Tường Tiến chỉ nhìn qua cũng biết, người đàn ông này còn khó đối phó hơn Hứa Minh Chương nhiều. Tường Tiến không nghĩ rằng một người kiêu ngạo kiêu này sẽ cho phép trong tim vợ mình có tồn tại một người đàn ông khác. Nghĩ đến đây, anh liền quay sang nhìn bộ dáng của Thời Tiêu: môi cắn chặt, tay cầm điện thoại, chẳng có chút gì là vui mừng, vẻ mặt vô cùng bình thản: “Ừ, em đang ở ngoài, đang ở quán cà phê Starbucks trên đường gần công ty, gặp một người bạn, mới ở nước ngoài về. Ừ! Ok. Ở đó, ở Thành Đông, em biết rồi, lát nữa em sẽ qua thẳng đó. Không, không cần qua đón đâu, em tự bắt taxi đến là được rồi! Ừ, em không đến muộn đâu, em biết rồi. Ừ...Ok!”

Thời Tiêu cúp điện thoại, ngẩng đầu lên, vô tình gặp ánh mắt như dò xét của Tường Tiến. Anh chỉ vào tờ báo trên mặt bàn, hỏi: “Là chồng em gọi à?”

Thời Tiêu gật đầu.

Hai người ra khỏi Starbucks, Tường Tiến lái xe đến, mở cửa xe: “Đi đâu? Anh đưa em đến đó, giờ này khó bắt xe lắm!”

Thời Tiêu nhìn đồng hồ trên tay, chẳng buồn khách khí mà ngồi luôn vào xe và nói địa chỉ cho Tường Tiến.

Nửa tiếng sau, xe dừng lại bên bờ biển, Tường Tiến thì đầu ra ngoài nhìn trước nhìn sau, bên ngoài cực kì yên ắng, phía đối diện hình như chỉ có một dinh thự riêng. Tường Tiến thừa hiểu những thứ trông bề ngoài càng bình thường, người thường khó mà nhận ra sự tuyệt diệu của nó lại chính là những thứ không hề tầm thường.

Nhìn Thời Tiêu còi đây an toàn, Tường Tiến trầm nghĩ, cảm thấy vẫn nên nói với Thời Tiêu: “Thời Tiêu, anh đã gặp Hứa Minh Chương ở Mỹ!”

Thân hình Thời Tiêu như cứng đờ ra, cô ngoảnh đầu nhìn anh, hồi lâu sau mới mở cửa xe: “Cảm ơn tiền bối đã đưa em đến đây!”

Tường Tiến thờ dãi: “Anh chỉ muốn để em biết, có những chuyện sớm muộn gì cũng phải đối mặt, không thể trốn tránh cả cuộc đời được, hơn nữa cậu ta...”

Tường Tiến còn chưa nói hết thì phía sau đã vang lên tiếng còi xe inh ỏi. Một chiếc Hummer lướt đến rồi quay ngoắt vào trong chỗ đỗ xe. Bước xuống xe là một người đàn ông, trông có vẻ thư sinh nhưng nụ cười trên mặt thì rất khó đoán, có vẻ rất bất cần.

Anh ta từ từ tiến lại gần, đứng bên cạnh Thời Tiêu, đưa mắt nhìn Tường Tiến về dò xét: “Tôi còn tưởng mình hoa mắt, hóa ra đúng là chị dâu thật! Anh đây là...”

Thời Tiêu đành phải giới thiệu qua loa hai người với nhau. Tường Tiến khẽ mỉm cười, chào tạm biệt cô rồi đi.

Thời Tiêu và Tả Hồng người trước người sau đi vào trong hội quán. Tả Hồng đi chậm lại phía sau, bắt đầu âm thầm dò xét vợ của Diệp Trì, rồi lại nghĩ đến người đàn ông ban nãy, chỉ cần nhìn qua là biết ngay anh ta không phải dạng tầm thường. Xem ra cô vợ bé bỏng của Diệp Trì càng lúc càng khó nắm bắt. Điều quan trọng hơn cả là cô ta rốt cuộc có biết Diệp Trì là người như thế nào không? Nếu cảnh tượng ban nãy để Diệp Trì nhìn thấy... Tả Hồng nghĩ đến đây chợt thấy lo lắng thay cho Thời Tiêu.

Chỉ có điều, Diệp Trì yêu chiều vợ như thế, chắc cũng không nề làm gì cô. Hơn nữa theo con mắt của Tả Hồng, người đàn ông ban nãy cũng chẳng có ý đồ gì với Thời Tiêu. Nhưng đột nhiên bên cạnh vợ mình lại xuất hiện một “anh hùng bảo vệ mỹ nhân” thì bất kì gã đàn ông nào cũng thấy khó chịu chứ đừng nói đến Diệp Trì.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

- Thời Tiêu!

- Dạ?

Thời Tiêu giật mình bừng tỉnh, dừng bước, ngoảnh đầu lại, kinh ngạc nhìn Tả Hồng phía sau, đây là lần đầu tiên cô nghe

Tả Hồng nghiêm chỉnh gọi mình. Thời Tiêu có thể coi là khá quen với mấy người bạn nói khó của Diệp Tri rồi, cho đến ngày hôm nay, bọn họ thường xuyên nói chuyện với cô với tư cách là vợ của Diệp Tri, cứ như thể cái người có tên là Thời Tiêu không hề tồn tại. Trong con mắt của họ, cô chỉ là vợ của Diệp Tri mà thôi. Mấy người này kiêu ngạo đến mức trong mắt chẳng có ai. Mặc dù Thời Tiêu thỉnh thoảng vẫn hừ mũi hậm hực, nhưng cô biết rõ, nếu như không phải vì Diệp Tri thì mấy người này thậm chí chẳng buồn liếc cô lấy nửa cái. Thời Tiêu luôn cảm thấy giữa mình và những người này tồn tại một ranh giới rõ ràng, không thể nào vượt qua, đã từng như vậy, và hiện giờ vẫn như vậy. Cũng bởi vì thế mà cô rất ít khi tụ tập cùng với họ. Nhưng Diệp Tri rõ ràng không nghĩ vậy. Thời Tiêu phát hiện dạo này không hiểu anh ta ăn nhăm cái gì mà sau một thời gian chơi bởi ở bên ngoài lại bắt đầu trở về làm một người đàn ông mẫu mực của gia đình. Gần như ngày nào Thời Tiêu đi làm về đến nhà cũng đều thấy anh ta tất bật trong bếp, trên mặt là nụ cười ngọt ngào khiến Thời Tiêu như nhắm tưởng đó chính là hạnh phúc.

Chuyện này đương nhiên không thể nào, có lẽ nên nói đây là hứng thú mới phải. Con người Diệp Tri làm chuyện gì cũng coi trọng hứng thú, từ chuyện kết hôn cho đến chuyện làm một người đàn ông mẫu mực của gia đình. Thời Tiêu tự cho rằng mình đã nhìn nhận rõ con người anh ta.

Nếu có những buổi tiếp khách không thể từ chối được thì anh ta sẽ gọi cô đến cùng như lúc này. Cách làm của Diệp Tri khiến Thời Tiêu ghét cay ghét đắng. Nếu như được lựa chọn, cô thà ở nhà ăn mì ăn liền còn hơn phải ngồi trong nhà hàng sang trọng, ăn những món ăn đắt tiền kiểu này. Nhưng Thời Tiêu không thể hiện ra ngoài. Không biết từ khi nào, một người có vẻ ngoài ngây thơ và thuần khiết như Thời Tiêu lại học được cách che giấu cảm xúc thật sự của mình. Có lẽ đây đã trở thành môn học cả đời của cô. Hơn nữa trong lòng Thời Tiêu cũng thấy áy náy với Diệp Tri, sự áy náy này chỉ mờ nhạt thôi, nhưng thực chất nó có tồn tại. Cô biết bản thân mình đam lao thì phải theo lao, chấp nhận lấy Diệp Tri ý nghĩ nhất thời ấy suy cho cùng cũng là vì cô biết Hứa Minh Chương sắp về, không còn cách nào khác, cô buộc phải dùng Diệp Tri để ngăn chặn, ngăn chặn Hứa Minh Chương và có lẽ còn có mục đích khác nữa.

Thời Tiêu đã thông minh ra rồi, cô biết cách trốn tránh dưới đôi cánh của kẻ mạnh hơn, tạm thời mong được bình an, vì vậy cô cảm thấy áy náy với Diệp Tri. Chính sự áy náy khiến cô cam tâm tình nguyện dốc sức phối hợp với anh ta, phối hợp với thái độ lúc nóng lúc lạnh, vui giận thất thường của anh ta. Có lúc Thời Tiêu cảm thấy mình như một diễn viên kịch, chỉ chờ người xem đến là nhanh chóng nhập vai. Chỉ có điều cô đã quên mất những người vô tình bị cô kéo vào trong v kịch ấy.

Nhìn đôi mắt trong veo gần như có thể nhìn thấy đáy của Thời Tiêu, Tả Hồng chợt thất thần. Quen với Thời Tiêu lâu dần, anh ta chợt phát hiện cô khác xa với những gì mà bọn anh từng nghĩ, đứng trước con ranh này mặt mũi ngây thơ mà khinh thường, có thể đưa Diệp Tri vào bẫy chỉ trong một đêm thì chắc chắn không phải dạng gái tầm thường, chó không sủa mới gọi là cần người. Bọn họ vì nể mặt Diệp Tri, mặc dù vẫn tỏ vẻ tôn trọng nhưng thực bụng chẳng mấy thiện cảm với cuộc hôn nhân chớp nhoáng của Diệp Tri, thậm chí sau lưng Diệp Tri, họ còn âm thầm đánh cược, cược xem khi nào Diệp Tri sẽ chán và hai người sẽ ly hôn chớp nhoáng?

Có một dạo họ tưởng rằng mình đã thắng. Hai tháng trước, Diệp Tri đột nhiên quay lại với cuộc sống chơi bởi lúc trước, nay cô mình tính này, mai cô siêu sao nọ, chơi bởi tới bên, thậm chí còn qua đêm không về nhà, hoặc nửa đêm nửa hôm mò về với mùi rượu và son phấn nồng nặc trên người, ngày hôm sau cả buổi mặt mày cứ sầm sùi rồi lại đầu vào đấy.

Đột đó mấy người bọn họ thật sự khâm phục vợ của Diệp Tri đúng là biết nhẫn nhịn, thậm chí còn không buồn hỏi han, cứ bình chân như vại. Sau một thời gian “sa đọa”, cuối cùng Diệp Tri đột nhiên trở lại làm một người đàn ông mẫu mực chăm lo cho gia đình.

Mấy tháng nay, ba người bọn họ Tả Hồng cứ âm thầm, phấp phỏng đón xem vở kịch hay, từ khi mở màn cho đến khi hạ màn, họ cũng cảm thấy hứng thú với vở kịch này, đường đường là Diệp thiếu gia, vậy mà lần này e đã lún quá sâu vào vở kịch rồi.

Trong khi đó, vợ của Diệp Tri là Thời Tiêu vẫn như trước đây, vẫn ở trong tầm mắt họ, không vui không buồn, rất bình thản, khiến cho ba người không thể không chú ý đến cô.

Chú ý rồi mới phát hiện, thực ra Thời Tiêu chẳng mấy thích giao du với bọn họ, mỗi lần đều là Diệp Tri năn nỉ ép cô phải đến. Còn Thời Tiêu, mặc dù cũng có nói chuyện đôi ba câu nhưng chẳng mấy khi phát biểu ý kiến của mình, trông có vẻ vô cùng ngờ nghệch. Hôm ấy Phong Cẩm Thành đã nói thế nào nhỉ: vợ Diệp Tri như thể hồn xác phân lìa nhau, nghĩ kĩ lại cũng thấy có chút đúng đúng, nhất là trong hoàn cảnh hôm nay. Tả Hồng đã nhìn thấy chiếc xe phía trước từ lâu, dù gì con xe ấy cũng không tồi, người đàn ông lái xe cũng rất có khí chất, điều quan trọng hơn là, người phụ nữ ngồi trên ghế phụ lại chính là Thời Tiêu, vợ của Diệp Tri. Tả Hồng đã đi theo họ suốt một đoạn dài như một thám tử, kinh ngạc phát hiện hai người này nói chuyện vui vẻ, trông bộ dạng vợ Diệp Tri cũng khác hẳn thường ngày. Nói theo cách của Phong Cẩm Thành thì lúc này hồn và xác của Thời Tiêu đã nhập làm một. Lúc dừng lại trước công hội quán, hai người đột nhiên trở nên rất trầm ngâm, thứ không khí ám áp đến kì quái ấy khiến ngay cả Tả Hồng cũng cảm thấy bị kích thích. Vì vậy anh mới ần cò ỉnh ỏi. Mà người đàn ông kia cũng rất có khí chất, ánh mắt anh ta nhìn vợ Diệp Tri có vẻ gì đó rất yêu thương và che chở, còn vợ Diệp Tri thì rõ ràng đã rất quen với sự yêu thương và chở che ấy, cứ như đó là lẽ dĩ nhiên vậy. Tả Hồng cảm thấy áy náy thay cho Diệp Tri suốt cả buổi, cuối cùng không nhìn được, thấy mình cần phải nhắc nhở người phụ nữ này một chút. Nhưng khi cô quay lại nhìn anh bằng ánh mắt trong veo ấy, Tả Hồng đột nhiên không biết nên nói chuyện gì.

Tả Hồng đột nhiên cảm thấy mình ồm ồm nặng bụng, anh quản lý được những chuyện này chắc? Rõ ràng người đàn ông đó dám đường đường chính chính đưa Thời Tiêu đến đây cho thấy mối quan hệ giữa hai người không có gì âm muội. Tả Hồng trầm ngâm hồi lâu mới lên tiếng: “Dù sao tôi cũng phải nhắc nhở chị một câu, gã Diệp Tri đó cảm hận nhất chính là sự phản bội!”

Thời Tiêu ngẩn ra hồi lâu rồi gật gù: “Tôi cũng vậy!”

Tà Hồng bỗng thấy dở khóc dở cười. Đúng là nước đổ đầu vịt, nói chuyện với cô ta chẳng khác gì nước đổ đầu vịt!

-Hai người không vào còn đứng đây làm gì?

Giọng nói trầm ấm của Diệp Tri vang lên. Trong ánh chiều tà, thân hình cao lớn hiện ra cách đó không xa, nhưng không nhìn rõ biểu cảm trên khuôn mặt. Vừa ngoảnh đầu lại, Thời Tiêu liền đứng thẳng người, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, cho đến khi Diệp Tri đến bên cạnh, cô mới chột rùng mình, đưa tay lên ôm lấy người mình.

Diệp Tri nhìn cô từ đầu đến chân rồi bắt đầu oán trách: “Lạnh rồi chứ gì, đã đến rồi còn không mau vào trong, đứng ngoài đây làm gì?”. Nói rồi anh liền vòng tay ôm cô vào lòng, luồng hơi ấm trên người anh phút chốc bao trùm lấy cô, khiến Thời Tiêu bất giác rùng mình. Diệp Tri nhủ mảy, đưa tay lên sờ mặt cô: “Em bị cảm rồi hả?”

Thời Tiêu cắn môi lắc lắc đầu, Tà Hồng chán nản mặc kệ đôi uyên ương dính nhau như sam này, một mình đi vào trong, mở cửa phòng ra, chột rùng người. Trên cái giường quý phi cổ điển cạnh cửa sổ có một cô gái, nhìn thấy anh liền vẫy tay: “Hi, anh Hồng, lâu lắm không gặp!”

Tà Hồng rất bất ngờ, ngẩn áy năm rồi, rốt cuộc cô ta cũng quay lại. Phong Cẩm Phong, cái tên thật khiến người ta lú lờ, vì vậy bọn họ thường gọi cô đơn giản là “Phong”. Phong là em họ của Phong Cẩm Thành, nhờ họ rất nhiều, nhưng kể từ lúc biết đi biết chạy là con nhóc này đã lằng nhằng bám theo họ như một cái đuôi.

Bọn họ đi đá bóng, nó đứng ngoài trông quần áo với cặp sách, bọn họ đánh nhau, nó ở ngoài hò hét cổ vũ. Bọn họ vào vườn của quần khu hái trộm dâu, nó chủ động dùng nụ cười ngoan ngoãn chết người của mình để đánh lạc hướng chú ý của cảnh vệ. Những chuyện như thế này nhiều không đếm xuể, đã ăn sâu vào trong tâm trí họ không thể phai mờ. Những kỷ niệm niên thiếu của họ gần như đều có liên quan đến con nhóc này. Trong tim của họ, Phong mãi mãi là em gái, nhưng con bé này lại đem lòng yêu Diệp Tri, bắt đầu từ khi nào thì chẳng ai còn nhớ, chỉ biết nó khổ sở yêu thương Diệp Tri, khổ sở biết bao năm trời.

Diệp Tri là người vô tình, ngay cả với Phong, anh cũng không chút mềm lòng. Anh thẳng thừng từ chối Phong. Lần ấy sự việc ầm ĩ hết cả lên, về sau nhà họ Phong phải cho Cẩm Phong ra nước ngoài, mọi chuyện mới tạm yên ổn. Mới đó mà đã tám năm, từ một con nhóc hai mươi bướng bỉnh nay đã thành một cô gái xinh đẹp và thanh lịch. Thời gian đúng là một nhà điêu khắc đại tài.

Tiếng mở cửa vang lên, Diệp Tri ôm Thời Tiêu bước vào. Tà Hồng đánh mắt về phía Phong đang ngồi, chỉ thấy mắt cô thoáng lóe lên ánh nhìn đổ kỵ, anh biết, mặc dù đã tám năm trôi qua, nhưng cô vẫn chưa học được cách từ bỏ thật sự.

Diệp Tri giúp Thời Tiêu cởi áo khoác ngoài, treo lên giá rồi rót một cốc nước ấm đặt vào tay Thời Tiêu. Lúc này Thời Tiêu mới nhìn thấy cô gái lạ mặt ngồi bên cửa sổ, cả thứ không khí kì quái trong phòng nữa. Ánh mắt của cô gái nọ cứ dán chặt vào người cô, ánh mắt như dò xét. Thứ ánh mắt này rất khó xác định là lạnh hay dữ, là bạn hay thù.

Thời Tiêu không nén được tò mò nhìn lại cô ta. Khó mà đoán được cô ta bao nhiêu tuổi, nhưng quả thực cô ta rất đẹp, một vẻ đẹp khả ái, tinh tế, giống như một món đồ gốm tinh xảo ở trong viện bảo tàng, phảng phất chút thanh tao, cả sự kiêu hãnh bản năng. Ánh mắt cô ta nhìn Thời Tiêu khiến cô có cảm giác cô ta giống như một công chúa ở trên cao, còn mình là một con vịt xấu xí và thấp hèn dưới chân cô ta. Nhiều năm trước, cô cũng từng bắt gặp ánh mắt này ở một cô gái cũng sang trọng như vậy. Thời Tiêu chưa bao giờ cảm thấy bản thân mình yêu đuối. Hồi ấy bởi vì dề ý nên mới nhẫn nhịn. Còn giờ, Thời Tiêu khẽ nhếch môi, nặn ra một nụ cười nhàn nhạt.

Nụ cười bất ngờ của cô dưới con mắt của Diệp Tri lại trở nên đẹp đẽ mê hồn. Anh hơi ngẩng người rồi vòng tay qua eo cô, giới thiệu: “Đây là vợ anh, Thời Tiêu. Còn đây là Phong, em gái Cẩm Thành!”

Diệp Tri vừa nói xong, Thời Tiêu lập tức nhận thấy cô gái xinh đẹp ngồi trước mặt mình như sững người lại.

Phong, em gái của Phong Cẩm Thành. Dưới ánh đèn nhấp nháy, Thời Tiêu đột nhiên nhớ ra một câu nói: “Diệp Tri, tháng sau Cẩm Phong về nước”. Mặc dù ân oán thù hận ra sao Thời Tiêu không biết cụ thể, nhưng cô cũng thấp thoáng nhận ra là mối quan hệ giữa Diệp Tri và cô gái này không hề đơn giản. Sau khi hiểu ra vấn đề, Thời Tiêu đã xác định chắc chắn rằng cô gái xinh đẹp ngồi trước mặt chẳng có chút thiện cảm nào với mình, hơn nữa bản thân cô cũng chẳng muốn có mối quan hệ sâu sắc với cô ta, vì vậy cô không cần phải ép mình chịu đựng cô ta.

Do vậy Thời Tiêu chỉ khẽ gật đầu, coi như một lời chào hỏi qua loa.

Kể từ lúc Thời Tiêu bước vào cửa, sắc mặt của Cẩm Phong đã vô cùng khó coi. Mặc dù Phong Cẩm Thành đã nhắc trước với cô, nhưng bao nhiêu năm nay. Khi mà cuối cùng cô ta cũng có đủ dũng khí để về nước, chào đón cô trở về chính là thông tin Diệp Tri đã lấy vợ. Nói thực lòng, Cẩm Phong thấy rất khó chịu, nhất là vợ Diệp Tri lại là một con nhóc kỳ quặc, điều này khiến cô thực sự không cam tâm.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 10

Ánh mắt Cẩm Phong lướt một vòng quanh người Thời Tiêu rồi lạnh lùng nói: “Dây chuyền đẹp thật!”

Diệp Trì hơi khựng người, giờ mới chú ý đến sợi dây chuyền nằm trên cổ Thời Tiêu. Hôm nay Thời Tiêu mặc một chiếc áo lông cừu màu đen, để hở cái cổ thon nh

và trắng ngần, lại được to điểm bởi sợi dây chuyền bạch kim nên càng trở nên đẹp mắt. Nhưng Diệp Trì dám chắc từ trước đến giờ anh chưa từng nhìn thấy sợi dây chuyền này. Thực ra Thời Tiêu không thích đeo mấy thứ này, không phải anh theo dõi cô, nhưng ngay cả nhẫn cưới thỉnh thoảng cô vẫn quên đeo. Vì vậy anh cảm thấy ngạc nhiên trước sự xuất hiện của sợi dây chuyền này.

Những ngón tay thon dài của Diệp Trì nhắc viên pha lê hình giọt nước lên tỉ mỉ quan sát: “Ồ đâu ra thế?”

Thời Tiêu rất thành thật đáp: “Bạn em tặng!”

Mắt Diệp Trì khẽ neho neho, nhướn mày hỏi: “Bạn ư? Đàn ông à? Chính là anh tiền bối hồi đại học mà ban nãy em nói trong điện thoại ư?”

Thời Tiêu gật đầu. Mắt Diệp Trì lập tức sa sầm. Anh giật mạnh sợi dây chuyền trên cổ cô, giơ cao tay rồi ném thẳng vào thùng rác: “Không được đeo!”

Mặc dù sợi dây chuyền rất mảnh nhưng bị anh ta thẳng tay giật đứt như vậy cũng khiến cho cổ Thời Tiêu hằn lên một vết đỏ, có cảm giác hơi đau đau. Sau con sốc, Thời Tiêu đứng bật dậy, nhìn Diệp Trì bằng ánh mắt tức giận. Diệp Trì cũng bức bối nhìn thẳng vào mắt cô, hai người trừng trừng nhìn nhau, chẳng ai chịu thua ai.

Mấy người ngồi quanh đây chẳng ai ngờ sẽ có chuyện như vậy, ai cũng sững người. Hồi lâu sau mới định thần lại, Hồ Quân lên tiếng phá vỡ không khí ngột ngạt này: “Nào nào, hôm nay em Phong về nước, bọn anh mời em coi như để tiếp đãi bạn từ phương xa trở về! Diệp Trì, rượu ngon cậu mang đến đâu, mang ra đây, chúng ta phải vui vẻ một bữa mới được! Chị dâu, còn đứng đấy làm gì?”

Thời Tiêu cắn chặt môi, hoàn toàn không đếm xỉa đến Hồ Quân. Cô đi thẳng ra sọt rác nhặt sợi dây chuyền lên rồi đưa tay ra kéo cửa, bỏ ra ngoài.

- Mẹ kiếp!

Diệp Trì găm lên rồi đứng bật dậy đuổi theo. Anh ta bắt kịp Thời Tiêu ngoài cổng lớn, hung hãn kéo giật ta cô lại, găm lên: “Mẹ kiếp, cô giờ trò quái gì thế hả?”

Thời Tiêu nhếch môi cười, im lặng nhìn anh ta hồi lâu rồi lên tiếng: “Diệp Trì, anh điên à, thả tôi ra, thả ra!”

Vừa nói cô vừa cố sức giằng tay ra. Diệp Trì siết chặt hai tay rồi ôm siết Thời Tiêu trong lòng, hít thở thật sâu, giọng nói đột nhiên dịu xuống, nghe như đang dỗ dành cô: “Thôi được rồi, là anh điên, anh sai rồi, như thế là được chứ gì? Đưa sợi dây chuyền cho anh, ngày mai anh sẽ đem đi làm lại cho em. Bà cô của tôi ơi, tại vì nhìn thấy vợ mình đeo sợi dây chuyền của gã đàn ông khác tặng nên anh thấy khó chịu trong lòng, nhất thời xúc động, em tha thứ cho anh lần này đi. Hôm nay em không được đi, em đi rồi chồng em còn mặt mũi nào nhìn anh em bạn bè nữa. Bà xã à...”

Vì vậy mới nói, Hồ Quân nói rất đúng. Con người Diệp Trì dễ đạt được mục đích thường không từ bất cứ thủ đoạn nào, nói dễ nghe một chút là biết “mềm nắn rắn buông”, nói khó nghe một chút là “mặt dày”. Chỉ có điều cho đến hiện nay, anh ta “mềm” thì ít mà “rắn” thì nhiều.

Thực ra hành động ban nãy của Diệp Trì không phải là cố ý. Đột nhiên nhìn thấy trên cổ vợ mình là sợi dây chuyền gã đàn ông khác tặng, lúc ấy máu nóng ở đầu bốc lên, anh chẳng chút nghĩ ngợi mà giật phắt sợi dây ấy ra khỏi cổ cô. Lúc Thời Tiêu nổi giận thật rồi anh mới hốt hoảng bùng tỉnh, nhận ra mình quá nóng nảy. Thời Tiêu chắc chắn không thể hiểu nổi. Cứ xem ánh mắt cô nhìn Diệp Trì ban nãy, chẳng khác gì nhìn một bệnh nhân tâm thần.

Thời Tiêu không biết được giới hạn chịu đựng của Diệp Trì, Diệp Trì cũng không muốn làm cô chết khiếp, khó khăn lắm mới lấy được một người vợ hợp ý thế này, thương yêu còn chưa hết nữa là. Hơn nữa cô nhóc còn chưa mặc áo khoác, cứ thế chạy phăm phăm ra ngoài. Bên ngoài nhiệt độ dưới không độ, không cẩn thận lại bị cảm lạnh, nếu vậy mình càng xót xa hơn.

Vội vàng đuổi theo rồi dỗ dành, Diệp Trì phải thừa nhận, trước mặt cô nhóc này, anh là người thua cuộc, anh không thắng nổi cô. Say này sẽ tìm hiểu cho rõ, rốt cuộc cái gã tiền bối chết tiệt kia đóng vai trò gì ở đây?

Nói thật lòng Thời Tiêu cũng bị Diệp Trì làm cho sợ chết khiếp. Về mặt sàm si của anh ta lúc này vô cùng xa lạ khác hẳn với Diệp Trì ngày thường, có hơi đáng sợ, hơi nguy hiểm. Nhưng lúc anh ta đuổi theo cô ra ngoài, nhận sai về mình, với tính cách kiêu ngạo của anh ta mà nói nhiều lời ngon ngọt như vậy rồi, nếu mình còn tiếp tục làm căng thì không hay lắm. Với đàn ông ai cũng có sĩ diện, mình thật sự không nên hùng hổ bỏ đi như vậy. Do đó cuối cùng Thời Tiêu cũng theo anh quay lại.

Hồ Quân, Tả Hồng, Phong Cẩm Thành coi như chưa từng xảy ra chuyện gì, vẫn gọi món, rót rượu và ăn uống như bình thường.

Hôm nay bọn họ uống rượu vang do Diệp Trì mang đến. Diệp Trì có sở thích sưu tập rượu vang, điều này Thời Tiêu đã biết từ lâu bởi, trong nhà có nguyên một cái tủ chuyên đựng các loại rượu vang. Thời Tiêu không hiểu lắm nhưng với khả năng thưởng thức của Diệp Trì, chắc chắn giả những chai rượu ấy đều không hề rẻ.

Con người Diệp Tri rất thích thưởng thức rượu, thỉnh thoảng còn bảo Thời Tiêu uống cùng. Cho dù là uống rượu gì, Thời Tiêu cũng một hơi uống cạn. Lần nào Diệp Tri cũng bảo cô rằng chẳng khác gì “bón hoa nhài cho trâu ăn”. Thời Tiêu muốn nói, thực ra trâu đây có thích ăn hoa nhài. Nhưng nhìn thấy đáng về nâng ly rượu vang sóng sánh, chậm rãi nhấp từng ngụm nhỏ của Phong Cẩm Phong, Thời Tiêu không thể không thừa nhận đúng là từ cô ta toát lên một vẻ đẹp sang trọng khó nói thành lời.

Thời Tiêu đặt đôi đũa trên tay xuống, uống hai ngụm nước đậu nành, đưa mắt nhìn mọi người đang nói chuyện vui vẻ, cô chợt nghĩ, nếu mình đi có thể họ sẽ nói chuyện càng vui vẻ và thoải mái. Mà hình như cô Cẩm Phong này đang cố tình thì phải, suốt buổi tối chỉ nói đến chuyện quá khứ của họ, cố tình gạt cô sang một bên. Thời Tiêu mím môi, cúi đầu cười, thật không hiểu nổi một người phụ nữ đã sớm thoát khỏi hàng ngũ những “cô gái bé nhỏ” như Cẩm Phong sao có thể thoải mái một câu anh ơi, hai câu anh ơi, Thời Tiêu nghe mà thấy buồn sặc.

Chỉ có điều, gạt bỏ hết những chuyện đó thì đây quả thật là một cô gái đẹp, hơn nữa cô ta chắc chắn có mối quan hệ không mấy rõ ràng với Diệp Tri. Mặc dù hiện giờ đã biết Diệp Tri đã là người có vợ, nhưng điều đó vẫn không thể ngăn được tình cảm cô ta dành cho Diệp Tri.

Thời Tiêu có cảm giác mình ngồi ở đây như là một người thừa, hơn nữa mang cái danh “bà Diệp” chỉ khiến cho người ta ghét.

Đợi cho đến khi xe Diệp Tri chìm khuất vào màn đêm, Phong Cẩm Thành mới nói: “Phong à, tối nay em cũng nhìn thấy rồi đấy, Diệp Tri là nghiêm túc, vì vậy em cũng nên buông tay đi. Dù gì em cũng không còn ở tuổi hai mươi nữa, hy vọng em hãy dùng tư tưởng chín chắn, dùng lý trí để xử lý vấn đề tình cảm, đừng cảm tính nữa!”. Không khí trong xe chìm vào im lặng, Cẩm Phong ngoảnh đầu đi, đưa mắt nhìn ra ánh đèn mờ mờ bên ngoài đường, hồi lâu sau mới nói: “Em cũng muốn buông tay, nhưng em không làm được! Tám năm rồi, em vẫn không làm được, phải làm sao đây?”

Phong Cẩm Thành không nên được tiếng thờ dài. Cẩm Phong rất ngang bướng, ngang bướng đến mức cố chấp. Thế nhưng cô lại đi yêu một người cũng cố chấp y như mình. Mà Diệp Tri thì... Phong Cẩm Thành lại nhớ đến chuyện xảy ra này hôm nay. Có lẽ bản thân Diệp Tri cũng không phát hiện, anh yêu Thời Tiêu, yêu đến mức có thể từ bỏ nguyên tắc của mình, chịu khuất phục trước một người phụ nữ. Diệp Tri đã bao giờ nổi cáu rồi lại nhẫn nhịn, xuống nước làm hòa, dễ dàng với phụ nữ đâu! Nếu là trước đây, có đứa con gái nào dám làm kiểu kiêu này với Diệp Tri, có khi Diệp Tri đã cho mấy cái bạt tai rồi cũng nên. Thời Tiêu là người đầu tiên... Có thể nói Diệp Tri là người đã đi qua cả “rừng hoa đẹp”, thế nhưng anh lại chọn một bông hoa không bắt mắt nhất, chính là Thời Tiêu, rồi thích thú mang về nhà, chăm chút từng ly từng tí và đắm chìm trong niềm hạnh phúc gia đình. Nếu như hôm nay không phải tụ tập chào mừng Cẩm Phong về nước, có lẽ người ta còn ở nhà nấu cơm cho vợ cũng nên.

Thời Tiêu tắm xong bước ra đã thấy Diệp Tri đang quần khăn tắm ngang người, ngồi ở bên giường, hí hoáy nghịch sợi dây chuyền cô đặt ở trên tủ đầu giường. Thời Tiêu ném khăn lau tóc xuống, tiến lại gần: “Anh làm gì thế?”

Diệp Tri vội vàng xua tay: “Không, anh có làm gì đâu!”

Nói rồi cười toe kiêu vô tội: “Anh đang xem liệu có thể nói vào cho em không, coi như lấy công chuộc tội”.

Thời Tiêu trừng mắt: “Cảm ơn! Diệp thiếu gia ngày bận trăm công nghìn việc, chút chuyện vặt vãnh này không dám làm phiền anh đâu!”

Nói rồi cô nhanh nhẹn cất vào trong hộp, mở ngăn kéo ra rồi cất vào trong. Thời Tiêu vừa đứng dậy thì hai bên eo đã bị cánh tay của Diệp Tri ôm chặt. Diệp Tri siết hai tay, kéo cô ngồi xuống đùi mình, bàn tay anh luồn qua chỗ hở trên khăn tắm vào bên trong, những ngón tay linh hoạt, nhẹ nhàng vuốt ve làn da mịn màng, trơn láng của Thời Tiêu, cảm anh tỉ vào vai cô, hơi thở anh trở nên nóng nóng và gấp gáp, khiến cô cảm thấy hơi ngura ngura. Thời Tiêu muốn tránh đi nhưng Diệp Tri đột nhiên cắn nhẹ vào tai cô rồi nhẹ nhàng liếm quanh vành tai.

Trong chuyện gối chăn, Thời Tiêu tự nhận thấy cho dù mình có tu luyện cả trăm năm cũng không phải đối thủ của Diệp Tri. Diệp Tri hoàn toàn xứng đáng với cái danh “công tử đào hoa” đã tu luyện cả ngàn năm, nổi tiếng khắp gần xa, chẳng cần nghĩ cũng biết trước đây anh ta chơi bởi ác liệt như thế nào. Anh ta chỉ cần giờ “một chiêu” vặt vãnh thôi cũng khiến cho Thời Tiêu không thể kháng cự.

Lúc vui vẻ, anh ta có thể hầu hạ bạn chu đáo; khi không vui, anh ta cũng có thể dằn vặt bạn đến mức bạn phải lạy lục van xin anh ta tha mạng. Nhưng Diệp Tri của ngày hôm nay có vẻ hơi nguy hiểm. Thời Tiêu nhạy cảm có thể “ngửi” thấy hơi thở đầy nguy hiểm của anh ta. Trốn tránh là bản năng của Thời Tiêu. Cô thử xoay người đẩy anh ta ra nhưng chẳng ngờ lại ngã nhào vào lòng anh.

Đầu gối Diệp Tri vừa tách ra, tay xoay nhẹ một vòng, người Thời Tiêu đã xoay tròn một vòng, nhẹ nhàng ngã ngồi xuống chân Diệp Tri. Những cảm giác rõ rệt của Thời Tiêu đang chống lại cơ thể cứng đờ của cô. Mà cái thất lung của bộ trên người Thời Tiêu không biết đã tuột ra từ lúc nào, hai vạt áo phía trước đã mở ra...

Thời Tiêu ghét nhất là tư thế này. Tư thế này khiến cho cô cảm giác bản thân mình trần trụi, không chút che đậy, đặc biệt là khi cái đèn chùm bằng pha lê trên trần phòng ngủ vẫn sáng trưng, còn hai người gần như khỏa thân, mọi thứ hiện rõ mồn một dưới ánh đèn.

Thời Tiêu cảm thấy không thể nào quen được với chuyện này. Cô thích việc hai cơ thể quấn lấy nhau trong bóng tối. Nhưng hiện giờ cô có thể nhìn thấy rất rõ ràng, thậm chí có thể nhìn thấy bộ dạng của mình hiện rõ trong đôi mắt đen láy của Diệp Tri, xa lạ và phóng đảng.

Thời Tiêu nhắm mắt lại, lẩm bẩm: “Tắt đèn đi!”

Lòng ngực Diệp Tri rung lên, anh bật cười, tiếng cười phảng phất sự quý quyết: “Tại sao phải tắt đèn? Anh thích nhìn em như thế này, thật rõ ràng. Em là của anh, Thời Tiêu, em là của anh, em hãy nói đi...”

Cùng với giọng nói độc chiếm, bàn tay anh bắt đầu dò dẫm xuống dưới, những ngón tay bắt đầu trườn đi đầy linh hoạt, lúc lên lúc xuống, lúc ra lúc vào. Thời Tiêu làm sao chống lại được sự kích thích của Diệp Tri, hơi thở bắt đầu trở nên gấp gáp, kèm theo đó là tiếng rên rỉ đầy nồng nóng, cô gần như

không thể chịu đựng được nữa.

Diệp Trì nhớ lại buổi tối ngày hôm nay, bỗng chốc lại thấy căm hận, lại càng giờ nhiều trò khiêu khích cô. Thời Tiêu cuối cùng không chịu nổi nữa, siết chặt nắm tay, dấm mạnh vào người Diệp Trì, răng cắn chặt vào môi, cắn mạnh đến suýt bật máu, nhưng quyết không nói nửa câu. Rõ ràng đã gần đến giới hạn, cơ thể run lên nhẹ nhẹ, thế nhưng bộ dạng vẫn ngang bướng không chịu khuất phục, khiến cho Diệp Trì vừa yêu vừa hận. Diệp Trì chợt mềm lòng, khẽ thở dài, xoay người một cái rồi đi về Thời Tiêu xuống, với tay tắt cái đèn pha lê trên trần nhà. Cùng với bóng đêm bao trùm, ánh hăm hờ “đi sâu” vào trong cơ thể cô.

Diệp Trì lúc ở trên giường mãi mãi là ông vua, còn Thời Tiêu chỉ biết tuân phục. Có lúc Thời Tiêu nghĩ, có lẽ bản chất của mình là một kẻ hư hỏng, cho dù không hiểu Diệp Trì nhưng cô vẫn thoải mái lên giường với anh ta, ngoan ngoãn nằm dưới cơ thể anh ta, mặc cho anh ta thoải mái hành sự. Hơn nữa dần dần cô cũng cảm thấy quen và bắt đầu sa lầy, giống như một lệ hút thuốc phiện, rõ ràng trong lòng không muốn nhưng lại không tài nào kiểm soát được khao khát bản năng của mình.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11

Thực ra cơ quan của Thời Tiêu có thể coi là một đơn vị điển hình của thành phố, khu vực trực thuộc còn có một xưởng liên doanh cùng với siêu thị khá lớn.

Phò

ng kế hoạch hoá gia đình mà Thời Tiêu làm việc mặc dù không có màu mè gì nhưng bộ phận thu hút vốn đầu tư lại là một "miền đất hứa", thường xuyên được đi ăn uống. Những chuyện tốt thế này Thời Tiêu tự biết chẳng đến lượt mình. Hồi đó, cô học trường quản lý thương mại, nhưng dưới sự đốc thúc của bố mẹ, tốt nghiệp một cái là nhờ vào mối quan hệ xa lơ xa lắc nào đó của gia đình để chạy vào đây làm một công chức nhỏ trong phòng kế hoạch hoá gia đình, mặc dù lương không cao nhưng Thời Tiêu cảm thấy rất hài lòng. Dù gì cũng được coi là một cán bộ nhà nước, cũng được biên chế vào bảo hiểm đầy đủ.

Những người quen biết Thời Tiêu đều biết cô rất lười, lại không có ý chí. Đám bạn học đại học cùng với cô hiện giờ không phải kiếm được một anh Hoa kiều thì chỉ ít cũng kiếm được một anh trí thức có tài. Dù gì thì trường đại học cô từng theo học cũng rất có tiếng tăm. Chỉ có mỗi mình cô là sống bình dị, cam phận tầm thường.

Nhưng người như Thời Tiêu cũng có ưu điểm, ngoại hình lại xinh xắn, nhất là khi cô ở trong một văn phòng toàn là những phụ nữ luống tuổi, chẳng khác gì một chùm nho đỏ mọng nổi bật giữa đồng cam vô xù xì. Vì vậy cứ đến văn phòng làm việc, từ nhân viên vệ sinh mới vào làm cũng biết Thời Tiêu.

Ngoài Thời Tiêu ra cũng có mấy cô gái trẻ trung, xinh xắn khác, nhưng phần lớn đều làm việc ở văn phòng bảo hiểm lao động, thường xuyên được cử đi tiệc tùng, Thời Tiêu đương nhiên chẳng thể bì.

Do đó chuyện được sắp chỉ đích danh đi tiếp khách là chuyện lần đầu tiên xảy ra. Thời Tiêu dò hỏi mãi mới hay hoá ra sự việc là có nguyên nhân của nó. Trên bộ đột nhiên cử ba lãnh đạo và hai đồng chí ở các cơ quan khác tập hợp thành một nhóm điều tra kinh tế đột xuất, cùng đến âm thầm điều tra công xưởng liên doanh khu vực trực thuộc của cơ quan Thời Tiêu, yêu cầu họ phải tuyệt đối hợp tác và hỗ trợ. Đây có thể coi là một việc lớn hàng đầu của cơ quan trong bao nhiêu năm nay. Sở điều tra kinh tế là cơ quan chuyên điều tra các vụ án kinh tế trên quy mô lớn, ngoài ra còn điều tra các vụ tham ô, hối l

Tệ nạn tham ô, hối lộ mặc dù bị xử phạt rất nặng nhưng vẫn không thể chấm dứt. Gần như nó đã trở thành một quy tắc ngầm, đã là người thì phải ăn com, mà người Trung Quốc ăn com cũng được coi là một kiểu nghệ thuật, có chuyện gì cứ bàn trên bàn ăn là thành công hết. Vì vậy khi có lãnh đạo đến, chuyện ăn uống là không thể tránh khỏi. Đích thân trưởng phòng đi, ngoài ra còn phải tìm mấy cô gái xinh đẹp đi cùng.

Vì vậy, Thời Tiêu với nhan sắc thanh tú cũng khó mà thoát được. Cũng may là hôm qua Diệp Trì đã đi công tác ở nơi khác, anh nói ít nhất cũng phải một tuần mới về, vì vậy Thời Tiêu cũng không cần phải báo cáo với anh ta làm gì.

Diệp Trì dạo này có vẻ kỳ lạ, cứ hết giờ làm là cô lại nhìn thấy anh ta đứng đợi ở chỗ đỗ xe cạnh ngã rẽ của cơ quan. Buổi sáng anh ta cũng một mực đưa cô đi làm, mặc cho Thời Tiêu nhiều lần từ chối. Cô từ chối là bởi vì giờ tan làm luôn là giờ cao điểm, ngồi ô tô mất thời gian hơn nhiều so với việc cô đi bằng chiếc xe đạp điện của mình. Đã lãng phí thời gian lại còn làm tăng số lượng phương tiện tham gia giao thông, tăng thêm áp lực cho giao thông, cần gì cứ phải như thế? Nhưng Diệp Trì một mực không nghe. Mấy hôm nay Thời Tiêu cũng thấy quen dần. Có thể nói, thói quen là thứ đáng sợ nhất trên đời. Vì vậy hôm qua Diệp Trì vừa đi, sáng nay Thời Tiêu cũng quên mất không đi xe, thế là cô quyết định đi tàu điện ngầm suýt nữa thì đến muộn

Còn chưa hết giờ làm việc, lãnh đạo đã hạ lệnh, dặn dò mấy người bạn cô đi tiếp khách nên được về nhà sớm thay quần áo và trang điểm, cứ như thể bọn họ là gái tiếp khách không bằng.

Thời Tiêu vào nhà, hất đôi giày dưới chân ra rồi thở dài ngao ngán. Ăn com của người ta, đôi khi buộc phải nghe theo lời của người ta thôi. Cô mở cửa

phòng để quần áo, đi vào tìm đồ mặc. Nói thực lòng, đôi khi Thời Tiêu nghi ngờ không biết Diệp Trì có mắc bệnh "ép buộc" hay không nữa. Không biết từ khi nào anh ta bắt đầu quản lý cả việc ăn mặc của cô. Quần áo thay đổi theo mùa, quần áo mùa đông thì cứ dẫm ba hôm lại có người đưa đến tận nhà. Sống trên đời hai mươi tư năm rồi, Thời Tiêu cũng chưa biết có cửa hàng nào mà lại phục vụ tận tình đến như vậy. Quần áo, giày dép, đồ trang sức, tất cả đều phối hợp với nhau rất hoàn hảo. Diệp Trì là một người rất coi trọng chất lượng sống. Cả căn phòng rộng ở tầng hai được dành riêng làm phòng để quần áo. Bình thường Thời Tiêu rất ít khi vào. Quần áo của cô luôn đơn giản, không hề bắt mắt. Dù gì cô cũng chỉ là nhân viên nhà nước bình thường, ăn mặc cầu kỳ quá cũng không hay lắm.

Sau khi chuyển đến đây, để cho tiện, Thời Tiêu đã mua một cái tủ quần áo đặt trong phòng ngủ. Quần áo cô mặc hàng ngày thường để ở trong đó. Hôm nay lãnh đạo đã dặn phải ăn diện một chút, nếu lại mặc quần áo thể thao hay quần bò e sẽ đắc tội với các vị đấy mất.

Mặc dù Thời Tiêu không ôm chí lớn, nhưng về tư tưởng cũng vẫn mong có bước tiến. Hôm nay trưởng phòng đã đặc biệt dặn dò cô, nếu như lần này thể hiện tốt, có thể sẽ có cơ hội được kết nạp vào Đảng. Thế nên nói thế nào thì nói, hôm nay Thời Tiêu cũng phải cố gắng thể hiện.

Vào trong tìm hết một lượt cô mới chọn được một bộ tương đối đơn giản, là một chiếc áo hình chữ A bằng nhung da hươu, bên trong kết hợp với áo hai dây bằng ren, mặc cùng với chiếc váy trắng chất liệu lông cừu, trông tương đối bắt mắt, tóc buông xoã, dùng mấy uốn tóc thành lọn, chân đi đôi bốt xanh màu ô liu. Ngắm mình trong gương, Thời Tiêu cũng phải giật mình, không khỏi khâm phục con mắt của Diệp Trì. Trang phục anh ta lựa chọn rất có phong cách và kiểu dáng, hơn nữa lại rất hợp với Thời Tiêu, là sự đan xen giữa vẻ nữ tính của người con gái và gợi cảm của đàn bà.

Mặc dù đẹp nhưng thực ra mặc thế cũng hơi lạnh. Vào đến nhà hàng Cẩm Giang ấm áp Thời Tiêu mới thở phào, ngẩng đầu lên liền thấy đồng nghiệp, lãnh đạo đang ngồi ở khu vực chờ. Nhìn cảnh tượng ấy mà Thời Tiêu không khỏi kinh ngạc, không chỉ có ba vị sếp mà cả mấy đồng nghiệp của cô cũng đều đến rồi, ai nấy đều ăn mặc đẹp đẽ, khác hẳn với vẻ cứng nhắc hàng ngày.

Đặc biệt là Tiểu Phạm, hoa khôi của phòng đầu tư cũng có mặt. Tiểu Phạm này là cháu gái của sếp, ai trong cơ quan cũng biết cô ta là sinh viên đại học mới chuyển đến, xinh đẹp dễ thương, hơn nữa gia đình có quyền thế, lúc nào cũng tỏ ra kiêu ngạo trước đám đàn ông chưa vợ, thậm chí đã "đè bẹp" cả Thời Tiêu, trở thành hoa khôi của cơ quan. Có thể thấy đôi khi hoàn cảnh xuất thân còn quan trọng hơn cả cái mặt.

Thời Tiêu lại gần. Trưởng phòng Phạm mãi mới nhận ra cô. Ông ta đưa mắt nhìn cô, có vẻ rất ngạc nhiên. Các đồng nghiệp khác cũng trầm trồ, Tiểu Phạm quay một vòng quanh Thời Tiêu, tấm tắc: "Bộ quần áo trên người chị Thời không ít tiền đâu nhỉ, mua ở đâu thế?"

Thời Tiêu hơi khựng người, sau đó đáp bừa: "Ồ Hồng Kông, nhờ người gửi về"

Cô Phạm gật đầu: "Tôi thấy cũng phải. Chị xem bộ quần áo của chị nhái như thật, thoáng nhìn còn không phân biệt được thật giả đấy. Đây là kiểu mới nhất của hãng Dior mùa đông năm nay. Tôi đã nhìn thấy trên tạp chí rồi, chị Thời mặc đẹp thật!"

Đôi mắt to sáng lấp lánh, Thời Tiêu ngai ngừng gật đầu, đột nhiên trưởng phòng Phạm đứng dậy, ngần ấy tuổi rồi, thân hình lại to béo nhưng ông ta đi lại cũng khá nhanh nhẹn. Trên khuôn mặt béo tròn kia hiện lên đúng kiểu nịnh nọt.

Mọi người cùng Thời Tiêu vội vàng đi theo sau ông ta. Cả đám người đi đến đại sảnh nhà hàng, nhìn thấy cánh cửa tự động mở ra, có ba người đàn ông cao lớn bước vào. Đi đầu là một người cao lớn, dáng đi thong dong, toàn thân toát lên vẻ điển đàn và phong thái rất nho nhã.

Trong phút chốc, đôi chân Thời Tiêu dường như bị gắn chặt xuống nền nhà, đứng yên bất động, toàn thân cứng đờ, ánh mắt dán chặt vào người đàn ông đang chậm rãi từ xa tiến lại. Dưới ánh đèn sáng trưng, cho dù Thời Tiêu có muốn không nhìn rõ cũng không được.

Đã bao lâu rồi? Dường như đã trải qua cả cuộc đời rồi, người đàn ông dịu dàng và cao lớn trong kí ức, người đàn ông cao quý như cây tùng, cây trúc ấy lại đột nhiên xuất hiện trước mắt cô. Bỗng chốc cô có cảm giác thật chua xót.

Hứa Minh Chương, cho dù biết anh đã quay về từ lâu, nhưng cuộc gặp gỡ này thật sự nằm ngoài sức tưởng tượng của Thời Tiêu. Trước mắt cô như bị bao trùm bởi một lớp sương mù dày đặc, khiến Thời Tiêu bắt đầu mất phương hướng, những cảnh tượng trong quá khứ lại hiện rõ trong đầu cô.

Thực ra đến giờ Thời Tiêu cũng không nhớ rõ cô đã trở thành bạn gái của Hứa Minh Chương như thế nào nữa. Có lẽ kể từ hôm liên hoan ở Ô Long ấy. Năm đại học thứ nhất, gần như tất cả những nam nữ sinh chưa có người yêu đều nhiệt liệt chào đón hoạt động này. Một đám trai gái không quen biết ôm hy vọng trong lòng, đến ăn uống, vui chơi, sau đó những người thấy hợp nhau sẽ đi chung với nhau.

Lúc ấy Thời Tiêu mới vào đại học, nhờ vẻ ngoài ngây thơ và đáng yêu đã lừa được không ít anh chàng, gần như trở thành một người được "chào đón" nồng nhiệt ở trong buổi liên hoan. Con trai thích Thời Tiêu thì khỏi nói làm gì, ngay cả đám con gái cũng hoàn toàn là vì bạn Thời Tiêu của chúng ta vô cùng ngây thơ, cho dù con trai thích cô thế nào, tỏ tình với cô ra sao, cuối cùng cô vẫn có bản lĩnh biến họ thành "anh em bạn bè" với mình. Vì vậy loại người vừa thu hút con trai lại chẳng phải là mối đe dọa như thế này đương nhiên sẽ được nhiều người yêu mến. Thời Tiêu cũng rất thoải mái, nói chung có thể ăn uống miễn phí, tiết kiệm được tiền, thức ăn lại ngon hơn cơm của nhà ăn, đã vậy còn được vui chơi, tội gì không đến!

Học kì hai năm nhất, có một lần Thời Tiêu bị bạn cùng kí túc kéo đến một bữa tiệc. Ai dè vừa kéo cô đến đó thì bạn cùng phòng của cô nhận được điện thoại nên đi mất, để cô lại một mình. Lúc này Thời Tiêu mới phát hiện ở đây có chẳng quen với ai, địa điểm là một phòng của nhà hàng gần trường, có vẻ khá sang trọng, có thể chiêu đãi người khác ở đây chắc phải là người có điều kiện kinh tế cũng không tồi, hơn nữa Thời Tiêu phát hiện ra, mấy anh chàng nam sinh đang có mặt ở đó toàn là "hàng tuyển".

Với kinh nghiệm nhiều lần tham dự tiệc tùng, Thời Tiêu không thể không thừa nhận lần đi này rất "đã mắt", đặc biệt là anh chàng ngồi đối diện cô. Những chuyện về sau ra sao, Thời Tiêu nhớ rất mơ hồ, chỉ nhớ anh chàng ngồi đối diện đưa cho cô một ly rượu. Cô uống cạn, sau đó lại rót đầy, rồi cô lại uống cạn, cứ liên tục như vậy, sau đó mơ mơ màng màng chìm vào cơn say, mơ mơ màng màng dựa vào chàng trai đó, mơ mơ màng màng đi theo anh ta, mơ mơ màng màng dâng hiến nụ hôn đầu của mình cho anh ta. Ngày hôm sau, cô tỉnh lại trên cái giường thơm nức của anh chàng, lúc này mới biết tên anh là

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

- Tiểu Thôi... Tiểu Thôi...

Trưởng phòng Phạm nhiều lần đánh mắt ra hiệu, chỉ cần nhìn ánh mắt của Hứa công tử cũng đủ biết anh ta không hề thờ ơ trước Thôi

i Tiêu. Cũng phải, Thôi Tiêu quả thật rất xinh đẹp, nhất là sau khi trang điểm kĩ lưỡng lại càng trở nên xinh đẹp hơn, chỉ có điều nếu lọt vào mắt xanh của Hứa công tử thật thì đây đúng là chuyện nằm ngoài sức tưởng tượng.

Kể ra thì hoàn cảnh xuất thân của anh chàng họ Hứa này cũng chẳng hề bình thường, mặc dù nói là Hoa kiều tốt nghiệp đại học danh tiếng, Hoa kiều thì nhiều, nhưng người vừa vào cục công an đã được phân ngay vào ngành điều tra kinh tế thì chẳng có mấy người, hơn nữa vừa vào đã được cất nhắc lên làm đội phó, đây chẳng phải là nhờ có ông bố là cục phó cục công an sao

Năm đó phó cục trưởng Hứa tiếp quản khu vực này, trưởng phòng Phạm cũng đến chúc mừng, có thể nói cũng có đôi chút giao tình, nhờ thế mà lần này trưởng phòng Phạm mới mời được họ, ông ta đâu dám lấy danh nghĩa là cơ quan để mời khách, chỉ dám coi như là mời trên danh nghĩa cá nhân thôi.

Thực ra chủ nhiệm Phạm cũng có chút dụng ý, để cho cháu gái mình đến đây thử vận may. Ba người này đều là những thanh niên khôi ngô, xuất sắc, lại có xuất thân tốt, nếu có thể lọt vào một trong ba người cũng coi như là cái phúc cho cháu gái mình, đặc biệt là Hứa công tử. Theo như ông ta được biết, hiện nay anh chàng này vẫn chưa có đối tượng và vẫn còn độc thân. Nhưng nhìn ánh mắt của người ta, trưởng phòng Phạm biết ngay cái gã họ Hứa này đã để mắt đến Thôi Tiêu. Vậy nên ông ta vội vàng giới thiệu. Ai dè Thôi Tiêu chẳng hiểu ăn nhằm cái gì mà cứ đứng trơ như phỗng, gọi đến mấy lần mà vẫn không thấy đáp lời, ông ta đành nháy mắt ra hiệu với cháu gái. Tiểu Phạm hiểu ý liền đưa tay ra kéo tay Thôi Tiêu: "Chị Thôi!"

Thôi Tiêu lúc này mới giật mình bừng tỉnh, chớp chớp mắt. Trưởng phòng Phạm thờ phào, cười giả lả: "Hứa thiếu gia, đây là Thôi Tiêu, nhân viên cơ quan chúng tôi. Cô Thôi, đây là Hứa thiếu gia!"

Ánh mắt của Hứa Minh Chương sâu thẳm, khó lường. Thôi Tiêu đang nghĩ mình nên cư xử ra sao với anh ta để cho tự nhiên nhất, nhưng cô chưa kịp nghĩ ra thì Hứa Minh Chương đã nhoen miệng cười, khẽ nói: "Chú Phạm, cháu và Thôi tiểu thư học cùng đại học, trước đây có quen biết, hơn nữa quan hệ cũng khá thân, chỉ có điều không biết Thôi tiểu thư còn nhớ tôi không? Hay là đã quên tôi rồi?"

Thôi Tiêu ngẩng phát đầu, bắt gặp ánh mắt đầy châm chọc của Hứa Minh Chương, có lẽ còn phảng phất cả chút căm hận.

Thôi Tiêu không khỏi rùng mình. Cô cố né tránh ánh mắt ấy, khẽ cúi đầu, cắn chặt môi không nói.

Trưởng phòng Phạm vội nói: "Đúng thế, đúng thế! Tôi quên mất là tiểu Thôi cũng tốt nghiệp trường đại học A, đại học danh tiếng đấy, đây đúng là duyên phận, duyên phận!". Mấy người nói dăm ba câu xã giao rồi đi thẳng lên tầng 3 là khu vực dành cho VIP của nhà hàng Cẩm Giang, khách tiếp đón ở đây đều là khách quý, vì vậy không gian nơi đây rất lịch sự và sạch sẽ, không ồn ào như các nhà hàng thông thường. Lần đầu tiên bố mẹ Thôi Tiêu gặp gia đình Diệp Tri cũng là ở đây. Thôi Tiêu và Diệp Tri cũng từng đến đây hai lần. Vì vậy giám đốc trực ban sau khi chào đón trưởng phòng Phạm và Hứa Minh Chương, nhìn thấy Thôi Tiêu âm thầm đi theo sau họ cũng có hơi ngạc nhiên. Diệp Tri và nhóm bạn của anh ta là khách VIP ở đây, đương nhiên giám đốc trực ban cũng biết mặt Thôi Tiêu. Mặc dù cô không hay đến đây với Diệp Tri nhưng anh ta từ trước đến nay không tùy tiện dẫn con gái theo, chỉ có cô là ngoại lệ, vì vậy đã đủ chứng minh tất cả. Hơn nữa giám đốc trực ban lại tận mắt nhìn thấy Diệp Tri "hầu hạ" cô gái này, thêm nữa bố mẹ đôi bên đã gặp nhau rồi, có lẽ bàn bạc chuyện cưới xin. Nhân viên còn âm thầm xì xào bàn tán, thật không ngờ cô gái chẳng mấy bắt mắt này lại cao tay đến thế, có thể "bắt trời" trái tim của chàng công tử đào hoa họ Diệp kia.

Giờ đột nhiên cô xuất hiện trong vai trò người tiếp khách, họ cảm thấy có chút không quen, chỉ có điều kinh ngạc cũng chỉ là thoáng qua, nhìn thấy Thôi Tiêu là đủ biết, chắc chắn cô không có ý phô trương, vì vậy mới giả bộ không nhìn thấy.

Hứa Minh Chương gần như không thể kiềm chế mình chú ý đến Thôi Tiêu. Đã lâu như vậy rồi kể từ khi cô tuyệt tình với anh, vậy mà nhìn thấy cô, anh vẫn không thể nào quên. Hứa Minh Chương căm hận cái tội vô dụng của chính mình. Nhưng anh không thể kiểm soát được bản thân, cho dù bao nhiêu năm trôi qua rồi, anh luôn ép bản thân không được nghĩ, không được hồi ức lại những thời khắc tươi đẹp nhất trong đời ấy, dốc hết sức lực vào việc học, học như điên, mặc cho bố mẹ nhiều lần hối thúc anh về nước, nhưng anh vẫn không học được cách lãng quên.

Nếu như không phải gặp Tường Tiến, có lẽ cả đời này Hứa Minh Chương sẽ không quay trở về. Có thể anh sẽ ôm nỗi hận ấy cho đến khi chết ở nơi đất khách quê người, thế nhưng anh lại gặp Tường Tiến.

Cho đến tận giờ Hứa Minh Chương vẫn còn nhớ như in cái cảnh tượng ở trước cổng kí túc xá của Thôi Tiêu buổi tối hôm ấy. Thôi Tiêu nhón chân, đôi cánh tay thon dài choàng qua cổ Tường Tiến, Tường Tiến vòng tay ôm eo cô, hai người hôn nhau nồng nàn dưới ánh trăng. Cũng chính nơi ấy, Hứa Minh

Chương còn nhớ như in, chỉ mấy hôm trước thôi, nam nhân vật chính còn là mình, thế mà chỉ cách có mấy ngày, trời đất như đã xoay vần tất cả.

Con giận của Hứa Minh Chương lúc ấy như thế nào không cần nghĩ cũng biết. Con nóng giận ấy đã thiêu rụi toàn bộ lý trí, niềm kiêu hãnh thương ngày của anh. Anh lao đến vùng nắm đầm vào mặt kẻ đó. Còn Thời Tiêu lại đứng chắn cho anh ta, lạnh nhạt nói: "Xin lỗi Minh Chương, em thích người khác rồi, chúng ta chia tay thôi!"

Một người từ bé đến lớn luôn là người tài giỏi và kiêu hãnh như Hứa Minh Chương lần đầu tiên nếm mùi vị của sự thất bại, linh hội được thế nào là nỗi đau khắc cốt ghi tâm. Anh thậm chí còn nhớ rõ, mình đã vội vàng chạy đến để báo cho cô một tin tốt lành, anh đã thi đỗ nghiên cứu sinh của khoa mình, hai người lại có cơ hội tiếp tục ở bên nhau.

Mặc dù đau khổ cũng sẽ dừng cảm đối mặt, tính cách này là niềm kiêu hãnh của Hứa Minh Chương. Lúc ấy Hứa Minh Chương còn thầm nghĩ, nếu như Thời Tiêu nhận sai, có lẽ anh sẽ tha thứ cho cô. Nhưng Thời Tiêu lần này lại kiên quyết đến lạ thường, chẳng chút do dự cắt đứt quan hệ với anh, vô tình đến mức Hứa Minh Chương rất muốn bóp chết cô ngay lập tức.

Lúc ấy anh đã cảm hận bản thân có mắt như mù, đem lòng yêu một đứa con gái như vậy. Nhưng điều khiến cho anh cảm thấy bất lực nhất là, biết Thời Tiêu mặc dù là kẻ dễ thay lòng đổi dạ, ăn ở hai lòng nhưng anh vẫn yêu cô. Yêu sâu sắc, yêu đến khắc cốt ghi tâm.

Còn nhớ lúc yêu nhau, Thời Tiêu rất mê truyện của Trương Ái Linh, gần như tất cả những câu chuyện hay trong các cuốn sách của tác giả này đều được cô chép lại, coi như là báu vật. Sau này Hứa Minh Chương chỉ nhớ có một câu: "Gặp em rồi tôi bỗng trở nên rất nhỏ bé, nhỏ bé đến mức như hạt bụi trên mặt đất, nhưng trong lòng tôi thích điều đó. Hơn nữa ở đó còn nở ra một bông hoa..."

Dường như đây chính là câu văn được viết cho anh.

Hứa Minh Chương gặp lại Tường Tiến trong cuộc họp mặt lưu học sinh ở nước ngoài. Hứa Minh Chương vốn không thích tham gia những hoạt động kiểu này, nhưng lần ấy anh bị lôi đi, rồi tình cờ gặp Tường Tiến.

Tường Tiến, kẻ đã hủy hoại tất cả mọi thứ của anh đang ung dung đứng trước mặt anh, bình thản nói: "Chào Hứa Minh Chương, lâu lắm không gặp!"

Lúc ấy Hứa Minh Chương đến ngay cả những phép tắc lịch sự thông thường cũng không thể làm được, chỉ lạnh lùng nhìn đối phương: "Sao mày lại ở đây?"

Hồi lâu sau, Tường Tiến mới bình thản đáp: "Tôi học ở đây bốn năm rồi, vài hôm nữa sẽ về nước!"

Câu nói này chẳng khác nào sấm nổ bên tai Hứa Minh Chương. Anh ta đến đây bốn năm rồi, như vậy có nghĩa mình vừa đi du học, anh ta cũng đi luôn. Vậy chuyện của anh ta và Thời Tiêu thì sao?

Anh còn nhớ lúc ấy mình đã kéo Tường Tiến lại, lên tiếng hỏi một cách khó khăn. Tường Tiến nhìn anh cười: "Hứa Minh Chương, có nhiều lúc, cho dù có chính mắt nhìn thấy cũng chưa chắc đã là sự thực!"

Chỉ một câu nói ấy cũng đủ khiến cho Hứa Minh Chương quyết định về nước. Anh vẫn ôm hi vọng trong lòng, về tìm kiếm đáp án của bốn năm trước.

Bởi vì visa có vấn đề nên bị kéo dài mất hai tháng. Sau khi về, bố anh vì bị bệnh tim nên phải nhập viện, hơn nữa công việc của bản thân cũng cần phải xử lý gấp. Sau khi sắp xếp mọi thứ ổn thỏa, Hứa Minh Chương mới phát hiện mình không tìm thấy Thời Tiêu. Căn nhà cũ cô ở đã bị di dời từ lâu, địa chỉ mới của cô anh lại không biết.

Bốn năm mà dường như cách nhau cả thế giới. Hứa Minh Chương vốn định nếu qua đợt bận rộn này mà vẫn không tìm được Thời Tiêu thì sẽ đi tìm những người bạn học của cô, dò hỏi tin tức về cô. Nhưng nào ngờ hai người lại gặp nhau trong hoàn cảnh này.

Sự sợ hãi trong khoảnh khắc của cô không thoát khỏi ánh mắt của Hứa Minh Chương. Cô không hề tỏ ra vô tình như cô đã thể hiện, ít nhất Hứa Minh Chương cũng biết rõ, cô vẫn còn nhớ đến anh, nhớ đến đoạn hồi ức tươi đẹp nhất trong cuộc đời của hai người. Sự sợ hãi trong khoảnh khắc của Thời Tiêu khiến cho con tim vốn đã chết bốn năm nay của Hứa Minh Chương lại đập trở lại.

Mặc dù quay về tìm đáp án, nhưng để có thể không oán hận vẫn là điều rất khó khăn. Vì vậy, làm khó cô là chuyện mà Hứa Minh Chương không thể kiềm chế được.

- Thời tiểu thư, lâu lắm không gặp cô, nào, tôi mời cô một ly! Tôi còn nhớ là tư lượng của tiểu Thời rất tốt mà!

Tay Thời Tiêu siết chặt đôi đũa bằng ngón voi, cơ thể cứng đờ, hoang mang nhìn bàn tay đang giơ lên của Hứa Minh Chương. Hồi lâu sau, cô mới chậm rãi nâng cốc, chạm cốc với anh và một hơi uống cạn. Hứa Minh Chương lại rót đầy, cô lại uống cạn, rồi lại rót, những người ngồi quanh bàn ai nấy đều sử. Lúc Hứa Minh Chương rót đến cốc thứ mười, anh chàng họ Trương ngồi bên cạnh liền giữ tay Hứa Minh Chương lại:

- Hứa thiếu gia, người ta là con gái, anh chúc rượu như thế này mà không thấy thương hoa tiếc ngọc sao?

Hứa Minh Chương nhướng mày: "Anh không biết đấy thôi, cô em khóa dưới này của tôi hồi đó uống cả chai Nhị Oa Đầu mà mặt còn không đỏ chút nào đấy!". Anh chàng họ Trương kia thấy thế liền thốt lên kinh ngạc: "Thế sao, thế thì tôi cũng phải mời người đẹp một cốc!"

Nếu như đã mở màn rồi thì sau đó làm sao mà "phanh" lại được. Chẳng bao lâu sau, ba chai Mao Đài đã cạn, Thời Tiêu cảm thấy mặt mình như đang nóng bừng, dạ dày như cuộn lên, vội vàng nói một tiếng xin lỗi rồi mở cửa đi ra ngoài.

Hứa Minh Chương liền đứng lên, đi theo sau. Những người trong phòng ai nấy nhìn nhau, cuối cùng cũng hiểu ra một chút gì đó: hai người này chắc chắn có mối quan hệ không mấy bình thường.

Thực ra Thời Tiêu hôm nay uống cũng không nhiều, nhưng bởi vì buổi trưa không ăn gì, tối cũng chưa kịp ăn đã bị Hứa Minh Chương chuốc hết cốc này đến cốc khác, bụng rỗng mà uống rượu, đương nhiên dạ dày càng khó chịu rồi.

Thời Tiêu quỳ bên bồn vệ sinh, tự móc họng mình để nôn ra mới thấy dạ dày dễ chịu hơn một chút. Cô vốc nước lên rửa mặt. Lúc ngẩng đầu lên, cô nhìn thấy bộ dạng tức tưởi của mình, chợt cười như mếu. Hứa Minh Chương làm khó mình trước mặt mọi người sao lại khiến mình cảm thấy ấm ức thế này?

Thời Tiêu ôm mặt, trong lòng bỗng xuất hiện ý nghĩ: "Chẳng lẽ mày còn hi vọng anh ấy sẽ coi mày như báu vật giống như bốn năm về trước? Thời Tiêu, mày đừng mơ, đừng mơ! Mày quên rằng chính tay mày đã kết thúc tất cả rồi hay sao? Còn ấm ức cái quái gì nữa?"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Thời Tiêu vừa ra khỏi nhà vệ sinh đã nhìn thấy Hứa Minh Chương đang đứng dựa vào tường hút thuốc lá, nửa người anh như bị bao trùm trong khói thuốc, khiến cho Thời Tiêu không thể nhìn rõ vẻ mặt của anh. Thời Tiêu chần chờ một lát rồi gạt đầu định đi về phía phòng ăn. Mới đi được

mấy bước đã bị Hứa Minh Chương đuổi theo sát nút, kéo lấy cánh tay cô, lôi cô đi qua phòng ăn của bọn họ, đi thẳng ra cầu thang máy.

Thời Tiêu sợ chết khiếp, vội vàng vùng vẫy: "Hứa Minh Chương! Anh đang làm cái gì vậy? Hứa Minh Chương..."

Hứa Minh Chương coi như không nghe thấy gì hết, lôi Thời Tiêu xềnh xệch vào cầu thang máy, dón cô vào trong góc rồi áp sát lại gần cô, cúi đầu xuống, ra sức hôn vào môi cô, cái lưỡi linh hoạt mang theo mùi rượu nồng nặc cùng nỗi hận sâu sắc và cả nỗi nhớ nhung vô hạn hăm hở sục sạo trong miệng Thời Tiêu.

Sự cuồng nhiệt và thô bạo của nụ hôn ban đầu dần chuyển sang dịu dàng và ngọt ngào. Mùi hương quen thuộc, cảm giác quen thuộc, nhịp tim quen thuộc, dường như những thứ này đã xuất hiện hàng trăm hàng nghìn lần trong những giấc mơ của cô. Những cảm giác vui sướng sâu vào trong đáy tim bỗng chốc ủa về, Thời Tiêu mất kiểm chế, quên hết tất cả, cuồng nhiệt đáp lại chìm đắm trong men say.

Kính cong... Tiếng chuông thang máy vang lên đã kéo Thời Tiêu về với hiện tại trong khoảnh khắc. Hứa Minh Chương cũng thả cô ra, nhưng hai người dựa sát vào nhau, gần đến mức như không còn khoảng cách.

Hứa Minh Chương một tay chống vào vách cầu thang máy, một tay đặt sau gáy Thời Tiêu, đôi mắt đen sáng lấp lánh, nghiêm nghị nhìn cô dò xét, hồi lâu sau mới lên tiếng:

- Tốt nhất em nên cho anh một lý do khiến anh có thể tin tưởng!

Nói rồi anh kéo cô ra khỏi nhà hàng Cẩm Giang. Bên ngoài tuyết đang lác rác rơi, một cơn gió lạnh ủa đến, Thời Tiêu chợt rùng mình.

Hứa Minh Chương thở dài, cởi áo khoác ngoài của mình khoác lên người cô: "Hôm nay là âm mười độ, sao em ăn mặc phong phanh thế này?"

Lái xe đưa chìa khóa cho Hứa Minh Chương. Anh mở cửa xe, đẩy Thời Tiêu vào trong rồi đóng cửa lại, xoay người đi về phía cửa xe bên kia. Trong xe có bật điều hòa nên chẳng mấy chốc không khí đã ấm hẳn lên.

Hứa Minh Chương nghiêng đầu nhìn Thời Tiêu: đôi môi cắn chặt, cúi đầu, không biết đang nghĩ ngợi điều gì. Anh thường nhìn thấy bộ dạng này của cô bốn năm trước. Mỗi lần trong lòng có chuyện gì khó nói là cô lại có bộ dạng như vậy. Nhưng bốn năm chuyện mà cô cảm thấy khó khăn trong mắt của Hứa Minh Chương đều là những chuyện còn con.

Nghĩ đến đây, trên môi Hứa Minh Chương lại hiện ra một nụ cười, anh có thể cảm nhận rất rõ ràng, trong lòng cô vẫn có anh, nụ hôn ban nãy đã nói lên tất cả.

Chỉ riêng chuyện này thôi cũng đủ khiến Hứa Minh Chương mừng đến phát điên rồi. Nhưng những chuyện trong quá khứ, anh vẫn phải làm rõ trắng đen. Con người anh rất hẹp hòi, không thể nào thật sự bỏ qua, dù gì giữa hai người cũng đã lãng phí mất bốn năm rông, anh có quyền được biết nguyên nhân thật sự chứ không phải là sự mơ hồ, không rõ ràng này.

Hứa Minh Chương không hỏi ý kiến của Thời Tiêu mà tự ý quyết định tìm một chỗ nói chuyện. Đây là thói quen trước đây lúc còn ở bên nhau của hai người.

Vì vậy mãi đến khi bị anh kéo vào trong thang máy, Thời Tiêu mới sực tỉnh: "Đây là đâu?"

Hứa Minh Chương mỉm cười, ngoảnh đầu nhìn cô rồi dịu giọng nói: "Nhà anh!"

Lý trí của Thời Tiêu bỗng chốc trở dậy, cô nhớ đến Diệp Tri, nhớ ra rằng mình đã kết hôn, vội vàng vùng khỏi vòng tay anh, cúi đầu nói: "Xin lỗi, em nghĩ em phải về rồi, giờ đã không còn sớm nữa!"

Hứa Minh Chương khẽ nhủ mày, cúi đầu nhìn đồng hồ, mới có chín giờ tối, rồi đột nhiên anh nhận ra điều gì đó, anh bỗng bật cười rồi nói với vẻ rất tình tứ: "Yên tâm, bốn năm anh còn chờ được, đâu cần phải vội vàng! Anh chỉ muốn nói chuyện với em, lát nữa anh sẽ đưa em về!"

Thời Tiêu đột ngột ngẩng đầu, vẻ mặt bỗng nhiên trở nên hết sức lạnh lùng và bình thản: "Chúng ta chẳng có gì để nói cả. Hứa Minh Chương, em tưởng bốn năm trước em đã nói rất rõ ràng rồi? Chẳng lẽ bốn năm rồi mà anh vẫn chưa quên tình cũ ư?"

Con giận trong lòng Hứa Minh Chương lại bùng lên, những đường gân trên trán lại giật giật, vẻ mặt méo mó vì giận dữ. Anh chợt nhớ đến vẻ mặt lạnh lùng này của Thời Tiêu, lúc nói chia tay anh, cũng chính là vẻ mặt này:

- Không phải chuyện gì bất đắc dĩ cả, chỉ là em thích người khác

Hứa Minh Chương tiến lên trước một bước, đưa tay nâng cằm cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô, gần như nghiêng răng nói: "Thời Tiêu, em mau nói lại lời em vừa nói một lần nữa!"

Thời Tiêu khiếp sợ trước bộ dáng này của Hứa Minh Chương. Hứa Minh Chương lúc này vừa xa lạ vừa đáng sợ. Thời Tiêu vô thức lùi lại sau một bước, trong lòng vô cùng ân hận, chỉ vì một phút không thể cầm lòng khiến cho nỗ lực của bốn năm đổ sông đổ bể. Cô bỗng thấy không dám phản kháng Hứa Minh Chương.

Thời Tiêu cắn chặt môi, không nói nữa lời. Hứa Minh Chương nhìn cô hồi lâu rồi thờ dài, kéo tay cô ra khỏi cầu thang máy.

Nhà Hứa Minh Chương rất to, nhìn qua là biết anh mới đến ở chưa lâu. Căn nhà có kết cấu mở, phòng khách, phòng ngủ, phòng tắm đều được ngăn cách bằng kính, phong cách rất hiện đại. Thời Tiêu ngồi trên ghế sofa trong phòng khách, ngoảnh đầu nhìn ra cảnh đêm bên ngoài cửa sổ, Hứa Minh Chương bê một cốc sữa nóng ra cho cô:

- Uống cái này đi cho dạ dày dễ chịu!

Thời Tiêu hơi ngần người, anh ấy vẫn chu đáo như vậy, gần như có thể biết hết mọi thứ cô cần để quan tâm và chăm sóc chu đáo. Lúc trước Thời Tiêu từng nghĩ, có lẽ hồi đó vì sự quan tâm này mà cô yêu anh, nghiện anh, khó mà "cai" được.

Thời Tiêu uống mấy ngụm rồi đặt lên bàn uống trà. Hứa Minh Chương ngồi đối diện cô. Lúc này anh mới có thể yên lặng quan sát cô một cách triệt để.

Cô thay đổi thật rồi, đẹp hơn bốn năm trước. Cô gái ngồi yên lặng ở trước mặt anh đây vừa mang vẻ thuần khiết của một nữ sinh, lại vừa toát lên nét quyến rũ không thể nói thành lời, giống như một con nhộng đã phá kén. Cô đã không còn là cô nhóc của bốn năm về trước nữa.

Ánh mắt của Hứa Minh Chương dừng lại ở bộ quần áo trên người cô, anh chợt ngây người, bộ quần áo này rất hợp với cô, nhưng với đồng lương của một nhân viên nhà nước như cô lấy đâu ra tiền để mua những bộ quần áo đắt tiền như thế này: "Bộ quần áo này ở đâu ra?"

Đầu óc Thời Tiêu quay mòng mòng, cô tự nhủ mình nên làm thế nào? Nê giải quyết tình cảnh trước mắt như thế nào? Chính vì vậy cô chẳng nghe rõ Hứa Minh Chương đã hỏi gì, đành phải hỏi lại: "Anh nói gì cơ?"

Bộ dạng ngây ngô vẫn giống hệt như trước đây, Hứa Minh Chương không nhịn được cười, cho dù có ăn mặc đẹp thế nào thì cô vẫn là cô nhóc ngờ nghệch ấy. Anh đang định hỏi lại thì đột nhiên có điện thoại. Trong không gian tĩnh mịch, tiếng chuông điện thoại càng trở nên chói tai. Thời Tiêu lấy điện thoại ra, liếc màn hình rồi cáo lối, đi đến gần cửa sổ nghe điện thoại:

- Ủ, đang ở ngoài, đi tiếp khách của cơ quan...

- Tiếp khách ư?

Nghe thấy câu này, Diệp Tri một tay vò đầu, một tay cầm điện thoại, không nhịn được cười. Nghe hai từ "tiếp khách" từ miệng cô vợ bé bóng, Diệp Tri cảm thấy chuyện này thật mới mẻ.

- Anh nhớ là em làm việc ở bộ phận kế hoạch hóa gia đình mà, ai lại mời bọn em đi ăn thế? Chẳng lẽ có dự định quảng bá dụng cụ kế hoạch hóa gia đình? Ăn cơm ở đâu? Cẩm Giang, cũng cao cấp phết nhỉ! Nhớ là không được uống rượu, còn nữa, phải về nhà sớm nhé!

Diệp Tri nhìn đồng hồ trên tay: "Ừm, giờ là chín rưỡi, trước mười giờ phải về nhà, mười giờ anh gọi điện thoại bàn, nếu em không nghe lời, để xem anh sẽ xử lý em thế nào, nhóc con!"

Thời Tiêu khẽ cười, coi như nhận lời rồi cúp điện thoại. Vừa ngẩng đầu lên cô đã giật nảy mình, Hứa Minh Chương không biết từ lúc nào đã đứng đối diện cô. Ánh đèn màu rạng rỡ bên ngoài phản chiếu trong mắt anh: "Ai? Điện thoại của ai thế?"

Tay Thời Tiêu như run lên, chiếc điện thoại trong tay rơi xuống đất, cũng may nền nhà trải thảm. Thời Tiêu cúi xuống nhặt lên, định thần lại rồi lấy hết dũng khí nói: "Là chồng em, em đã kết hôn rồi!"

Câu nói của Thời Tiêu như một quả bom có sức công phá khủng khiếp. Sắc mặt Hứa Minh Chương trắng bệch ra, cắt không còn giọt máu. Anh gần như rít qua kẽ răng: "Em nói cái gì?"

Thời Tiêu hít một hơi thật sâu rồi lặp lại: "Em kết hôn rồi, ba tháng trước, vì vậy em thấy chúng ta không c phải nói gì nữa, em đi trước đây!"

Nói rồi không đợi Hứa Minh Chương có phản ứng gì, cô đi như chạy ra khỏi khu đô thị rồi Thời Tiêu mới dừng bước, vẫy một chiếc taxi rồi ngồi vào trong, nói địa chỉ nơi ở mà nước mắt cô không ngừng tuôn rơi.

Anh lái xe không nên được tò mò nhìn cô qua gương, có lẽ nghĩ cô là bệnh nhân tâm thần. Nhưng cô vẫn muốn khóc, vì cô không thể kiềm chế được.

Vừa vào nhà, cởi giày ra thì nghe thấy tiếng điện thoại ở phòng ngủ đổ chuông liên hồi. Thời Tiêu cũng chẳng buồn đoái hoài, chậm rãi thay quần áo đi tắm. Sau khi tắm rửa xong, nằm trên giường rồi tiếng chuông điện thoại vẫn ngang nganh vang lên. Cô thở dài rồi nhấc ống nghe. Vừa nhấc lên đã nghe thấy tiếng Diệp Tri vọng đến: "Thời Tiêu, sao lâu vậy mới nghe máy? Em nhìn đồng hồ đã mấy giờ rồi, anh gọi suốt cả tiếng rồi đấy!"

Thời Tiêu mặc cho Diệp Tri nói, đợi anh nói hết rồi cô mới thờ ơ lên tiếng: "Em vừa tắm xong mà!"

Diệp Tri im lặng hồi lâu rồi hỏi: "Sao giọng em lại như vậy? Bị cảm lạnh hả?"

Thời Tiêu lấy giấy ăn ra đưa lên mũi, xì một cái. Giọng Diệp Tri như trầm xuống: "Có nghiêm trọng không, có sốt không? Để anh gọi điện thoại cho chú Phan đến khám cho em nhé!"

Chú Phan là bác sĩ của Diệp tướng quân. Thời Tiêu vội nói: "Anh đừng nghiêm trọng hóa vấn đề, em chỉ hơi bị nghẹt mũi thôi, uống ít thuốc vào, ngủ một giấc là khỏi mà!"

- Thôi được rồi, anh không nghiêm trọng hóa vấn đề nữa, ban này chẳng phải vẫn còn ổn sao? Sao tự nhiên lại bị cảm cúm thế? Nếu ốm thì mai ở nhà đi nhé!"

Diệp Tri căn dặn đủ thứ mới cúp máy. Thời Tiêu thờ phào, nói thật lòng cô hơi sợ Diệp Tri. Cô vẫn còn nhớ chuyện lần trước, chỉ vì một sợi dây chuyền của Tướng Tiến tặng mà đã khiến anh ta tức giận đến thế. Hôm sau còn mưa liên một lúc năm sợi dây chuyền với những viên pha lê đủ màu sắc, vừa trẻ con vừa ngang ngược.

Cô thật không dám tưởng tượng, nếu như Diệp Tri biết chuyện hôm nay, anh ta sẽ phản ứng ra sao. Còn Hứa Minh Chương, cô cũng thật sự sợ phải gặp lại anh. Bốn năm trước, sau khi cô tuyệt tình làm tổn thương anh, anh vẫn nhìn cô bằng ánh mắt yêu thương ấy. Trong lòng Thời Tiêu chợt thấy xót xa vô cùng.

Nửa đêm, Diệp Tri đột nhiên về nhà, Thời Tiêu giật mình. Diệp Tri bỏ hành lý xuống, đến gần sờ trán Thời Tiêu. Cô gạt tay anh ra, trừng mắt: "Chẳng phải anh bảo sẽ đi một tuần ư?"

Diệp Tri bật cười, thay quần áo ngủ rồi lật chăn ra, nằm xuống bên cạnh Thời Tiêu, tay dang rộng ôm cô vào lòng, lí nhí nói: "Anh về trước, ngủ thôi bà xã, anh mệt quá!"

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Có lẽ bởi vì tối hôm trước ăn mặc quyền rũ quá nên hôm sau Thời Tiêu ốm thật, đầu đau như búa bổ, đau họng, nghẹn mũi, sổ mũi, chảy nước mắt... dấu hiệu của bệnh cảm cúm, không thể không gọi điện xin nghỉ làm, trong lòng cô lại thầm thờ phào.

Nói thực lòng, giờ bảo cô tiếp tục đối diện với Hứa Minh Chương, cô tự thấy mình không đủ dũng khí, hơn nữa, Thời Tiêu cười khổ, biết đâu sau tối qua, anh ấy càng thêm hận cô. Xét cho cùng thì từ đầu đến cuối đều không phải lỗi của anh ấy, cũng không phải lỗi của cô, có lẽ tất cả là do số phận của hai người đều đã được an bài từ trước rồi.

Thời Tiêu không tin vào số mệnh, nhưng đến ngày hôm nay, cô thật sự có hơi tin. Cô xụi xụi mũi, lấy giấy ăn xì mũi rất to, đúng lúc Diệp Tri bước vào, nhìn thấy bộ dạng xấu xí này của cô liền bật cười. Điểm này của vợ anh là đáng yêu nhất, chẳng hề biết làm bộ làm tịch gì cả.

Cứ lấy ngay chuyện xì mũi ra mà nói, anh sống ba mươi tư năm nay, chưa có cô gái nào làm vậy trước mặt anh, bao gồm cả Cẩm Phong lúc còn nhỏ. Nhưng Diệp Tri cảm thấy vợ anh làm vậy thật đáng yêu. Mũi đỏ lên, mắt cũng đỏ, trông thật tội nghiệp, giống hệt như một con thỏ non ngơ ngác.

Anh nhón miệng cười, lại gần cô, áp sát trán mình vào trán cô để đo nhiệt độ, cô hơi sốt. Anh cúi đầu hôn lên mũi cô: "Ăn cơm xong anh sẽ đưa em đi khám!"

Thời Tiêu lại rút một tờ giấy ăn ra, xì mũi rồi nói giọng nghèn nghẹt: "Em không đi đâu, em uống thuốc rồi, nghỉ ngơi vài ngày là khỏi thôi"

Diệp Trì nâng mặt Thời Tiêu lên, trong ánh mắt đen láy thoáng qua một chút dịu dàng: "Sợ tiem chứ gì?"

Thời Tiêu mặt đỏ bừng, ngoảnh mặt đi không thèm nhìn anh. Diệp Trì khẽ cười, ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vào lưng cô giống như đang dỗ dành trẻ con: "Anh đưa em đi gặp chú Phan, chú ấy có kinh nghiệm, đảm bảo không đau chút nào, có được không?"

Trái tim Thời Tiêu chợt ấm áp, nước mắt trào ra. Cô còn nhớ trước đây từng đọc một bài viết, trong đó có nói, con gái lúc ốm yếu là yếu đuối nhất, nếu như lúc nào đàn ông đối xử tốt với họ, anh ta đã thành công được quá nửa.

Vùi đầu vào trong lồng ngực thoang thoang hương thơm nhẹ nhàng của Diệp Trì, đột nhiên Thời Tiêu chẳng muốn động dậy, mặc cho cơn mưa ngoài kia có điên cuồng như thế nào, chỉ cần núp trong vòng tay của người đàn ông này, tất cả mọi thứ đều sẽ yên ổn.

Trái tim Diệp Trì như muốn tan ra, mặc dù kể từ lúc kết hôn, Thời Tiêu chưa từng từ chối những cử chỉ thân mật của anh, nhưng cho dù hai cơ thể có quấn lấy nhau chặt đến đâu, Diệp Trì cũng có thể cảm nhận được khoảng cách giữa hai người. Thứ cảm giác này chỉ có thể cảm nhận chứ không thể nói thành lời. Nhưng giờ mặc dù cô chỉ ngoan ngoãn nằm trong lòng anh, hai cánh tay bé nhỏ luồn qua nách anh, nhẹ nhàng ôm lấy eo anh, nhưng Diệp Trì có thể cảm nhận được rất rõ ràng sự yếu đuối và dựa dẫm trào ra từ trong tim cô. Diệp Trì chợt nảy ra ý nghĩ hết sức hoang đường đó là, nên cứ như thế này mãi mãi, cho đến khi chết đi thì tuyệt biết mấy.

Nói thực lòng, đến giờ Diệp Trì không thể hiểu nổi với tính cách cứng nhắc và nhát gan như Thời Tiêu, sao đột nhiên lại có dũng khí kết hôn chớp nhoáng như vậy. Anh biết rõ lúc ấy cô hoàn toàn không biết anh, mặc dù những tin đồn về anh ngập tràn các mặt báo, cuộc sống riêng tư có thể nói là ăn chơi sa đọa. Cô nhóc này lại chẳng buồn để tâm đến những bài báo, tạp chí mang tính thị trường ấy. Đây cũng chính là nguyên nhân khiến anh kinh ngạc khi biết cô tốt nghiệp trường quản lý thương mại. Ngôi trường ấy rất nổi tiếng, những sinh viên tốt nghiệp ở đây đều là những người tài của xã hội, thế mà không hiểu Thời Tiêu đã "chui" vào trường ấy kiểu gì?

Nghĩ đến đây, Diệp Trì không nén nổi tò mò, liền hỏi Thời Tiêu. Cô ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn anh, vẻ bất mãn: "Cái gì? Em dựa vào thực lực của mình vào đó đấy! Hồi ấy thành tích của em còn được trường cấp ba viết lên băng rôn, treo trước cổng trường cho các đàn em học hỏi nữa nhé. Hồi học cấp ba, em là học sinh xuất sắc nhất của trường đấy!"

Nói rồi cô lại xụi xụi mũi.

Diệp Trì không nhịn được cười, chia cho cô một tờ giấy ăn: "Thôi được rồi, vợ anh là học sinh xuất sắc, một cán bộ kế hoạch hóa gia đình tài đức vẹn toàn, tư tưởng tiến bộ..."

Thời Tiêu vung tay đâm vào người Diệp Trì, tức tối nói: "Rõ ràng anh không tin, còn cười nhạo em. Được rồi, tí nữa em sẽ lấy bằng khen hồi học cấp ba ra cho anh xem, để xem anh còn dám không tin không!"

Diệp Trì ôm cô đứng dậy, đi ra ngoài: "Anh tin, anh tin là được chứ gì! Xuống ăn sáng thôi, anh nấu cháo rồi. Ăn xong anh đưa em đi bệnh viện, em sốt thật rồi!"

- Anh đặt em xuống, em tự đi được, cứ ôm em suốt thế làm gì, em có phải trẻ con đâu!

Diệp Trì nhướn mày: "Cung à, anh thích ôm đấy, ai cấm được nào?"

Thời Tiêu trừng mắt: "Đúng là mặt dày!"

- Anh mặt dày đấy, mặt dày trước vợ anh mà, đâu ai biết đâu?

Nói rồi Diệp Trì ghé vào tai Thời Tiêu thì thầm một câu càng "mặt dày" hơn. Mặt Thời Tiêu đỏ bừng lên, tức tối đâm anh mấy cái, miệng la lên: "Đồ mặt dày, mặt dày!"

Vốn từ vựng của cô nghèo nàn quá, khiến cho Diệp Trì không nhịn được cười.

Thời Tiêu ăn không nhiều, vì họng đau, cứ nuốt nước bọt cũng thấy đau chứ đừng nói là ăn cháo, phải ăn đúng là cực hình. Ăn được mấy miếng, sống chết gì cô cũng không chịu ăn nữa. Diệp Trì đành phải đi hâm nóng sữa cho cô, bảo cô uống rồi vội vàng đưa cô đến bệnh viện Nhân Dân.

Chú Phan từng gặp qua Thời Tiêu một lần, lần trước cô và Diệp Trì đến chỗ chú Phan ăn cơm, nhưng hôm ấy chú lại đi kiểm tra sức khỏe c Diệp tướng quân. Chú Phan có thể coi là người thân trong nhà, đối với việc Diệp Trì đột ngột lấy vợ, ông vẫn cảm thấy khó mà tin được.

Ông còn nhớ mấy tháng trước, ở hội quán, vẫn còn thấy Diệp Trì ôm hôn một cô gái vô cùng xinh đẹp nào đó, thế mà sao mới chớp mắt đã lấy vợ rồi, hơn nữa lại còn là một cô gái vô cùng ngây thơ thuần khiết nữa chứ?

Chú Phan rất có ấn tượng với Thời Tiêu, nói thực lòng, mới đầu ông cũng thấy lo cho cô bé. Với bản tính phong lưu của Diệp Trì, thật khó mà nói trước được điều gì.

Thế nhưng hôm nay thấy bộ dạng lo lắng của Diệp Tri, cái vẻ ung dung thường ngày bỗng chốc biến mất, tay ôm chặt vợ bước vào phòng, luôn miệng bảo ông xem giúp bệnh tình ra làm sao. Nói thật lòng, chú Phan mới đầu cũng bị Diệp Tri làm cho phát hoảng, tưởng rằng Thời Tiêu bị mắc bệnh gì ghê gớm lắm. Kiểm tra rồi mới biết chẳng qua chỉ là bị cảm cúm với viêm amidan mà thôi. Thấy thế chú Phan liền không nhịn được cười. Kê đơn xong, chú Phan thấy Diệp Tri dịu dàng dặn vợ ở lại đây chờ anh ta rồi mới ra ngoài đi mua thuốc.

Diệp Tri ra ngoài rồi, chú Phan mới mỉm cười nói: "Thằng nhóc này thay đổi nhiều thật! Điều nhờ công lao của cháu đấy!"

Thời Tiêu ngây người, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt hiền từ của chú Phan, mặt mày ngơ ngác không hiểu ra làm sao. Chú Phan vỗ vỗ vai Thời Tiêu, không nói gì thêm.

Lấy thuốc xong, hai người ra khỏi phòng khám. Lúc đi ngang qua phòng cấp cứu, trước mặt có một người đàn ông hối hả chạy vào. Thời Tiêu cúi đầu nên không để ý. Lúc đi ngang qua, người ấy hơi khựng lại rồi cất tiếng gọi: "Thời Tiêu..."

Diệp Tri ôm Thời Tiêu quay lại nhìn, đối phương đã lại gần, đưa mặt nhìn Diệp Tri rồi quay sang nhìn Thời Tiêu, vẻ mặt có chút kinh ngạc và châm chọc: "Quả nhiên là cô, tôi còn tưởng là mình nhận nhầm người cơ. Xem ra cô sống cũng tốt đấy chứ nhỉ!"

Thời Tiêu hơi khựng lại, là Lục Nghiêm, anh em kết nghĩa với Hứa Minh Chương, hồi đó không ít lần làm kỷ hà cản mũi hai người. Sau khi chuyện đó xảy ra, Hứa Minh Chương thì chẳng làm gì, trong khi Lục Nghiêm lại "lặng" cho cô một bạt tai. Thời Tiêu không để bụng chuyện cái tát ấy, dù gì anh ta với Hứa Minh Chương cũng có giao tình thân thiết. Về sau Hứa Minh Chương ngoài, cô cũng không gặp lại Lục Nghiêm nữa. Thế mà hôm nay tình cô lại gặp anh ta ở đây, đúng là quá bất ngờ.

Diệp Tri hơi nhú mày, ánh mắt sắc nhọn dò xét gã đàn ông trước mắt. Mặc dù mặc đồng phục màu đen của viện kiểm sát nhưng toàn thân lại toát lên vẻ bất cần, khinh khinh. Về hình ảnh này Diệp Tri chẳng còn lạ lắm gì. Những người trong giới của anh đều có cái vẻ này, vì vậy anh có thể nhận ra ngay hai người họ từng quen biết nhưng không mấy tình cảm. Hơn nữa ánh mắt mà người đàn ông này nhìn Thời Tiêu dường như có chút châm chọc và bất mãn. Thời Tiêu cắn chặt môi rồi chào hỏi: "Chào anh Lục, lâu lắm không gặp!"

Lục Nghiêm nhướn mày: "Đúng là lâu lắm không gặp! Tôi cứ tưởng cả đời này tôi không gặp lại cô nữa, xem ra cô sống cũng tốt đấy chứ!"

Mặt Thời Tiêu chợt biến sắc:

- Anh đến đây thăm bệnh nhân à?

Lục Nghiêm nhú mày, ánh mắt lạnh lùng nhìn sang Diệp Tri đứng bên cạnh, chậm rãi nói: "Ừ, một người bạn mới nhập viện!"

Ngồi vào xe, Diệp Tri thắt dây an toàn cho Thời Tiêu, khẽ cười: "Xem ra thời đại học của em cũng thú vị phết nhỉ, nói thực lòng, anh không ngờ đấy!"

Thời Tiêu khẽ nhú mày, nhìn anh về cảnh giác: "Anh nói thế là có ý gì hả?"

- Anh chẳng có ý gì cả, chỉ hơi tò mò thôi, trưa nay em muốn ăn gì?

Các dây thần kinh của Thời Tiêu chợt chùng xuống, có vẻ nhắm mắt lại, lắc đầu. Diệp Tri vuốt ve khuôn mặt cô, dịu dàng dỗ dành: "Anh nhớ là em thích ăn mì Ý, để anh làm cho em ăn nhé!"

Thời Tiêu mở mắt, không kiềm chế được liếc nhìn anh. Một người đàn ông thế này mà dịu giọng dỗ dành mình, thật sự khiến người ta khó mà từ chối. Thế nên cô liền gật đầu.

Diệp Tri mỉm cười, nghiêng người hôn lên trán cô, ấm áp và dịu dàng. Cảm giác này nhanh chóng truyền từ trán vào tim cô, giống như một viên sỏi nhỏ ném vào giữa làn nước yên tĩnh, tạo nên những gợn sóng lăn tăn.

Thời Tiêu xin nghỉ ba ngày, công thêm với hai ngày cuối tuần nữa là tròn năm ngày. Diệp Tri ở nhà chăm cô đủ năm ngày, việc công ty đều mang về nhà làm. Thời Tiêu cũng dần phát hiện ra, hóa ra công việc của Diệp Tri lại bận rộn như vậy.

Mặc dù cứ nói là biết Diệp Tri làm ăn lớn, nhưng thường ngày cô rất ít khi tiếp xúc với công việc của anh, hay nói cách khác, Thời Tiêu chưa bao giờ để ý đến những chuyện này. Trong ấn tượng của cô, Diệp Tri và những người bạn của anh ta là một đám dựa vào thanh thế của cha mẹ để ăn chơi, đàn đúm.

Do vậy, lúc ngồi trên ghế bên cạnh cửa sổ trong thư phòng, nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của Diệp Tri lúc họp qua webcam, cô có hơi bất ngờ, giống hệt như ấn tượng đầu tiên của cô về anh, cao quý và ung dung, nhưng vẫn toát lên sự sắc bén và quyết đoán.

Khoảng khắc ấy Thời Tiêu biết rằng, sự thành công của anh hoàn toàn không phải do ngẫu nhiên. Dường như chỉ trong khoảng khắc, Thời Tiêu cảm thấy mình như biết thêm một người đàn ông khác. Ở trước mặt cô, Diệp Tri vô cùng dịu dàng và quan tâm, thậm chí yêu chiều cô một cách không có nguyên tắc. Nhưng ở trước mặt nhân viên, anh lại vô cùng sắc lạnh, quyết đoán, chẳng chút nhượng bộ. Diệp Tri độc đoán, gần như chẳng bao giờ để ý đến suy nghĩ của người khác, chỉ làm theo ý mình. Thời Tiêu đột nhiên nghĩ, mình háp tấp lấy người đàn ông này là may mắn hay bất hạnh?

Chương 15

Tối thứ sáu, có điện thoại, Diệp Tri tiện tay đưa cho Thời Tiêu, cười ngọt ngào nói: "Là mẹ, mẹ bảo chúng ta về ăn cơm, có cả Diệp Sinh và Lâm Yên!"

Thời Tiêu do dự mất mấy giây, cuối cùng đành nhận lấy điện thoại, thả

p giọng gọi một tiếng "mẹ". Tiếng "mẹ" này gọi ra vẫn còn rất ngại miệng. Bà Diệp ở đầu dây bên kia dịu dàng nói: "Tiêu Tiêu à, con đỡ hơn chưa? Hôm nay mẹ bảo Tiểu Diệp nó đưa con về, để mẹ bảo đi nấu ít canh gừng con uống, cho toát mồ hôi ra, biết đâu sẽ khỏi nhanh hơn. Hôm nay hai đứa về ăn cơm nhé, mẹ đã bảo đi hầm canh rồi, hai đứa mau về nhà nhé..."

Bà Diệp còn chưa nói hết đã nghe thấy giọng của Diệp An An: "Chị Thời Tiêu, chị Thời Tiêu ơi, chị mau qua đây chơi ghép hình với em. Mau lên! Em chờ chị đấy!"

Nói xong, không đợi Thời Tiêu kịp đồng ý bà đã cúp điện thoại luôn. Diệp phu nhân gõ trán cháu nội: "Cháu nói lằng nhằng gì thế, cái gì mà chị Thời Tiêu, phải gọi là Bác nghe chưa?"

Con bé bữ mỗi hứ một tiếng: "Làm gì có bác nào như chị Thời Tiêu chứ? Chị ấy rõ ràng còn nhỏ hơn cả chị Nguyệt Hằng trên tivi ấy chứ!"

Bộ dạng tình quái của con bé khiến Diệp tướng quân và Diệp Sinh đang ngồi trên ghế sofa phải bật cười. Lâm Yên lắc đầu: "Mà Thời Tiêu cũng thật là, vốn dĩ đã ít tuổi, khuôn mặt lại non choẹt, đã thế còn mặc quần áo thể thao. Nhìn bộ dạng chẳng khác gì sinh viên năm nhất, năm hai, chẳng trách mà anh cả lại chiều chuộng cô ấy thế!"

Diệp Sinh cười như mếu, thì thầm với vợ: "Ý em là anh không chiều vợ bằng anh cả chứ gì?"

Mặt Lâm Yên đỏ bừng lên, trừng mắt nhìn chồng rồi bật cười.

Thời Tiêu và Diệp Tri năm giờ thì đến nơi. Di Tôn ra mở cửa liền nói: "Cuối cùng hai cô cậu cũng đến, cả nhà đang chờ hai người về ăn cơm đấy!"

Thời Tiêu cởi áo khoác ngoài ra, Diệp Tri đón lấy rồi treo lên mắc, cúi xuống lấy dép lê rồi ngồi xuống thay giày cho vợ. Vừa ngẩng đầu lên thì phát hiện bé An An không biết đã chạy ra từ lúc nào, tóc tết hai bên, mắt chớp chớp nhìn họ: "Cô giáo nói nên tự làm việc của mình. Chị Thời Tiêu, chị lớn thế rồi sao lại để bác phải thay giày cho chị thế?"

Giọng nói lãnh lút và ngày thơ của cô bé làm cả nhà bật cười, khiến mặt Thời Tiêu đỏ bừng lên. Nhưng Diệp Tri lại không nghĩ thế, anh ôm lấy Thời Tiêu, cúi lưng xoa xoa đầu cô cháu gái rồi nói bằng giọng rất nghiêm túc: "Cô giáo của các cháu nói rất đúng. An An đúng là một đứa trẻ ngoan! Nhưng bác gái đang bị ốm, không có sức, vì vậy bác phải giúp bác gái. Cháu nghĩ mà xem, lúc cháu bị ốm, có phải mẹ cháu cũng giúp cháu mặc quần áo, đi giày không nào?"

Con bé chớp chớp mắt, nghiêng đầu ngẫm nghĩ một lát rồi gật gù: "Dạ!", rồi nó kéo tay Thời Tiêu, nói như thể là người lớn: "Bị ốm là phải tiêm, phải uống thuốc, tuyệt đối không được sợ đau đâu!"

Thời Tiêu bật cười, đưa tay ra ôm con bé đi vào nhà, khe khẽ chào bố mẹ rồi lại chào hỏi Diệp Sinh và Lâm Yên, sau đó mới ngồi xuống ghế, Diệp tướng quân về mặt rất nghiêm nghị nhưng cảm giác rất thoải mái và dễ gần.

Nói thực lòng, mỗi lần nhìn thấy vợ của con trai lớn, vợ chồng Diệp tướng quân lại không khỏi thốt lên: "Đúng là một cô gái tốt, dịu dàng và thuần khiết, đôi mắt sáng long lanh giống hệt như An An nhà chúng ta, khiến người khác phải yêu mến".

Đừng nói là Diệp Tri, ngay cả Diệp tướng quân mỗi lần nói chuyện với con dâu lớn cũng đều nói bằng giọng điệu hiền hòa hơn bình thường.

Ăn cơm xong, Diệp tướng quân và Diệp Tri đi vào thư phòng nói chuyện. Lâm Yên và Thời Tiêu ngồi chơi ghép hình với An An ở dưới nhà. Bà Diệp tự tay bê một đĩa dâu tây đã rửa sạch ra, đặt lên bàn uống trà và gọi họ ra ăn hoa quả.

An An thích thú bỏ ngay miếng ghép trên tay xuống chạy ra bóc dâu ăn. Thời Tiêu nhanh tay tóm chặt cô bé lại, nói: "Rửa tay đã rồi mới được ăn, không là trong bụng sẽ có giun đấy!"

Nói rồi liền ôm cô bé đi vào nhà vệ sinh rửa tay.

Lâm Yên không nén được cười: "Anh cả nên có một đứa đi thôi!"

Bà Diệp cũng hòa theo: "Đúng đấy, An An đã bảy tuổi rồi, ở tuổi Tiêu Tiêu bây giờ có thai là tốt nhất, sinh cũng nhanh hồi phục!"

Thời Tiêu dặt tay An An đi ra, vừa hay nghe được câu này, trong lòng vô cùng bối rối. Câu này lần trước bà Diệp đã nói riêng với cô rồi, chỉ có điều,

chuyện con cái giữa cô và Diệp Tri có cái gì đó không mấy chân thực.

Lâm Yến xiên một quả dâu đưa đến tay con gái, nói chuyện phiếm: "Em nhớ là chị dâu tốt nghiệp đại học A thì phải!"

Thời Tiêu khựng người, nuốt vội quả dâu trong miệng rồi gật đầu.

- Khoa em dạo này có mời một tiến sĩ tâm lý từ nước ngoài mới tốt nghiệp đại học A, là một người có tài, đúng là hiếm có!

Thời Tiêu hơi ngần người rồi đột nhiên nhớ ra chuyện Trương Tiến từng nói với mình, liền hỏi: "Có phải là họ Trương không?"

Lâm Yến cười: "Đúng là họ Trương, Trương Tiến. Sao? Chị quen anh ta à? Giảng đường của anh ta lúc nào cũng đông nghẹt, người đến nghe toàn là các cô gái trẻ, đúng là rất hấp dẫn!"

Thời Tiêu cười: "Tiền bối Trương chính là một hotboy khi còn học ở trường đại học A bon tôi đấy!"

Đúng lúc ấy Diệp Tri đi ra, nghe được câu này liền nhướn mày: "Tiền bối Trương? Ai thế?"

Thời Tiêu chột đưa tay lên sờ sờ sợi dây chuyền trên cổ trong vô thức. Diệp Tri chột hiểu ra, mặt mày sầm sì, ngồi xuống bên cạnh Thời Tiêu, nói:

- Lâm Yến, cái gã Trương Tiến ấy có thật tốt như em nói không? Có vẻ hơi bị nói quá thì phải!

Diệp Sinh lắc đầu: "Mấy hôm trước em có đến trường đón Lâm Yến, vô tình gặp mặt anh ta, đúng là một thanh niên khôi ngô tuấn tú, trông không hề tầm thường!"

Con ghen bỗng ập đến, Diệp Tri ôm lấy Thời Tiêu, nói: "Hôm nào anh cũng phải đến gặp thử mới được, nhân tiện cảm ơn anh ta đã quan tâm đến Tiêu Tiêu nhà anh!"

Thời Tiêu chẳng buồn để tâm đến vẻ mặt hắc ám của anh ta. Lâm Yến đưa mắt nhìn hai người một lượt rồi cười: "Hình như hai người cũng không cùng một khoa, hơn nữa anh ấy còn hơn Tiêu Tiêu mấy tuổi, hai người làm sao quen nhau thế?"

Diệp Tri mở to mắt nhìn Thời Tiêu. Cái nhân duyên này thật đúng là chẳng biết nói làm sao. Thời Tiêu cắn chặt môi, hồi lâu chậm rãi nói: "Ừm, lần đó tôi đi xe đạp đâm phải anh ấy, thế là quen nhau!"

Diệp Tri lạnh lùng nói: "Trường A to như thế, em đúng là biết đâm nhau đấy nhỉ, đâm ngay anh chàng hotboy của trường!"

Thời Tiêu nhú mày, Diệp Tri hồi lâu không nói. Diệp Sinh khề đằng hắng: "Chuyện đó... Chị Tiêu, chuyện vào Đảng của chị giải quyết đến đâu rồi?"

Thời Tiêu lắc đầu. Diệp Tri liền choàng vai cô: "Cô ấy ngốc như thế thì biết gì chứ. Anh đã bảo làm ở cái bộ phận ấy làm gì, chẳng có màu mè gì đâu. Diệp Sinh, em xem có thể giúp cô ấy chuyển đi đâu không?"

Bà Diệp cũng phụ họa: "Mẹ thấy cũng phải. Diệp Sinh, con phải để ý thử, kiếm việc gì nhẹ nhàng một chút!"

Thời Tiêu vội vàng xua tay: "Không cần đâu ạ, con làm việc ở đây cũng tốt lắm mà!"

Diệp Sinh lại tỏ vẻ nghiêm túc nói: "Vớ học vấn của chị, làm một cán bộ nhỏ đúng là mai một nhân tài, để em xem có chỗ nào tốt rồi giúp chị chuyển!"

Thời Tiêu làm sao nói xen vào được, chuyện này coi như đã được định đoạt.

Xe vừa lăn bánh, mặt Thời Tiêu đã xị ra, Diệp Tri mặc kệ cô. Đến khi về đến tầng hầm để xe, Thời Tiêu mới u uất nói: "Hôm nào anh nói chuyện với em trai anh, em không muốn chuyển việc, công việc hiện nay của em đang làm rất ổn!"

Diệp Tri tháo dây an toàn, hừ giọng: "Em chó có xị cái mặt ra, anh nói chuyện là chuyện! Cái gì mà làm rất tốt, em tưởng anh không biết đấy à? Cái gã sếp của bọn em sắp coi bọn em như gái tiếp khách rồi, người khác anh không quan tâm, nhưng vợ của Diệp Tri này đâu thể để cho họ chà đạp như vậy được!"

Thời Tiêu giật nảy: "Làm sao anh biết?"

Diệp Tri đột nhiên xoay mặt cô lại, nhìn thẳng vào mắt cô hồi lâu: "Sao, còn có chuyện giấu anh phải không?"

Tìm Thời Tiêu đập thình thịch, cúi gằm mặt, gạt tay anh ra: "Anh nói những chuyện gì vậy?"

Diệp Tri vốn dĩ chỉ tiện miệng hỏi vậy, nhưng về chột dạ của Thời Tiêu khiến cho anh hoài nghi. Anh nheo nheo mắt: "Không phải có chuyện gì giấu anh thật đấy chứ?"

Thời Tiêu chẳng buồn đếm xỉa, mở cửa xuống khỏi xe. Diệp Tri lắc đầu mỉm cười, mình đúng là nghi vớ nghi vẩn. Đường đường là Diệp thiếu gia, không ngờ cũng có ngày hôm nay. Nếu là một năm trước, ai dám nói anh sẽ trở nên lép vế trước một người phụ nữ như thế này?

Hôm qua Hồ Quân gọi điện nói với Diệp Tri tối hôm đó tại nhà hàng Cẩm Giang hình như nhìn thấy Thời Tiêu với mấy cô gái đi tiếp khách. Thông tin của

Hồ Quân chắc chắn không sai. Diệp Tri chỉ suy nghĩ một lát liền hiểu ra ngay đây là chuyện không thể tránh khỏi.

Hồ Quân nói, bọn họ mỗi lần đi tiếp khách là lãnh đạo cấp cao xuống đều lựa chọn những cô hoa khôi của cơ quan để đi tiếp khách. Các cơ quan nhà nước đều vậy, với bộ dạng bắt mắt của Thời Tiêu, không bị bắt đi thường xuyên đã là may mắn lắm rồi.

Diệp Tri mới đầu cũng định thuận theo ý Thời Tiêu, nhưng sau khi xảy ra chuyện này, anh nhất quyết không đồng ý. Nếu Thời Tiêu đã thích làm ở cơ quan nhà nước, vậy điều chuyển cô lên cấp cao hơn, như thế mới khiến anh yên tâm. Có Diệp Sinh "bảo kê", để xem còn có ai dám động đến vợ của Diệp Tri nữa không?

Thời Tiêu vào nhà rồi mà vẫn thấy không thoải mái, hai chiếc giày hắt mỗi nơi một chiếc. Diệp Tri vào sau, nhìn thấy cảnh tượng này liền biết ngay cô vợ bé bỏng lại dần dỗi rồi. Anh bỗng thấy buồn cười, muốn dỗ anh chứ gì, được thôi, cứ dỗ đi, anh đã có cách trị cô rồi!

Anh từ tốn cúi xuống nhặt giày lên, xếp gọn gàng rồi đi lên gác. Thời Tiêu đã vào nhà tắm rửa, Diệp Tri cũng vào nhà tắm ở phòng khách để tắm rửa. Thời Tiêu vừa tắm vừa thấp thòm, rốt cuộc Diệp Tri biết được bao nhiêu? Thời Tiêu lúc này thấy sợ hãi thực sự, nói thế nào thì cô cũng là một phụ nữ đã có chồng, lại đi hôn hít với một người đàn ông ở nơi công cộng như vậy, nếu như một người đàn ông bình thường nhìn thấy chắc cũng phát điên chứ đừng nói là Diệp Tri.

Nghĩ đến đây Thời Tiêu không khỏi cảm thấy rùng mình. Nhưng chợt nghĩ, nếu anh ta biết thì còn lâu mới để mình dần dỗi như vậy. Thời Tiêu thấy hơi yên tâm, mặc dù trong lòng vẫn có cảm giác tội lỗi, khiến cô bắt đầu thấy áy náy.

Đột nhiên cửa phòng tắm kêu "kẹt" một tiếng rồi mở ra. Thời Tiêu vội vàng vớ lấy cái khăn tắm, hốt hoảng che lên người. Cái bộ dáng quỳnh quáng của Thời Tiêu khiến Diệp Tri không nhịn được cười. Anh tiến đến gần, ôm lấy Thời Tiêu bước ra ngoài, đặt cô lên chiếc giường lớn ở giữa phòng ngủ, dùng thân hình vạm vỡ và rắn chắc của mình đè lên người cô, đôi mắt như hùng hực lửa cháy. Anh rít qua kẽ răng: "Nhóc con, dám học đòi dỗi anh à?"

Nói rồi Diệp Tri đè lên chặt môi mình vào môi Thời Tiêu. Sau khi chiếm trọn đôi môi của cô, anh liền cắn một cái, Thời Tiêu la lên: "Đau, anh làm cái gì thế hả?"

Cô đẩy anh ra nhưng lại bị một cánh tay của Diệp Tri giữ chặt cả hai tay, kẹp chặt ở trên đầu. Ánh mắt anh lướt xuống dưới, dừng lại ở phần cơ thể không được che đậy của cô. Ánh đèn vàng dịu dàng tỏa sáng, phản chiếu lên cơ thể cô, bao bọc lấy cô bằng một thứ ánh sáng mờ ảo và ấm áp, đẹp đến nao lòng.

Với Diệp Tri đây không phải là thân hình đẹp nhất mà anh từng thấy. Nói thực lòng, bộ ngực của Thời Tiêu chưa đủ đầy đặn, cô lại rất e dè trong chuyện gối chăn, hoàn toàn chẳng có chút kỹ năng nào, không thể so bì với những người đẹp đã từng lên giường với Diệp Tri trước đó. Nhưng chính thân hình bình thường cùng với e dè ấy lại khiến cho Diệp Tri cảm thấy mê mẩn nhất; thứ cảm giác sung sướng và mãn nguyện ấy thật khó miêu tả. Có tình yêu rồi thì những thứ khác thật sự chẳng còn quá quan trọng nữa. Đôi môi mọng như cánh bướm nhẹ nhàng lướt trên cổ cô, trượt dần xuống dưới. Anh muốn "mua vui" cho cô, anh biết tất cả những điểm nhạy cảm trên người cô. Về mặt này, Thời Tiêu chưa bao giờ là đối thủ của anh...

Chẳng mấy chốc Thời Tiêu đã nhắm mắt lại, toàn thân run lên. Diệp Tri chớp lấy "thời cơ" đi vào bên trong cô, hai cơ thể hòa làm một, bắt đầu những tiết tấu nguyên thủy nhất, khiến hai cơ thể chẳng còn chút khoảng cách. Cả linh hồn và thể xác hòa quyện làm một, thứ cảm giác ấy, có thể vút lên trời, cũng có thể chìm vào đất...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16

Thứ hai, lúc Thời Tiêu đi làm, vừa vào đến văn phòng đã được thông báo cấp trên cho gọi.

Nói thật lòng, mặc dù cùng làm ở trong một tòa văn phòng, nhưng văn phòng của trưởng phòng ở tận tầng năm, cô cũng chưa từng lên đó bao giờ, ngay cả gặp mặt cũng chỉ có vài ba lần. Lần tr

ước tiếp khách ở nhà hàng Cẩm Giang có thể coi là lần tiếp xúc thân mật nhất với lãnh đạo. Vì thế Thời Tiêu đi rất chậm, trong lòng cứ thấp thòm bất an, băn khoăn không biết có phải tại mình xin nghỉ dài ngày quá, lãnh đạo cho gọi lên để mắng mỏ hay không? Nhưng cô đã có giấy chứng nhận của bệnh viện rồi, đâu làm trái với quy định?

Hồi đầu, trước khi thi vào làm ở đây, mẹ Thời Tiêu ra sức cổ vũ, nói rằng chỉ cần thi được, vào làm rồi tha hồ mà xin nghỉ, thoải mái hơn nhiều so với các công ty hay cơ quan khác. Ăn lương của nhà nước, làm chuyện gì cũng đơn giản.

Thực ra mẹ cô đâu có biết, làm công chức bây giờ cũng đâu có đơn giản, chuyện làm nhà nước chắc chắn cũng là chuyện của hai mươi năm trước rồi. Chỉ cần người ta không cần bạn, sẽ có hàng trăm hàng ngàn lí do để đuổi bạn đi. Mấy tháng trước cũng có một vụ, thấy báo cơ quan cô cắt giảm biên chế, hình như là vì có họ hàng thân thích của lãnh đạo nào đó muốn vào đây làm.

“Mỗi củ cà rốt là một cái hố”, muốn cho người khác vào thì trước tiên phải gạt một người ra trước đã. Mà xét đi xét lại, trong cơ quan này, không phải là các “nguyên lão” thì cũng là con ông cháu cha, chỉ có mỗi mình cô là kẻ “may mắn” được nhận vào làm. Nếu như muốn đuổi việc, chắc chắn cô là kẻ đầu tiên.

Thời Tiêu cắn chặt môi, trầm nghĩ, có nên báo Diệp Tri tìm cách giúp đỡ không? Nhưng thiết nghĩ, vừa mới hôm trước cô còn hậm hực bảo anh ta chớ có xía vào chuyện của mình, giờ lại quay sang cầu cứu anh ta thì thật quá mất mặt. Cái miệng của Diệp Tri lúc vui có thể nói ra những lời ngọt như đường phèn, nhưng lúc bức tức lại nói ra những lời khiến người ta chết vì ức chế. Muốn chiến tranh lạnh với anh ta cũng chẳng xong, anh ta sẽ nghĩ ra cách trị bạn, khiến bạn phải khuất phục thì thôi. Đúng là một gã đàn ông độc tài và ngang ngược, không cho phép bất cứ ai chống đối lại mình. Thời Tiêu càng nghĩ càng cảm thấy anh ta giống như một bạo quân thời cổ đại, chễm chệ trên cao, nắm trong tay quyền sinh sát của biết bao người.

Thời Tiêu bữu môi đi lên tầng năm, hít thở thật sâu rồi gõ cửa phòng, đẩy cửa bước vào. Trưởng phòng Phạm ngẩng đầu lên nhìn, nở nụ cười có vẻ rất nhiệt tình: “Tiểu Thời đây à, ngồi ngồi đi! Đừng khách sáo!”

Thời Tiêu ngây người, khép nép ngồi xuống ghế sofa. Trưởng phòng Phạm đặt đồng tài liệu trên tay xuống, đến ngồi đối diện với Thời Tiêu, lướt nhìn cô một lượt, thăm nhủ, đúng là tầm ngắm tầm ngắm mà đắm chết voi. Đây là ý nghĩ đầu tiên lóe lên khi trưởng phòng Phạm nhận được lệnh điều cấp trên.

Lúc cho Thời Tiêu vào làm việc, trưởng phòng Phạm còn hơi do dự mặc dù đã đi cửa sau. Nhưng Thời Tiêu cũng được coi là may mắn, năm ấy cũng có mấy người nhờ vả trưởng phòng Phạm, nhưng “hậu phương” cũng không mấy vững chắc, với lại ông ta cũng nghĩ phải cẩn thận một chút. Mặc dù đây chỉ là cơ quan nhỏ, nhưng cũng là của nhà nước, cả cơ quan chẳng có ai làm được việc e cũng khó ăn nói với cấp trên, do vậy trưởng phòng Phạm liền “thuận nước đẩy thuyền”, cho Thời Tiêu vào đây làm việc.

Đây là thời đại mà làm gì người ta cũng coi trọng quan hệ. Cô không có quan hệ, không có ô dù, đương nhiên không thể vào làm ở một bộ phận tốt, vì vậy chỉ có thể làm ở bộ phận kế hoạch hóa gia đình. Thực ra lúc ấy trưởng phòng Phạm còn nghĩ, cô gái này xinh đẹp, lại có học vấn cao thế này, chắc chẳng làm ở đây lâu, sớm muộn gì cũng xin nghỉ thôi. Dù gì thì làm việc ở bộ phận ấy, ai cũng biết là chẳng có màu mè gì. Với một nghìn tệ lương cứng kia, nói thực lòng, bây giờ chẳng đủ cho con gái mua một cái váy.

Thế mà Thời Tiêu lại kiên trì làm được hẳn hai năm trời, mặc dù không có công lao gì hiển hách nhưng cũng chẳng bao giờ phạm sai lầm. Nếu như không phải mấy hôm trước có đoàn kiểm tra ở trên bộ về, ông cũng quên mất cô nhóc này. Nói đến đoàn kiểm tra của bộ, chủ nhiệm Phạm càng thêm bận khoản. Hôm ấy có là kẻ ngốc cũng có thể nhận ra mối quan hệ giữa Thời Tiêu và Hứa thiếu gia rõ ràng là không bình thường. Thời Tiêu đi vệ sinh xong cũng biến đi đâu mất. Chẳng bao lâu sau, Hứa thiếu gia đích thân gọi điện đến, nói mấy năm không gặp đàn em, muốn nói chuyện riêng với cô một lát, bữa cơm hôm nay sẽ do anh trả tiền, bảo họ cứ tiếp tục vui vẻ.

Trưởng phòng Phạm nói vài câu chào hỏi theo phép tắc, trong lòng trầm nghĩ, Thời Tiêu năm đó sao không nhờ Hứa Minh Chương mà lại đi nhờ mấy kẻ chạy việc đó? Hứa Minh Chương chỉ cần nói một câu thôi là cô muốn vào làm ở đâu mà chẳng được.

Mặc dù tò mò nhưng trưởng phòng Phạm cũng không dám dò hỏi. Trưởng phòng Phạm lăn lộn ở cơ quan này bao nhiêu năm nay, mặc dù thăng chức không nhanh nhưng hậu phương rất vững chắc. Có được chức vị như hiện nay hoàn toàn là nhờ vào hai chữ “biết điều”, biết chuyện gì nên hỏi, chuyện gì không nên hỏi.

Nhưng ai mà ngờ bất ngờ vẫn còn lại ở phía sau. Hôm nay vừa mới đến cơ quan đã nhận được lệnh điều chuyển của cấp trên, chỉ đích danh điều chuyển Thời Tiêu lên thành phố, lại còn vào làm ở bộ phận “hot” màu mè thì cứ phải gọi là...người bình thường đừng hòng mơ vào đó. Những người vào được bộ phận đó đều là những người có máu mặt cả.

Ban đầu trưởng phòng Phạm còn tưởng Thời Tiêu nhờ thanh thế của Hứa Minh Chương. Nhưng nghĩ lại thì thấy không hợp lý lắm. Mặc dù Hứa Minh Chương cũng không phải hạng tầm thường, nhưng bố anh ta chỉ là một cục phó cục công an, ở trong cục công an còn có tiếng nói, chứ ở trong ủy ban thành phố thì chưa chắc đã có uy như thế.

Trưởng phòng Phạm cũng có thể coi là hiểu khá rõ về hai cha con nhà họ Hứa. Nếu Hứa thiếu gia với Thời Tiêu là chơi bởi thì không sao, chứ nếu muốn lấy về nhà làm vợ thì e có làm cách mạng gia đình cũng không thể thực hiện nổi, chuyện điều chuyển này chắc chắn không phải là một kẻ mới nhậm chức như Hứa thiếu gia có thể làm được. Do vậy, chắc chắn sau lưng Thời Tiêu còn có ô dù rất lớn khác.

Trưởng phòng Phạm rất tinh ranh, nghĩ thông suốt các nguyên nhân rồi tìm Thời Tiêu lên nói chuyện, nhân tiện lấy lòng luôn, mở rộng mối quan hệ, sau này biết đâu lại có lúc cần nhờ cậy. Ngoài ra ông ta cũng muốn biết “hậu phương” của Thời Tiêu rốt cuộc vững chắc được đến đâu. Vì vậy ông ta liền giả bộ nửa đùa nửa thật.

- Tiểu Thời, chúc mừng cô! Lần này thì thăng chức to rồi, sao không nói trước một câu để cơ quan ta tổ chức bữa tiệc chúc mừng cô? Dù gì cũng là đồng nghiệp với nhau hơn hai năm trời! Còn cả chuyện vào Đảng của cô cũng cần được giải quyết cho sớm. Hay là cô chịu thiệt thòi, ở lại đây thêm vài hôm, đợi giải quyết xong vụ vào Đảng rồi đi. Cấp trên cũng không thông báo thời gian cụ thể, thế thì cô cứ nghỉ hẳn một tuần đi. Tôi sẽ cho cô nghỉ, đợi thứ hai tuần sau đến thẳng văn phòng ủy ban thành phố báo cáo!

Thời Tiêu nghi hoặc ngẩng đầu nhìn ông ta: “Lệnh điều chuyển gì thế ạ?”

Trưởng phòng Phạm bật cười, đứng dậy đưa tờ thông báo điều chuyển cho Thời Tiêu/

- Mới sáng ra đã được chuyển đến rồi, từ cục cải cách và phát triển của thành phố đây. Cô Thời kín tiếng thật, sau này cơ quan mình mà có việc gì cần nhớ, mong cô đừng từ chối nhé!

Thời Tiêu đi ra khỏi văn phòng trưởng phòng Phạm, không xuống ngay mà đi thẳng qua cửa hành lang, ra ngoài ban công gọi điện thoại. Diệp Tri đang họp, nghiên cứu hướng phát triển mảnh đất ở phía nam thành phố. Bây giờ chính sách cứ thay đổi như chong chóng, nếu không nắm chắc sẽ mất trắng cả mấy triệu tệ. Đối với Diệp Tri thì số tiền này chẳng phải là lớn, nhưng anh ghét thất bại, nói anh tự cao tự đại cũng được, bảo anh ngông cuồng cũng chẳng sai, hiện giờ anh ngồi trong phòng họp này toàn là những thực sĩ, tiền sĩ trong ngành, những tinh anh của xã hội, nếu như đến lúc ấy mà đầu tư sai lầm thì chẳng phải anh đã tốn công nuôi một lũ ăn hại hay sao? Và một ông chủ như anh có khác gì một phế phẩm?

Diệp Tri đánh mắt nhìn một lượt những người ngồi trong phòng rồi lên tiếng: “ Trong vòng ba ngày, tôi muốn nhìn thấy bản dự tính chi tiết: vốn, lợi nhuận, tỉ lệ...tất cả đều phải tính rõ ràng ra cho tôi, nếu không thì cắt hết!”

Đúng lúc ấy điện thoại đổ chuông, Diệp Tri cúi xuống nhìn, khẽ môi khẽ nhếch lên, xua tay nói: “ Giải tán!”

Nói rồi anh bước ra ngoài, đi thẳng lên văn phòng của mình trên tầng thượng, đứng trước cửa sổ rồi ấn phím nghe: “ Diệp Tri, em đã bảo anh đừng có nhúng tay vào chuyện việc làm của em rồi mà, lệnh điều chuyển là thế nào đây?”

Diệp Tri khẽ cười: “ Sao thế? Cục Cải cách và phát triển không tốt á? Công việc hành chính cũng không tồi, nhàn hạ, đãi ngộ tốt, thưởng cũng nhiều, rất phù hợp với em!”

Thời Tiêu hậm hực: “ Em không nói đến vấn đề này!”

Diệp Tri nhướn mày: “ Vậy em muốn vào bộ phận nào? Phòng thư kí trị trường cũng không tồi, hay là...”

Thời Tiêu bực bội cúp điện thoại. Vốn dĩ định hùng hổ chất vấn anh ta, thế mà cuối cùng lại bị anh ta dễ dàng làm lạc mất chủ đề, chuyển sang chủ đề tối nay ăn gì. Thời Tiêu bắt đầu thấy bức xúc trong lòng. Cô ù rử đi vào, xuống phòng làm việc của mình và bắt đầu thu dọn đồ đạc. Đơn xin vào Đảng đã đệ trình lên từ lâu, hơn nữa giờ thì Thời Tiêu biết rằng, chỉ cần có ô dù chắc chắn thì chuyện vào Đảng cũng dễ như trở bàn tay, công tác tư tưởng chẳng qua cũng chỉ là hình thức, cấp trên đã phê duyệt rồi, hơn nữa tự nhiên lại có một tuần nghỉ ngơi, tuần sau đi thẳng đến ủy ban thành phố báo cáo.

Thời Tiêu nhạy cảm nhận ra rằng, ánh mắt của các đồng nghiệp khác nhìn cô vô cùng phức tạp. Cô khẽ thở dài, tìm một cái hộp rồi thu dọn những món đồ lặt vặt của mình ở văn phòng. Trưởng phòng khách sáo chúc mừng cô vài câu.

Chị Vương đồng nghiệp thấy các sếp đã ra ngoài hết rồi, liền thì thầm thăm dò: “Thời Tiêu này, em được thật đấy! Vượt cấp lên hẳn ủy ban thành phố nhé! Chị làm ở đây hai mươi năm rồi mới thấy có một người giỏi như em. Mau nói thật đi, ô dù của ai mà góm thế?”

Thời Tiêu ừ ừ đáp dăm ba câu rồi hồi hả bê đồ ra ngoài, sau lưng vẫn nghe loáng thoáng có tiếng xì xầm. “ Làm bộ làm tịch gì chứ? Ai chẳng biết cặp được với anh chàng làm ở ủy ban thành phố!”

Thời Tiêu ôm cái hộp giấy ra ngoài lan can đứng, không tự chủ được bản thân mà ngoảnh đầu nhìn lại. Đến lúc ra đi mới thấy, hóa ra đứng là cũng có chút lưu luyến.

Lúc quay người, ngẩng đầu nhìn, cô chợt ngẩng người, bên đường có một chiếc Land Rove đang đỗ. Sở dĩ Thời Tiêu biết là bởi vì Diệp Tri cũng có một chiếc xe như vậy. Người đàn ông đang đứng dựa lưng vào chiếc Land Rover hút thuốc cũng chẳng phải người xa lạ. Lục Nghiêm, anh em kết nghĩa của Hứa Minh Chương.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17

Thời Tiêu hơi tò mò nhìn xung quanh, cô không biết rằng ở giữa trung tâm thành phố huyền ảo lại có một góc nhỏ yên ắng như thế này. Nó nằm ở một góc nhỏ trong trung tâm mua sắm, cách đó không xa là những giá sách la liệt, bày đủ các loại sách báo. Mùi hương ngọt ngào của bánh ngọt và nồng nàn của cà phê phảng phất xung quanh, rất giống cảm giác mà Lục Nghiêm mang lại cho người khác: rất tự sản.

Thời Tiêu còn nhớ, lúc còn học đại học, Lục Nghiêm rất thích các nhà văn nước ngoài như: Haruki Murakami, Franz Kafka, thích cà phê và rượu vang, thích nhạc jazz...là những thứ mà cô cảm thấy không thể hiểu nổi, thế mà anh ta lại vô cùng đam mê. Học đến năm thứ ba, Lục Nghiêm đã có thể nói thành thạo tiếng Anh, tiếng Pháp, có lẽ còn có cả tiếng Nhật nữa, bởi cô từng nhìn thấy anh “gặm” những cuốn sách văn học Nhật.

Lúc ấy cả anh và Hứa Minh Chương đều không ở kí túc xá trong trường mà thuê một căn hộ hai phòng ngủ cách trường không xa. Hứa Minh Chương thích những những thứ truyền thống, Lục Nghiêm thì ngược lại. Cuối cùng, một người ưa truyền thống như Hứa Minh Chương sau khi tốt nghiệp lại ra nước ngoài du học, còn Lục Nghiêm thì ở lại trong nước, hơn nữa còn trở thành một kiểm sát viên.

Kể ra thì đó cũng chẳng phải là chuyện bất ngờ gì, bố của Hứa Minh Chương là người trong ngành công an, còn bố của Lục Nghiêm hình như cũng là lãnh đạo viện kiểm sát ở đâu đó, nếu không hai người đã chẳng thể lớn lên bên nhau. Nghe nói mẹ của Lục Nghiêm là một phiên dịch viên, có lẽ cái cốt

cách tư sản trong anh chính là bắt nguồn từ mẹ.

Thời Tiêu thu ánh mắt lại, ngẩng đầu thờ dài: “Rất giống phong cách của anh!”

- Cái gì?

Lục Nghiêm nhướn mày hỏi.

- Cảm giác nơi này rất hợp với anh!

Lục Nghiêm không nhịn được cười. Hứa Minh Chương lúc ấy thường nói, Thời Tiêu của tôi là một cô nhóc ngốc nghếch, tôi phải mua đồ ăn sáng mang đến cho cô ấy, tôi phải ngồi giám sát cô ấy ăn sáng, tôi phải chờ cô ấy đến thư viện, tôi phải giúp cô ấy đoán đề thi...

Lục Nghiêm không tài nào nhớ nổi, kể từ khi quen biết Thời Tiêu, Hứa Minh Chương có tất cả bao nhiêu cái “phải” làm nữa, hơn nữa gần như mỗi cái “phải” đều có liên quan đến Thời Tiêu. Kể từ khi Thời Tiêu trở thành bạn gái của Hứa Minh Chương, Lục Nghiêm đã trở thành một con “kì đà”, trên con đường mà hai người hay đi bỗng xuất hiện một con nhóc. Cho dù là đi đâu, Hứa Minh Chương cũng dẫn theo cô đi cùng.

Lục Nghiêm từng mắng Hứa Minh Chương là trọng sắc khinh bạn, nhưng đến tận hôm nay, Lục Nghiêm mới hiểu, có lẽ đó không phải là trọng sắc khinh bạn, mà là yêu quá sâu sắc, Hứa Minh Chương đã thật lòng yêu và yêu quá sâu sắc.

Hai người học cùng nhau từ hồi mẫu giáo lên tận đại học, dựa vào vẻ ngoài điển trai, tài năng cùng với điều kiện gia đình vượt trội, xung quanh hai người có không ít các cô gái đề mắt đến. Thậm chí hồi còn học cấp ba, Hứa Minh Chương từng có một mối tình đầu khá mộng lung, nhưng so với mối tình với Thời Tiêu thì chẳng là gì.

Quen với Thời Tiêu hoàn toàn là một chuyện ngẫu nhiên. Nhưng cái gọi là tình yêu lại chẳng có quy luật gì cả. Ngay từ cái lần ấy, Hứa Minh Chương đã bị chìm đắm vào chuyện tình cảm này, thậm chí chẳng còn sức lực mà vùng vẫy. Và trong i Thời Tiêu vẫn còn lơ mơ chưa hiểu hết vấn đề thì cô đã trở thành bạn gái danh chính ngôn thuận của Hứa Minh Chương, khiến cho cả trường phải bàn tán xôn xao.

Lúc ấy Thời Tiêu đang học kỳ thứ hai của năm nhất đại học. Trong học viện, cô không phải là một người đẹp được xếp đầu bảng, nhưng cô nhóc này cũng khá thú vị, tất cả những cậu sinh viên cưa cẩm Thời Tiêu cuối cùng đều bị “gãy cưa” và bị thu nạp làm anh em, bằng hữu của cô nàng.

Minh Chương thì tấn công trực tiếp luôn, ngay buổi tối hôm quen nhau, anh đã thẳng thừng “chiếm đoạt” nụ hôn đầu của cô nhóc. Sau đó Minh Chương còn chia sẻ với Lục Nghiêm về cảm giác lúc ấy. Anh không giấu nổi sự phấn khích trong lòng, nói: “Lục Nghiêm, tôi không nói ngoa đâu, lúc ấy tôi có cảm giác tim mình như muốn bay ra ngoài, bay lên không trung rồi rơi bịch xuống đất. Lúc ấy tôi biết cả đời chỉ có thể là cô ấy thôi!”

Lục Nghiêm lúc ấy biết bạn thân của mình đã bị lún sâu vào chuyện tình cảm này thật sự, không còn cách gì có thể cứu vãn được. Lúc đó anh đã nghĩ, chuyện của họ có thể lâu bền mãi mãi, nhưng đời chẳng ai biết được chữ “ngờ”, sau một thời gian yên ả, Thời Tiêu đột nhiên thay lòng đổi dạ, còn Hứa Minh Chương thì lên đường đi xa.

Lục Nghiêm lúc ấy nổi cơn thịnh nộ, túm lấy cổ áo của Hứa Minh Chương đã say mềm mà gào lên: “Mẹ kiếp, chẳng phải cậu bảo cả đời này chỉ có thể là cô ta sao? Nếu đã như thế sao không đi mà cướp lại, nếu là đàn ông thì mau đi cướp lại đi!”

Hứa Minh Chương lúc ấy chẳng còn chút ý chí, chỉ biết lẩm bẩm một câu: “Cô ấy không yêu tôi nữa, cô ấy không yêu tôi, tôi cướp lại cũng có ý nghĩa gì?”, giọng nói vô cùng nẫu nê, đau như cắt ruột gan... Đến tận bây giờ, Lục Nghiêm vẫn còn nhớ như in từng cảnh tượng trong quá khứ. Lúc ấy trong cơn tức giận, anh đã chạy một mạch đến kí túc của Thời Tiêu, đập cửa xông vào, lôi Thời Tiêu ra ngoài, hỏi thẳng chuyện có phải cô thay lòng đổi dạ không. Lúc ấy Thời Tiêu đã lạnh lùng nói là đúng, Lục Nghiêm đã vung tay cho cô một bạt tay trời giáng.

Lục Nghiêm còn nhớ lúc ấy mình đã ra tay rất mạnh, đến nỗi mà tát Thời Tiêu xong, tay anh cũng như tê dại.

Lục Nghiêm trong vô thức siết chặt bàn tay phải, lạnh lùng đưa mắt nhìn cô. Cô nhóc ngày nào đã lớn thật rồi, so với vẻ non nớt lúc ấy, dường như Thời Tiêu bây giờ đã cứng chặc và quén rũ hơn nhiều. Lục Nghiêm duỗi tay ra, bẻ cốc cà phê lên nhấp một ngụm: “Bánh xốp ở đây rất ngon, cô thử đi!”

Thời Tiêu lắc đầu: “Em nghĩ chắc anh không phải vì muốn để em ăn bánh xốp nên mời em đến đây!”

Lục Nghiêm thu lại nụ cười trên môi, ánh mắt dò xét nhìn Thời Tiêu: “Tôi không biết rốt cuộc bốn năm qua đã xảy ra chuyện gì, giờ nghĩ lại, thấy dường như mọi thứ không hợp với logic cho lắm. Nhưng giờ Hứa Minh Chương đã về, hai người cũng gặp nhau rồi, vậy thì nói rõ trắng đen ra có phải tốt hơn không, cần gì phải dùng cái cơ kết hôn rồi để lấp liếm cho xong chuyện. Tính cách của Hứa Minh Chương ra sao chẳng lẽ cô còn chưa rõ? Cô càng như vậy, cậu ta càng không thể từ bỏ. Đừng nói với tôi người đàn ông đưa cô đến bệnh viện hôm ấy chính là chồng cô nhé? Chuyện này hoang đường đến đỉnh điểm đây. Hơn nữa tôi không thể không cảnh cáo cô, cho dù hai người quen nhau thế nào, hãy tránh xa người ấy ra một chút, anh ta không phải loại tử tế đâu!”

- Không phải loại tử tế?

Đây là lần đầu tiên Thời Tiêu nghe được lời đánh giá như thế này về Diệp Tri từ miệng người khác.

Lục Nghiêm dựa lưng ra sau, ánh mắt thoáng vẻ châm chọc: “Có thể tôi đang ôm rom nặng bụng rồi!”

Thời Tiêu không muốn bàn luận nhiều về Diệp Tri. Nói chuyện với Lục Nghiêm về Diệp Tri, cô cứ cảm thấy anh ta có vẻ gì đó khác thường. Thời Tiêu

ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn vào mặt anh ta mà nói: “Lục Nghiêm, em thật sự đã kết hôn rồi!”

Lục Nghiêm ngậy ra một hồi. Trước khi đến tìm Thời Tiêu, Lục Nghiêm dám chắc cô chỉ dùng lí do đã kết hôn để lừa phỉnh Hứa Minh Chương mà thôi, hơn nữa anh cũng đã dò hỏi hết đám đồng nghiệp, lãnh đạo của Thời Tiêu, bọn họ đều quả quyết cô chưa lấy chồng.

Lục Nghiêm nghĩ rằng, nếu cả hai còn chưa kết hôn, như vậy là vẫn còn cơ hội, dù gì thì cũng đã từng yêu nhau đến chết đi sống lại.

- Thời Tiêu, đây không phải trò đùa đâu!

Thời Tiêu cười như mèo: “Thực ra những chuyện này không hề quan trọng, thử hỏi những gia đình như gia đình các anh có thể chấp nhận một đứa con dâu xuất thân tầm thường như em không? Lục Nghiêm, đừng tự lừa gạt bản thân nữa. Em có kết hôn hay không, không phải là vấn đề, điểm này đáng ra anh phải hiểu rõ hơn em chứ?”

Lục Nghiêm bỗng ngậy người ngạc nhiên, cô nhóc ngốc nghếch của ngày nào giờ đã trở nên vô cùng sắc sảo. Theo như những gì Lục Nghiêm biết về bố mẹ Hứa Minh Chương, chuyện này quả thật không dễ dàng. Nhưng Lục Nghiêm luôn tin người có niềm tin nhất định sẽ thành công, chỉ cần hai người kiên trì, cuối cùng cũng sẽ có ngày thành công, dù gì trên đời này làm gì có bố mẹ nào thắng nổi con cái mình?

Mắt Lục Nghiêm đột nhiên sáng lên, anh thử thăm dò Thời Tiêu: “Hay là bốn năm trước mẹ Hứa Minh Chương từng đến tìm cô?”

Thời Tiêu cúi đầu, nhớ lại một buổi chiều hoàng hôn bốn năm trước, đứng vào thời gian nghỉ hè, cô đi làm thêm, vừa về đến chân cầu thang khu chung cư thì nhìn thấy một chiếc xe hơi sang trọng đỗ ở bên đường. Gia đình cô sống ở chung cư của xưởng gang thép, trong một căn hộ kiểu cũ, lúc ấy vẫn chưa được cải tạo hay di dời, những người sống ở đây phần lớn đều là những công nhân của xưởng gang thép. Vì vậy sự xuất hiện của chiếc xe hơi này thật sự rất bất mắt.

Thời Tiêu không nén được liếc mắt vài lần. Cửa kính xe từ từ hạ xuống, cô nhìn thấy ngồi trên ghế sau xe là một phụ nữ rất xinh đẹp và sang trọng, nhưng ánh mắt có vẻ khinh khỉnh, bà ta nhìn cô từ đầu đến chân khiến Thời Tiêu có cảm giác cô vô cùng hèn mọn và nhỏ bé.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên Thời Tiêu đã biết mẹ Hứa Minh Chương không hề thích mình, thậm chí có thể nói là ghét. Giờ nhớ lại ánh mắt ấy, cô vẫn còn thấy rung mình.

Thời Tiêu thất thần hồi lâu, nghĩ một lát rồi quyết định không nói. Dù gì chuyện xảy ra đã lâu rồi, giờ có nói đến cũng chẳng còn ý nghĩa gì nữa. Lục Nghiêm không hỏi tiếp, thực ra trong khoảnh khắc thất thần của cô ban nãy, anh đã hiểu ra, chắc chắn mẹ Hứa Minh Chương đã đến tìm cô. Không cần nghĩ cũng biết những lời mẹ Hứa Minh Chương đã nói sẽ khó nghe như thế nào. Trong mắt bố mẹ của họ, tình yêu thật ra chỉ là một thứ hết sức mực cười, không hề có một chút giá trị so với chuyện lợi ích hay môn đăng hộ đối, hoàn toàn không đáng để nhắc đến.

Điện thoại của Thời Tiêu đột nhiên đổ chuông, cô lấy điện thoại trong túi ra,

- A lô, đang ở bên ngoài tòa nhà trung tâm thành phố, gần cơ quan của Quyên Từ, lát nữa sẽ đi ăn cơm với cô ấy. Ừ! Ok! – nghe giọng Thời Tiêu có vẻ trầm trầm, Diệp Tri biết cô đã hết dối rồi. Thấy cô báo đang ở gần tòa soạn của Quyên Từ nên anh nghĩ cô đang ngồi với Quyên Từ, thế nên không hỏi thêm, chỉ dặn cô đừng ăn mấy thứ linh tinh, rồi bảo cô đến cửa hàng lẩu tự chọn ở gần đó mà ăn, mùi vị cũng được mà cô cũng thích. Nghe thấy Thời Tiêu đồng ý, Diệp Tri mới cúp máy.

Hồ Quân ngồi đối diện liền rút một cây gậy đánh golf ra, nói đùa: “Diệp Tri, tôi nói thật cậu đừng thấy khó nghe, cậu quản lý Thời Tiêu nhà cậu hơi bị nghiêm ngặt quá đấy, sắp bằng bố cô ấy đến nơi rồi! Cần thận kéo có áp bức sẽ có phản kháng đấy! Hồi đó Đảng của chúng ta cũng giành được chính quyền là nhờ thế đấy!”

- Im ngay!

Diệp Tri cảm trái bóng ném về phía Hồ Quân: “Cậu rành rang thế thì mau xử lý tình hình giao thông của thành phố ta đi, tắc đường đến phát điên lên!”

Hồ Quân đẩy cây gậy đánh bóng ra, lạnh nhạt nói: “Tắc đường cho đáng đời! Đi mẹ hết xe đạp đi, cho khỏi tắc, đỡ phải nói tôi!”

Diệp Tri phì cười. Hồ Quân bỏ cây gậy xuống, đi đến bên ghế sofa, nằm thẳng cẳng xuống ghế, thở dài: “Chỉ có cậu là biết thương thức! Hay là tôi cũng từ chức, qua chỗ cậu kiểm miếng cơm nhí! Chẳng cần gì nhiều, cho tôi làm giám đốc thôi cũng được!”

Diệp Tri chẳng buồn đoái hoài, nghĩ đến chuyện lần trước: “À phải rồi, cậu có quen mấy gã ở trên thành phố mà vợ tôi tiếp hôm trước không?”

Hồ Quân ngồi bật dậy: “Cái gì? Ngay cả chuyện này mà cậu cũng ghen à? Thôi đủ rồi đấy Diệp Tri ạ, tôi thấy lo thay cho vợ cậu đấy! Nếu có ngày nào cô ấy đi với thằng khác thật...”

Còn chưa nói hết, thấy mặt Diệp Tri đã sa sầm, ánh mắt sắc lạnh như dao, cứ như thể muốn ăn tươi nuốt sống người khác ngay lập tức, Hồ Quân đành vội vàng im miệng: “Thôi được rồi, tôi nói sai, chẳng qua tôi chỉ đùa thôi mà, có cần nghiêm trọng hóa lên thế không? Thực ra thì trong ba thằng nhóc ấy cũng có một người đáng lưu ý thật, là con trai của cục phó cục công an, mới tước ngoài về đã được bố sắp xếp cho vào làm ở phòng điều tra kinh tế. Phó phòng Hứa năm nay có cơ hội thăng quan, con đường công danh của thằng nhóc ấy chẳng khác nào được trải thảm đỏ. Nghe nói nó cũng giỏi, “thái hậu” nhà tôi đã nhắm thằng nhóc ấy rồi, đang bàn bạc, muốn vun vào cho con nhóc Đinh Đình. Con mắt của “thái hậu” nhà tôi sắc bén thế nào cậu cũng biết rồi đấy. Người bình thường còn lâu mới lọt vào mắt bà ấy!”

Nói rồi Hồ Quân liếc sang Diệp Tri: “Cậu chó có nghĩ vẫn vợ nữa! Vợ cậu cũng xinh đẹp, nhưng chưa đến mức khuynh nước khuynh thành, đừng có

nhìn ai cũng thành tình địch như thế!”

Diệp Trì bật cười: “Cút mẹ đi, cậu mà còn không đi là tôi lấy gậy đuổi ra đây! Tôi còn nhiều việc phải làm, không rảnh rồi ngồi tiếp cậu đâu!”

Hồ Quân ngoan ngoãn nghe lời, đứng dậy chuẩn bị ra ngoài, trước khi đi còn dặn dò: “Đừng quên tối qua chỗ Đình Đình nhé, hôm nay nhà hàng con bé khai trương, cậu không đi, sau này nó quấy nhiễu cậu thì đừng có trách!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Hồ Đình Đình, con gái út của Tổng tham mưu, em gái của Hồ Quân, kém anh vừa tròn mười tuổi, năm nay mới hai mươi tư. Hồ Đình Đình chính xác là một công chúa nhỏ trong nhà, hoạt bát, nhanh nhẹn, sau khi tốt nghiệp đại học thì ra nước ngoài hai năm, kiếm được một tấm bằng trở về, từ chối sự sắp xếp của bố, không biết ăn nhằm phải cái gì mà một mực đòi phải tự mở nhà hàng của mình.

Ông bà Hồ quả nhiên là những người cha, người mẹ tốt. Con gái vừa đưa ra ý muốn là lập tức tán thành và ủng hộ, lại còn kêu mấy anh em Hồ Quân bỏ tiền, bỏ sức ra giúp em gái. Lần này, ngay cả mấy anh em chí cốt của Hồ Quân là bọn Diệp Trì cũng bị lôi vào cuộc, bắt buộc phải đến ủng hộ cho Đình Đình vào ngày khai trương.

Thời Tiêu tự bắt taxi đến, tìm cả buổi trời mới thấy bởi nhà hàng này chẳng mấy bắt mắt. Nhìn từ bên ngoài vào, trông như kiểu kết hợp phong cách giữa nhà hàng Nhật Bản với nhà hàng Tây, mặc dù nhìn có vẻ không phải loại sang trọng nhưng bên ngoài đồ toàn những chiếc xe hơi cao cấp, nhìn qua là biết nơi đây không phải là nhà hàng dành cho tầng lớp làm công ăn lương bình thường.

Thời Tiêu vừa định vào thì thấy có một chiếc xe hơi màu đen từ bên kia đường rẽ sang, vừa hay đỗ lại cô. Cửa xe mở ra, Thời Tiêu vừa nhìn thấy người trên xe bước xuống, toàn thân cô đã cứng đờ.

Người kia vừa nhìn thấy Thời Tiêu cũng đờ người, ánh mắt Thời Tiêu dừng lại ở người đàn ông đứng bên cạnh bà ta, người đàn ông khoảng trên dưới năm mươi tuổi, vóc dáng cao lớn, rất có uy, đôi mắt sắc lạnh na ná như Hứa Minh Chương, trông rất có tướng làm quan, vô cùng xứng đôi với người phụ nữ sang trọng đi bên cạnh.

Là bố mẹ của Hứa Minh Chương. Thời Tiêu chỉ mới gặp mẹ của Hứa Minh Chương, cô chưa gặp bố anh bao giờ, nhưng cũng không thấy làm lạ, dù gì cũng là cục phó cục công an, cũng là một nhân vật nổi tiếng trong thành phố này.

Cục phó Hứa dường như cảm nhận được sự bất thường từ cái siết tay của vợ, liền đưa mắt nhìn cô gái nhỏ mặc một chiếc áo lông vũ màu trắng, khuôn mặt thanh tú ẩn dưới chiếc mũ len mềm mại đang đứng ở bên đường; một cô gái rất khả ái và xinh đẹp, dường như cũng rất quen mắt, chỉ nhớ đã từng gặp ở đâu đó. Ông liền cúi xuống thì thầm hỏi: “Sao thế, em quen à?”

Ánh mắt Lý Lệ Hoa nhẹ nhàng lướt qua mặt Thời Tiêu, lắc lắc đầu: “Không, không quen! Mau vào đi! Đến muộn thì không hay đâu!”

Nói rồi hai người đi qua chỗ Thời Tiêu, ngẩng cao đầu bước vào trong.

Thời Tiêu không khỏi cười như mếu, trong mắt họ cô mãi mãi là một con kiến bé nhỏ.

Lục Nghiêm trước khi đi đã nói với cô, lần trước gặp cô trong bệnh viện thực ra là do anh đến thăm Hứa Minh Chương. Tối hôm trước, Hứa Minh Chương ở chung cư đã uống rượu cả đêm, bị thủng dạ dày, sáng hôm sau may được cô giúp việc phát hiện và đưa đi bệnh viện.

Lục Nghiêm hi vọng nếu như Thời Tiêu rảnh thì hãy đến thăm Hứa Minh Chương, cho dù là hợp hay tan, cũng phải nói trước mặt cho rõ ràng, để tránh những hệ lụy không hay sau này.

Nói thực lòng, Thời Tiêu thật sự không có đủ dũng cảm để đi gặp Hứa Minh Chương. Toàn bộ dũng cảm của cô đã dùng hết vào buổi tối hôm cô gặp anh rồi, cô sợ anh, càng sợ bản thân, cũng sợ cả Diệp Trì.

Buổi trưa lúc ăn cơm đã nói với cô: “Tiêu Tiêu này, cho dù thế nào, cậu cũng đã lấy chồng rồi, chồng của cậu là Diệp Trì, không phải là Hứa Minh Chương. Vào lúc cậu quyết định đi đăng ký kết hôn với Diệp Trì, cậu và Hứa Minh Chương đã là hai đường thẳng song song không thể giao nhau, đã bỏ lỡ nhau rồi thì không thể quay đầu lại. Tiêu Tiêu à, biết đâu cảnh tượng trước mắt có khi càng đẹp hơn đây!”

Điện thoại trong túi đột nhiên đổ chuông. Thời Tiêu lấy điện thoại ra, giọng nói ngang ngược của Diệp Trì vang lên bên tai cô: “Em đang ở đâu?”

Thời Tiêu ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy Diệp Trì đẩy cửa bước ra. Diệp Trì cũng nhìn thấy cô, liền bỏ điện thoại xuống, chạy đến bên cạnh cô. Một ngày lạnh như thế này mà anh chỉ mặc có một chiếc sơ mi đen, chiếc quần Tây trắng thớm. Diệp Trì rất chú ý đến hình tượng của mình, cho dù là đi đâu, lúc

nào, anh cũng ăn mặc rất có phong cách, rất lịch sự, chỉ cần nhìn cách phối hợp trang phục cho cô là đã đủ biết rồi.

Diệp Trì đưa tay ra kéo Thời Tiêu vào lòng: “Cô nhóc ngốc nghếch này, đến rồi sao không vào, đứng ngoài này làm gì. Mọi người đến đủ cả rồi, chỉ còn chờ mỗi mình em thôi!”

Thời Tiêu chột ngẩn ngừ. Nhưng Diệp Trì đâu có để cô ngẩn ngừ, anh vội kéo cô vào trong. Trong phòng ăn sáng trưng, chỗ nào cũng sạch sẽ. Thời Tiêu chú ý đến dòng chữ “đồ nướng” trên tấm biển treo bên ngoài nhưng vào trong mà vẫn chẳng ngửi thấy mùi khói than, chỉ có một mùi thịt nướng thơm nức xộc vào mũi.

Nhà hàng được thiết kế kết cấu mở, giữa các ghế sofa ngồi được ngăn cách bởi kính, có cảm giác như phong cách ở các nhà hàng Nhật. Dưới ánh đèn sáng lóa, Thời Tiêu có thể cảm nhận được ánh mắt sắc như dao đó đang dò xét mình. Không cần nhìn cô cũng biết ánh mắt ấy chắc chắn là mẹ của Hứa Minh Chương. Chắc bà ta nghĩ cô là loại đàn bà dễ tiện, thấp hèn, sao có thể xuất hiện ở một nơi như thế này?

Hồ Quân đến cùng với một cô gái rất xinh đẹp, ánh mắt ngao ngễ nhìn quanh: “Anh đã bảo là không cần tìm Diệp Trì, chắc chắn là đi đón vợ rồi. Không sai chứ hả? Nào lại đây, Đình Đình, để anh giới thiệu cho em, đây chính là Thời Tiêu, phu nhân của Diệp thiếu gia. Chị dâu, đây là em gái tôi, Đình Đình, hai người bằng tuổi nhau đây, chỉ có điều Đình Đình nhà tôi không giỏi bằng chị dâu, không thi vào được đại học A, chỉ học ở đại học C mấy năm...”

- Ặc...

Hồ Đình Đình một tay quàng qua tay anh, tò mò nhìn Thời Tiêu rồi nhoen miệng cười, đưa tay ra: “Rất vui vì được quen với chị, em là Hồ Đình Đình!”

Thời Tiêu cũng đưa tay ra bắt tay xã giao. Ngay từ cái nhìn đầu tiên, Thời Tiêu đã rất thích cô gái này, mặc dù xuất thân trong một gia đình có điều kiện nhưng cô gái này không hề làm bộ làm tịch, không kiêu ngạo, khiến người ta cảm thấy dễ chịu, đúng là hiếm có.

Nhà hàng đồ nướng mặc dù trông rất sang trọng nhưng không có phòng riêng, do đó Thời Tiêu và bố mẹ Hứa Minh Chương khó tránh khỏi đụng mặt, thêm nữa lại có bố mẹ Hồ Quân ở đó, xét về tình về lý thì vẫn phải chào hỏi cho phải phép.

Không đợi cô qua đó, người ta đã tự qua đây trước rồi. Thời Tiêu mới gặp bố mẹ Hồ Quân lần đầu, họ rất thân thiện, đặc biệt là mẹ Hồ Quân. Bà chủ động tiến đến gần bắt tay Thời Tiêu, thân thiết như đã quen biết từ lâu:

- Bác đã nghe Uyên Đình nói nhiều, nhưng chưa được gặp mặt cháu!

Nói rồi bà mỉm cười lườm Diệp Trì: “Lấy được vợ đẹp thế này mà cứ giấu mãi!”

Thời Tiêu tỏ vẻ ái ngại, Diệp Trì cười xòa: “Dì ơi, vợ cháu mặt mông lăm, đi đừng khen như thế, không vợ cháu lại đỏ hết cả mặt! Nếu đi muốn khen thì cứ khen cháu đi này, mặt cháu đây, cứ khen thoải mái!”

Mẹ Hồ Quân bật cười. Bố Hồ Quân ngồi bên đưa tay ra vỗ vai Diệp Trì: “Thằng ranh, bao nhiêu tuổi rồi mà còn nhí nhố như thế!”

- Đây là...

Giọng nói lãnh lút của Lý Lệ Hoa vang lên. Thời Tiêu ngẩng đầu nhìn bà ta, trong ánh mắt Lý Lệ Hoa ánh lên vẻ kinh ngạc, không thể tưởng tượng nổi.

Thời Tiêu đột nhiên cảm giác rất đã, cứ nhìn cái bộ dạng khép nép của bà ta là Thời Tiêu biết ngay bà ta đang có ý định lấy lòng bố mẹ Hồ Quân, có lẽ còn có cả Diệp Trì nữa. Mặc dù không rõ lắm về thân thế của ọn họ, nhưng rõ ràng gia thế nhà họ Diệp là “hiền hách” nhất trong số những người ngồi đây.

Bà Hồ giờ mới nhớ ra, quên mất hai vợ chồng cục phó cục công an ở bên cạnh, vội vàng cười đáp: “Chán tôi chưa, tôi quên không giới thiệu. Tiêu Tiêu, đây là chú Hứa, dì Lệ! Lệ Hoa, đây là con dâu trưởng nhà họ Diệp. Thằng nhóc Diệp Trì này theo trào lưu cái gì mà hôn hôn ấy nhỉ Đình Đình?”

- Kết hôn chớp nhoáng ạ!

- Đúng rồi, là kết hôn chớp nhoáng. Tôi thấy cuộc hôn nhân này cứ phải làm thật to cho náo nhiệt! Uyên Đình không ít lần kêu ca với tôi. Thôi vậy, chúng ta bây giờ cũng già rồi, không theo kịp tư tưởng của đám trẻ, đành phải mặc kệ chúng vậy!

Thời Tiêu nhoen miệng cười xã giao: “Chào chú Hứa, cô Lý ạ!”

Nhìn thấy vẻ mặt chẳng chút tự nhiên của mẹ Hứa Minh Chương, Thời Tiêu cảm thấy đúng là một sự châm biếm. Thế giới này quả thật rộng lớn, những điều kì lạ không đâu không có, cuối cùng bản thân cô cũng được nâng cao đầu, đứng trước mặt người phụ nữ khó tính và kiêu ngạo này.

Cho đến khi chào tạm biệt ông bà Hồ, ngồi lên xe rồi mà Lý Lệ Hoa vẫn cứ nghi hoặc, cái con nhóc Thời Tiêu này thật chẳng ngờ lại có bản lĩnh như vậy, lại có thể bước chân vào một gia đình như thế. Nhà họ Diệp sao có thể chấp nhận một đứa con dâu có xuất thân bình thường như vậy?

Đột nhiên bà nghe thấy chồng nói: “Minh Chương gần đây xin nghỉ ở cơ quan, cũng không thấy về nhà, nó đang làm cái gì thế?”

Lý Lệ Hoa định thần lại, nói đỡ cho con trai theo thói quen: “Khó khăn lắm Minh Chương mới chịu về nước, anh đừng so đo nhiều như thế! Xin nghỉ thì sao, vốn dĩ đang trong thời gian quá độ mà, anh còn yêu cầu nó cứ như yêu cầu một cảnh sát thực thụ ấy!”

- Hừ, con hừ tại mẹ! Em nhìn Lục Nghiêm đi, làm ăn nghiêm túc, giờ trong danh sách thăng chức ở viện kiểm sát có bao giờ thiếu mặt nó đâu? Cùng lớn lên với nhau, thế mà Minh Chương rớt lại hẳn phía sau rồi đấy!

Lí Lệ Hoa cười nói: “Em lại thấy chuyện công việc thì đơn giản thôi, đầu tiên là phải giải quyết nhân dĩa. Em thấy con bé Đình Đình kia cũng tốt lắm, để hôm nào chúng ta sắp xếp cho nó gặp mặt Minh Chương. Minh Chương cũng đến lúc nên có bạn gái rồi!”

Sở dĩ ngay cả chuyện vật vãnh là đến dự buổi lễ khai trương nhà hàng đồ nướng của con gái nhà họ Hồ lần này Lý Lệ Hoa cũng lười chồng đi cùng là bởi vì bà muốn tạo quan hệ, sau này mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn.

Ông Hứa trầm ngâm hồi lâu rồi nói: “Ừ, em cứ liệu mà làm! Môn đăng hộ đối là tốt! Nhưng sao anh cứ cảm thấy con dâu nhà họ Diệp nhìn rất quen mặt nhỉ?”

Lí Lệ Hoa hừ giọng: “Lại còn không à, anh không nhớ Minh Chương vì sao mà ra nước ngoài ư? Quên rồi sao?”

Ông Hứa ngẩn người: “Em nói con bé ấy chính là bạn gái hồi đại học của Minh Chương ư?”

Ông bà Hứa và ông bà Hồ không ở lại lâu mà về luôn, trong nhà hàng đồ nướng chỉ còn mấy thanh niên bọn họ ngồi ăn uống.

Thời Tiêu vừa dùng bữa xong những miếng thịt nướng mà Diệp Trì đã cắt thành từng miếng nhỏ vừa lắng tai nghe Hồ Quân nói: “Đình Đình, xem ra thằng nhóc nhà họ Hứa sắp thành em rể anh thật rồi!”

Thời Tiêu tuốt tay, keng một tiếng, cái đĩa trên tay cô rơi xuống đất. Diệp Trì ngoảnh đầu nhìn sang, nhìn cô bằng ánh mắt trách yêu: “Lớn bằng này rồi còn đánh rơi đĩa!”

Nói rồi anh vẫy tay gọi bồi bàn mang một bộ dụng cụ ăn khác đến, xiên một miếng thịt bò, bón đến tận miệng Thời Tiêu. Những người khác đều nhìn họ chằm chằm. Thời Tiêu ngượng đỏ mặt, vội đưa tay đón lấy: “Để em tự làm!”

Diệp Trì mỉm cười, chớp chớp mắt, không ép buộc Thời Tiêu nữa mà đưa tay ra vòng qua vai cô, kéo cô ngồi lại gần mình, nhướn mày tiếp tục đề tài ban nãy: “Đình Đình, anh nghe anh trai em nói thằng nhóc họ Hứa ấy cũng không tồi, không hổ danh là tuổi trẻ tài cao, cũng được đấy! Em đừng kén quá kẻo ế đấy!”

Thời Tiêu cứng đờ người.

Hồ Đình Đình cười tình quái rồi liếc sang Thời Tiêu: “Anh chơi bởi bao nhiêu năm cuối cùng vẫn lấy được một người vợ như chị Thời Tiêu, sao em phải sợ không lấy được chồng chứ?”

Diệp Trì liếc sang Thời Tiêu: “Thôi được rồi Đình Đình, anh không nói em nữa là được chứ gì, chuyện trước đây không nhắc đến nữa. Anh bây giờ chính xác là một người đàn ông tốt, đúng không hả vợ yêu?”

Thời Tiêu đặt cái đĩa trên tay xuống, đứng dậy nói: “Ừ! Em vào nhà vệ sinh một lát!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Nhìn theo cái bóng biến mất nhanh chóng của Thời Tiêu, Diệp Trì khẽ nheo mắt, hôm nay có vẻ gì đó rất khác thường.

Tà Hồng ném cái cang cua trong tay lên bàn, thốt lên về hải long: “Cho dù món cua nướng ở nhà hàng Đình Đình không ngon thế này thì tôi cũng phải giới thiệu cho bạn bè thường xuyên đến thưởng thức! Cẩm Thành, hôm nay sao Cẩm Phong không đến?”

Phong Cẩm Thành khẽ liếc sang Diệp Trì: “Dạo này con bé đang làm đại diện cho một nhãn hàng thời trang quốc tế, hai hôm nay đi thăm dò thị trường, ngày mai mới về, bảo tôi nói với Đình Đình một tiếng, hai hôm nữa con bé sẽ mời bạn bè đến ủng hộ! Diệp Trì, nghe nói cậu đã chuyển Thời Tiêu nhà cậu lên làm ở ủy ban thành phố rồi hả?”

Diệp Trì định thần lại, gật đầu đáp: “Ừ, làm ở cái bộ phận nhỏ ấy thì làm làm gì, tôi bảo Diệp Sinh chuyển đấy. Dù gì làm ở đấy tôi cũng dễ quản lý. Các cậu chớ có xem thường cô ấy, cực kì bướng bỉnh đấy. Vì chuyện tôi chuyển công việc của cô ấy mà dỗi tôi mất mấy ngày. Cũng phải thôi, tôi tự làm tự chịu, chiều quá thành ra... Cô nàng này là không được chiều quá, càng chiều càng làm căng!”

- Em thấy anh Trì lại lấy đó làm vui thì phải!

Hồ Đình Đình chu môi, trêu chọc Diệp Trì. Diệp Trì đưa tay ra gỡ trán cô: “Chỉ có em hiểu anh! Sau này lúc nào rảnh nhớ rủ chị Tiêu đi dạo phố. Tiêu Tiêu nhà anh quê lắm, em phải cải tạo cô ấy giúp anh, đưa cô ấy đi mua mấy bộ quần áo thời trang một chút!”

- Ô, với con mắt của anh Trì mà còn không tự chăm chút được cho vợ mình hay sao? Bảo em ra tay là phải trả tiền công đấy!

Diệp Trì bật cười: “Không thành vấn đề, cả tiền mua sắm của em cũng cứ tính cho anh đi!”

Hồ Đình Đình cười tít mắt: “Đấy là anh nói đấy nhé!”

Hồ Quân lên tiếng: “Cậu cứ chờ mà xem, nó sẽ cho cậu phá sản!”

Diệp Trì bất cần xua tay. Thực ra cũng không hẳn là vì chuyện quần áo, bởi vì Thời Tiêu không có nhiều bạn bè, Đình Đình lại hoạt bát vui vẻ, tiếp xúc nhiều với Đình Đình cũng đâu hại gì, dù gì cũng tốt hơn là đi với cái gã Tiền Bối gì đó.

Diệp Trì thừa nhận bản thân không thể nghĩ thoáng ra được, lúc nào anh cũng cảm thấy quan hệ giữa Thời Tiêu và cái gã Tiền Tiến kia hoàn toàn không đơn giản, cái cảm giác này khiến anh cực kì bức bối, khó chịu.

Thời Tiêu mở vòi nước, đắp nước lạnh lên mặt rồi ngẩng đầu nhìn mình trong gương, không nén được cười chua xót. Cô vẫn chưa học được cách từ bỏ. Lục Nghiêm nói Hứa Minh Chương không từ bỏ được, còn cô, cũng đã khi nào cô từ bỏ được đâu? Nhưng không từ bỏ được cũng phải từ bỏ, đây là hiện thực của họ. Hồi đầu chính cô đã cương quyết nhận lời kết hôn với Diệp Trì, chẳng phải là để chặt đứt đường lùi trước khi Hứa Minh Chương quay về hay sao? Cứ dây dưa lằng nhằng như thế nào mãi thật chẳng ra làm sao!

Rút giấy ra lau sạch nước trên mặt rồi đi ra ngoài, Diệp Trì nhìn cô hồi lâu rồi thì thầm bên tai: “Sao thế? Đến ngày à?”

Hiểu ngụ ý trong câu nói của Diệp Trì, Thời Tiêu không khỏi đỏ mặt cúi đầu.

Diệp Trì chợt nhớ ra mấy hôm nay hình như là đến tháng của Thời Tiêu, không chuẩn lắm, thường lúc sớm lúc muộn mấy ngày. Lần trước anh còn gọi điện cho chú Phan hỏi thăm, chú Phan bảo hôm nào anh rảnh thì dẫn Thời Tiêu đến, chú sẽ tìm một bác sĩ phụ khoa có kinh nghiệm để làm kiểm tra tổng thể cho Thời Tiêu, còn bảo chuyện này không thể coi thường, phải điều chỉnh cho ổn, sau này mới dễ có bầu.

Diệp Trì chưa bao giờ nghĩ đến chuyện con cái, nhưng sinh một đứa con với Thời Tiêu cũng là một chuyện không tồi, đợi qua đợt bận rộn này anh sẽ cân nhắc cũng không muộn cũng chưa chuẩn bị tư tưởng làm mẹ. Chỉ có hai cụ thêm ôm cháu nội là cứ năm ba ngày lại giục loạn lên, kể từ lúc họ kết hôn đến giờ, không tìm anh thì nói trực tiếp với Thời Tiêu. Thời Tiêu cũng chỉ dậm dậm vâng vâng cho qua chuyện, tìm cách hoãn binh với mẹ anh. Nghĩ đến đây Diệp Trì lại không nhịn được cười.

Đối với chuyện riêng tư này, Diệp Trì còn nhớ rõ hơn cả cô. Thời Tiêu cảm thấy rất khó chịu, vốn muốn mặc kệ Diệp Trì, nhưng tính cách anh không đạt được mục tiêu quyết không bỏ cuộc, anh lại hỏi thêm lần nữa, cho đến khi cô lắc đầu nguầy nguậy anh mới hài lòng.

Thời Tiêu đã thầm nói với mình hàng trăm lần rằng nếu đã có duyên không phận thì nên cắt đứt hẳn đi, không nên qua lại làm gì nữa. Thế nhưng vận mệnh cứ thích trêu đùa, người bạn càng không muốn gặp lại càng bị buộc chặt vào nhau bởi một sợi dây vô hình nào đó, mặc cho bạn ra sức giãy giụa cũng chẳng thể thoát ra.

Ủy ban thành phố, cục điều tra... hai tòa văn phòng ở ngay sát nhau, giữa hai tòa nhà còn được nối với nhau bằng một chiếc cầu thủy tinh ở tầng ba. Đây đúng là oan gia ngõ hẹp!

Đã vậy nhà ăn của cả hai tòa văn phòng lại được thiết kế ở đầu cầu thang tầng ba. Chỉ cần đi ăn là khó mà tránh khỏi đụng mặt nhau. Ba ngày trước, Thời Tiêu còn thấp thỏm bất an, sợ gặp Lục Nghiêm hay Hứa Minh Chương, thế nên cô phải đi vòng xuống dưới tầng, ra ngoài mua com hộp ăn tạm, lén lút như trộm cắp.

Phòng hành chính tính cả Thời Tiêu có cả bảy năm người, đều trên ba mươi tuổi, mọi người rất quan tâm chăm sóc Thời Tiêu, khác hẳn khi cô còn làm ở bộ phận kế hoạch hóa gia đình. Thời Tiêu cũng biết, làm ở đây đều là những người “lời đời”, hoàn cảnh xuất thân của mình ra sao chắc đã bị họ nắm rõ rồi, nếu không một người mới như cô lấy đâu ra được chăm sóc đặc biệt như thế, thậm chí thái độ của họ rõ ràng là đang lấy lòng cô.

Cục cải cách và phát triển ở trên tầng mười, tầng mười một là văn phòng thị trường. Thứ năm, giờ ăn trưa, Thời Tiêu từ chối lời mời nhiệt tình của chị Đoàn ngồi bàn đối diện, thoát thân ra ngoài, đứng đợi cầu thang máy để xuống dưới mua com. Cầu thang máy mở ra, Thời Tiêu đi vào trong mới phát hiện ra Diệp Sinh và mấy lãnh đạo khác đều có mặt. Thời Tiêu cắn chặt môi, không biết nên ứng phó ra sao với tình cảnh này, có phải nên giả bộ như không quen biết? Diệp Sinh lên tiếng trước: “Thời Tiêu, đi ăn com à, cùng đi nhé!”

Thời Tiêu đi theo Diệp Sinh vào nhà ăn mới phát hiện bình thường trông Diệp Sinh có vẻ dịu dàng là thế, nhưng từ trong con người anh ta vẫn toát lên vẻ mạnh mẽ. Anh ta có thể khiến bạn buộc phải nghe theo anh ta, dù gì thì cũng là em trai của Diệp Trì mà.

Đang là giờ ăn trưa nên nhà ăn đầy ắp người. Cô đi cùng với các lãnh đạo như thế này, muốn không gây chú ý cũng khó. Hơn nữa rõ ràng Diệp Sinh cũng chẳng ngần ngại để người khác biết quan hệ của họ. Thời Tiêu vì ngại ngùng mà từ đầu đến cuối cứ cúi gầm mặt xuống, thỉnh thoảng nhìn mông lung ra ngoài cửa sổ. Chính vì vậy cô không phát hiện ra, kể từ lúc cô bước vào, ánh mắt ấy đã dán chặt vào cô.

Lục Nghiêm buổi trưa không có chuyện gì nên đã gọi điện tìm Hứa Minh Chương đến nhà ăn cùng ăn com. Dù gì cũng làm trong cùng một tòa văn phòng, đi chung cũng rất tiện.

Kể từ lúc ra viện, về nhà một lần, Hứa Minh Chương dường như đã trở thành một người khác hẳn, không nhắc đến Thời Tiêu dù chỉ một từ, dường như con người đó chưa từng xuất hiện trong cuộc đời anh.

Chấp nhận sự sắp đặt đi xem mắt của mẹ, chấp nhận sự sắp đặt về công việc của bố, nhưng Lục Nghiêm dường như cảm thấy Hứa Minh Chương thiếu đi chút gì đó mà nhất thời anh chưa nói ra được.

Sau khi gặp Thời Tiêu, Lục Nghiêm ngẫm nghĩ kĩ lại thấy Thời Tiêu nói đúng, anh quá ngây thơ, bảo bố mẹ Hứa Minh Chương chấp nhận Thời Tiêu thật sự rất khó, cho dù có miễn cưỡng chấp nhận thì tương lai ra sao cũng chẳng ai dám chắc.

Hơn nữa Thời Tiêu nói cô đã kết hôn rồi, ban đầu Lục Nghiêm còn nghĩ cô bịa ra để che mắt Hứa Minh Chương nhưng ngày hôm ấy thấy cô nghe điện thoại, anh nghĩ rằng đó đúng là sự thật, mà cho dù cô chưa kết hôn thì chắc cũng đã có một người bạn trai bàn tính chuyện cưới xin rồi, khẩu khí tự nhiên ấy chỉ có thể nói với một người cực kì thân cận mà thôi.

Vì vậy mặc dù cuối cùng Lục Nghiêm nói hy vọng Thời Tiêu và Hứa Minh Chương gặp mặt để nói chuyện cho rõ ràng nhưng về sau nhìn thấy bộ dạng của Hứa Minh Chương, anh lại cảm thấy như thế này cũng tốt, ai đi đường nấy, để lại chút tiếc nuối cũng chẳng làm sao, dù ngày tháng còn dài, vẫn phải tiếp tục

Nhưng lúc này, Lục Nghiêm có thể cảm nhận rõ ràng Hứa Minh Chương đang có cái gì đó bất thường, ánh mắt âm trầm, nhìn thẳng về phía sau lưng anh, khiến cho Lục Nghiêm không khỏi sờn gai óc, ngoảnh đầu nhìn theo ánh mắt Hứa Minh Chương, vừa hay nhìn thấy đoàn lãnh đạo cấp cao bước vào cùng với Thời Tiêu đang e dè cúi đầu, mái tóc đen xõa xuống che đi khuôn mặt cô. Mặc dù trong nhà ăn hết sức ồn ào nhưng cảnh tượng này khiến anh thấy cô như đang một mình đi trong đêm tối, cực kì cô độc và sợ hãi.

Lục Nghiêm kinh ngạc hồi lâu: “Sao cô ấy lại ở đây?”

Hứa Minh Chương lập tức thả lỏng mình, thu lại ánh nhìn, trên mặt hiện lên nụ cười châm biếm: “Cậu không biết à, hồi đầu cậu cứ xem thường cô ta. Sờ dĩ cô ta đá Tường Tiễn là bởi vì muốn leo vào nhà họ Diệp đấy. Giờ cô ta đã là chị dâu của Diệp phó thị trưởng, dâu trưởng của nhà họ Diệp. Nếu không phải mẹ tôi nói rõ chân tướng sự việc thì đến giờ tôi vẫn bị bịt mắt. Cô ta là người đàn bà vô tình, ham vinh hoa phú quý. Bao nhiêu năm nay dường như tôi đã tự đẩy mình vào một giấc mộng do chính mình gieo nên. Giờ tỉnh lại mới biết mình ngu xuẩn đến thế nào. Vì vậy giờ tôi rất tỉnh táo, chưa bao giờ tỉnh táo như bây giờ...”

Lục Nghiêm ngây người, không tự chủ được đưa mắt nhìn Hứa Minh Chương, cứ cảm thấy tình huống này có gì đó không ổn, nhưng chưa kịp hỏi tiếp thì phó viện trưởng Lý, cấp trên của Lục Nghiêm, đang ngồi cùng với Diệp thị trưởng đã nhìn thấy bọn anh và vẫy tay gọi bọn họ sang.

Diệp phó thị trưởng phụ trách công-kiểm-pháp [1], hoàn cảnh và thân thế của Lục Nghiêm cùng Hứa Minh Chương ra sao những người ngồi đây đều nắm rõ, do vậy có gọi hai người họ sang ăn cơm cùng cũng là chuyện thường tình. Nào ai ngờ Thời Tiêu lại có ân oán với hai người họ.

Nhìn thấy bóng Hứa Minh Chương và Lục Nghiêm đang tiến lại gần, Thời Tiêu nhất thời không biết nên phản ứng ra sao, dường như cơ thể cô bị làm phép gắn chặt xuống ghế, chỉ biết ngẩn ra nhìn họ đến gần. Mặc dù đã làm công tác tư tưởng cho bản thân nhưng lúc Hứa Minh Chương mang theo ánh mắt và nụ cười khinh bỉ đến gần, cô vẫn chẳng thể kiềm chế nổi nỗi đau bùng lên trong lòng. Thời Tiêu cảm thấy lồng ngực như bị ai bóp nghẹt, đau đến không thể chịu được.

Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu, chẳng mấy chốc Thời Tiêu đã ph, cho dù cô không muốn có bất kì quan hệ nào nữa nhưng Hứa Minh Chương rõ ràng không có ý bỏ qua cho cô. Hứa Minh Chương lần lượt chào hỏi các vị lãnh đạo rồi đánh mắt về phía Thời Tiêu.

Diệp Sinh vui vẻ giới thiệu: “Đây là Tiểu Thời, nhân viên mới chuyển đến làm việc ở cục cải cách và phát triển. Còn đây là cậu Hứa làm việc ở bộ phận điều tra kinh tế. Đây là cậu Lục, làm việc ở viện kiểm sát tối cao!”

Hứa Minh Chương nhếch môi cười. Nụ cười ấy khiến Thời Tiêu lạnh người: “Diệp phó thị trưởng chắc là không biết đầu nhĩ, Thời Tiêu là đàn em của tôi và Lục Nghiêm đấy!”

Mặt Thời Tiêu trắng bệch ra. Cô có thể cảm nhận được ánh mắt nghi hoặc của Diệp Sinh. Cô cắn chặt môi, ngẩng đầu miễn cưỡng nở một nụ cười gượng gạo: “Chào anh Lục, chào anh Hứa, lâu quá không gặp!”

Hứa Minh Chương cười ha ha: “Đúng là lâu lắm không gặp, anh còn nhớ em Thời hình như học ở khoa quản trị kinh doanh thì phải, sao lại làm việc ở ủy ban thành phố thế này? Đúng là quá bất ngờ!”

Diệp Sinh khẽ nhủ mày, hết nhìn Lục Nghiêm và Hứa Minh Chương rồi lại quay sang nhìn Thời Tiêu.

Thức ăn ở nhà ăn cũng không tồi, nhất là hôm nay cùng đi ăn với mấy lãnh đạo nên toàn món ngon. Đáng tiếc là “con lợn tham ăn” Thời Tiêu hôm nay chẳng thấy ngon miệng chút nào, từ đầu đến cuối chỉ cắm đầu vào ăn, ăn vội vàng cho xong bữa rồi đứng dậy cáo từ trước, thật là thâm!

Ra khỏi nhà ăn, Thời Tiêu vẫn còn có thể cảm nhận được ánh mắt dán chặt vào lưng cô. Hứa Minh Chương cười khẩy đầy khinh mạn và chẳng chút giấu giếm, điều này khiến Thời Tiêu gần như không thể chịu đựng được.

[1] công an - kiểm sát - tư pháp

Chương 20

Thời Tiêu vừa ra khỏi toilet phòng thì Diệp Tri gọi điện đến: “ Anh đang bị tắc đường, em đợi anh một lát nhé! Ngoan nhé...”

Thời Tiêu cúp máy, đi bộ chậm rãi dọc bên lề đường. Đang là giữa mùa đông, bầu trời hôm nay lại âm u, mới hơn năm giờ chiều mà trời đã tối sầm rồi. Thời Tiêu kéo cao cổ áo, cái lạnh bên ngoài khiến cô rùng mình. Vừa đi đến đầu đường, chiếc Land Rover màu đen quen

thuộc từ đằng sau chạy đến, dừng bên cạnh cô. Cửa xe mở ra, Lục Nghiêm từ trên xe bước xuống, đứng trước mặt Thời Tiêu, nhìn cô bằng ánh mắt dò xét hồi lâu: “ Hóa ra hôm ấy cô không nói đùa, cô đã kết hôn thật, nhưng tôi không tin cô giống như những gì mà Minh Chương nói!”

- Như thế nào?

Thời Tiêu đột nhiên bật cười, lửa giận và sự ảm ức bao nhiêu năm nay tích tụ trong lòng bỗng bùng lên: “ Ham hư vinh đúng không? Anh có thể nói cho Hứa Minh Chương biết, tôi đúng là cực kì ham hư vinh, hơn nữa chồng tôi có thể làm thỏa mãn lòng tham ấy của tôi, sau này bảo anh ta tốt nhất cứ coi như chưa từng quen biết tôi, đừng để lòng tham hư vinh của tôi làm vấy bẩn sự thanh cao của anh ta!”

Lục Nghiêm gãi đầu: “ Thời Tiêu, tôi không có ý đó, tôi...”

Còn chưa nói hết thì tiếng phanh xe chói tai đã cắt ngang lời anh. Diệp Tri từ trên xe bước xuống, đưa một cánh tay ra kéo Thời Tiêu vào lòng, hướng ánh mắt sắc lạnh vào Lục Nghiêm.

Lục Nghiêm đột nhiên cảm thấy có một áp lực vô hình đang đè xuống khiến anh bất giác lùi lại sau.

Diệp Tri neho neho mắt, cảm giác khuôn mặt hơi quen quen, dường như đã gặp gã này trong bệnh viện lần trước, nghe nói là tiền bối của Tiêu Tiêu. Hôm nay anh ta không mặc bộ đồng phục giống hôm trước, còn nhớ lần trước gã này cũng khá dữ dằn. Ban nãy lúc ở trên xe, Diệp Tri nghĩ mình nhìn nhầm. Mặc dù trời đã nhá nhem, lại cách một khoảng khá xa, nhưng Diệp Tri vẫn cảm nhận được rõ ràng là Tiêu Tiêu đang nổi giận hoặc đang ảm ức.

Mặc dù hai người mới chỉ kết hôn được vài tháng nhưng Diệp Tri rất hiểu Thời Tiêu, anh gần như có thể cảm nhận được rõ ràng từng tâm trạng và thay đổi ở cô.

Anh biết rõ Thời Tiêu đang không ổn, kể từ lúc bị ốm đến giờ cô có cái gì đó không bình thường, nhưng cụ thể như thế nào thì anh lại không tìm được nguyên nhân.

Diệp Tri không phải là một người đàn ông thích so đo chuyện quá khứ. Nhưng chuyện quá khứ của Thời Tiêu ra sao ngày càng khiến anh tò mò, càng ngày càng nghi ngờ, càng ngày càng muốn tìm hiểu cho rõ ràng. Truy hỏi quá khứ không phải phong cách của một người đàn ông phong độ, nhưng Diệp Tri không thể kiềm chế được cái ý muốn tìm hiểu quá khứ của cô.

Thực ra chẳng ai hiểu rõ bằng anh, với Thời Tiêu anh là người đàn ông đầu tiên. Diệp Tri là người coi trọng trinh tiết, anh chưa bao giờ phủ nhận chuyện này. Nói thực lòng, mới lần đầu gặp mặt mà Thời Tiêu đã thân thiện nhận lời mời đi uống rượu của anh khiến anh nghĩ rằng cô cũng giống như biết bao đứa con gái khác, ngoài mặt trông có vẻ ngây thơ nhưng thực ra cũng chỉ là một lũ mất nết mà thôi.

Đến lúc ôm cô vào lòng, cảm nhận được mặc dù cô đã mơ màng trong cơn say nhưng khi ở dưới cơ thể anh, cô lại e thẹn như một bông hoa, run rẩy nở bùng. Chỉ một khoảnh khắc ngắn ngủi cũng đủ khiến cơn tim của Diệp Tri bị trói chặt. Sự bền bỉ, ngược ngạo của cô khiến anh nôn nóng muốn giữ cô lại bên mình, không muốn để cho người đàn ông thứ hai nhìn thấy dáng vẻ đó của cô.

Diệp Tri cực kì độc tài, nhưng anh cũng lý trí và sắc bén, mặc dù đến giờ vẫn còn chưa biết lý do chính xác vì sao Thời Tiêu lại nhận lời lấy mình, nhưng anh biết cô không hề yêu anh, ít nhất đến lúc này cô vẫn chưa yêu anh.

Nhưng anh biết sớm muộn gì cô cũng sẽ yêu anh, cô buộc phải yêu anh, anh muốn trở thành người đàn ông duy nhất trong đời cô, trong trái tim cô.

Đèn đường đã bật, chiếu sáng không gian âm u, tuyết bắt đầu lất phất rơi, những bông tuyết trắng tinh bay lượn trong không trung, tuyệt đẹp và đầy tự do, nhưng cuối cùng nó vẫn rơi xuống, trở về với đất, thuộc về mặt đất, giống hệt như cô.

Mặc kệ quá khứ là yêu hay hận, tất cả đều đã tan thành mây khói. Nếu đã lựa chọn rồi thì bắt buộc phải từ bỏ. Thời Tiêu mỉm cười nhẹ nhõm: “ Lần trước quên không giới thiệu với anh, đây là Diệp Tri, chồng em. Diệp Tri, đây là anh Lục Nghiêm, đang làm ở viện kiểm sát!”

Sau khi nghe Thời Tiêu giới thiệu, Diệp Tri cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, nhếch miệng cười đầy phong độ: “ Xin chào!”

Lục Nghiêm đứng nguyên tại chỗ nhìn đôi nam nữ lên xe và rời đi, lần đầu tiên có cảm giác chân thật đến thế. Mặc cho trong lòng Minh Chương nghĩ gì,

Thời Tiêu thực sự đã thuộc về người khác rồi, tình yêu đã qua đi rồi.

Diệp Trì liếc nhìn Thời Tiêu một lượt rồi cười khê: “Anh chàng này cũng đẹp trai phết đấy!”

Cô ngoảnh đầu sang nhìn anh, nói bằng vẻ rất nghiêm nghị: “Nói thật lòng, còn kém xa anh!”

Câu nói này chẳng biết cô có nói thật lòng không nhưng lại có thể lấy lòng được “tăng băng” Diệp Trì. Anh toét miệng cười, để lộ hàm răng trắng bóng.

Trong con mắt của Thời Tiêu, Diệp Trì có hàng trăm hàng nghìn khuôn mặt, lúc thì ngang ngược, lúc thì dịu dàng, khi thì sắc bén, nhưng lúc này cô mới phát hiện ra, tất cả những vẻ mặt ấy đều không chân thực bằng vẻ mặt cười lúc này.

- Cô nhóc ngốc nghếch này....

Diệp Trì đưa tay lên xoa đầu Thời Tiêu, ánh mắt yêu thương lấp lánh ánh đèn màu.

Thời Tiêu chột ngẩn người, đến lúc cô định thần lại mới phát hiện ra hai người không phải đang trên đường về nhà.

- Đi đâu thế? Muốn thế này rồi?

Diệp Trì vói tay bật loa lên, trong phút chốc, trong xe tràn ngập tiếng đàn dương cầm du dương, khiến tâm trạng bỗng trở nên thư thái.

- Ra sân bay, đi Tam Á với anh!

Vừa nghe xong câu này, Thời Tiêu ngồi bật dậy, tưởng là mình nghe nhầm: “Cái gì? Diệp Trì, anh điên à, ngày mai em còn phải đi làm mà!”

Diệp Trì nhướn mày: “Yên tâm, anh đã xin nghỉ cho em rồi! Không có em trái đất vẫn quay mà!”

Thời Tiêu cảm thấy mình có nỗi cẩu với Diệp Trì cũng vô ích, liền hít sâu một hơi rồi hỏi: “Ừn đó làm gì?”

- Tham gia một hội nghị, tối qua anh nhớ là đã nói với em rồi mà!

Mặt Thời Tiêu hơi đỏ lên, sau khi làm “chuyện đó” xong mà cô vẫn nhớ được những lời anh nói mới tài. Cô nghiêng răng gắt: “Anh đi mà đi, em về nhà!”

Diệp Trì liếc cô một cái rồi phì cười, vói lấy cái gương trong ngăn kéo ô tô rồi đưa cho cô, nói đùa: “Em soi đi, nhìn bộ dạng em lúc này chẳng khác gì một con mèo đang xù lông! Hay là chúng ta cũng nuôi một con đi, đáng yêu lắm đấy!”

Thời Tiêu thấy mình với Diệp Trì cứ như thể ông nói gà, bà nói vịt liền gạt tay anh ra, hậm hực ngoảnh đầu ra ngoài cửa sổ.

Xe dừng lại ở bãi đỗ xe sân bay. Diệp Trì xuống xe, đi sang bên kia mở cửa cho Thời Tiêu, nhẹ nhàng hôn lên trán cô: “Hội nghị này kéo dài đến ba ngày, để em ở nhà một mình anh không yên tâm. Em quên chuyện lần trước em bị sốt rồi à? Nào, đừng giận nữa, lần sau anh hứa sẽ báo trước với em, thế có được không? Yên tâm, chủ nhật là chúng ta sẽ về rồi mà! Nào!”

Nghe Diệp Trì thì thầm dỗ dành, Thời Tiêu chợt phát hiện, muốn dối với anh chẳng phải chuyện đơn giản. Hơn nữa cô cũng biết, Diệp Trì nếu đã muốn cô làm gì thì cho dù cô có phản đối cũng chẳng có tác dụng. Nhớ lại lần trước mình bị ốm, Diệp Trì đã không quản đêm hôm khuya khoắt quay về, mặc dù không hiểu gì về công việc của anh nhưng cô cũng loáng thoáng biết được công việc của anh quan trọng hơn mình nhiều. Công việc của cô nói dễ nghe một chút là công chức, nói khó nghe thì đó là công việc của một lũ một sống dựa vào xuất thân và các mối quan hệ. Về mặt này, Thời Tiêu cũng là người “thức thời”. Đã nhìn thấy nhiều đồng nghiệp của mình dựa vào các mối quan hệ để tiến thân, có sự nghiệp ổn định, cô cũng thấy ngưỡng mộ và đố kỵ. Nếu có thể dựa vào các mối quan hệ, đương nhiên cô sẽ không từ chối.

Hồi trước, vì chuyện điều chuyển công việc mà cô dối với Diệp Trì chẳng qua là bởi cô sợ chuyển sang chỗ làm mới sẽ đụng mặt Hứa Minh Chương mà thôi. Nhưng bây giờ cô đã nghĩ thoáng hơn rồi. Thực ra cô chịu đủ rồi, giống như Quyên Tử từng nói: “Tiêu Tiêu à, cậu chẳng còn giống cậu nữa rồi, cậu có biết không hả? Tự soi gương đi, cậu bây giờ như con dờ hơi ấy, sống thoải mái một chút không được sao? Vì Hứa Minh Chương mà thành ra thế này, có đáng không

Đúng thế, có đáng không? Mẹ anh ta đã sỉ nhục mình trước, rồi đến anh ta cũng tỏ ra khinh thường mình. Nghĩ lại, mình đâu làm gì có lỗi với anh ta?

Bên trong cái vẻ ngoài “ngơ ngơ”, Thời Tiêu là một người phụ nữ cực kì lạnh lùng. Trước đây còn dây dưa với Hứa Minh Chương là bởi vì cô thấy áy náy với anh ta, giờ nghĩ lại thấy chuyện đó thật nực cười, cho dù anh có biết chuyện gì đi chăng nữa, anh cũng là người không có quyền khinh bỉ cô nhất trên đời này. Nếu có thể hưởng thụ hiện tại thì chớ có làm cao nữa, dù gì cũng chỉ là một lũ sâu bọ; đó là lý tưởng lớn nhất từ nhỏ đến lớn của Thời Tiêu. Có người tình nguyện thì tội gì không hưởng?

Nghĩ thông suốt rồi chợt thấy lòng nhẹ nhõm hơn. Thời Tiêu liếc hai bàn tay không của Diệp Trì liền hỏi chẳng chút thiện chí: “Chúng ta cứ thế này mà đi ư?”

Anh nhoen miệng cười, bế cô xuống xe rồi đóng cửa xe lại, khoác vai cô đi vào trong.

- Yên tâm đi, có chồng em ở đây rồi, những việc ấy cứ để anh lo!

Nhìn thấy thư ký Lưu của Diệp Trì đứng cách đó không xa, Thời Tiêu liền hiểu ra, có một “đại quân gia” ở đây rồi thì mọi việc sẽ được thu xếp ổn thỏa thôi.

Tam Á vào tháng một vô cùng đẹp, giống như một thiếu nữ đang độ trắng rằm, kiều diễm và tươi tắn.

Ở Tam Á bây giờ, thời tiết rất ẩm áp, phương Bắc vẫn còn băng tuyết lạnh giá nhưng ở đây thời tiết đã ẩm áp như mùa xuân.

Tam Á vào tháng một thật sự mê hồn người, có bãi biển cát trắng mịn cùng với nước biển xanh biếc, những rừng dừa bao la, còn cả những món ăn ngon mà Thời Tiêu rất thích.

Tam Á vào tháng một đã hớp hồn Thời Tiêu, cô dường như là một con bướm đã thoát khỏi cái vỏ kén nặng nề, trở nên nhẹ nhõm và vui vẻ. Lúc này cô giống như một đóa hoa rực rỡ sắc xuân, đẹp kiều diễm, khiến Diệp Trì càng thêm say đắm và yêu chiều. Tay cầm dép của hai người, anh nhoèn cười đi theo sau cô, lặng lẽ nhìn cô đi chân trần, nhảy nhót trên lớp cát trắng mịn, trong lòng bỗng dưng trào một cảm xúc lạ lùng. Anh có thể bắt chước hình tượng để dắt tay Thời Tiêu đi ăn hết những món đồ ăn vặt bán trên bãi biển. Buổi tối, khi hai cơ thể quấn lấy nhau, cảm nhận những cái rung mình của cô, anh cũng cảm thấy thỏa mãn.

Nằm trên chiếc giường lớn của khách sạn, mồ hôi đầm đìa trên cơ thể, ôm chặt thân thể mềm mại của Thời Tiêu, Diệp Trì lần đầu tiên cảm thấy, có lẽ đây chính là hạnh phúc, chẳng trách mà ai ai cũng muốn có nó.

Chỉ vồn vện có ba ngày ngắn ngủi mà dường như Thời Tiêu đã thoát xác thành một con người khác, gần như quên hết những phiền muộn trong lòng, chỉ còn lại niềm vui. Ba ngày đủ để khiến cho trái tim Thời Tiêu lắng xuống, cũng khiến cho cô cảm nhận được sự chân thực của cuộc hôn nhân này.

Về sau Thời Tiêu nhiều lần nghĩ, có lẽ chính trong ba ngày này, một thứ tình yêu mới đã bắt đầu nảy mầm, chỉ có điều cô vẫn lơ mơ không nhận ra mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21

Từ Tam Á trở về cũng đã sắp hết năm, cơ quan Thời Tiêu bắt đầu phát thưởng cuối năm. Mặc dù Thời Tiêu mới đến chưa đầy một tháng nhưng cũng được “vụ mùa lớn”.

Thời Tiêu cũng cảm thấy hơi phấn khởi, lúc trước làm việc ở bộ phận kế hoạch hóa gia đình, đã chẳng có màu mè gì thì thôi, đến Tết, quà cáp người ta phát cho bạn toàn là những thứ người khác đã chọn chán chê rồi còn thừa lại, đâu có gì

ng như bây giờ, Thời Tiêu chẳng phải bận tâm chuyện gì, thậm chí còn có người mang đến tận nhà cho cô.

Nhưng sau khi kích động, Thời Tiêu thực sự có chút lúng túng. Chỗ “cùi gạo dầu muối” này, nhà cô thực sự không dùng hết. Anh chàng Diệp Trì cực kỳ kỹ tính, gạo phải ăn có chất hữu cơ, rau phải là loại không có chất hóa học gây hại, dù sao, những đồ ăn này đều do Tiêu Lưu cách mấy ngày lại cho người mang đến.

Trừ phi thật cần thiết, nếu không Diệp Trì chẳng bao giờ đụng đến những thứ người khác mua. Nói thật lòng đúng là rất ngon. Thời Tiêu vốn không phải là người kén ăn, nhưng ăn quen gạo ở nhà rồi, cô bỗng thấy gạo của nhà ăn khó nuốt, thói quen đúng là một điều đáng sợ!

Nhìn đồng hồ ngón ngón này, Thời Tiêu nhíu mày, đêm chiều suy nghĩ nên làm thế nào? Chị Diên liền nhiệt tình nói: “Thời Tiêu à, lát nữa lưỡngong nhà chị lái xe đến, hay là để anh chị chở giúp em về nhà nhé!”

Chị Diên này cũng ranh mãnh lắm, ai chẳng biết Thời Tiêu hiện giờ là chị dâu của phó thị trưởng, là con dâu trưởng của nhà họ Diệp, thường ngày muốn tiếp cận Thời Tiêu mà không có cơ hội, vừa chớp được thời cơ liền thể hiện ngay.

Thời Tiêu vội vàng từ chối, ngàn này thứ mang về nhà, sau lại mang đi thì càng thêm phiền phức. Ngẫm nghĩ hồi lâu, cô gọi luôn cho Quyên Từ. Bố mẹ Quyên Từ và bố mẹ Thời Tiêu đều là công nhân trong phân xưởng, hai nhà lại gần nhau, quan hệ khá thân thiết, mà Quyên Từ lại thuê nhà ở ngoài một mình, những đồ này mà chia cho ba nhà cũng chẳng còn lại là bao.

Chẳng ngờ lúc đến, Quyên Từ còn dẫn theo một “cừu vạn”, chính là Tà Hồng. Thời Tiêu không khỏi bối rối, anh chàng Tà Hồng này là người thế nào mà Quyên Từ dám sai bảo như thế?

Tình huống ngại ngần nhất vẫn còn ở phía sau. Lúc Tà Hồng xắn tay áo vác bao gạo lên, đúng lúc ấy phó chánh án Chu của tòa án đi qua, vội vàng chạy đến đỡ lấy. Đường đường là một phó chánh án của tòa án, thế mà lại phải vác bao gạo ấy ra khỏi tòa nhà văn phòng, thật là mất hình tượng. Tà Hồng hoàn toàn chẳng mất chút sức lực nào, chẳng bao lâu sau, mấy nhân viên của tòa án thường ngày mặt mũi vẫn lầm lì khó gần đều chạy đến phòng hành

chính bê đồ xuống xe, còn khách khí nói làm vậy là vinh hạnh của bọn họ.

Thời Tiêu ngồi trên xe của Quyên Từ, tay chống cằm, cảm thấy mình vừa làm một chuyện hết sức ngu xuẩn, tại sao lại quên mất Quyên Từ là một người coi trời bằng vung cơ chứ?

Quyên Từ ngồi ở ghế phụ lại còn vui vẻ nói: “Tà thiếu gia giỏi thật, quen biết rộng thế!”

Tà Hồng xoay vô lăng, rẽ lên đường vành đai hai, đắc chí nói: “Chứ còn gì! Phó chánh án Chu ban nãy chính là lính của bố anh ngày trước, đã mấy năm không gặp rồi, leo cũng nhanh gọn. Quyên Từ, chúng ta thay xe nhé, con xe này già giá yếu quá rồi!”

Quyên Từ trừng mắt: “Đừng có thể hiện anh là đại gia trước mặt dân thường chúng tôi, chiếc xe này trả góp, còn chưa trả hết tiền đấy!”

- Anh tặng em một chiếc, thế nào?

- Stop ngay, chúng ta chẳng qua chỉ là bạn bè bình thường, đừng có thân thiết quá! Hơn nữa chị đây lại thù bọn nhà giàu! Mà nói đi cũng phải nói lại, Thời Tiêu, lúc đầu cậu thi vào làm công chức, tớ còn bảo cậu dờ hoi, không ngờ làm công chức cũng ngon thế! Những thứ này hai nhà chúng ta ăn nửa năm cũng chưa chắc đã hết, tiết kiệm được ới tiền! Các cụ chắc là mừng lắm đấy! À phải rồi, tớ không nhìn rõ, bộ phận của cậu là bộ phận gì thế?

- Cụ cải cách và phát triển, phòng hành chính!

Tà hồng một tay móc thuốc lá trong túi ra, vừa ngậm vào miệng, còn chưa kịp châm lên đã bị Quyên Từ nhanh tay giật lấy, ném ra ngoài cửa sổ: “No smoking!”

- Được rồi, được rồi! Bà cô tổ ơi, anh không hút là được chứ gì. Thời Tiêu làm ở bộ phận đó là chỗ ngon nhất trong ủy ban thành phố đấy, màu mè nhiều lắm, chuyện này em không hiểu đâu. . .

sau khi chuyển hết cho hai nhà, chỗ còn lại chuyển sang chung cư nơi Quyên Từ đang ở. Xong việc, Tà Hồng thậm chí chưa kịp uống ngụm nước đã bị Quyên Từ đuổi về. Thời Tiêu đứng cạnh nhìn mà thấy ngại thay.

Căn hộ Quyên Từ ở là một căn chung cư hai phòng ngủ, nói chung cũng không đắt lắm. Có một phòng ngủ là để dành cho Thời Tiêu thỉnh thoảng đến ở. Kể từ lúc Thời Tiêu lấy chồng, căn phòng ấy vẫn để trống.

Quyên Từ bê hai cốc cà phê ra, đưa cho Thời Tiêu một cốc. Cô đón lấy rồi cười bảo: “Cậu với Tà Hồng thân nhau như thế từ khi nào vậy? Có phải đã làm chuyện vụng trộm gì sau lưng tớ không hả?”

Quyên Từ phì cười: “Anh ta bám tớ từ hai tháng nay, tâm địa của anh ta bà cô này đã đọc vị ra từ lâu rồi, chuyện vụng trộm thì hiện nay chưa có, tương lai nếu có thì là tớ chơi anh ta thôi!”

Thời Tiêu suốt chút nữa thì phun hết cà phê ra ngoài, nhưng ngẫm nghĩ lại cũng thấy có lý. Quyên Từ nhìn Thời Tiêu hồi lâu, nói chẳng chút thiện cảm: “Gần đây cuộc sống vợ chồng có vẻ hòa hợp nhỉ, nhìn mặt cậu hồng hào thế kia, lần trước có một tờ báo lá cải đã xếp hạng các đại gia nổi tiếng về chuyện đó, người đứng đầu chính là Diệp thiếu gia nhà cậu đấy! Thế nào, tiết lộ cho chị em nghe xem nào, một tối mấy lần?”

Thời Tiêu đỏ bừng mặt, lườm Quyên Từ một cái rồi cúi đầu nhìn đồng hồ để che đi vẻ thẹn thùng: “Tớ phải đi đây, hôm nay phải về nhà ăn cơm, tớ phải về sớm một chút!”

Đi ra chỗ thay giày, cô liền ngẩng đầu nhìn Quyên Từ: “Tà Hồng có vợ chưa cưới rồi, Diệp Trì nói sang năm sẽ cưới!”

Quyên Từ ngăn người rồi gạt đầu: “Tớ biết, cậu đừng lo!”

Quyên Từ đứng bên cửa sổ, nhìn theo cái bóng của Thời Tiêu ở bên dưới, đột nhiên có cảm giác đời người thật khó dự đoán. Hồi đó cô thực sự tin rằng Hứa Minh Chương sẽ là chân mệnh thiên tử của cô bạn mình, nhưng nào ngờ trên đời này còn có một Diệp Trì. Ngoài ra, cô ấy cũng lo lắng quá rồi, cô lúc này làm gì còn tâm trí đâu dành cho chuyện đó. Đàn ông với tiền đều là một lũ khôn kiếp như nhau.

Cơ quan đã cho nghỉ tết, Diệp phu nhân “ra lệnh” cho hai con trai cùng hai nàng dâu chuyển về nhà ở, đây cũng là quy định của nhà họ Diệp. Do vậy nhà họ Diệp năm nay còn đông vui hơn năm ngoái. Tâm trạng của bà Diệp vui lắm, hai con trai, hai con dâu, cộng thêm với cô cháu gái An An ở chung một nhà, vui biết mấy!

Thời Tiêu cũng bị sốc nặng, phát hiện ra bản thân đúng là một kẻ vô dụng đúng nghĩa, ngay cả một giảng viên đại học như Lâm Yến cũng biết nấu nướng còn cô chẳng biết làm gì. Cũng may bà Diệp và Lâm Yến là những phụ nữ dịu dàng và tâm lý, không hề soi mói hay chỉ trích cô này nọ.

Nhưng Thời Tiêu cũng có sở trường của mình, ngồi chơi cùng với An An, cho dù là chơi điện tử, xếp hình, làm bài tập nghỉ tết... Cô đều làm tốt, Diệp An An cũng thích Thời Tiêu lắm, thường ngày không chịu nghe lời mẹ Lâm Yến, nhưng cô nói một câu là con bé nghe ngay.

Chẳng trách mà Diệp phu nhân thường nói, Thời Tiêu có duyên với trẻ con.

Phòng của Diệp Trì ở tầng hai, hôm Thời Tiêu và Diệp Trì chuyển đến, cô cảm thấy nơi này dường như là “căn cứ bí mật” của Diệp Trì. Diệp Trì rất giỏi, tất cả bằng khen từ nhỏ đến lớn của anh đều được bà Diệp cất giữ cẩn thận trong ngăn kéo bàn.

Diệp Trì từ nhỏ đã rất nghịch ngợm nhìn những bức ảnh đen trắng đã bị ố ngòe vì thời gian là biết ngay. Diệp Trì của thường ngày vô cùng giỏi giang và lịch sự, khi anh mặc quần áo quân đội cũng vô cùng oai phong và mạnh mẽ, chẳng kém gì người cha tướng quân của mình.

Bà Diệp chỉ vào bức ảnh Diệp Trì mặc quân phục và nói: “Tiểu Diệp hồi đó ở trong quân đội biểu hiện rất tốt, về sau buộc phải xuất ngũ đi du học, vì chuyện này mà bố con nổi con lòi đình, nói nếu mà nó dám chạy, sẽ bắn bỏ như bắn quân đào ngũ!”

Nghĩ đến cảnh tượng lúc ấy, bà Diệp liền lắc đầu. Thời Tiêu đương nhiên biết về sau Diệp Trì vẫn đi du học, vì vậy tò mò hỏi: “Cuối cùng bố lại đồng ý à?”

Bà Diệp cười: “Hai cha con chẳng ai chịu nhường ai, cuối cùng ông Hồ đành phải ra mặt, lúc ấy bố con mới miễn cưỡng đồng ý để Tiểu Diệp xuất ngũ, nhưng đây lại trở thành niềm tiếc nuối suốt đời của bố con. Ông ấy nói nếu để Tiểu Diệp tiếp tục làm lính, không biết chừng sau này còn mạnh mẽ, quyết đoán, giỏi giang, suy nghĩ kín kẽ hơn cả ông ấy, thằng bé này có tài cầm quân bẩm sinh!”

Thời Tiêu cũng thầm nghĩ vậy, một Diệp Trì thích chỉ phối, kiểm soát biết đâu càng thích hợp với việc cầm quân.

Tiếng pháo nổ vào buổi sáng đã đánh thức Thời Tiêu. Cô vừa mở mắt ra đã giật nảy mình. Diệp Trì một tay chống đầu, nằm nghiêng người nhìn cô với nụ cười hết sức tinh quái, tay kia xách bộ đồ chơi của An An, là cái máy chạy bằng pin, chỉ cần ấn nút là nó sẽ phát ra tiếng pháo nổ đùng đoàng.

Thời Tiêu chớp chớp mắt, vẫn còn chút ngái ngủ, đang định ngồi dậy thì bị Diệp Trì đè xuống giường, dịu dàng hôn và cắn nhẹ lên môi rồi thì thầm vào tai cô: “Tiêu Tiêu, chúng ta sinh một đứa con nhé!”

Thời Tiêu bỗng tỉnh táo hẳn, cơ thể đột nhiên cứng đờ.

Diệp Trì hơi hơi ngẩng đầu kéo rộng khoảng cách ra một chút, neho neho mắt nhìn cô: “Thế nào? Không muốn hả?”

Đôi hàng mi của Thời Tiêu khẽ sụp xuống, hàng mi dài khẽ rung rinh, đôi môi cắn chặt, tìm cách né tránh vấn đề này. Nhưng Diệp Trì nào để cô có cơ hội né tránh, anh rút cánh tay đang kê dưới gáy cô ra, nhẹ nhàng nâng cằm Thời Tiêu lên, ép cô phải mở mắt ra nhìn:

- Hà?

Giọng điệu mặc dù rất nhẹ nhàng nhưng lại khiến cho người khác không dám từ chối.

Thời Tiêu nhắm mắt lại rồi lại mở ra: “Diệp Trì, em thật sự chưa sẵn sàng, cho em thêm chút thời gian có được không?”

Ánh mắt Diệp Trì lướt trên mặt cô hồi lâu rồi đột nhiên anh bật cười. Bàn tay luồn vào trong chăn, bắt đầu vuốt ve làn da mượt mà trên eo Thời Tiêu, chậm rãi đi xuống phần bụng dưới bằng phẳng của cô, hơi dừng lại một chút rồi tiếp tục xuống dưới, tiến vào giữa hai chân cô...

Thời Tiêu bắt đầu thở gấp, khép chặt hai đùi lại, kẹp chặt tay của Diệp Trì rồi lấy tay đẩy anh ra.

Diệp Trì ghé vào tai cô, thì thầm: “Đã lâu như vậy rồi mà vẫn còn chưa quen sao? Tiêu Tiêu ngoan nào, thả tay anh ra! Ngoan...”

Vừa thì thầm anh vừa cắn nhẹ vào vành tai của cô, men theo cổ rồi trượt xuống, chui hẳn vào trong chăn. Cái lưỡi ngang ngược thả sức hoành hành trên người cô, chẳng mấy chốc, Thời Tiêu đã phải giương cờ trắng đầu hàng, thả lỏng người ra, đắm mình vào cảm giác khoan khoái không thể thoát ra được. Lần này Diệp Trì không đeo bao.

Đây chính là Diệp Trì, lúc nào muốn chiều bạn thì có thể nâng bạn lên tận mây xanh, nhưng một khi đã quyết định chuyện gì sẽ không cho phép có bất cứ sự phản kháng nào. Anh nói anh muốn có con, Thời Tiêu sẽ phải ngoan ngoãn chấp nhận.

Thời Tiêu vì chuyện này mà mấy hôm liền làm mặt lạnh với Diệp Trì. Anh thần nhiên đối mặt, vì thói xấu này của cô là do anh chiều quá mà ra.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22

Không khí năm mới ở nhà vô cùng náo nhiệt. Đêm giao thừa, Thời Tiêu thức đến hai giờ sáng nên mừng một Tết ngủ đến tận mười rưỡi mới tỉnh. Diệp Trì nằm bên cạnh giờ đã không thấy bóng dáng đâu. Thời Tiêu vội vàng chạy vào nhà vệ sinh đánh răng rửa mặt, chải đầu thật nhanh rồi thay quần áo xuống nhà.

Tra là do Diệp Trì chuẩn bị, khác hẳn với phong cách hàng ngày của Thời Tiêu: áo len màu đỏ, quần nhung màu trắng với những n

p gấp nhỏ, mặc vào trông vừa đẹp vừa thời trang. Thời Tiêu để tóc xoắn, mái tóc dài, đuôi tóc uốn lộn sóng, trông rất đẹp mà tự nhiên, cô đi dép bông hình con dê của An An rồi chạy ra khỏi phòng. Vừa xuống đến cầu thang, cô chợt khựng lại.

Chắc là vì nghe thấy tiếng động nên tất cả mọi người đang ngồi trong phòng khách đều đồng loạt ngẩng đầu lên nhìn cô. Ngoài bố mẹ chồng, vợ chồng Diệp Sinh, Diệp Tri còn có Hồ Quân, Hồ Đình Đình, và còn cả...

Thời Tiêu ngẩng đầu nhìn, ngồi bên cạnh Hồ Đình Đình là Hứa Minh Chương. Ánh mắt Thời Tiêu vô tình chạm vào ánh mắt anh, ký ức chợt ùa về, nhưng lúc này không còn ấm áp mà lạnh lẽo như băng. Thời Tiêu có thể cảm nhận thật rõ ánh mắt chứa đầy oán hận hay một cái gì đó khác nữa của Hứa Minh Chương.

Cô vô thức cắn chặt môi. Diệp Tri đến bên, nhìn cô từ đầu đến chân rồi hài lòng gật đầu, nắm tay cô đi xuống phòng khách.

Bà Diệp mỉm cười khen: “Tuổi trẻ thật là thích, Tiêu Tiêu nhà ta ăn mặc thế này trông càng xinh đẹp hơn. Nhân lúc còn trẻ thì chịu khó chải chuốt, chứ đến tuổi của mẹ rồi thì có mặc gì cũng chẳng còn đẹp nữa!”

Hồ Đình Đình khéo miệng khen: “Mẹ cháu nói lúc đi còn trẻ từng là một người đẹp nổi tiếng gần xa. Giờ nhìn đi, bảo đi là chị của anh Tri chắc cũng có người tin đấy ạ!”

- Cái con bé này, chỉ được cái dẻo mồm!

Bà Diệp đỏ bừng mặt.

- “Đề đi đi lo com nước cho các con, trưa nay ăn ở đây nhé, cho vui!”

Hồ Quân vội vàng đứng dậy: “Không cần đâu đi ơi, trưa nay chúng cháu ra ngoài, hôm nay chỗ Cẩm Trình có tiệc tùng, bọn cháu sẽ qua bên đó ạ!”

Bà Diệp biết bọn họ năm nào cũng vậy, liền gật đầu. Hồ Đình Đình ngồi xuống bên cạnh Thời Tiêu, chỉ tay vào Hứa Minh Chương: “Chị Tiêu Tiêu, đây là bạn trai của em, Hứa Minh Chương. Sao? Không kém anh Diệp Tri đâu nhỉ?”

Thời Tiêu hơi khựng người. Diệp Sinh đưa mắt liếc hai người: “Đình Đình, em không biết rồi, Minh Chương và Tiêu Tiêu từng học cùng trường đấy, họ quen biết nhau từ trước rồi!”

Diệp Tri liếc cô, nói về ghen tức: “Trường đại học A bọn em đúng là nhiều nhân tài nhỉ? Lâm Yên nói cái anh chàng Tường Tiến kia cũng rất xuất sắc, giờ đến lượt bạn trai Đình Đình cũng tốt nghiệp trường đấy!”

Thời Tiêu có chút lo lắng, căng thẳng, nhất thời không biết trả lời ra sao. Vốn dĩ cô định né tránh chuyện này nhưng giờ mọi chuyện cứ rồi tung hết cả lên, càng gở càng rối.

Hứa Minh Chương đột nhiên nhoẻn miệng cười, đưa tay ra, vui vẻ nói:

“Đàn em, lại gặp nhau rồi, chúng ta đúng là có duyên!”

Giọng nói nhẹ nhàng tựa như một lớp sương mù mỏng bồng bay qua. Thời Tiêu chợt thấy hai bên thái dương mình giật giật, hồi lâu sau mới phản ứng lại. Diệp Tri nhìn cô chăm chăm hồi lâu rồi vòng tay ôm lấy cô, thì thầm hỏi: “Sao thế? Khó chịu ở đâu à? Tối qua ngủ không ngon ư?”

Thời Tiêu giật mình bừng tỉnh, vội lắc đầu, đưa tay ra bắt tay Hứa Minh Chương rồi rút lại ngay: “Chào anh!”

Hứa Minh Chương rút tay phải lại, đặt xuống bên người, bàn tay hơi siết lại. Trải qua biết bao nhiêu chuyện mà anh vẫn không thể kiểm chế bản thân, vẫn không ngăn cản được nỗi nhớ nhung, khao khát của mình. Ánh mắt lướt qua cánh tay choàng lên vai Thời Tiêu của Diệp Tri, anh chợt phát hiện ra mình đang không kìm nén được sự đổ kị. Cái cảm giác ghen tị này như hàng ngàn con bọ đang âm thầm gặm nhấm trái tim anh.

Hứa Minh Chương thậm chí không dám nghĩ đến nguyên nhân vì sao mình lại chủ động tiếp cận Đình Đình. Thực ra cho dù anh không cam tâm thế nào đi chăng nữa thì cũng chỉ là lãng phí tâm sức mà thôi. Giống như Lục Nghiêm đã nói, cho dù trước đây đã có những gì với nhau, sau này hai người chỉ có thể là những người không chung đường. Cô ấy đã thuộc về người đàn ông khác, mà người đàn ông ấy chính là Diệp Tri.

Diệp Tri, một người đàn ông lý tưởng, một người đàn ông thậm chí còn giỏi giang hơn cả Diệp Sinh, phó thị trường trẻ tuổi nhất hiện nay; là người đàn ông giỏi nhất, biết chơi nhất, có năng lực, diện mạo, thậm chí là gia cảnh cũng đáng nể nhất trong thế giới thượng lưu của họ, có thể nói Diệp Tri là nhân vật đứng đầu trong kim tự tháp quyền lực của họ.

Trước đây Diệp Tri chẳng qua chỉ là một nhân vật được nghe kể đối với Hứa Minh Chương mà thôi. Nhưng hiện giờ, anh ta đang đứng ngay trước mặt anh, là chồng của Thời Tiêu, sao lại có một câu chuyện nực cười đến thế? Hơn nữa, điều không thể ngờ được nhất chính là Diệp Tri biết Tường Tiến.

Tường Tiến là “cái gai” đã đâm vào tim anh suốt bốn năm nay, giờ nghĩ đến vẫn khiến anh đau đớn. Còn Diệp Tri giống như một con dao nhọn, chỉ một nhát thôi cũng khiến anh như đi vào cõi chết.

Nếu như trước đó trong lòng Hứa Minh Chương vẫn còn ẩn chứa chút ảo tưởng xa xôi, thì từ khoảnh khắc biết Thời Tiêu đã lấy chồng, cái ảo tưởng ấy đã vỡ tan, nhưng con tim anh vẫn không thôi hận thù.

Tại sao lại có thể là Tường Tiến, có thể là Diệp Tri mà không thể là anh? Ít nhất anh cũng yêu cô sâu sắc, yêu cô bằng cả trái tim. Những thứ Diệp Tri có thể mang lại cho cô, chẳng lẽ anh lại không thể? Tại sao không thể là anh?

Suy nghĩ ấy cứ luẩn quẩn trong đầu Hứa Minh Chương, khiến anh đêm ngày bất an. Nghĩ đến đây, anh liền nở nụ cười khó hiểu: “Hoa ra giám đốc Diệp cũng quen Tường Tiến, hồi đó...”

Thời Tiêu ngừng phát đầu lên nhìn anh, ánh mắt vẫn sáng như vậy, nhưng lúc này trong đôi mắt ấy còn chứa đựng sự xa lạ đến đáng sợ, cô tỏ vẻ mình giống như một người xa lạ với anh. Cảm giác xa lạ này đã đánh trúng vào nơi yếu đuối nhất trong trái tim Hứa Minh Chương, khiến anh không thể nói tiếp.

- Hồi đó thế nào?

Diệp Tri lên tiếng.

Hứa Minh Chương cười nhạt, ánh mắt lướt qua Thời Tiêu, dừng lại trên người Diệp Tri: “Hồi ấy Tường Tiến là nhân vật nổi tiếng trong trường A chúng tôi, gần như ai ai cũng biết!”

Hồ Đình Đình nhìn Hứa Minh Chương cười, tình nghịch hỏi: “Thế còn anh thì sao? cả anh Lục Nghiêm nữa, hai người đẹp trai như thế chắc hẳn cũng nổi tiếng lắm nhỉ? Nếu biết trường A nhiều mỹ nam thế, hồi ấy em đã cố thi vào cho bằng được rồi!”

- Lục Nghiêm?

Diệp Tri khẽ nhún mày, ngồi tựa lưng ra sau, ánh mắt lướt qua Thời Tiêu, dường như tất cả các nhân vật này đều đang được xâu chuỗi lại với nhau, mà hình như họ đều có mối quan hệ không bình thường với cô.

Thời Tiêu như ngồi trên đồng lửa, trong khi Hồ Đình Đình ngây thơ lại cực kỳ tò mò với quá khứ của Hứa Minh Chương, cứ kéo tay cô dò hỏi: “Chị Thời Tiêu, chị nói cho em biết, hồi còn học ở đại học, anh Minh Chương có bạn gái không? Có xinh không?”

Thời Tiêu không dám ngừng đầu lên nhưng vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt châm chọc của Hứa Minh Chương, cô nhất thời không biết trả lời ra sao.

Hứa Minh Chương liền lên tiếng: “Đình Đình, em không cần hỏi, anh có thể thẳng thắn nói cho em biết, hồi đại học anh từng có bạn gái, dưới anh hai khóa, rất xinh đẹp, nhưng tốt nghiệp rồi thì chia tay!”

Hồ Đình Đình tỏ vẻ bất mãn: “Tại sao lại chia tay?”

Hứa Minh Chương nói về chưa xốt: “Anh bị đá. Cô ấy thích người khác, chỉ đơn giản vậy thôi! Sao? Thất vọng à?”

Thời Tiêu đứng bật dậy, vì đứng dậy quá đột ngột khiến tất cả mọi người đều hướng ánh mắt nhìn cô. Cô bối rối nói: “Em đi lấy cốc nước!”

Nói rồi cô đi như chạy vào trong nhà bếp, mở cánh cửa tủ, lấy một chai nước lạnh ra. Bỗng từ sau lưng cô có một bàn tay to lớn vươn ra, giữ chặt lấy bàn tay đang siết chặt của cô, hơi thở quen thuộc phả vào bên tai: “Không được uống nước lạnh!”

Nói rồi đóng cửa tủ lạnh lại, anh quay người rót cho cô một cốc nước ấm.

- Uống cái này đi, lát nữa chúng ta ra ngoài ăn cơm!

Thời Tiêu đón lấy, uống từng ngụm, dòng nước ấm chảy vào cổ họng, xoa dịu trái tim đang thổn thức của cô. Uống xong cô liền đặt cốc xuống bệ bếp, ngừng đầu lên mới thấy Diệp Tri đang nhìn mình chăm chăm, cô chợt thấy hoang mang, cô gắng định thần lại liền nghe thấy anh nói: “Em với Hứa Minh Chương rất thân thiết, thân thiết đến mức nào? Hắn ta với Lục Nghiêm là bạn từ nhỏ, hôm đó theo anh thấy, quan hệ của em với Lục Nghiêm tương đối tốt. Tiêu Tiêu, anh rất tò mò với chuyện thời đại học của em!”

- Anh nói vậy là có ý gì? Chẳng lẽ em phải báo cáo chi tiết từng li từng tí về cuộc sống hồi đại học với anh sao? Cho dù có là bố mẹ em cũng không có cái đặc quyền ấy chứ đừng nói là anh!

Thời Tiêu tức tối nói liền một hơi rồi vòng qua người anh đi ra ngoài, nhưng bị Diệp Tri kéo giật lại. Cô vùng vẫy nhưng cánh tay anh cứng như thép nguội, dứt khoát không chịu buông ra. Anh giữ chặt cô lại, trong vòng tay mình, cúi đầu xuống thì thầm vào tai cô: “Anh quên mất Tiêu Tiêu của anh là một con mèo, không chỉ thích xù lông mà còn biết giương móng vuốt. Giờ anh có thể nói cho em biết. Tiêu Tiêu, chỉ cần anh muốn biết, anh sẽ biết. Bố mẹ em không có đặc quyền ấy, nhưng Diệp Tri này thì có, em hiểu chứ?”

- Nay này, hai người thật quá quái, cả đám bọn tôi ở ngoài này đợi dài cổ, thế mà hai người lại ở đây ôm ấp nhau à!

Hồ Quân không hề né tránh mà cứ trừng mắt nhìn họ với vẻ thích thú.

Thời Tiêu đẩy Diệp Tri ra, cúi gầm mặt, hồi lâu mới nói: “Em hơi khó chịu, em không ra ngoài đâu!”

Diệp Tri không buồn đoái hoài, kéo tay cô đi, nói với Hồ Quân: “Các cậu cứ qua chỗ Cẩm Thành trước đi, lát nữa tôi qua!”

Nói rồi anh kéo Thời Tiêu lên gác, đóng cửa lại rồi mới thả tay cô ra. Cô vô thức lùi lại sau, cảnh giác nhìn anh. Diệp Tri nhìn cô chăm chăm rồi mới thở

dài, dịu giọng dỗ dành cô: “Ngoan, thay quần áo đi, ra ngoài với anh. Chỗ Cẩm Thành rộng lắm, nếu em buồn ngủ, qua đó cũng có chỗ ngủ mà. Tối nay còn có chương trình, em không thể không đi! Ngoan, bà xã, phải giữ chút thể diện cho anh chứ!”

Nói rồi anh mở tủ quần áo ra, tìm một cái mũ len đỏ phù hợp với bộ đồ Thời Tiêu đang mặc, không để cô kịp phản đối mà đội luôn lên đầu cô, sau đó lại lấy thêm một cái áo khoác lông cừu màu trắng, khoác vào cánh tay và kéo cô xuống

Thời Tiêu bó tay với Diệp Trì, con người này, chỉ cần anh ta muốn thì người khác đừng mong phản đối. Mềm nắn rắn buông, ngang ngược vô cùng, giống hệt như quân phát xít ngày xưa.

Thời Tiêu bị Diệp Trì kéo ra khỏi cửa, lái xe ra khỏi nhà. Cô chẳng buồn đoái hoài đến anh, ngoảnh đầu nhìn ra cửa sổ.

Mùng một tết, trên đường rất ít xe cộ. Con đường thường ngày vẫn đông nghẹt giờ bỗng thông thoáng hẳn ra.

Thời Tiêu không khỏi cảm thấy thấp thỏm, bất an. Nói thật lòng đến bây giờ cô vẫn không thích tụ tập với đám bạn của Diệp Trì cho lắm, chẳng có chung đề tài nói chuyện, hơn nữa hôm nay còn có Hứa Minh Chương.

Hứa Minh Chương, vào đúng lúc bản thân cô đã quyết định sẽ quên con người này thì anh ta lại chẳng do dự lao vào cuộc sống của cô, anh ta muốn thế nào? Cô không thể nào biết được.

Có đôi lúc cô nghĩ, sở dĩ hai người không thể quên được nhau là bởi vì họ chia tay nhau đúng vào lúc tình cảm nồng nàn, sâu đậm nhất. Lúc ấy ngây thơ biết bao, trong cuộc sống, ngoài tình yêu ra vẫn chỉ có tình yêu. Lúc ấy Thời Tiêu cũng nghĩ sẽ nói thật với Hứa Minh Chương, nhưng mẹ anh, một người phụ nữ thông minh và sắc bén đã không cho cô cơ hội ấy.

Bà ta rất hiểu con trai mình, vì vậy Thời Tiêu không thể không ôm đồm hết vào mình. Cô vốn dĩ không phải là thánh mẫu, nhưng vì bố mẹ mình, cô còn có thể làm khác sao? Cho đến tận lúc này, cảnh tượng người mẹ lúc nào cũng vui vẻ của cô đã mất ăn mất ngủ suốt mấy ngày vẫn còn hiện rõ như in trong đầu cô, khiến cô vô cùng áy náy.

Cho dù có quay trở lại, Thời Tiêu vẫn chỉ có thể lựa chọn như vậy, đây chính là hiện thực.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Điều hòa trong xe bật hơi cao, Diệp Trì nói lòng ca vát, ngoảnh đầu liếc Thời Tiêu, thấy cô vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, vẻ thất thần. Nhiệt độ trong và ngoài xe chênh lệch khá lớn, trên cửa kính bị phủ bởi một lớp hơi nước dày đặc, ngón tay thon dài, trắng muốt của Thời Tiêu đang vẽ lung tung trên mặt kính

Diệp Trì có cảm giác Thời Tiêu đang âm thầm lặng lẽ chống đối anh. Anh khẽ nhướn miệng cười, biết cô có hơi sợ anh, nhưng như thế cũng tốt,

nhìn bề ngoài trông cô có vẻ rất nhu mì, ngoan ngoãn, nhưng bên trong lại vô cùng bướng bỉnh. Nếu cô chẳng biết sợ cái gì, thật không biết sẽ phải làm sao nữa. Nhưng đối với cô nàng bướng bỉnh này phải biết mềm nắn rắn buông. Anh vẫn còn nhớ lần đầu tiên gặp mặt cô, lúc ấy cô đi xem mắt một gã đàn ông khác, phản ứng cuối cùng của Thời Tiêu là dùng cái miệng độc địa của mình để làm cho người ta tức chết.

Cứ nghe những gì cô vừa nói mà xem, bố mẹ tôi còn chẳng quản lý được nữa là anh? Nói thật lòng, Diệp Trì là ai chứ? Dám nói những lời như thế với anh? Ngay cả lần anh một mực đòi xuất ngũ để đi du học, trong nhà chỉ có mỗi bố anh dám la mắng anh, Thời Tiêu chính là người thứ hai dám đối xử với anh như thế.

Lần trước ở công hội quán cũng vậy, chẳng qua chỉ ném một sợi dây chuyền của cô thôi, thế mà cô trở mặt với anh ngay lập tức. Thời Tiêu có hơi bướng bỉnh nhưng bộ dạng lại rất dễ thương, tính tình lúc bình thường cứ hiền như khúc gỗ, lại có phần rất tươi tắn, thế nên anh rất yêu cô, chỉ có điều cô không biết mà thôi.

Xe dừng lại, Thời Tiêu có vẻ không được vui, ngồi im bất động trong xe, mặt mày phụng phịu. Diệp Trì tắt máy, nhìn cô hồi lâu, cảm thấy cô thế này càng khiến người ta hận, cũng càng khiến người ta yêu. Anh cúi người xuống đưa tay ra giữ lấy gáy rồi hôn lên môi cô. Có thể coi là một nụ hôn kết hợp cả yêu và hận, chẳng mấy dịu dàng như bình thường, anh thân nhiên tách hẳn đôi môi mềm mại của cô ra, lách thẳng vào bên trong. Thời Tiêu chống cự không lại liền cắn chặt răng, quyết không há ra, mặc cho kỹ thuật hôn của Diệp thiếu gia có cao siêu đến đâu cũng chẳng thể làm gì được.

Diệp Trì tức đến phì cười. Được lắm! Dám chống đối à? Bàn tay anh luôn xuống dưới, vuốt ve làn da mịn màng ở eo cô, những ngón tay nhẹ nhàng như đang nhay múa.

Thời Tiêu cảm thấy nhồn nhột, không thể chịu nổi, miệng khẽ há ra. Diệp Trì chớp lấy thời cơ đi sâu vào bên trong, quấn chặt lấy lưỡi cô, hăm hở sục sạo

trong miệng cô.

Thời Tiêu khe khẽ rên rỉ, đột nhiên có tiếng gõ nhẹ vào cửa kính từ bên ngoài, cô giật mình bừng tỉnh, vội vàng đẩy mạnh Diệp Trì ra, cúi gằm mặt xuống, từ mặt đến cổ đều đỏ bừng lên, trông lại càng hấp dẫn.

Đây là Diệp Trì thích thì mới buông cô ra, chứ nếu anh không thích thì còn lâu cô mới vùng thoát được. Bởi vì lúc hai người quấn quýt với nhau, Diệp Trì không thích để người khác nhìn thấy, cho dù đó có là anh em bạn bè thân thiết của mình.

Anh đưa tay chỉnh lại quần áo cho Thời Tiêu, sau đó xuống xe đi trước. Tả Hồng đứng bên ngoài châm chọc: “Được lắm Diệp thiếu gia, cũng cuồng nhiệt ra phết!”

Đứng sau Tả Hồng khoảng hai bước chân là một phụ nữ ăn mặc khá cầu kỳ, phong thái thanh tao. Diệp Trì khe khẽ gật đầu với cô ta rồi đưa tay mở cửa xe cho Thời Tiêu, kéo cô xuống xe. Thời Tiêu ngượng đến mức chỉ mong có cái lỗ nẻ nào để chui ngay xuống, suýt chút nữa thì... ngượng quá hóa bức mình, cô để mặc cho Diệp Trì kéo mấy lần liền, còn mình thì cúi đầu chẳng buồn để ý.

Diệp Trì không nhịn được cười, liền đưa tay ra, luồn qua eo cô, bế bổng cô xuống, ghé sát vào tai cô thì thầm: “Thôi được rồi, về nhà anh sẽ để cho em tha hồ hành hạ, còn ở đây em phải giữ chút thể diện cho anh chứ hả!”

Thời Tiêu chẳng buồn đoái hoài, nhưng cuối cùng vẫn bị anh kéo vào trong. Nơi này dường như là một căn biệt thự, bên ngoài có lan can màu trắng và nhà kính trồng hoa rất cầu kì. Chẳng thế mà giữa mùa đông lạnh giá như thế này, trong nhà vẫn ngập tràn hoa tươi, nhìn kĩ dường như trên hoa vẫn còn đọng lại những hạt sương.

Căn biệt thự không lớn lắm, nhưng rất cầu kỳ, tinh tế. Trong phòng không có nhiều người, vẫn là mấy người ấy, chỉ thêm Cẩm Phong, Hồ Đình Đình và Hứa Minh Chương, còn cả vợ chưa cưới Mạc Vân Kha của Tả Hồng, ban này Diệp Trì đã giới thiệu với cô rồi.

Đây là lần đầu tiên Thời Tiêu gặp cô ta, chắc khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, toàn thân toát lên vẻ thanh cao và quý phái, rất hút hồn; chỉ một nụ cười thoáng qua của cô cũng khiến Thời Tiêu nghĩ đến bông hoa lan nở rộ trong thư phòng của Diệp tướng quân, rất có cốt cách. Nhưng nghĩ đến Tả Hồng, cô lại thấy bức, người gì mà có một cô vợ chưa cưới như thế này ở bên cạnh, thế mà còn đi tán tỉnh Quyên Từ. Mẹ kiếp, Thời Tiêu chỉ muốn chửi thật to!

Hứa Minh Chương! Thời Tiêu cố gắng coi như anh ta không tồn tại. Ăn cơm xong, cô ngoan ngoãn ngồi xuống một góc ghế sofa. Chẳng hiểu sau đó thế nào mà mấy người lại bày bàn chơi mạt chược, vừa đủ hai bàn, thế là lại càng chẳng có ai làm phiền sự yên tĩnh của Thời Tiêu nữa. Trong phòng rất ấm áp, nhưng mới ngủ được một lát, cô đã tỉnh rồi, tiếng mạt chược ồn ào quá, khiến cô ngủ không ngon.

Diệp Trì ném con bài ra, tranh thủ liếc sang cô, bảo: “Nếu em buồn ngủ thì lên đi ngủ đi. Phòng đầu tiên phía bên tay trái là của anh đấy!”

Thời Tiêu dụi dụi mắt, đứng dậy, phát hiện ra chỉ còn một bàn của họ thôi, bàn bên kia, Mạc Vân Kha và Phong Cẩm Phong đang ngồi xem một bộ phim kinh điển: “Kiêu hãnh và định kiến”, bộ phim mà trước đây cô và Quyên Từ từng say mê, xem đi xem lại không dưới mười lần. Đó là lần đầu tiên hai người đi đến sự thống nhất trong quan niệm thẩm mỹ về đàn ông, cả hai người cùng thích anh chàng Darcy trong phim. Thời Tiêu chỉ cảm thấy Darcy rất nho nhã và phong độ, hơn nữa tình yêu của anh rất nồng nhiệt và thuần khiết. Về sau cô hỏi Quyên Từ có nghĩ như vậy không, cô nàng liền nhìn cô như nhìn người ngoài hành tinh: “Tớ thích mấy thứ vô dụng ấy làm gì? Tớ thích nhất là anh ta có nhà, có xe, bố mẹ chết hết. Một người đàn ông như thế ai không yêu cho được?”

Thời Tiêu thất vọng triệt để. Đây chính là Quyên Từ, thực tế và thẳng thắn, do vậy lúc ấy cô chỉ nhắc nhở Quyên Từ một câu rồi cũng thôi. Thời Tiêu đứng dậy, sờ lên mặt mình, thấy hơi nóng, chắc tại trong phòng để nhiệt độ hơi cao, thế nên cô quyết định ra ngoài đi dạo một chút. Bên ngoài cánh cửa kính sát đất là nhà kính trồng hoa tuyệt đẹp.

Thời Tiêu mới đi được mấy bước, chưa ra đến cửa, Diệp Trì đã lên tiếng: “Mặc áo khoác vào rồi hãy ra ngoài, bên ngoài đang âm mười độ đấy. Về mà ốm thì chớ có mè nheo với anh nhé!”

Ba người kia nghe vậy liền cười ồ lên, ngay cả Mạc Vân Kha cũng bật cười, chỉ có Phong Cẩm Phong là không. Cô ta mở to mắt nhìn cô, ánh mắt lấp lánh, không biết đang nghĩ gì. Thời Tiêu cũng chẳng hơi đâu mà nghĩ ngợi, trong đầu cô đã đủ thứ rối rắm lắm rồi, nếu đã không từ bỏ được, vậy muốn làm gì thì cứ làm đi. Nhưng nghĩ tới điều này cô lại chợt nhớ đến chuyện của mình và Hứa Minh Chương.

Thời Tiêu mặc áo khoác rồi bước ra ngoài, Hồ Quân liền châm chọc Diệp Trì: “Tôi càng nhìn càng thấy cậu ngày một giống người trông trẻ đấy. Có đến mức phải thế không? Chỉ một Thời Tiêu bé nhỏ đã khiến cậu thành ra thế này rồi, cô ấy tốt như vậy sao tôi mãi không nhận ra nhỉ? Rốt cuộc cậu yêu cô ấy vì cái gì?”

Phong Cẩm Phong rõ ràng cũng nghe thấy câu này, liền rời mắt khỏi màn hình, ngoảnh đầu sang nhìn Diệp Trì. Anh bật cười, ném một quân bài trong tay ra, chậm rãi nói: “Cô ấy là vợ tôi, cả đời này tôi chỉ có một người vợ như thế, sao có thể không trân trọng chứ?”

Cẩm Phong cúi đầu ủ rũ, chẳng còn tâm trạng nào mà xem phim nữa, bản thân đã thảm bại rồi, trước khi Thời Tiêu xuất hiện, cô đã bại trận rồi, giờ cô càng không phải là đối thủ của cô ta. Mặc dù cô chẳng thích con bé ấy chút nào, nhưng một con nhóc như thế thật không ngờ lại có thể trói chặt trái tim một kẻ phong lưu như Diệp Trì.

Thời Tiêu vào nhà kính rồi mới phát hiện bên trong rất rộng, lại có rất nhiều hoa được chăm sóc cẩn thận. Đi qua một hàng rào dây leo xanh rì, cô chợt giật mình đứng khựng lại, đi vào cũng không được mà đi ra cũng không xong. Trên chiếc ghế màu trắng cạnh khóm hoa, Hứa Minh Chương và Hồ Đình Đình đang ngồi sát cạnh nhau, Hứa Minh Chương ngồi dựa lưng vào ghế, Hồ Đình Đình gần như ngã vào người anh, hai khuôn mặt ghé sát vào nhau,

không biết đang nói chuyện gì mà có vẻ rất thân mật.

Thời Tiêu do dự hồi lâu rồi nói một tiếng xin lỗi, sau đó quay người định ra ngoài. Nào ngờ Đình Đình đứng bật dậy, kéo cô lại: “Thời Tiêu, đừng đi, chẳng phải chị đến xem hoa ư? Chúng ta cùng đi, không sao đâu!”

Thời Tiêu bị Đình Đình kéo lại nên không tiện bỏ đi luôn, đành phải ngồi xuống đối diện hai người. Để giấu đi sự bối rối, cô ngoảnh đầu sang ngắm những cây hoa nhài đang nở rộ, hương thơm phảng phất bay qua, nhẹ nhàng man mác.

Chẳng trách mà hai người họ ngồi đây. Hoa nhài vốn là loài hoa mà Hứa Minh Chương rất yêu thích, còn nhớ anh ghét nhất là thơ của Liễu Vĩnh, ấy thế mà lại thích duy nhất bài “Hương thơm” của ông.

Lúc ấy cô đã đặc biệt chép lại bài thơ, dán lên bức tường trên đầu giường.

- Đình Đình, anh khát quá, em đi lấy cho anh cốc nước ra đây!

Hồ Đình Đình mấy hôm trước còn một mực không chịu lấy chồng, thế mà giờ nghe thấy Hứa Minh Chương nói vậy liền ngoan ngoãn chạy biến đi.

Anh luôn có sức hút như vậy đấy. Lúc hai người đã là một cặp mà ai ai cũng biết rồi, vẫn có không ít những lá thư tình gửi đến cho anh. Anh ghét nhất là mấy thứ này, lần nào cũng ném cho Thời Tiêu xử lý. Cô mang hết sang chỗ Quyên Từ, hai người vừa bóc thư đọc vừa cười ngặt nghẽo, lại còn phân loại xem thư nào theo phong cách nào nữa...

Nghĩ lại thấy cũng thật buồn cười. Cửa nhà kính đóng lại, Hứa Minh Chương liền nói giọng đầy ác ý: “Xem ra cô sống hạnh phúc nhỉ, nhưng trong con mắt cô không thấy xấu hổ sao? Hơn nữa còn hạnh phúc với người đàn ông đó, tôi sẽ ở đây chờ xem kết cục thể thảm của cô!”

Đó dường như là một lời nguyên đầy ác ý, khiến Thời Tiêu không khỏi kinh ngạc. Hóa ra sách vở đều là lừa gạt, các cặp tình nhân chia tay nhau rồi sẽ mãi mãi không thể là bạn bè. Hứa Minh Chương trong ký ức của cô dịu dàng là vậy, thế mà giờ đây anh lại có thể nói ra những lời nguyên rủa độc địa như thế.

Quyên Từ nói đúng, không thể nhịn được thì đừng nhịn. Thời Tiêu đứng bật dậy, nhìn Hứa Minh Chương hồi lâu, cứ như thể muốn nhìn xuyên thấu con người anh ta: “Hứa Minh Chương, anh là người đàn ông ngu xuẩn nhất mà tôi từng gặp! Giờ điều may mắn nhất đối với tôi chính là đã đá anh!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24

Hứa Minh Chương sắc mặt tím tái, ngồi dờ trên ghế, ngẩng đầu nhìn người phụ nữ trước mặt, thoáng cảm thấy thật xa lạ. Sự phẫn nộ của cô, những lời lẽ độc địa buột ra từ miệng cô giống như những nhát kiếm tàn nhẫn đâm thẳng vào tim anh, khiến anh đau buốt đến tận xương tủy, đau đến chết đi sống lại nhưng không biết nói thế nào, chỉ biết ngồi trơ ra nhìn cô.

Ánh nắng mùa đông chiếu qua nhà kính, phủ một lớp sáng màu vàng nhạt lên người

cô, khiến hình dáng cô nhòe đi, không thể nhìn rõ, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn thẳng vào anh chẳng chút e dè.

Hứa Minh Chương đột nhiên cảm thấy không thể hiểu nổi, có thể nói anh rất hiểu cô, ít nhất là Thời Tiêu của trước đây. Cô rất nhát gan, lúc đuối lý chẳng bao giờ dám hùng hồn như thế cả. Nhưng tính cô cũng khá nóng nảy, nếu bị chọc giận hoặc ảm ức quá, cô sẽ nổi đóa lên.

Ngoài chuyện chia tay ra, hai người chỉ i cọ có một lần duy nhất, chính là lần cô nổi đóa lên. Lần ấy Hứa Minh Chương đang học năm thứ tư, chuẩn bị tốt nghiệp nên rất bận rộn, chẳng còn thời gian dành cho bạn gái nữa. Thực ra cũng bởi vì muốn ở lại đại học A để học thạc sĩ nên anh đã đi khắp nơi tìm kiếm tài liệu, bận tới tận mắt mũi. Sau khi xong việc, anh và Lục Nghiêm định ra ngoài ăn mừng, liền gọi Thời Tiêu đi cùng, nào ngờ gọi điện thoại mãi mà không có ai bắt máy, bạn kí túc của Thời Tiêu cũng không biết cô đi đâu, nói là đi từ tối qua vẫn chưa thấy về.

Hứa Minh Chương lo sốt vó, ngoài chỗ anh ra, cô còn có thể đi đâu được? Lại không phải là kỳ nghỉ, đâu thể về nhà? Thế là anh bỏ luôn cả ăn, đi khắp nơi trong trường để tìm cô nhưng tìm bảy tám lượt mà không thấy bóng dáng cô đâu, đành phải ngồi ở cổng ký túc chờ cô về.

Hôm ấy là một ngày lạnh nhất của mùa đông, lúc Hứa Minh Chương tưởng rằng mình chuẩn bị chết cứng thì Thời Tiêu trở về. Anh nổi đóa lên, không thể kiềm chế được liền chụp lấy cô mà gào lên: “Thời Tiêu, em có tìm không hả? Không nghe điện thoại cũng không chịu gọi lại, rốt cuộc em muốn thế nào? Muốn thế nào hả?”. Đêm đó tình cờ đèn đường bị hỏng, khiến anh chẳng thể nhận ra vẻ bơ phờ trên gương mặt cô. Thời Tiêu lúc ấy yếu ớt nói: “Hứa Minh Chương, anh đừng có gây sự vô cớ nữa!”

Anh tức quá liền buột miệng nói: “Nếu đã như vậy thì tôi đi, cô tìm thằng nào không gây sự mà yêu!”. Lúc ấy anh tức phát điên lên, về nhà rồi mà càng

nghĩ càng tức, càng nghĩ càng điên, suốt ba ngày liền không gọi điện cho Thời Tiêu, cũng không đi tìm cô. Đến ngày thứ tư, anh thật sự không chịu nổi, tài liệu ôn thi thật sự cũng không thể xem nổi nữa, đi qua đi lại trong phòng, đáng về cực kỳ sốt ruột.

Lục Nghiêm thấy vậy liền thở dài: “Nếu đã không yên lòng thì mau đi tìm người ta đi!”

- Không đi!

Hứa Minh Chương cứng đầu nói.

Nhưng ngày thứ tư, thứ năm, thứ sáu, vẫn chẳng thấy bóng dáng Thời Tiêu đâu. Hứa Minh Chương đột nhiên phát hiện, con giận giữ trong lòng đã tan biến, chỉ còn lại nỗi nhớ. Anh nhớ cô, nhớ đến mức thất ruột gan. Cái sĩ diện của đàn ông nào có sánh được với nỗi nhớ nhưng này?

Hứa Minh Chương đành phải xuống nước đi tìm Thời Tiêu. Trên đường đi Quyên Tử mới biết hôm ấy Thời Tiêu đi tìm Quyên Tử, đúng lúc bạn cùng kí túc của Quyên Tử bị viêm loét dạ dày, vội vàng đưa cô ấy đi bệnh viện, chẳng may đánh rơi điện thoại. Cô bạn kia phải làm phẫu thuật ngay, nhà lại ở nơi khác nên bọn họ phải thay phiên nhau chăm sóc, cho đến tận tối hôm thứ hai, mẹ cô ấy mới đến bệnh viện, bọn họ mới được về.

Hứa Minh Chương nghe xong liền thờ người ra, làm sao anh biết được lại có những chuyện này, chỉ ước lúc đó có thể đánh chết mình ngay lập tức. Anh gọi điện mà cô không nghe, nhắn tin cũng chẳng thấy trả lời, chạy đến trước cổng ký túc của cô nhờ bạn cùng phòng chuyển lời cô cũng không buồn bận tâm.

Hứa Minh Chương đành phải đứng ngây ra ở bên ngoài cả ngày trời, cuối cùng, đúng lúc tưởng rằng mình sắp chết đói, chết công thì Thời Tiêu mới chịu xuất hiện. Từ đấy về sau anh mới hiểu, đừng thấy Thời Tiêu trông dễ bắt nạt, lúc cô cáu thật rồi thì nhẫn tâm chẳng ai bằng.

Chỉ có điều, lúc này cô dựa vào đâu mà hùng hồn phản bác lại anh? Là cô sai trước tiên, chẳng phải thế sao? Hay là bản thân anh đã hiểu lầm cô?

Hứa Minh Chương bỗng nhớ lại lời Lục Nghiêm: “Minh Chương, có lẽ có nhiều chuyện không đơn giản như vẻ bề ngoài của nó!”

Tâm trạng Hứa Minh Chương chợt dịu xuống: “Bốn năm trước...”

Vừa nói đến đây thì cánh cửa nhà kính mở ra, Hồ Đình Đình bê một khay nước vào, hoài nghi nhìn hai người:

- Sao sắc mặt khó coi thế? Không phải nhân lúc em ra ngoài để cãi nhau đấy chứ?

Thời Tiêu khẽ cúi đầu: “Làm gì có chuyện đấy, tôi và Hứa tiên bối không thân nhau lắm, làm gì có chuyện cãi cọ!”

Những đường gân xanh trên trán Hứa Minh Chương giật giật. Hồ Đình Đình bật cười, đưa cốc sữa trên khay cho cô: “Không phải em không cho chị uống cà phê mà là anh Diệp Tri không cho chị uống. Nếu chị có bất mãn thì cứ gặp anh ấy!”

Thời Tiêu đón lấy ly sữa, dòng sữa ấm áp đi vào cổ họng, xoa dịu trái tim nhức nhối của cô. Cô cảm ơn rồi khẽ gật đầu chào hai người, đi ra khỏi vườn hoa.

Hứa Minh Chương bê cốc cà phê nóng trong tay. Hơi ấm từ ly cà phê không thể sưởi ấm cho anh, anh vẫn cảm thấy cái lạnh tê tái tỏa ra từ trong tim.

Thời Tiêu đi vào trong phòng, con buồn ngủ lại ập đến. Cô ngáp một cái, rồi cái nữa. Diệp Tri lác đầu, bỏ bộ bài trong tay xuống, lại gần bế bổng cô lên gác.

Cả phòng im bật, Phong Cẩm Thành lén liếc nhìn Phong Cẩm Phong, cô nàng cũng đang đứng ngẩn người trước cầu thang, không biết là nghĩ gì, chỉ thấy ánh mắt thật u ám.

Tà Hồng thở dài: “Lần này Diệp Tri sa lầy thật rồi, tình yêu là gì chứ? Mẹ kiếp, thật khó hiểu!”

Câu nói này của anh ta lọt đến tai Mạc Vân Kha đang ngồi xem phim một mình. Cô khẽ cười, tình yêu ư? Với bọn họ, tình yêu là một điều khó khăn. Ánh mắt cô dừng lại ở đầu cầu thang, lòng thầm nhủ, Thời Tiêu thật hạnh phúc, tình yêu của Diệp Tri quá thuần khiết và rõ ràng.

Hết tết, Diệp Tri lại bắt đầu bận bịu, nói rằng có công trình lớn bắt đầu đi vào hoạt động. Thời Tiêu không hiểu những chuyện này, nói chung cứ dăm ba hôm anh lại đi công tác, một tháng thì phải đến nửa tháng đi công tác.

Nhưng cô lại thấy rất nhẹ nhõm, vẫn bình thản sống qua ngày. Dần dần cô bắt đầu có hứng thú với việc nấu nướng. Thực ra đây cũng chẳng phải việc khó khăn cho lắm, không được ngon nhưng cũng không đến nỗi chết vì ngộ độc, đây là lời nhận xét của Diệp Tri về món ăn do cô làm. Nhưng cho dù là vậy, những món ăn mà lần đầu tiên cô làm, anh vẫn ăn ngẫu nhiên như thế ba ngày rồi không được ăn, ăn sạch bách, chẳng để lại miếng nào. Nửa đêm anh liên tục trở dậy uống nước, ngày hôm sau cô giúp việc đến hỏi: “Sao muối lại ít đi nhiều thế này?”

Lúc này Thời Tiêu mới hay món ăn mình làm mặn chết đi được, chắc phải mặn gấp mấy lần dưa muối. Cô áy náy thỉnh giáo cô giúp việc, tự tay làm hai món rồi tự mình nếm trước, cảm thấy dù không được coi là món ngon nhưng ít nhất cũng vừa miệng hơn. Diệp Tri về nhà, ăn liền ba bát cơm. Tối hôm ấy, Diệp Tri vô cùng dịu dàng mặc dù Thời Tiêu cảm nhận rất rõ sự vui mừng đến phát điên trong tim anh. Tối hôm ấy, cô thậm chí còn cảm thấy, Diệp Tri thực sự yêu cô, rất rất yêu cô.

Thu dọn bàn ăn xong, Thời Tiêu mới phát hiện ra mình bắt đầu biết nhớ nhung Diệp Tri. Anh đã đi công tác ba ngày rồi, hôm qua gọi điện về báo, phải

hai ngày nữa anh mới về được, bảo cô ngày mai đi chơi với Quyên Từ cho đỡ buồn, hoặc đi chơi với Hồ Đình Đình cũng được, đừng nhốt mình ở trong phòng.

Hồ Đình Đình cô tránh còn không được, Quyên Từ gần đây lại bận rộn, chỉ có cô là nhàn rỗi, thế nên không nên đi quấy nhiễu người khác.

Trưởng phòng Châu đẩy cửa bước vào, thông báo: “Hôm nay cục trưởng Vương chúng ta mời đi ăn chơi, mọi người đi hết nhé. À phải rồi, có thể dẫn theo người nhà!”

Cả phòng hoan hô ầm ĩ, chị Diên cười hớn hở vỗ vai Thời Tiêu: “Thời Tiêu này, nghe nói chồng em đẹp trai hết sảy, bọn chị vẫn chưa kịp nhìn kỹ, lần này em phải gọi anh ý đến cho bọn chị biết mặt nhé!”

- Anh ấy đi công tác rồi ạ!”

Thời Tiêu nói về áy náy. Chị Trịnh ngồi bên cạnh bật cười: “Chị Diên, chị tưởng tổng giám đốc Diệp cũng như chúng ta đây à, trong tay người ta không biết bao nhiêu công ty lớn bé, là doanh nghiệp mạnh nhất cả nước, làm gì có thời gian ngồi chung với chúng ta?”

Thời Tiêu vội nói: “Hôm trước anh ấy có nói đợi vài hôm nữa sẽ mời cả phòng chúng ta đi ăn để cảm ơn các anh chị đã quan tâm đến em!”

Mắt chị Trịnh với chị Diên sáng trưng: “Được lắm, vậy chúng ta kiên nhẫn chờ đợi thôi!”

Thời Tiêu thường không tham dự những cuộc tụ tập kiểu này ở cơ quan, nhưng dù gì cũng đang đội trên đầu cái mũ “con dâu nhà họ Diệp”, nếu cứ không tỏ ra thân thiện với mọi người một chút, chẳng hiểu sau lưng mình họ sẽ nói gì nữa?

Đến nhà hàng Cẩm Giang mới biết, không chỉ có cục cái cách và phát triển của họ mà còn có mấy người ở cục công an và tòa án, đương nhiên Hứa Minh Chương và Lục Nghiêm cũng có mặt. Thời Tiêu không khỏi than trời, thăm nghĩ lý do để trốn về trước, nhưng trưởng phòng Châu đã nhìn thấy cô: “Nào nào Thời Tiêu, mau ngồi xuống đây, cô với cậu Hứa và cậu Lục chẳng phải từng học cùng trường sao? Càng có nhiều chuyện để nó

Thời Tiêu đành phải ngồi xuống giữa Hứa Minh Chương và Lục Nghiêm, cô như ngồi trên thảm đinh, chẳng khác gì chịu tội. Những phụ nữ làm trong cơ quan nhà nước đều là những “anh hùng” về rượu. Trong phòng hành chính của họ, chị Diên với chị Trịnh cũng uống rượu thành thần, uống hết một chai Nhị Oa Đầu mà vẫn tỉnh như sáo. Bởi vì không có sự chênh lệch về tư lượng giữa nam và nữ nên mọi người uống càng hăng.

Thời Tiêu cũng khó thoát. Mặc dù không đến mức bị chuốc rượu, nhưng cũng phải uống ít nhiều. Lúc Diệp Trì gọi điện đến, Thời Tiêu đã uống hai cốc rồi, thực ra không sao, nhưng anh vẫn nghe ra: “Lại uống rượu đúng không?”

Thời Tiêu im bất không nói gì, cô biết anh không cho cô uống rượu, nhưng trong hoàn cảnh này, cô mà uống nước ngọt e không thích hợp lắm. Diệp Trì nôi càu, mình mới đi công tác có vài ngày mà cô nhóc đã không chịu nghe lời. Đúng là Thời Tiêu uống được, nhưng không có mình ở bên cạnh, nhờ uống say rồi biết đâu lại kết hôn với một gã đàn ông khác thì sao? Nhưng nghe giọng của cô là biết ngay, rõ ràng cô lại đang hờn dỗi anh rồi.

Anh hít một hơi thật sâu rồi hỏi: “Em đang ở đâu?”

Lần này thì Thời Tiêu chịu mở miệng trả lời: “Ở Cẩm Giang, lát nữa ăn xong còn phải đi hát nữa!”

Diệp Trì bị vẻ hùng hồn của cô làm cho tức điên lên. Anh nghiêng rặng: “Tiêu Tiêu, có phải không có anh ở nhà nên hôm nay em như được xỏ lồng không hả?”

Cô đứng dưng đáp: “Dù gì cũng là đồng nghiệp, người ta đi chẳng lẽ mình lại không đi?”

Diệp Trì gật gù cười: “Đồng nghiệp của em giỏi thật đấy, bảo em đi là em đi, coi chừng sau này họ lừa bán em đấy!”

Thời Tiêu mặc kệ Diệp Trì, ấn nút kết thúc cuộc gọi rồi tắt máy, sau đó lễ lười hậm hực với cái điện thoại: “Đàn ông đàn ông gì mà chỉ biết quân thúc người khác, đi công tác rồi mà cũng muốn quản lý người ta!”. Thời Tiêu còn nhớ, hồi cô học cấp ba, đến bố mẹ cô cũng không quản lý cô nghiêm ngặt như thế.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Diệp Trì nghe thấy tiếng tút tút vọng từ đầu dây bên kia, sững người vì kinh ngạc, sau đó mới lắc đầu bật cười: cô nàng này bị mình chiều hóa hư, từ chỗ làm mình làm nấy chuyển sang ngang nhiên chống đối rồi.

Cũng may là anh đã thăm dò trước với lãnh đạo cục cải cách và phát triển của cô rồi, chắc họ sẽ không làm gì quá đáng. Vừa ngừng đầu lên đã thấy Cẩm Phong đang nhìn anh chằm chằm:

- Thời Tiêu à?

Cẩm Phong hỏi hột hột một câu, thấy anh gật đầu liền đứng dậy, lấy áo khoác ngoài vắt lên cánh tay: “Đi thôi!”

Cô luôn cố gắng che giấu tâm trạng của mình, đưa tay lên giả vờ xem đồng hồ: “Mới có chín giờ, sớm thế này đã về khách sạn thì chán chết, hay là đi uống một ly đi!”

Diệp Trì liếc nhìn cô, gặp Cẩm Phong ở thành phố ven biển này hoàn toàn là ngẫu nhiên.

Sau khi các quy định mới về ngành bất động sản được đưa ra, hầu hết các nhà đầu tư trong cả nước đều nhắm vào những khu vực ở vịnh đại hai và ba. Diệp Trì cũng vậy. Không thể nói các khu vực ở vịnh đại một không kiếm ra tiền, nhưng dưới hàng loạt các quy định như vậy, lợi nhuận cũng giảm đến mức thấp nhất, muốn duy trì được lợi nhuận chỉ còn cách mở rộng thị trường ra bên ngoài.

Sở dĩ Diệp Trì chọn thành phố ven biển này để tiến hành hạng mục tiếp theo, nói thực lòng, nguyên nhân chủ yếu là bởi vì Thời Tiêu. Thực ra Thời Tiêu chẳng có chút tế bào văn nghệ, lãng mạn nào, sở thích có lẽ là chơi điện tử, nếu ở cùng với cô nhóc An An, chắc cả hai có thể ngồi lì một chỗ chơi điện tử suốt cả ngày. Thế mà không biết cô nàng moi ở đâu ra một bài thơ của Hải Tử, đọc mấy câu: “Tôi có một căn nhà, Nằm sát bên bờ biển, Tuyệt đẹp!”. Lúc đọc câu thơ ấy, hai người đang ngồi ở phòng khách. Chẳng mấy khi có được ngày nghỉ, cô cầm điều khiển, ngồi xem một tiết mục trên truyền hình, anh mang laptop ra, ngồi cách cô không xa, xử lý một vài công việc, thời gian gần đây khá nhiều việc.

Diệp Trì vô cùng kinh ngạc, chẳng mấy khi cô lại yêu văn nghệ như thế. Ánh nắng mặt trời ấm áp ban trưa xuyên qua rèm cửa, phủ lên người cô những chùm ánh sáng dịu dàng, khiến toàn thân cô sáng lên, trong veo và lấp lánh

Cô mặc áo sơ mi của anh, tay áo xắn lên cao, vạt áo rất dài. Cô ngồi trên thảm, bên dưới mặc một chiếc quần lót hoa thấp thoáng dưới tà áo, mái tóc buông xõa, rất gợi cảm, còn sexy hơn bất kì người phụ nữ nào, sexy đến chết người.

Chỉ nhìn bộ dạng ấy thôi là biết ngay hai người vừa làm gì. Thông thường, chỉ cần hai người ở nhà, Diệp Trì tuyệt đối không tha cho cô. Vận động là nguồn gốc của sự sống, đương nhiên cô nàng mới đầu lúc nào chẳng chống cự một hồi. Nhưng đối với Diệp Trì, đây là khúc dạo đầu giữa hai vợ chồng với nhau.

Diệp Trì rất thích cô ăn mặc kiểu này, cảm giác từ đầu đến chân cô đều thuộc về anh, đây là người phụ nữ của anh, vợ của anh.

Còn về phía Thời Tiêu, kể từ hồi phát hiện ra mặc quần áo của Diệp Trì còn thoải mái hơn cả mặc quần áo thể thao, thế nên cô đã thay đổi sở thích, ở nhà toàn mặc như thế này. Bởi vì không biết áo sơ mi và quần lót của Diệp Trì làm bằng chất liệu gì mà mặc lên người lại thấy dễ chịu vô cùng, cô hoàn toàn không biết mình ăn mặc kiểu này lại vô cùng sexy trong mắt đàn ông.

Diệp Trì khẽ nhếch môi cười. Thời Tiêu lúc ấy đẹp đến mê hồn, anh cảm thấy cô lúc này còn đẹp hơn, mê hồn hơn cả khi hai cơ thể hòa quyện vào nhau.

Vì vậy lần đầu tiên nhìn thấy tập tài liệu về thành phố này, anh đã để mắt đến. Ở đây không chỉ có biển xanh biếc mà còn có nền văn hóa nhân loại phong phú. Câu slogan quảng cáo cho việc khai thác địa ốc ở đây là: “Tôi có một căn nhà, Nằm sát bên bờ biển, Tuyệt đẹp!”. Anh muốn tặng cho Thời Tiêu một nơi có địa hình tốt nhất, tầm nhìn tuyệt vời nhất. Có thể sang năm, hai người sẽ tổ chức kỷ niệm ngày cưới ở đây.

Có suy nghĩ này trong đầu, đột nhiên Diệp Trì lại phát hiện đây chính là động lực lớn, còn lớn hơn cả món lợi nhuận kékéch xù. Anh say mê như ma nhập, đích thân đến tận nơi này để xem xét môi trường, đưa ra những yêu cầu rất khắt khe của mình. Tất cả chỉ bởi một câu nói của Thời Tiêu, cùng với hình ảnh tuyệt mỹ của cô vào khoảnh khắc ấy.

Hôm qua, lúc động thổ, anh bỗng cảm thấy cảm động khó nói nên lời, có cảm giác như mình đang tận tay gieo một hạt giống, đang ân cần chăm sóc chờ ngày hạt giống này mầm, phát triển và ra hoa.

Nghĩ đến đây, anh chợt muốn về nhà ngay lập tức, liền ngoảnh đầu nói với Cẩm Phong: “Thời, giờ anh phải về nhà!”

Cẩm Phong không khỏi giật mình, tưởng mình nghe nhầm: “Anh bảo đi đâu cơ?”

Diệp Trì mỉm cười, lấy điện thoại ra, ấn phím rồi nói: “Chuẩn bị ngay cho tôi một chiếc xe, tôi phải về nhà!”

Cẩm Phong tròn tròn hai mắt nhìn Diệp Trì lái xe đi. Cô đứng ngây ra ở bên đường, mãi không thể định thần lại. Gió biển phả vào mặt cô, thoáng lạnh khiến cô rùng mình, nhưng làm sao có thể lạnh bằng cảm giác trong tim cô lúc này. Sự ghen tị bùng lên trong lòng Cẩm Phong. Tại sao Thời Tiêu lại mê mẩn đến thế, cô ta dựa vào đâu, cô ta có tư cách gì? Cô ta thậm chí chẳng yêu Diệp Trì, cô ta không xứng được Diệp Trì yêu như vậy, cô ta không xứng!

Cẩm Phong cảm thấy mình quá thê thảm, đường đường là một đại tiểu thư nhà họ Phong, thế mà lại đi yêu đơn phương Diệp Trì, thậm chí còn vất óc nghĩ đủ mọi lý do để được gặp anh, để có cơ hội tiếp cận anh, chỉ đáng tiếc là tất cả đều vô dụng, cô thậm chí còn chẳng nhận được một ánh mắt của anh.

Tại sao Thời Tiêu có thể làm được còn cô thì không? Cô không tin cuối cùng mình lại thua con ranh ấy. Cô vẫy xe, trở lại khách sạn lấy hành lý. Ở cái thành phố ven biển khi ho cò gáy này, không có Diệp Trì, cô chẳng muốn ở lại dù chỉ một giây.

Thời Tiêu uống hơi nhiều. Lúc ăn cơm đã uống rượu Mao Đài nặng, đến khi đi hát lại gọi mấy chai rượu Hoàng Gia, chị Diên với mấy người ham “của chùa” cứ bán mạng mà uống, nói rằng rượu này rượu kia đắt lắm. Chị ta uống một mình thì chẳng nói làm gì, còn nhất quyết kéo cả Thời Tiêu uống cùng. Uống bao nhiêu Thời Tiêu cũng chẳng nhớ rõ, về sau lại mở một chai vang, cuối cùng kết thúc bằng bia.

Nào đỏ, nào trắng, nào tây, nào ta... trộn lẫn với nhau. Thời Tiêu bắt đầu không chịu nổi. Nhưng lúc giải tán, cô vẫn có thể giữ được phong độ. Thực ra Thời Tiêu đúng là một kì nhân, lúc mới uống say thì ngoan lắm, cô bảo làm gì là làm nấy, vô cùng đáng yêu, những người không biết rõ còn không biết là cô say. Trưởng phòng Châu là một người trong số ấy. Nhìn thấy Thời Tiêu chỉ hơi đỏ mặt, hành động, lời nói vẫn rất bình thường, lại biết Hứa Minh Chương và cô là bạn cùng trường, đã quen biết nhau từ lâu nên yên tâm để Hứa Minh Chương đưa cô về nhà.

Ban này Hứa Minh Chương đã nhìn ra cô uống hơi nhiều. Thời Tiêu mà uống nhiều thường trở nên hay cười, đôi mắt cong lên, ánh mắt sáng lấp lánh, vô cùng hấp dẫn. Hôm đó anh cũng bị chính đôi mắt ấy hút hồn, như bị lún vào đầm lầy, đến tận ngày hôm nay vẫn chưa thoát ra được.

Xe xuống khỏi cầu vượt, Hứa Minh Chương liếc nhìn đồng hồ, đã hai giờ rưỡi rồi, kể từ lúc lên xe cho đến giờ, cô không nói một câu nào, không khi trong xe vô cùng ngột ngạt.

Anh mở cửa xe, làn gió đêm ulla vào. Cuối tháng hai, luồng gió hơi lạnh nhưng có thể thổi đi sự ngột ngạt trong xe. Hứa Minh Chương vẫn cảm thấy vô cùng bức bối và căng thẳng, anh không thể định nghĩa nổi cảm giác của mình lúc này. Anh vội tay rút một điếu thuốc, ngậm vào miệng, châm lửa rồi rít một hơi thật sâu: “Địa chỉ?”

Lúc này Thời Tiêu đã ngấm men rượu, cảm thấy đầu óc mơ mơ màng màng, trước mắt như mờ đi, nhắm mắt lại mới thấy dễ chịu một chút, hoàn toàn chẳng nghe thấy Hứa Minh Chương nói gì. Anh hỏi hai tiếng mà không thấy cô đáp lại liền ngoảnh đầu nhìn cô. Ánh đèn màu lấp lánh chiếu vào gương mặt nhỏ nhắn của cô, có vẻ gì đó rất xanh xao. Đôi lông mày nhíu chặt, đôi mắt khép lại, nhưng không phải là ngủ, đôi hàng mi dài và cong khê rung rinh, bên dưới cái mũi nhỏ nhắn là đôi môi đỏ mọng. Anh thậm chí còn nhớ như in hương vị, sự mềm mại và hương thơm của đôi môi ấy.

Hứa Minh Chương chợt thấy khát nước, chân đạp thắng, dừng lại bên đường, vội tay mở tủ lạnh trong xe, chộp lấy chai nước khoáng, vặn nắp và tu hết nửa chai.

Hành động này của anh khiến Thời Tiêu mở mắt nhìn anh, có vẻ gì đó rất mơ hồ. Cô nhìn anh hồi lâu rồi đột nhiên nhoen miệng cười: “Hứa Minh Chương, anh về thật rồi! Mẹ kiếp, anh còn về làm gì nữa? Sao anh không chết luôn ở bên nước ngoài, mãi mãi đừng quay lại nữa? Anh biết không, mãi mãi đừng về nữa!”

Trong lúc Hứa Minh Chương đang ngăn người ra thì Thời Tiêu đã đẩy cửa ra và bước xuống xe, lao đảo đi ra giữa đường. Anh giật nảy người, vội vàng xuống xe, ôm lấy cô, tránh được một chiếc xe lao vụt qua. Cửa kính xe từ từ hạ xuống, từ bên trong thò ra một cái đầu hỏi: “Mẹ kiếp, muốn chết à?”

Thời Tiêu giậm chân gào lên: ông muốn chết thì có! Tôi đang sống tốt thế này, còn lâu mới muốn chết nhé!”

Hứa Minh Chương đỡ khóc đỡ cười, vội vàng vừa ôm vừa kéo cô vào bên đường. Cô nôn khan hai tiếng rồi “ọe”, sau đó gục đầu vào gốc cây vệ đường mà nôn thốc nôn tháo.

Hai ngày nay không có Diệp Tri ở nhà, Thời Tiêu chẳng ăn uống gì mấy, ăn cũng chẳng thấy ngon, cứ cảm thấy khó chịu, lại không dám nói với anh. Con người anh ta cứ thích chuyện bé xé ra to, có chút bệnh vặt cũng làm toáng lên khiến ai cũng biết. Thời Tiêu rất ngại chuyện này.

Do đó, bụng rỗng mà uống rượu càng thêm khó chịu. Hứa Minh Chương đưa tay ra vỗ vỗ vào lưng cô, đưa cho cô chai nước bảo cô súc miệng, không khỏi cần nhắc: “Em uống lắm như vậy làm gì, em quên là sau khi uống rượu bộ dạng mình ra sao rồi à? Rượu là của người ta, dạ dày mới là của mình...”

Thời Tiêu chẳng chút nề nang, hất tay anh ta ra, ngồi bệt xuống bồn hoa ven đường, ngẩng đầu lên, nhìn Hứa Minh Chương: “Anh chó có ở đây mà già bộ, chẳng phải anh hận tôi thấu xương ư? Anh thanh cao, anh thanh cao mà đi bám lấy Hồ Đình Đình!”

Những đường gân trên trán Hứa Minh Chương giật giật, anh biết cô say rồi, không nên so đo với cô làm gì, nhưng lúc này cô còn lôi chuyện này ra để chửi anh khiến anh thực sự không thể nhẫn nhịn được. Anh gần như nghiến răng trêu trọc: “Em nói thế là có ý gì? Bốn năm trước em vì Tường Tiến mà đá anh, anh chấp nhận. Anh biết em và Tường Tiến chia tay nhau rồi, vội vã từ nước ngoài quay về đây. Còn em thì sao? Em đối xử với anh như thế nào? Anh đến chết vẫn yêu em, anh bám Hồ Đình Đình chẳng qua là để gặp được em. Mẹ kiếp, anh dè dặt quá phải không? Em hải lòng rồi chứ? Trong lòng em thoái mái rồi chứ, vui rồi chứ?”

Thời Tiêu sững người, một cơn gió lạnh thổi qua khiến cô chợt rùng mình. Nôn hết rượu trong bụng ra, cô cũng dần tỉnh táo hơn. Giữa hai người có quá nhiều trở ngại, bố mẹ của anh, giờ còn cả Diệp Tri. Đúng thế! Diệp Tri! Nghĩ đến Diệp Tri, Thời Tiêu hoàn toàn tỉnh táo. Cô đứng phắt dậy, khê nói: “Đi thôi!”

Cô tự mở cửa xe rồi ngồi vào trong. Hứa Minh Chương siết chặt nắm tay, đâm mạnh vào gốc cây đầy bất lực.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

Diệp Trì đầu có mồ hôi, trong khi mình nôn nóng trở về thì lại có một “tin sốc” như vậy đang chờ.

Vừa tắt máy, nhìn vào gương chiếu hậu thấy có một chiếc xe đang lái đến. Một chiếc xe hơi hạng sang lái đi trong đêm thực sự rất bắt mắt. Diệp Trì vốn chỉ liếc qua, nhưng vừa xuống xe, anh đã không khỏi nhủ mảy.

Chiếc xe ấy đỗ lại ở dưới cột đèn, mặc dù đèn không sáng lắm nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ. Người ngồi tr

n ghế lái phụ chính là vợ anh.

Lửa giận bùng lên trong đầu Diệp Trì, mặc dù Thời Tiêu nói ăn cơm xong còn đi hát, nhưng đi đến giờ này mới về thì thật quá đáng!

Thời Tiêu đẩy cửa bước xuống, Hứa Minh Chương cũng xuống theo, đứng dưới cột đèn nhìn theo cô, cũng chẳng đi vào ngay mà chậm rãi châm một điếu thuốc, đứng dựa lưng vào cột đèn và hút. Trong làn khói trắng mỏng, khuôn mặt anh thấp thoáng toát lên sự u uất.

Thời Tiêu đi được hai bước liền đứng lại trên bậc thang, nhưng không ngoảnh đầu lại, im lặng giây lát rồi nói: “Hứa Minh Chương, tạm biệt!”

Tay Hứa Minh Chương run lên, điếu thuốc kẹp trong những ngón tay rơi xuống đất. Tạm biệt, bốn năm trước, cô cũng từng nói như vậy, cũng lạnh lùng nói với anh: “Hứa Minh Chương, tạm biệt!”

Ở nước ngoài mấy năm liền, đêm nào anh cũng giật mình bừng tỉnh khỏi cơn mê, câu này dường như đã trở thành cơn ác mộng anh không thể xua tan được. Tạm biệt, tạm biệt, không bao giờ gặp lại nữa. Thà không gặp còn hơn, gặp rồi có thể thế nào chứ? Người đã có vợ, người đã có chồng. Bên cô đã có Diệp Trì, còn mình, cho dù không có Hồ Đình Đình cũng sẽ là người khác. Mà cho dù không có ai, cô cũng sẽ không ngoảnh đầu lại. Năm ấy cô đã cương quyết đến thế, giờ vẫn y như vậy.

Giữa hai người họ chẳng còn chút hi vọng nào, nhưng sao anh vẫn mãi lưu luyến, vẫn khao khát được ôm lấy cô, không thể nào buông tay? Anh lại rút một điếu thuốc ra, rít vài hơi rồi ném xuống đường, di chân dập tắt, cười chua xót rồi quay đầu lái xe bỏ đi.

Diệp Trì có ngốc thế nào cũng có thể hiểu ra, cái gã Hứa Minh Chương này với vợ không phải mối quan hệ bình thường. Anh không nhìn thấy vẻ mặt của Thời Tiêu, nhưng biểu cảm của anh chẳng hạn Hứa kia thì anh thấy hết. Đây là một người đàn ông đau khổ vì tình, ánh mắt anh ta nhìn vợ anh vô cùng lưu luyến, sâu sắc, hoặc có thể còn cả sự đau khổ, van lơn, hối tiếc...

Diệp Trì bắt đầu nghĩ đến Hứa Minh Chương. Trong ấn tượng của anh, lần đầu tiên nghe thấy cái tên này là bởi tên sếp khôn kiệp bắt cô đi tiếp khách. Giờ nghĩ lại, tối ấy anh đã ngồi máy bay về nhà ngay trong đêm, nhìn thấy Thời Tiêu có vẻ là lạ, cô nói bị cảm cúm, nhưng anh nhớ, anh thấy mắt cô sưng đỏ.

Anh hỏi nhưng cô chỉ nói rằng chơi điện tử nhiều quá, trước khi đi ngủ lại uống nhiều nước. Vì vậy mà suốt mấy hôm liền, Diệp Trì ngày nào cũng hạn chế thời gian chơi điện tử của cô, quy định chỉ được chơi trong hai tiếng, vì chuyện này mà Thời Tiêu còn làm mình làm nấy với anh mất mấy hôm.

Giờ nghĩ lại, thấy mình đúng là ngu xuẩn hết sức, chắc chắn là vì gặp lại tình cũ rồi. Chuyện ra sao Diệp Trì không rõ, chỉ biết chắc chắn không phải quan hệ bình thường.

Diệp Trì không muốn truy cứu chuyện quá khứ, nhưng nếu Hứa Minh Chương là bạn trai thời đại học của Thời Tiêu thật thì anh thực sự sẽ dễ bùng, nói thực lòng, anh ta là một người đàn ông xuất sắc, xét về gia thế, tướng mạo, khả năng... đều được xếp vào hạng xuất sắc trong giới bọn anh. Nếu không mẹ của Hồ Quân đã chẳng sốt sắng vun vào cho con gái của mình.

Điều khiến Diệp Trì dễ tâm nhất chính là tuổi tác, hai mươi sáu, hai mươi bảy tuổi, cô đang ở độ tuổi đẹp nhất của cuộc đời. Trước đây Diệp Trì không cảm thấy, nhưng sau đó khi ở cùng Thời Tiêu, anh thường nghi ngờ không biết cô có chê bai mình lớn tuổi quá không.

Mười tuổi, khoảng cách mười tuổi, theo như thời buổi hiện nay, cứ cách nhau ba tuổi đã là cách nhau cả một “thế hệ”. Như thế chẳng phải anh và Thời Tiêu cách nhau đến hẳn ba “thế hệ” có lẽ hay sao? Hơn nữa cô đứng bên cạnh Hứa Minh Chương, rõ ràng là xứng đôi hơn, ít nhất là về tuổi tác.

Hơn nữa anh cũng chẳng phải thẳng mủ, cho dù biết Thời Tiêu đã kết hôn, thẳng nhóc này vẫn yêu cô.

Diệp Trì lúc này mới hiểu ra, thảo nào hôm tết anh cứ thấy Hứa Minh Chương với Thời Tiêu có gì đó là lạ, hóa ra là can tình.

Diệp Trì đóng mạnh cửa xe, hùng hổ đi lên cầu thang, lúc ấn thang máy còn thầm nghĩ: “Giới lắm, thích chơi trò này chứ gì? Tình cũ không rủ cũng đến, ngó đứt tơ vương chứ gì? Đừng mơ! Để xem tôi trị cô ra sao! Muốn cảm sừng Diệp Trì này hả? Đừng mơ!”

Diệp Trì mở cửa, ném chìa khóa xe lên mặt tủ đựng giày, đá giày sang một bên, chẳng buồn đi dép vào mà đi thẳng chân trần lên nhà, mở cửa phòng ngủ ra. Trong phòng chẳng có ai. Diệp Trì tức điên lên, cởi áo khoác ngoài ném xuống đất, đi thẳng vào trong phòng tắm, giơ tay lên gõ rầm rầm vào cửa: “Thời Tiêu, mẹ kiếp, cô ra đây ngay! Ra ngay!”

Thời Tiêu giật nảy mình, vừa mới cởi quần áo, ngâm mình trong nước ấm, ai ngờ Diệp Trì quay về, chẳng phải anh ta bảo mai mới về hay sao? Mặc dù

trong lòng có hơi bất ngờ và vui mừng nhưng nhìn thấy bộ dạng của mình như thế này, cô lại bức bối nói: “Anh làm gì thế? Em đang tắm, đợi một lát!”

Rầm! Rầm! Rầm!

- Mở cửa ra, nghe thấy chưa! Thời Tiêu!

Thời Tiêu nổi cáu, đứng là dờ hơi, nửa đêm nửa hôm mò về lại còn làm loạn, đã vậy cô cứ ngâm mình trong bồn, mặt đắp mặt nạ, mặc xác Diệp Tri muốn làm gì thì làm

Diệp Tri đập cửa cả buổi mà chẳng thấy động tĩnh gì, lửa tức giận trong lòng đã bùng lên dữ dội, anh giờ chân đập cửa, đập mấy lần mà vẫn không mở được. Diệp Tri giờ mới hối hận vì đã làm cửa tốt quá. Anh lao xuống lầu, tìm bộ chìa khóa sơ cua rồi lao lên tầng, mở khóa phòng tắm rồi đập cửa xông vào.

Thời Tiêu giật nảy mình, giật phắt cái mặt nạ xuống, kinh ngạc nhìn anh. Diệp Tri mặc kệ, lửa giận đã bùng lên rồi. Anh túm lấy tóc cô.

- Á, đau quá!

Thời Tiêu la lên. Cô vừa kêu đau, Diệp Tri đã không khỏi mềm lòng, nới lỏng tóc cô ra, nhìn cô từ trên xuống dưới, ánh mắt này lửa khiến Thời Tiêu không khỏi sợ hãi. Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Diệp Tri như vậy, con phần nộ của anh hung dữ như muốn hủy hoại tất cả.

N sợ hãi trong mắt Thời Tiêu khiến Diệp Tri trong phút chốc khôi phục lại một chút lý trí. Anh cố dè lửa tức giận xuống, rít qua kẽ răng: “Cô với Hứa Minh Chương rốt cuộc là có quan hệ gì?”

Mặt Thời Tiêu trắng bệch ra trong tích tắc rồi bình thường lại ngay. Cô chẳng còn sợ hãi nữa mà bức bối nói: “Sao? Anh xông vào đây là vì muốn lật lại chuyện cũ với em đây hả?”

- Lật lại chuyện cũ ư?

Diệp Tri cười u ám: “Nói như vậy là cô thừa nhận rồi. Hắn là cái gì, là mối tình đầu của cô, là bạn trai của cô thời đại học, hai người đã làm những gì? Ôm ấp, hôn hít, sờ mó, hay là ...”

Diệp Tri cúi xuống sát mặt cô: “Hay là...? Thế nào? Nó có khỏe bằng tôi không?”

Thời Tiêu tức đến run rẩy, vung tay lên cao, chẳng buồn nghĩ mà thẳng tay giáng cho Diệp Tri một cái tát thật đanh: “Anh tưởng tôi cũng mặt dày, dè tiện, nhơ nhớp như anh chắc?”

Anh túm chặt lấy cánh tay cô vừa vung lên, siết rất mạnh, mạnh đến mức Thời Tiêu có cảm giác xương cốt của mình như vỡ vụn ra. Nhưng cô vẫn cố nhẫn nhịn, nhìn anh bằng ánh mắt băng bình. Mặc dù chuyện tình cảm của cô và Hứa Minh Chương đã đi qua rồi, nhưng đó là đoạn hồi ức đẹp nhất trong cuộc đời cô, đẹp đến mức cả đời này cô không thể nào quên. Đẹp đến mức cô không thể để bất cứ ai sỉ nhục nó. Diệp Tri có tư cách gì mà chất vấn cô những chuyện này?

Trước khi kết hôn, anh ta lăng nhăng đến mức nào, hầu như ai ai cũng biết. So với anh, bản thân cô có thể coi là thánh nhân. Hơn nữa cô nhớ rằng lần đầu tiên của mình đã trao cho anh ta. Thế mà anh ta còn nói như vậy, đúng là kẻ khôn kiếp.

Dám tát tai Diệp Tri, cô là người đầu tiên. Một đại thiếu gia lẫy lừng như anh mà lại để cho một con đàn bà sỉ nhục. Người phụ nữ nhất gan này lại dám vung tay tát anh, đã thế tát anh rồi còn hùng hồn nhục mạ anh như vậy. Con ghen tuông trong lòng Diệp Tri như một ngọn lửa bùng cháy dữ dội, lan rộng ra, hủy diệt toàn bộ lý trí của anh. Diệp Tri chẳng qua chỉ hơi dò và suy đoán, nhưng khoảnh khắc khi suy đoán này thành thật, anh mới phát hiện ra, mình thật sự khó mà chịu đựng nổi. Suy nghĩ duy nhất trong đầu anh là cô không yêu anh, không phải vì cái gì khác, mà là vì trong lòng cô đã có người khác, đến giờ cô vẫn chưa thể quên người

Cô yêu gã đàn ông ấy sâu sắc biết nhường nào, chân thành biết nhường nào, chỉ cần nhìn những giọt mồ hôi rịn ra trên trán vì đau đớn nhưng cô vẫn cắn chặt răng, đứng cảm nhìn thẳng vào mặt Diệp Tri là anh có thể cảm nhận được.

Thất bại đến quá nhanh, nhanh như một trận lở núi, bỗng chốc hàng tấn đất đá đổ ập xuống, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi có vài giây đã hủy hoại tất cả. Lần đầu tiên trong đời Diệp Tri cảm thấy đau đớn, đau tới mức gương mặt như biến dạng đi. Anh đau đớn thì kẻ “đầu sỏ” gây ra nỗi đau này là Thời Tiêu cũng đừng mong được thoải mái.

Diệp Tri bật cười ha hả, tiếng cười rất đáng sợ.

- Nhơ nhớp, dơ bẩn, cô có biết thế nào là nhơ nhớp, dơ bẩn không?

Nói rồi anh đột nhiên thả tay cô ra. Đối mặt với một Diệp Tri như thế này, Thời Tiêu bắt đầu sợ hãi. Diệp Tri lúc này rất không bình thường, bản năng tự vệ khiến cô vung ra khỏi tay anh ta, bất chấp mình đang ở trong trạng thái không mảnh vải che thân, lao như bay ra ngoài. Mới chạy được hai bước đã bị Diệp Tri kéo tóc lại chẳng chút thương hoa tiếc ngọc.

Anh ta xoay người đè cô vào bức tường phòng tắm, cảm giác lạnh buốt ngấm vào da thịt cô. Thời Tiêu khế rùng mình, ngẩng đầu nhìn vào mắt Diệp Tri. Ánh mắt anh ta tràn đầy sự tàn bạo, hung dữ, khiến cô vừa thấy xa lạ vừa thấy sợ hãi. Đây nào phải là người đàn ông yêu thương, chiều chuộng cô hàng ngày, anh ta chẳng khác gì một kẻ điên mất hết lý trí.

Thời Tiêu dồn sức toàn thân vùng vẫy, nhưng cơ thể cô đã bị Diệp Tri đè chặt vào tường, không thể cử động được, phần dưới của anh cứng lên, chạm vào Thời Tiêu, cô đột nhiên hiểu ra người đàn ông này muốn làm gì.

Ý nghĩ vừa lóe lên trong đầu, Diệp Tri đã nhấc một chân của cô lên. Cô đẩy anh ta ra, rút được hai tay ra, hoảng loạn vùng vẫy. Trong lúc hoảng loạn, cô đã cào lên cổ Diệp Tri, để lại những vết xước hằn trên cổ anh ta.

Thời Tiêu càng phản kháng Diệp Tri càng nổi cáu. Giời lắm, gặp lại tình cũ rồi nên không cho tôi động vào nữa chứ gì? Con giận bùng lên, anh một tay siết chặt cánh tay cô, rút thắt lưng ra, trói chặt hai tay cô lại, cời khóa quần, rồi uốn cời quần ra mà xông đến luôn, bất chấp sự chống cự, phản kháng của Thời Tiêu.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27

Lúc đầu Thời Tiêu còn phản kháng, sau chẳng còn sức lực nữa. Vốn dĩ đã mấy ngày rồi cô không ăn uống gì, tối lại uống rất nhiều rượu, đã nôn ọe một trận rồi, giờ lại chống cự dữ dội quá, bao nhiêu sức lực đã tiêu tan sạch. Hơn nữa Diệp Tri lại xuất thân con nhà binh, năm đó anh từng thi võ, giành giải quán quân toàn năng. Xét về thể lực hay kỹ năng thì cô đều không phải đối thủ của anh.

Trước đây Diệp Tri chiều chuộng cô, dỗ dành cô, cho dù là trong chuyện chăn gối. Cô mệt hay không đều là do anh phục vụ cô. Diệp Tri nhiều khi cũng nghĩ ngợi, tại sao mình lại

ngu xuẩn như vậy, từ bỏ biết bao người đàn bà tình nguyện hầu hạ mình, một mực mang bà cô này về đây để cung phụng. Ngay cả chuyện giường chiếu cũng không chịu chủ động. Thỉnh thoảng làm mạnh quá cô còn lăn ra ngất, để mặc anh một mình độc diễn, thế mà anh vẫn nâng niu trân trọng, làm xong việc còn ôm cô đi tắm, hầu hạ cô sấy tóc, cứ như thể kiếp trước mắc nợ cô không bằng. Nhưng Diệp Tri thích thế, trong lòng còn lấy đó làm hạnh phúc.

Nhưng giờ Diệp Tri đang nổi điên, anh phát hiện hóa ra trong lòng Thời Tiêu có người đàn ông khác. Nếu anh có thể chịu đựng nổi mới là chuyện lạ. Diệp Tri là ai chứ? Ngay từ thuở còn học mẫu giáo, chỉ vì thích một chiếc xe điều khiển từ xa, một đứa bé khác động vào, thế là Diệp Tri đã xông đến đánh chảy máu đầu đứa bé kia. Nếu không phải vì Diệp Tri là con nhà có quyền thế thì chắc chắn mọi chuyện đã chẳng lắng xuống dễ dàng như vậy. Mấy anh em chơi thân với nhau đều biết rõ, tất cả những thứ gì có dính tên của Diệp Tri thì chó có động vào, nếu động vào sẽ biết mặt nhau ngay. Huống hồ đây là vợ của anh, người vợ mà anh hết mực yêu chiều, nâng niu trong lòng bàn tay.

Chỉ vì một câu nói của cô, anh thậm chí đã cho xây dựng cả một công trình lớn ở một thành phố ven biển khi họ còn gáy. Thế mà cô đối xử với anh ra sao? Thân mật với người tình cũ, ngó đút tơ vẫn vương, thật đúng là khiến anh tức phát điên.

Diệp Tri càng nghĩ càng nổi cáu, càng cáu anh lại càng tàn nhẫn, thẳng tay hành hạ Thời Tiêu. Cô ra sức chống cự, nhưng có chết cũng không xin tha, chỉ cắn chặt môi, cắn mạnh đến mức môi bật máu, máu chảy cả ra ngoài cũng không rên lấy một tiếng.

Giời lắm! Diệp Tri hăm hực trong ng, để xem tôi có hành hạ cô đến chết không! Trong con mắt của Diệp Tri, Thời Tiêu càng như thế này, anh càng nổi cáu, cô càng cứng đầu, anh càng nghi ngờ trong lòng cô còn yêu gã họ Hứa kia.

Về sau thấy cô không phản kháng nữa, ít nhất thì cơ thể cũng không phản kháng, nhưng miệng vẫn ngậm chặt không chịu mở ra, để mặc cho anh muốn làm gì thì làm, Diệp Tri càng thêm bất mãn, siết chặt cầm cô, ác ý nói: “Nhờ nhuốc, dơ bẩn? cô có đáng để tôi phải nhờ nhuốc, dơ bẩn không? Im lìm như con chó chết, nhìn thấy cô như thế này muốn cứng cũng chẳng cứng được. Cô còn tưởng mình sạch sẽ lắm đấy, thanh cao lắm đấy, cô quên mất lúc cô nằm dưới tôi mà rên rĩ thế nào rồi sao? Hả? Sức lực của cô đâu rồi, mau mang ra dùng đi, ban nãy cô phản kháng dữ dội lắm cơ mà, kích động lắm cơ mà, sao giờ giống như xác chết thế...”

Diệp Tri hành hạ Thời Tiêu về thể xác còn chưa đủ, miệng còn nói ra những câu đầy ác ý như vậy. Nhưng điều đáng ngạc nhiên là đã đến nước này rồi mà cô vẫn chẳng rơi một giọt lệ, ban nãy cô còn khóc lóc, cô càng khóc Diệp Tri càng thấy phấn khích, những câu nói ra càng thêm quá quắt.

Thời Tiêu trở nên tê dại, chỉ mong anh ta sớm thỏa mãn để buông cô ra. Nhưng Diệp Tri lại không thỏa mãn, anh ta hôn lên môi cô, nếm thử vị tanh của máu trên môi cô, càng cảm thấy kích thích hơn. Không chịu hả miệng đứng không? Diệp Tri kéo mạnh cằm Thời Tiêu xuống, cuối cùng miệng của cô cũng phải mở ra. Thời Tiêu không ngậm được miệng lại, chỉ biết há hốc ra. Diệp Tri liếm sạch vết máu trên môi cô rồi đưa lưỡi vào trong, chẳng chút dè dặt hay do dự, đi thẳng vào trong cổ họng của cô, lúc ra lúc vào...

- Ọe...

Cầm bị kéo xuống nên chẳng còn có thể ngăn không cho Thời Tiêu nôn khan được nữa. Diệp Tri rút lưỡi ra, nhìn cô bằng ánh mắt sầm sì: “Sao? Buồn nôn ư? Cảm thấy ghê tởm tôi chứ gì? Mẹ kiếp, cô là vợ tôi đấy, cô ghê tởm tôi sao?”

Diệp Trì bỏ tay ra, cầm Thời Tiêu trở lại vị trí cũ, thân thể cũng giật lùi lại sau. Không có Diệp Trì giữ, cô đứng cũng chẳng vững, ngồi bệt xuống nền đất, hai chân bái hoải, còn chưa hết run rẩy, trên cơ thể trắng muốt, đầu đầu cũng thấy những vết bầm tím.

Rõ ràng là trong dạ dày chẳng có cái gì, thế mà vẫn không khỏi nôn khan. Nhìn thấy thế Diệp Trì càng nổi điên, anh khiến cô ghê tởm như vậy sao? Anh nâng cằm cô lên, hần học nói: “Mẹ kiếp, Thời Tiêu, cô là , cô biết chứ hả? Thỏa mãn chồng là nghĩa vụ của cô. Cô có ghê tởm cũng phải tiếp tục! Biết chơi bằng miệng không? Không biết hôm nay tôi dạy cô!”

Bên mép Thời Tiêu có một dòng chất lỏng màu trắng đục chảy ra. Lúc bò trên mặt đất nôn thốc nôn tháo, cô mới hay mình đã lấy một người đàn ông đáng sợ đến thế nào. Người đàn ông này lúc muốn chiều cô sẽ đưa cô lên tận mây xanh. Ngược lại, nếu không thuận theo ý anh ta, anh ta sẽ cho cô biết thế nào là địa ngục.

Nhìn Thời Tiêu liên tục nôn ọe, gần như nôn hết sạch những gì có trong dạ dày ra, Diệp Trì lại thấy xót xa. Dục vọng đã được giải tỏa, cơn ghen tuông cũng từ từ hạ nhiệt, nghĩ kĩ lại rõ ràng là tại cô cứng đầu cứng cổ, rõ ràng là sai trước, thế mà còn lên mặt với anh, bảo sao anh không nhẫn tâm?

Diệp Trì đưa tay ra vuốt lưng cho cô. Tay anh vừa chạm vào người, Thời Tiêu đã run lên, nhưng lại không dám né tránh, cô sợ, thật sự sợ hãi. Người đàn ông này không nên dây vào, nhưng cô vẫn không thể ngăn mình run lên.

Diệp Trì thở dài, bóp kem đánh răng vào bàn chải tự động rồi giúp cô đánh răng, mở vòi nước nóng vào trong bồn, đổ thêm chút tinh dầu oải hương, bế cô vào bồn tắm, kỳ cọ và mát xa cho cô, dịu dàng và ân cần hết mực.

Thời Tiêu ngửa đầu ngồi dựa vào người anh, đôi mắt nhắm nghiền, dường như đang ngủ, khuôn mặt trắng bệch gần như trong suốt, ngoan ngoãn nằm trong lòng anh, khiến cho ai nhìn cũng phải yêu thương.

Diệp Trì thật sự có hơi ân hận, một người vợ anh luôn nâng niu trong lòng bàn tay, thường ngày động một chút là làm mình làm mẩy với anh, Diệp Trì miệng thì nói tại anh chiều làm hư cô, nhưng trong lòng chỉ mong có thể chiều chuộng cô mãi như vậy. Hôm nay anh thật sự có hơi quá, chắc là cô hận anh lắm.

Nghĩ kĩ lại, cho dù cái gã Hứa Minh Chương đó có là mối tình đầu của cô đi chăng nữa thì đã làm sao, lần đầu tiên của cô cũng dành cho anh rồi, sau này, tương lai, cả đời này cô sẽ là của anh, cần gì phải so đo?

Nói trắng ra là anh vẫn để bụng chuyện cô vẫn còn yêu gã đàn ông kia.

Diệp Trì ôm cô ra ngoài, quần khăn tắm quanh người rồi đặt cô lên giường, lấy máy sấy ra sấy tóc cho cô. Sấy tóc xong rồi liền lên giường ôm cô vào lòng, vuốt ve mái tóc cô: “Tiêu Tiêu, em là người đàn bà của Diệp Trì này, là vợ của Diệp Trì, em biết chứ? Chuyện trước đây anh không so đo, hôm nay coi như chúng ta chấm dứt chuyện cũ, chỉ cần sau này em đừng gặp lại thằng đó nữa, chúng ta lại sống hạnh phúc như xưa, có được không?”

Thời Tiêu không lên tiếng, hai mắt nhắm nghiền, trong lòng xót xa. Trầm ngâm hồi lâu, anh liền cúi xuống bên tai cô, nhẹ nhàng hôn lên đó: “Đừng nói anh chưa cảnh cáo em, nếu em còn gặp thằng đó nữa, hậu quả em tự gánh chịu! Em có tin không, chỉ cần anh giờ tay lên là thằng ấy tiêu đời!”

Ngày hôm sau là thứ bảy, Thời Tiêu nằm lì trên giường suốt cả ngày. Diệp Trì chắc vì áy náy trong lòng nên ở suốt bên cô, bón cơm, bón canh cho cô ăn. Suốt ngày rảnh rang, tính khí hiền hòa khác hẳn với Diệp Trì ngày hôm qua.

Thời Tiêu thỉnh thoảng liếc anh, cảm thấy không thể nào tin nổi.

Cô không phải là loại phụ nữ vết thương đã liền miệng là quên ngay nỗi đau. Chuyện khủng khiếp đêm qua tính cho đến thời điểm hiện tại có lẽ là chuyện đáng sợ nhất trong đời cô, thậm chí còn khiến cô để bụng hơn cả chuyện bị mẹ Hứa Minh Chương si nhục năm ấy. Cả thể xác, sự tôn nghiêm của cô đều bị Diệp Trì giày xéo. Nếu đó là tình yêu của anh ta, vậy thì tình yêu ấy Thời Tiêu không thể chấp nhận. Cô sợ ngay cả tính mạng của mình cũng chẳng giữ được, cô vẫn còn muốn sống. Mặc dù cuộc đời cô chẳng có thành tựu gì lớn lao, nhưng cô vẫn muốn lăn lộn kiếm miếng ăn và chờ ngày kết thúc cuộc đời.

Trong cơn mắt của cô, Diệp Trì không khác gì một gã điên tâm trạng thất thường. Thời Tiêu nghĩ suốt một ngày, cảm thấy nên lật bài ngửa với anh ta, cho dù sợ đến đâu cũng phải nói.

Diệp Trì bê một bát canh gà đã hầm xong, đẩy cửa bước vào, đặt trên đầu giường, tay cầm thìa, múc một thìa rồi thổi nguội, đưa đến bên miệng Thời Tiêu. Lần này cô rất nể mặt, há miệng nuốt vào bụng. Anh thấy nhẹ nhõm trong lòng, cuối cùng thì cô cũng hết giận dỗi. Thực ra tối qua anh có hơi quá quắt một chút, nhưng đây chẳng qua cũng chỉ là chuyện chăn gối giữa vợ chồng với nhau. Diệp Trì nghĩ ngợi cả ngày trời, anh nghĩ Thời Tiêu giận anh có lẽ là bởi vì cuối cùng anh ép cô yêu bằng miệng. Nói thực, đàn ông đều thích kiểu yêu này, anh cũng chẳng phải là ngoại lệ. Trước đây anh cũng không ít lần “yêu” kiểu “băng lửa” như thế này. Cô nàng nhỉnh tuổi kia trông thì thuần khiết, ngây thơ đấy nhưng thực ra cô ta cũng thạo “ngón” này lắm. Mật rượu vang, miệng ngậm một cục đá, hầu hạ anh sướng đến rên rĩ, vì thế mà Diệp Trì đã đầu tư một khoản tiền lớn cho bộ phim truyền hình mà cô ta diễn. Chơi bồi được nửa năm thì Diệp Trì chán ngấy. Những phụ nữ theo anh sau đó có ai không chủ động hầu hạ anh đâu? Chỉ có vợ anh, thân thể là ngọc là ngà nên anh mới hầu hạ, hầu hạ tốt đến mức mỗi lần cô đều nắm lấy tóc của anh mà rên rĩ. Đến phiên anh thì sao? Được lắm, người ta chê anh dơ bẩn, thế là sau chuyện hôm qua, người ta liền giận anh.

Diệp Trì đâu có nghĩ, nếu đã có lần mở màn, vậy thì sau này sẽ còn nhiều dịp “vui đùa” kiểu này. Thời Tiêu chẳng có chút kỹ năng giường chiếu nào, nhưng cái miệng nhỏ xinh ấy thì, sao mà mê hồn thế, lúc ấy Diệp Trì có chết cũng thấy cam lòng.

Nếu không sao cuối cùng anh lại mềm lòng cơ chứ? Thỏa mãn rồi, người đàn ông này một khi đã thỏa mãn thì có thể bỏ qua những chuyện khác không tính toán, nói thế nào thì cô cũng là vợ của anh mà.

Thời Tiêu uống từng ngụm canh, cố gắng trấn áp sự cồn cào trong dạ dày. Cô nhìn thẳng vào mắt Diệp Trì, chậm rãi nhả ra từng chữ: “Diệp Trì, chúng ta ly hôn đi!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

- Bình tĩnh, phong độ? Chó má... Tôi nhẫn nhịn, mẹ kiếp, đã cầm sừng lên đầu tôi rồi, tôi có thể nhịn được không?

Diệp Trì chop lấy chai XO trên bàn, ngửa cổ tu hết nửa chai, rõ ràng là anh đã say. Ngồi bên cạnh là Tả Hồng, Hồ Quân, Phong Cẩm Thành. Tả Hồng và Phong Cẩm Thành còn đỡ, tối nay chẳng qua chỉ phải đi tiếp khách, nhưng cũng không quan trọng bằng anh em. Nhưng Hồ Quân tối nay khó khăn lắm mới câu được một em ở khoa diễn xuất. Con bé này vô cùng khó tán tỉnh, phải mất cả tuần, còn phải tặng hoa, lại đưa đón này nọ mới coi như đã câu được, tối nay vừa dẫn về chỗ ở, đã có

i quần áo ra rồi, tưởng là đến tay ngay rồi, thế mà Diệp Trì lại gọi điện đến, bảo anh lập tức đến ngay.

Diệp Trì là đại ca trong bốn người, điều này đã được định ra từ lúc cả lũ còn bé. Thực ra xét về tuổi tác thì đáng nhờ Phong Cẩm Thành phải làm đại ca. Nhưng lúc ấy trẻ con, ai cũng muốn làm thủ lĩnh, chẳng ai chịu phục ai, thế là bốn thằng đưa ý kiến dùng nắm đấm quyết định.

Hồ Quân giằng chai rượu trong tay Diệp Trì ra, gất: “Cậu gọi bọn tôi ra đây để nghe cậu ca c với uống rượu đây à? Diệp Trì, bản lĩnh của cậu đi đâu hết rồi? Cho dù cậu có uống rượu thì rượu cũng theo nước đi ra ngoài hết thôi. Cậu nói cho bọn tôi biết là ai, bọn tôi đi phế cái đó của nó, dám chơi khăm Diệp thiếu gia à, chán sống rồi chắc?”

Tả Hồng đẩy Hồ Quân ra: “Cậu biến ra đi, còn chưa đủ lằng nhằng à? Nếu như Diệp Trì có thể không đề bụng thì cậu ta có thể thảm như thế này không? Trước đây cái con mình tính tự cao tự đại kia lúc bị cậu ta đá chằng quỳ xuống cầu xin nhưng vô ích hay sao? Đây là bởi vì không yêu, nói trắng ra cô ta chỉ là một món hàng. Con nhóc Thời Tiêu này được thật đấy, khiến cho Diệp thiếu gia nhà chúng ta phải nâng như nâng trứng hứng như hứng hoa. Mà con bé đấy cũng lạ, Diệp Trì nhà chúng ta đi đâu chẳng có gái bám theo, thế mà cô ta lại muốn né tránh, đúng là chẳng hiểu ra làm sao!”

Diệp Trì cướp lấy chai rượu, ngửa cổ tu ừng ực rồi giờ tay ném cái chai về phía cái ti vi ở trên tường, choang một tiếng, cái ti vi vỡ tan. Diệp Trì đứng dậy, chỉ tay vào phía trước nói: “Thời Tiêu, mẹ kiếp, cô muốn ly hôn để thực hiện giấc mộng yêu đương của mình chứ gì? Cô dám cầm sừng tôi, tôi sẽ giết cô cho cô biết mặt! Đồ vô lương tâm, Thời Tiêu, tôi nâng niu cô, cô có biết không hả? Đồ nhẫn tâm...”

Vừa chửi rủa Diệp Trì vừa vớ tay lấy chai rượu trên bàn, phát hiện ra chỉ còn chai không, anh lao đảo đi ra quầy, gào lên với nhân viên phục vụ: “Mang rượu ra đây! Mau lên...”

Đúng lúc ấy có một gã choai choai từ trong nhà vệ sinh đi ra, chắc cũng là một kẻ coi trời bằng vung, đi đến chỉ thẳng vào mặt Diệp Trì: “Mẹ kiếp, mày la hét gì thế hả? Mày cầm tinh con lừa à mà mồm to thế?”

Diệp Trì đang con giận dữ thì lại có kẻ tự đến nạp mạng. Anh không nói nửa lời, chưa đợi gã choai choai kia nói hết câu liền giơ chân đạp thẳng vào bụng hắn, vết chân in rõ lên chiếc áo phông trắng của gã.

Gã choai choai đó sao có thể dễ yên:

- Mẹ kiếp!

Gã chửi đồng một câu rồi kéo cánh cửa một phòng rượu ra, ới một tiếng, còn mình thì quay lại, hung hăng lao lên. Từ trong phòng, bảy, tám gã đàn ông khác lao ra. Bọn Tả Hồng vừa thấy có chuyện liền xông đến, chửi to: “Mẹ kiếp, dám đấu với bọn t

Được lắm, lên đi! Diệp Trì đang không vui, chúng mày không tránh đi mà còn dám xông đến, không đánh chết chúng mày thật phí hoài! Tả Hồng, Hồ Quân, Phong Cẩm Thành đều là những kẻ giỏi đánh đấm, từ nhỏ đến lớn không biết đã đánh nhau bao nhiêu trận rồi, về sau lại trải qua sự đào tạo của quân đội, họ nghiêm nhiên trở thành những ông “thần” đánh đấm. Mấy gã choai choai kia nào phải đối thủ, chẳng mấy chốc bị bốn người đánh cho bỏ lê dưới đất.

Diệp Trì đạp lên người thằng choai choai ban nãy, lạnh lùng hỏi: “Mẹ kiếp, tao thích la hét đấy, mày làm gì được tao nào?”

Tả Hồng tháo hần cà vạt ra khỏi cổ, ném xuống đất, xoa xoa phần mặt vừa bị ăn một đấm, quét mắt về phía thằng đầu tiên xông lên, tiến đến túm lấy cổ áo hắn, lôi hắn đứng dậy, dòn vào chân tường, chỉ vào mặt mình mà hỏi: “Cái đấm này là mày đấm phải không?”

Gã đó bị đánh đau quá, sợ đến mất mặt, ngoan ngoãn gật đầu. Tả Hồng giơ tay lên, và liên tiếp mười bạt tai vào mặt hắn mới chịu buông ra. Mặt gã đó

lập tức sung lên như mặt Trư Bát Giới: gã khiếp vía chuồn thẳng.

Tà Hồng đến bên cạnh kéo Diệp Tri: “Đi thôi, chúng ta đi nơi khác uống tiếp!”

Bốn “ông lớn” vênh mặt đi ra khỏi quán bar. Dưới sàn, mấy tên choai choai bị đánh cho toi bời bắt đầu hồi tỉnh, thầm nghĩ mình bị đánh nên có thể báo công an. Một tên trong số đó vừa cầm điện thoại lên định gọi thì giám đốc quán bar đã vội vàng chạy đến ngăn lại.

Bọn Diệp Tri thường ít đến quán bar này, thỉnh thoảng mới cùng đồng nghiệp đến giải trí một chút. Diệp Tri cũng thỉnh thoảng đi cùng nhân viên đến đây một hai lần, nói chung là để “gần dân” nên phải làm bộ làm tịch chút thôi. Thời đại bây giờ ai chẳng ham lợi, ai chẳng lăm chuyen, do đó thân thể của mấy người đó ra sao, ông giám đốc này hiểu rất rõ. Hôm nay nhìn thấy Diệp Tri đến, lại còn gọi rượu, ông giám đốc còn mừng thầm trong lòng, tưởng có thần tài ghé thăm. Chẳng bao lâu sau lại thấy mấy người bạn của Diệp Tri cũng đến. Nào ai ngờ đám choai choai này lại to gan lớn mật, đi gây sự với mấy “ông lớn” ấy, đã vậy còn định báo cảnh sát, thật đúng là chán sống rồi!”

Giám đốc quán bar cũng là người hiền lành, liền kéo gã choai choai đến gần, thì thầm vài câu.

Gã kia giật nảy mình, vội vàng xua tay: “Thôi, coi như anh em ta gặp xúi quẩy! Đi thôi!”

Nói rồi cả bọn lếch thếch lòi nhau ra ngoài. Nhân viên phục vụ thấy vậy liền chạy đến nói: “Cả hai bàn này đều chưa thanh toán!”

Giám đốc liếc nhân viên, sau đó lại đánh mắt về phía phòng của nhóm Diệp Tri, cười ranh mãnh: “Tổn thất của cả hai phòng này cứ tính hết ra, tăng lên gấp đôi rồi ghi sổ cho Diệp thiếu gia!”

Nhân viên phục vụ nhú mày, vẻ do dự: “Đến lúc đối chiếu hóa đơn chẳng phải...”

Giám đốc vỗ vai cậu nhân viên: “Sao cậu không chịu động não thế, Diệp thiếu gia là ai? Chút tiền mọn này có là gì mà phải đối chiếu hóa đơn! Bảo cậu làm thì cứ làm, đừng lăm lòi! Có muốn làm việc ở đây nữa không hả?”

Lại nói đến bọn Diệp Tri, sau khi ra khỏi quán bar liền đi thẳng đến hội quán nước nóng ở phía đông thành phố, ngâm nước nóng và mát xa.

Bốn người nằm trong phòng riêng, trên lưng mỗi người là một cô gái đang giẫm lên. Hồ Quân liền tán tỉnh cô gái mát xa cho mình: “Này, em là người ở đâu thế?”

- Em người Tứ Xuyên ạ!

- Ừm! Em này, làm nghề của em đúng là hả hê, ai đến thì giẫm kẻ đó!

Phong Cẩm Thành và Tà Hồng đều không nhịn được cười, bốn cô gái cũng bật cười khanh khách. Tà Hồng thờ dài:

- Mẹ kiếp, già thật rồi! Xử lý mấy thằng chip hời ấy thôi mà đau mõi rã rồi!

Phong Cẩm Thành phì cười:

- Thôi được rồi, hôm qua cậu vẫn còn khua môi mua mếp với tôi, bảo một đêm chơi mấy em liền mà không thành vấn đề. Hóa ra chỉ toàn nói khoác phải không?

Mấy cô gái đằng sau đó bùng nặt. xua tay: “Các cô ra ngoài hết đi!”

Mấy cô gái đánh mắt ra hiệu cho nhau. Mấy vị khách này toàn là khách Vip của trung tâm, thế nên mấy cô đều nhanh nhẹn nghe theo lệnh.

Hồ Quân nhấp một ngụm nước, khoan khoái nói: “Diệp Tri, rốt cuộc có chuyện gì? Mới tuần trước còn thấy hai người thân mật lắm cơ mà, ngọt ngào đến mức khiến tôi nổi cả gai ốc. Sao tự nhiên giờ đòi ly hôn thế? Còn nữa, tôi thật chẳng tin cô nhóc Thời Tiêu ấy lại có gan ngoại tình, lại còn ngoại tình sau lưng cậu, như thế chẳng phải tự tìm đến cái chết sao?”

Tà Hồng ngẫm nghĩ, vẻ nghi hoặc: “Chẳng lẽ chính là gã tiền bối lần trước?”

Diệp Tri lắc đầu: “Quân à, cậu quen biết nhiều, cậu giúp tôi điều tra chuyện quá khứ của Thời Tiêu, đặc biệt là thời gian cô ấy học đại học. Còn nữa, tôi phải thông báo trước cho cậu hay, cái gã em rể tương lai của cậu chính là mối tình đầu của vợ tôi đấy. Hôn nữa hấn ta cũng không thật lòng với Đình Đình đâu. Đến tận giờ, trong lòng hấn vẫn nhớ đến Thời Tiêu, bảo Đình Đình mau mau chia tay hấn đi, sau này tôi sẽ trừng trị hấn, nếu dính đến Đình Đình tôi sẽ không tiện ra tay!”

Hồ Quân ngăn người: “Ý của cậu là kẻ cầm sừng cậu chính là Hứa Minh Chương? Nếu đã như vậy sao Thời Tiêu lại kết hôn với cậu?”

Diệp Tri hất đổ cốc trà trên bàn: “Mẹ kiếp, tôi không biết nên mới bảo cậu điều tra. Cô ta không nói với tôi một chữ, kín miệng lắm, cứ mờ miệng ra là đòi ly hôn. Tôi vì ghen tuông quá nên ra tay hơi mạnh có một lần mà cô ta đã ghi thù với tôi, sống chết gì cũng đòi ly hôn. Mẹ kiếp, đừng mơ! Vào cửa nhà họ Diệp rồi, cô ta vẫn còn muốn ra ư? Đừng nói là cửa, cho dù có là cửa sổ cũng đừng hòng!”

Chương 29

Nói thực lòng, khoảnh khắc nói ra yêu cầu ly hôn, trong lòng Thời Tiêu cũng vô cùng thấp thỏm. Theo như những gì cô biết về Diệp Trì, không biết chừng có khi lại xảy ra một vụ âm ỉ nữa. Nhưng lần này thì cô đoán sai rồi.

Lúc Thời Tiêu nói ra câu đó, bàn tay bê bát canh gà của Diệp Trì chỉ khẽ run lên, ánh mắt chợt sầm xuống, nhìn thẳng vào cô và hỏi: “Tại sao? Tại sao lại ly hôn? Bởi vì chuyện tôi qua hay là vì Hứa Minh Chương?”

Thời Tiêu cắn chặt môi nhìn anh, không chịu mở miệng. Diệp Trì liền đặt bát

canh lên đầu giường, đứng dậy, nhìn Thời Tiêu rất lâu, cho đến lúc ánh hoàng hôn chiếu qua cửa sổ vào trong phòng, khiến cả thân hình anh chìm trong sự âm đạm, anh mới rít qua kẽ răng hai từ: “Đừng hòng!”

Nói rồi quay phắt người đi, tiếng cửa sập mạnh khiến Thời Tiêu bưng tỉnh.

Nghịch duyên! Một người luôn tôn thờ chủ nghĩa duy vật như cô đột nhiên lại hiện ra hai từ này trong đầu.

Mặt trời đã khuất dạng, màn đêm buông xuống, trong phòng ngủ không bật đèn nhưng cũng không đến nỗi tối lắm, rèm cửa không kéo vào, trên bầu trời đêm bên ngoài cửa sổ, những vì sao đêm đang sáng lấp lánh.

Trong thành phố hiện đại này, ngắm sao là một việc hết sức xa xỉ, nhưng Thời Tiêu lại thích ngắm sao. Thứ hào quang lấp lánh ấy dường như là đôi mắt của những đứa trẻ tinh nghịch, cứ chớp chớp liên tục.

Ngày xưa sống ở trong những tòa nhà ngang[1], mùa đông thì lạnh, mùa hè thì nóng. Mùa đông còn đỡ, đắp thêm vài cái chăn bông, đốt lò sưởi lên là ấm ngay. Nhưng trời nóng thì khỏi nói rồi, chẳng có điều kiện lắp điều hòa, chỉ có một cái quạt nhỏ bật suốt ngày đêm, xua đi không khí ngột ngạt, nóng nực trong phòng. Nóng quá nằm trần trọc không sao ngủ được, người ngọm cứ ngứa râm ran.

Mỗi lần như vậy, bố lại bế cô, xách kẹp một cái chiếu cỏ, đi cầu thang sắt lên tầng thượng, tìm một chỗ sạch sẽ, rải chiếu để hai bố con cùng nằm ngủ. So với không khí ngột ngạt trong phòng, ở đây không gian thoáng đãng và mát mẻ hơn nhiều.

Ngày ấy Thời Tiêu thường nằm ngửa, cứ mở mắt ra là nhìn thấy những vì sao lấp lánh, nằm mơ thấy ánh sáng của những vì sao. Kể từ lúc ấy, Thời Tiêu đã có một cảm giác quyến luyến đặc biệt với các vì sao. Mỗi lần buồn bã hay u uất, cô thích tìm đến một nơi nào đó để ngắm sao. Về sau xe hơi ngày càng nhiều, đường phố ngày càng huyền ảo, việc ngắm sao ngày càng trở nên xa xỉ.

Hồi học đại học, có lần cô và Hứa Minh Chương từng nói đến chuyện này. Ngày hôm sau, anh không biết mượn được ở đâu một chiếc ô tô, chở cô ra ngoại ô, dừng lại dưới một ân núi, kéo cô trèo lên cao. Trèo được lưng chừng thì cô không trèo lên nữa. Thời Tiêu không thích vận động nên thể lực rất kém. Hứa Minh Chương lúc ấy còn cười nhạo cô cả buổi, cuối cùng phải công cô lên trên. Đó là một ngọn núi nhỏ không tên, lại không phải vào mùa du lịch, trời đang vào đầu đông, chẳng có bóng dáng một ai. Lúc họ lên đỉnh núi, trời đã tối om. Hứa Minh Chương mở khóa áo khoác ra, ôm chặt cô trong lòng mình, mặc dù vẫn hơi lạnh nhưng trái tim lại ở sát bên nhau, cực kì ấm áp.

Lúc ấy anh chỉ tay lên những vì sao trên trời và nói: “Tiêu Tiêu ơi, em nhìn những vì sao kia kìa, vừa đẹp vừa sáng! Sau này chúng ta kết hôn rồi sẽ không ở trong thành phố mà tìm một nơi non xanh nước biếc, có thể ngắm được nhiều sao, xây một căn nhà, cho dù là mùa đông hay mùa hè, anh đều ôm em ngắm sao thế này nhé!”

Lúc ấy thật là ngọt, thật là ngây thơ. Cô đến giờ vẫn còn nhớ nụ hôn lành lạnh của anh hôm đó, dịu dàng và vương vấn.

Lúc về hai người đều bị cảm cúm, tắc mũi, sổ mũi mất nửa tháng mới khỏi. Lúc ấy Lục Nghiêm còn nói: “Hai người thôi đi, khiếp quá đấy!”

Hứa Minh Chương lúc ấy còn ghé vào tai cô thì thầm: “Lục Nghiêm đang ghen tị đấy, ghen tị vì chúng ta đi ngắm sao mà không cho cậu ta đi làm kỳ đà!”

Tối hôm quyết định chia tay với Hứa Minh Chương, cô đã kéo Tường Tiến đến đó một lần. Bảo cô đi một mình cô thấy hơi sợ, không phải sợ không lên được, mà là sợ nhớ mình nhất thời nghĩ quẩn sẽ nhảy từ trên đó xuống.

Trong cuộc đời của cô không phải chỉ có mối tình yêu, còn cả tình thân, không chỉ có một mình Hứa Minh Chương, còn có cha mẹ, vì thế cô không thể làm như vậy. Lúc cô và Tường Tiến đến đó là mùa hè. Đêm ấy ông trời không thương tình, cho mây đen vùn vùn, ngồi suốt cả đêm mà chẳng nhìn thấy vì sao nào. Lúc ấy Thời Tiêu nghĩ, có lẽ ông trời cũng giống như cô, tâm trạng buồn chán quá nên không muốn kéo rèm ra để cô được ngắm nhìn những vì sao.

Sau đêm đó, Thời Tiêu gần như chẳng bao giờ chủ động đi ngắm sao nữa. Ai ngờ đêm nay vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy bầu trời đầy sao. Cô đứng bên cửa sổ, ngắm nhìn rất rất lâu, cho đến khi bình minh ló dạng, từng chùm ánh sáng xuyên qua lớp mây mù, cô mới ngồi dậy, mở tủ ra, lấy cái túi to của

mình, đưa mắt một lượt khắp phòng, không khỏi cười chua xót, mình đúng là tay trắng. Cô thu dọn mấy bộ quần áo mà mình đã mang đến rồi nhét vào trong túi, dưới đây tủ là chiếc notebook lâu lắm rồi không sử dụng, cô cũng xách theo. Ngoảnh đầu lại nhìn thấy chiếc iPhone 4 ở trên đầu giường, cô rút sim của mình ra, tìm mắt cả buổi mới tìm thấy cái điện thoại cũ của mình, nhét sim vào trong, mở máy lên và gọi: “Quyên Từ, là tớ đây, cậu có nhà không? Ừ, tớ đến nhà cậu bây giờ đây...”

Ngắt điện thoại, Thời Tiêu xách hành lý xuống nhà. Ra đến cửa, cô ngoảnh đầu lại nhìn một lượt, đặt chìa khóa ở tủ giày rồi quay người đóng sầm cửa lại.

Diệp Trì ngủ lại ở hội quán một đêm, sáng dậy vốn định về nhà xem Thời Tiêu thế nào, nhân tiện xem xem mình dịu dàng, ngon ngọt cỡ nào thêm một chút, biết đâu Thời Tiêu lại hết giận. Mẹ kiếp, nghĩ mà ức, mình chẳng khác gì lấy một bà cổ tổ về để hầu hạ, thế nhưng anh vẫn không thể từ bỏ cô. Giờ có bảo anh chết anh cũng không thể từ bỏ cô. Diệp Trì trầm nghĩ, cho dù có chết, xương cốt của anh cũng phải chôn cùng với cô. Vì vậy cô nghĩ quá đơn giản, ai bảo hồi đó cô dính vào Diệp Trì này.

Khó khăn lắm mới tụ tập được nên ba người kia liền lôi Diệp Trì ra ngoại ô đánh golf. Diệp Trì lại nghĩ, cho Thời Tiêu có thời gian bình tĩnh suy nghĩ có khi cô sẽ thay đổi quyết định.

Anh cảm thấy mặc dù Thời Tiêu không yêu anh, nhưng trong lòng vẫn có anh. Điểm này anh dám chắc.

Thời Tiêu thỉnh thoảng có làm mình làm mẩy với anh, nhưng cũng có lúc ngoan ngoãn, nằm bên dưới anh, dịu dàng và mềm mại như làn nước xuân, có thể chìm chết anh bất cứ lúc nào, đôi bàn tay nhỏ nhắn bầu chắt vào lưng anh như móng vuốt của một con mèo, cào trên lưng anh, miệng rên rĩ gọi tên anh: “Diệp Trì, Diệp Trì... Diệp Trì...”

Tiếng gọi ấy qua tai Diệp Trì còn trở nên dễ chịu hơn cả tiếng đàn, khiến anh càng nghĩ ra nhiều cách để gần cô, để đi vào bên trong cơ thể cô, cuốn lấy cô, cùng bay lên đỉnh cao của cảm xúc.

Những đêm ấy, Diệp Trì cảm thấy trong trái tim cô chỉ có anh, trong lòng cô chỉ biết đến anh.

Mà nói trắng ra, cho dù trong lòng Thời Tiêu không có anh cũng đừng mong rời xa anh. Làm gì có chuyện khiến cho anh động lòng thực sự rồi phải tay bỏ đi dễ dàng như vậy được!

Diệp Trì không gọi điện cho Thời Tiêu, để cho cô bình tâm lại, đợi cô nghĩ thông suốt, đợi cô nhớ đến những cái tốt của anh.

Nhưng anh đâu ngờ, người anh lấy là một con “sói trắng”. Thời Tiêu hoàn toàn không nghĩ đến những cái tốt của anh, trong đầu chỉ toàn là những chuyện khủng khiếp, sự sỉ nhục đêm hôm ấy, cô chẳng buồn lưu luyến một chút nào, chỉ mong có thể giải tán luôn với anh.

Quyên Từ ngáp dài chạy ra mở cửa cho Thời Tiêu, nhìn thấy bộ dạng này của cô, lập tức mặt mày trở nên căng thẳng. Chẳng nhẽ thời gian đã đảo ngược, kiểu ăn mặc này có nghĩa là... chẳng khác gì Thời Tiêu trước đây, đâu có giống như một Diệp phu nhân được yêu chiều. Thời Tiêu chẳng khác gì vừa bị “gương chiếu yếu” chiếu phải, trở lại nguyên hình như lúc trước. Hơn nữa còn có vẻ “tiểu tự”, Quyên Từ thực sự chưa từng nhìn thấy điều này trên người Thời Tiêu. Nói một cách chính xác, kể từ sau khi Hứa Minh Chương ra nước ngoài, cô chưa từng nhìn thấy, nhưng giờ Quyên Từ lại lần nữa nhìn thấy vẻ tiểu tự đó ở Thời Tiêu.

- Xảy ra chuyện gì rồi?

Quyên Từ giúp Thời Tiêu xách hành lý vào nhà.

Thời Tiêu cắn chặt môi: “Quyên Từ, tớ muốn ở tạm chỗ cậu một thời gian, tớ sắp ly hôn!”

- Ly hôn?

Quyên Từ ngăn người, hồi lâu mới bùng tỉnh.

“Sao thế? Diệp Trì nói ra hả? Anh ta có mới nói cũ, cặp với con khác rồi chứ gì?”

Thời Tiêu lắc đầu: “Là tớ đòi ly hôn, tớ không thể sống với anh ta được nữa. Quyên Từ, anh ta không phải là người, mà là ma quỷ! Cậu đừng hỏi, tớ mệt rồi, tớ phải ngủ một lát, toàn thân khó chịu quá, hai hôm nay không biết làm sao mà khó chịu kinh khủng!”

Nói xong cô đi thẳng vào phòng bên cạnh.

Quyên Từ ngây người hồi lâu, không hiểu rốt cuộc xảy ra chuyện gì, nhưng sắc mặt Thời Tiêu quả thực không được tốt, mặt trắng bệnh, cắt chẳng còn giọt máu.

Cô vò đầu bứt tai, định đợi Thời tiêu nghĩ ngơi dậy sẽ hỏi kỹ.

Quyên Từ về phòng ngủ một giấc thật đấy, đến trưa nhận được điện thoại liền ra ngoài, hơn năm giờ chiều mới về nhà, vừa ra khỏi thang máy, đến hành lang đã thấy Diệp Trì đứng ở ngoài cửa nhà cô, hùng hổ gõ cửa, bộ dạng như một con sư tử bị chọc tức, đang nhe nanh múa vuốt, chẳng còn chút phong độ hàng ngày.

Quyên Từ cũng thấy hơi sợ. Diệp Trì đập cửa kiểu này, Thời Tiêu ở trong phòng cho dù có là thần ngủ cũng chẳng thể ngủ nổi, nhưng nhất định không

chịu mở cửa, chắc chắn là có chuyện xảy ra rồi.

Quyên Từ lặng lẽ lùi lại sau mấy bước, ra chỗ cầu thang gọi điện cho Tả Hồng.

Mười phút sau, Tả Hồng đến, có cả thợ khóa đi cùng.

Diệp Trì vốn nghĩ cứ để cho Thời Tiêu có thời gian bình tĩnh suy nghĩ, về nhà hai người sẽ nói chuyện từ từ, cùng lắm anh xin lỗi cô, viết một cái thư đảm bảo chuyện này không bao giờ xảy ra nữa. Chẳng phải các bộ phim trong tivi cũng thế hay sao?

Nào ngờ bốn giờ chiều về đến nhà, cô đã thu dọn sạch trơn đồ đạc của mình, lại nhìn thấy chùm chìa khóa trên tủ giày, con giặc khó khăn lắm mới lẳng xuống của anh lại bùng lên.

Thời Tiêu đúng là quyết tâm chia tay anh rồi. Diệp Trì mở tủ ra, tất cả quần áo anh mua cho cô đều còn nguyên, thậm chí cả điện thoại, đồ trang sức, giày dép đều còn nguyên vẹn, cô không hề lấy của anh bất cứ thứ gì, rõ ràng đến đáng sợ.

Diệp Trì nổi đóa, cầm điện thoại ném thẳng xuống đất rồi lao ra ngoài.

Thời Tiêu có thể đi đâu Diệp Trì biết rất rõ. Muốn ra đi cũng phải hỏi xem anh có đồng ý không đã!

[1] Một kiểu kiến trúc của Trung Quốc >

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Thời Tiêu ghét nhất là gì? Ghét nhất là bị uy hiếp, đe dọa! Bốn năm trước, mẹ Hứa Minh Chương đã dùng chiêu này để ép buộc cô từ bỏ tình yêu của mình. Bốn năm sau, Diệp Trì cũng dùng chính thủ đoạn này để ép cô buộc phải theo anh ta về nhà.

Nhà? Trong tim Thời Tiêu, có lẽ lúc đầu cô chỉ coi mình là một khách ở nhờ, nhưng cũng từng có một thời gian cô thực sự coi đây là nhà của mình.

Nhà là cái gì? Còn nhớ trong một cuốn tiểu thuyết đã nói, nhà là nơi mọi người đối xử chân thành với nhau, nhà là một chuyến đi xa từ

lúc đầu xanh cho đến khi đầu bạc. Nhà là trạm dừng chân của cuộc đời, cũng là bến cảng tránh bão của chúng ta.

Diệp Trì từng mang lại hơi ấm cho cô, gần như đã ủ ấm trái tim lạnh giá bao nhiêu năm nay của cô. Nhưng giờ anh đang uy hiếp cô, dùng Quyên Từ để uy hiếp cô.

Nếu nói đến những người Thời Tiêu quan tâm nhất, ngoài bố mẹ cô thì chỉ có Quyên Từ. Qua đây cô cũng có nhận thức mới về sự bi ối của Diệp Trì, hoặc cũng có thể loại người như anh ta đã quen với việc đe dọa người khác, bởi vì đe dọa có hiệu quả, nắm trong tay quyền lực thao túng trời đất, có thể khiến cho những dân thường thấp cổ bé họng như cô phải tuân theo mệnh lệnh của anh ta.

Lúc Diệp Trì cúi xuống thì thầm đe dọa bên tai cô, Thời Tiêu chợt hiểu ra, cô muốn ly hôn nhưng cô không thể, chỉ cần Diệp Trì không đồng ý, cả đời này cô và anh ta vẫn bị buộc chặt lấy nhau.

Tri nhân tri diện bất tri tâm, Thời Tiêu giờ nghĩ lại mới thấy hồi đầu mình đã nghĩ quá đơn giản. Giờ nghĩ lại thấy chuyện chia tay trong hòa bình với Diệp Trì là điều hoang tưởng.

Thời Tiêu nhìn chăm chăm ra bên ngoài cửa kính, một buổi chiều hoàng hôn của mùa xuân, những chồi non đang nhú lên trên cành, không khí phảng phất chút ẩm ướt được nhuộm vàng bởi hoàng hôn.

Cô đã đoán sai, Diệp Trì đã quen với việc đe dọa, thậm chí còn thích đe dọa người khác. Bởi vì đe dọa khiến cho mọi chuyện đơn giản hơn nhiều. Cái gì là dễ tiện chứ? Trong từ điển của anh ta, chỉ cần có thể đạt được một cách nhanh chóng, chuyện dễ tiện đến đâu cũng chỉ là bình thường. Anh ta đã nắm được điểm yếu của cô. Anh thậm chí còn hiểu cô hơn chính bản thân cô, tính tình của cô quá lạnh lùng, anh đã nâng niu cô, chiều chuộng cô như vậy mà cô vẫn nói đi là đi. Mặc dù lạnh lùng nhưng cô vẫn rất trọng tình, chỉ cần người khác có bản lĩnh “cắm rễ” trong lòng cô, có thể cả đời này cô sẽ không bao giờ quên, trọng tình trọng nghĩa, giống như Quyên Từ, giống như gã Hứa Minh Chương kia.

Diệp Trì khẽ ngoảnh đầu nhìn sang cô: sắc mặt xanh xao, những cơn gió lạnh bên ngoài thổi vào mặt cô, làm bay những lọn tóc mai mềm mại, để lộ ra cái tai trắng ngần, giống như một miếng ngọc tinh xảo. Nơi đây chính là khu vực nhạy cảm của cô, anh biết rõ lắm chứ, lần nào anh cũng sờ sờ, liếm liếm, khiến cho cô không khỏi rạo rức, bị kích thích rồi cô sẽ ngoan ngoãn để mặc anh hành sự. Thời Tiêu lúc ấy khiến cho anh có thể lên tận trời hái sao xuống cho cô.

Nhưng đó chỉ là dục vọng, Diệp Trì thu ánh mắt lại, từ đáy mắt ánh lên vẻ âm thầm mà người khác khó phát giác ra, cuối cùng anh cũng hiểu ra, đó chẳng

qua chỉ là dục vọng, thứ mà trước đây anh háo hức theo đuổi, nhưng giờ đột nhiên anh lại cảm thấy tẻ nhạt, vô vị. Cái anh cần là tình yêu, anh muốn có tình yêu của Thời Tiêu, muốn trái tim trong lồng ngực của cô khắc tên anh, chỉ khắc tên anh. Cô phải yêu anh, cô buộc phải yêu anh.

Con người Diệp Tri không đạt được mục đích thì quyết không chịu thua, chuyện làm ăn cũng thế, mà chuyện tình yêu cũng vậy.

Chiếc xe đỗ vào bãi, tắt máy, Diệp Tri còn chưa rút chìa khóa ra thì Thời Tiêu đã đẩy cửa xe đi ra. Anh cũng mặc kệ, chỉ cần cô theo anh về nhà thì mọi chuyện đều dễ nói.

Đồ đạc của Thời Tiêu vẫn ở chỗ Quyên Từ. Cô đi lên cầu thang trước, lúc Diệp Tri rút chìa khóa thì cô đã lên cầu thang rồi. Anh ái ngại lắc đầu, lại làm mình làm mẩy đây mà!

Diệp Tri chẳng giận cũng chẳng sốt ruột, chỉ chậm rãi đi lên thang máy. Thang máy vừa mở đã nhìn thấy Thời Tiêu đứng ngoài cửa, cúi đầu, mái tóc dài xõa xuống, che mất khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, chẳng thể nhìn được vẻ mặt của cô. Cô dựa lưng vào tường, chân giẫm giẫm liên tục vào những ô gạch men dưới sàn, giống hệt như một đứa nhóc chơi chán rồi về đến nhà mới phát hiện ra quên mang chìa khóa, khiến cho người lớn tức không được mà bực chẳng xong.

Diệp Tri đi đến đứng trước mặt cô, không buồn mở cửa mà đưa hai tay nâng đầu cô lên. Anh phải dùng sức bởi cô đang cúi, một mực không chịu nghe theo lời anh. Bị Diệp Tri nâng mặt lên, Thời Tiêu không thể không nhìn thẳng vào mặt anh ta. Hai người đứng rất gần nhau, hơi thở của anh phả vào mặt cô. Thời Tiêu bắt lực nhắm chặt mắt lại, không thèm nhìn Diệp Tri. Anh khẽ cười, cúi xuống, nhẹ nhàng hôn vào đôi môi mà anh đang nhớ cồn cào.

Anh không nôn nóng, chỉ đặt lên môi Thời Tiêu một nụ hôn, rồi một nụ hôn nữa... giống như là chuồn chuồn đậu nước, nhẹ nhàng và dịu dàng.

Thời Tiêu không khỏi sờn gai ốc sợ hãi, đối với những hành động thân mật của Diệp Tri, cô bắt đầu có bản năng phản kháng. Đêm ấy đã để lại ký ức sâu đậm với cô, nhưng phản kháng sẽ mang lại điều gì? Thời Tiêu càng thêm sợ hãi. Cô nhắm chặt mắt lại để mặc cho anh hôn, hết cái này đến cái khác, cảm giác anh đã dừng lại, hồi lâu không có động tĩnh gì, Thời Tiêu thử mở mắt, vô tình bắt gặp ánh mắt của anh. Cô cứng đờ người như một tên tù binh bị bắt giữ.

Diệp Tri nhìn cô rất lâu, lâu đến mức cái đèn cảm ứng âm thanh trên trần nhà đã tắt rồi mà anh vẫn nhìn cô. Cùng với tiếng nói của anh vang lên, cái đèn liền bật sáng trở lại: “Tiêu Tiêu, em không thắng được anh đâu em biết không? Từ nhỏ đến lớn, chẳng có ai thắng được Diệp Tri này, giờ em mới hối hận không thấy quá muộn hay sao? Hồi đó em đã dây vào anh, đã lấy anh rồi, thế thì cả đời này em sẽ là của anh, của Diệp Tri này. Nói thế nào nhỉ, sống thì nằm chung giường, chết nằm chung một mộ. Vì vậy nếu có ý nghĩ khác, tốt nhất em nên từ bỏ cho sớm! Vô ích thôi!”

Diệp Tri thả cô ra, lấy chùm chìa khóa của cô trong túi quần ra, đặt vào tay cô.

- Giờ thì mở cửa đi, chúng ta về nhà thôi!

Nói thực lòng, Thời Tiêu thật sự muốn vứt chùm chìa khóa ấy vào mặt anh ta. Người đàn ông này thật vô liêm sỉ, bỉ ổi, độc đoán, hoàn toàn không biết tôn trọng người khác, ý muốn của người khác đều phải thực hiện theo ý anh ta.

Nhưng cô biết Diệp Tri là người nói được làm được. Cả đời này cô sẽ bị ràng buộc với anh ta, trừ phi anh ta chán trước, từ bỏ trước, muốn ly hôn với cô. Thời Tiêu đứng yên nhìn anh ta, ngọn lửa tức giận như đang nhảy nhót trong đôi mắt. Diệp Tri mỉm cười, ôm cô vào lòng, nắm chặt bàn tay cô, cắm chìa khóa vào ổ rồi mở cửa, kéo cô vào bên trong. Có hơi bừa bãi, bên cạnh tủ đựng giày có một chậu cây bị ném vỡ, cây bị bật cả rễ, đất rải ra khắp nhà.

Diệp Tri cúi xuống ôm cô vào nhà: “Lát nữa anh sẽ xử lý em!”

Thời Tiêu vùng vẫy vài cái bị Diệp Tri đánh vào mông. Anh cúi xuống thì thầm: “Em mà còn chống cự nữa là anh không nhịn được nữa đâu đấy!”

Thời Tiêu nhạy cảm nhận ra bộ phận nào đó ở bên dưới cơ thể anh ta đang cứng lên. Cô cắn chặt môi, cụp mi xuống, không thèm nhìn anh ta.

Người đàn ông này không bao giờ che giấu dục vọng của mình, hơn nữa chỉ cần anh ta muốn là nhất định phải có cho bằng được, Thời Tiêu hiểu rất rõ điều này, nhưng hiện giờ cô vẫn còn cảm thấy ám ảnh với chuyện này.

Diệp Tri cũng biết điều đó. Trên đường đi anh đã nghĩ, dù gì Thời Tiêu cũng không giống như những người đàn bà mà anh từng chung đụng, cô giống như là một bông hồng được lớn lên trong lồng kính, chưa từng trải qua sương gió, cho dù trước anh có một Hứa Minh Chương, nhưng lần đầu tiên của cô là dành cho anh, cô vẫn còn non nớt, anh có thể nhận ra được điều đó rất rõ ràng.

Tối hôm ấy anh thực sự quá tức giận, bị cơn ghen tuông gặm nhấm đến phát điên lên. Lúc ấy anh đã nghĩ, hóa ra cô không chỉ thuộc về mình, cái cơ thể ở bên dưới mình đã từng thuộc về một người đàn ông khác. Có thể họ đã hôn hít, sờ soạng, hoặc có thể...

Diệp Tri không phải kẻ ngốc, đã lâu như vậy mà cô vẫn chưa quên được một người đàn ông, vậy thì chắc chắn hai người đã từng rất thân mật. Không cần nghĩ cũng có thể đoán ra, mặc dù vẫn giữ được “cái mạng” mỏng manh kia, nhưng những chuyện thân mật khác, có lẽ hai người cũng chẳng thiếu, dù gì họ cũng đã yêu nhau.

Yêu nhau, đây là điều mà Diệp Tri cảm thấy khó chịu nhất. Cô đã từng yêu, có thể giờ trái tim vẫn còn yêu. Hứa Minh Chương thì càng khỏi phải nói rồi, chỉ cần thấy ánh mắt anh ta nhìn Thời Tiêu là có thể biết anh ta yêu cô biết nhường nào, lưu luyến cô biết bao nhiêu.

Thực ra Diệp Tri cũng rất sợ, nếu như hai người họ yêu nhau thế thì anh ngăn cản họ có nghĩa lý gì? Vì vậy anh phải điều tra, phải làm rõ chuyện quá khứ

của hai người, biết địch biết ta trăm trận trăm thắng. Diệp Tri tôn thờ câu nói này, hơn nữa anh ta cũng rất muốn biết nếu như Hứa Minh Chương đã không thể từ bỏ, vậy tại sao hồi ấy lại chia tay?

Trước mắt, quan trọng nhất vẫn là Thời Tiêu. Rõ ràng cuộc bạo hành đêm qua đã để lại “di chứng” cho cô. Nếu nói Diệp Tri có điều phải hối hận thì đây đúng là điều khiến anh hối hận nhất. Nếu như biết cô không thể gạt bỏ chuyện cũ, lúc ấy có chết vì tức anh cũng tuyệt đối không làm như vậy. Diệp Tri thờ dài, đặt Thời Tiêu lên giường, xoa xoa đầu cô: “Anh đi chuẩn bị nước tắm cho em, em tắm rửa trước, anh xuống nhà nấu cơm, vẫn còn canh gà, anh nấu cho em ít mì nhé!”

Thời Tiêu nhìn thấy Diệp Tri như thế này chợt thấy trong lòng khó chịu. Cô tự nhủ mình không thể mềm lòng. Cô ngoảnh đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, những căn nhà ở bên ngoài đều đã tắt đèn.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31

Hứa Minh Chương nghĩ ngợi suốt hai ngày hai đêm mà vẫn không hiểu nổi về phần uất hiện lên trong đôi mắt Thời Tiêu sau cơn say.

“Anh quay về làm gì? Đã bốn năm rồi còn về làm cái gì?”

Sự oán trách trong giọng nói rõ mồn một. Thời Tiêu chưa từng như vậy, chỉ cần những chuyện cô đuối lý, nhiều lắm cô chỉ biết cúi đầu im lặng, hoặc làm bộ đáng thương, nắm lấy cánh tay anh, lắc lắc liên tục, về biết lỗi. Nhưng nếu là chuyện cô có lý, cô sẽ cứng miệng hơn bất cứ ai, ngang bướng như một con lừa ưa nặng.

Giờ nghĩ lại chuyện bốn năm trước, đúng là có rất nhiều chuyện không sáng tỏ.

Bố mẹ luôn đặt kỳ vọng quá lớn vào anh, điều này Hứa Minh Chương biết rất rõ. Họ hy vọng anh sẽ ra nước ngoài, hy vọng anh sẽ mang vinh quang trở về vào làm ở cục công an rồi thuận lợi leo lên chức vụ cao.

Trước khi quen với Thời Tiêu, anh cũng cảm thấy chuyện này rất tốt, anh cũng từng nghĩ mình may mắn hơn nhiều người cùng lứa phải tự thân vận động. Dù gì ngoài khả năng tự thân ra, có gia cảnh tốt sẽ có càng nhiều cơ hội đến với mình, ít nhất có thể tránh phải đi đường vòng, tránh được nhiều cú sốc và thất bại.

Hứa Minh Chương không hề né tránh, anh lu biết rõ ưu thế của mình, hơn nữa anh cũng biết vận dụng cái ưu thế này một cách khéo léo. Nhưng rồi Thời Tiêu xuất hiện, cô giống như một đứa trẻ nghịch ngợm, lao vào cuộc đời anh một cách bất ngờ, không hề báo trước, làm đảo lộn tất cả kế hoạch của anh, nhưng cô đã dạy cho anh thế nào là niềm vui thật sự, khiến anh đột nhiên nhận ra, hóa ra trên đời còn có thứ đẹp hơn và đáng trân trọng hơn.

Tình yêu thật tuyệt diệu, về sau, lúc ở nước ngoài, Hứa Minh Chương đã nghĩ đi nghĩ lại không biết bao nhiêu lần, anh nguyện dùng tất cả thời gian của mình để đổi lấy thời gian hơn một năm hạnh phúc ấy, đổi lấy nụ cười của cô, để cô lại cuộn tròn trong vòng tay anh, đổi lấy cảm xúc ngọt ngào của nụ hôn đầu tiên.

Lần đầu tiên anh tự đặt kế hoạch cho cuộc đời mình, gạt sự kỳ vọng của bố mẹ sang một bên, chỉ nghĩ cho cuộc sống của hai người, tương lai của hai người. Hứa Minh Chương cũng hiểu tính bố mẹ mình, anh biết chuyện anh và Thời Tiêu ở bên nhau chắc chắn sẽ gây ra một cuộc “cách mạng gia đình”. Hứa Minh Chương thậm chí đã nghĩ kỹ, dù thế nào anh cũng sẽ không từ bỏ Thời Tiêu.

Anh mê muội rồi, lúc ấy anh đã nói với Lục Nghiêm như vậy. Lục Nghiêm bảo anh bị mê muội, yêu đến mê muội, nhưng anh cam tâm đắm chìm trong sự mê muội ấy, chỉ cần có thể ôm chặt lấy cô, có bảo anh đi đâu anh cũng dám, có khó khăn gì anh cũng chẳng ngại.

Anh thậm chí bắt đầu đi làm thuê ngay từ đầu năm tư, giống như hàng ngàn hàng vạn sinh viên khác, dựa vào sức lực và đôi bàn tay của mình để kiếm tiền, tiết kiệm tiền. Khả năng của anh không tồi, anh biết chơi cờ phiêu, đi từ nhỏ đến lớn, tích lũy từng chút một.

Thực ra với số tiền mà Hứa Minh Chương có được trong năm thứ tư đại học, anh đã có đủ sức mua một căn nhà. Trong lòng anh đã có mục tiêu và động lực, vì vậy anh cứ từ từ thực hiện kế hoạch của mình, đi bước nào chắc bước ấy.

Anh lên kế hoạch, đợi Thời Tiêu tốt nghiệp, hai người sẽ đi đăng ký kết hôn, mặc cho bố mẹ anh có đồng ý hay không, đời này anh chỉ có Thời Tiêu, bố mẹ anh chấp nhận thì tốt, không chấp nhận cũng mặc kệ.

Mặc dù đã lên kế hoạch rất hoàn hảo, nhưng Hứa Minh Chương cũng chưa một lần dẫn Thời Tiêu về nhà gặp bố mẹ. Trong lòng anh rất sợ hãi, anh sợ bố mẹ anh sẽ gây tổn thương cho cô. Khi bản thân anh còn chưa đủ sức bảo vệ cô, anh vẫn sợ, vẫn xót xa, vẫn không nở... Anh muốn Thời Tiêu của anh mãi mãi vô lo vô nghĩ, mãi mãi vui tươi sẽ không phải buồn phiền vì những chuyện này.

Hứa Minh Chương nghĩ đợi một thời gian nữa, rồi lại thêm một thời gian nữa, cứ kéo dài như thế cho đến khi hai người chia tay. Chia tay... giờ nghĩ lại mọi chuyện thật vô lý, có gì đó bất bình thường.

Lúc ấy vì thất vọng và bức tức anh đã quên mất điều cơ bản này. Không được, anh phải làm rõ mọi chuyện, anh không tin Thời Tiêu lại nông nổi và tồi tệ như vậy, anh không tin! Nghĩ vậy, Hứa Minh Chương liền đi tìm Tường Tiến. Anh biết hiện giờ anh ta đang làm giảng viên ở trường đại học C, anh từng nghe mấy người bạn cùng trường nói chuyện này. Không khó để tìm ra Tường Tiến, mặc dù hôm nay là chủ nhật, sinh viên được nghỉ nhưng chỉ cần hỏi một sinh viên qua đường là có thể biết rõ đường đi. Hứa Minh Chương chưa bao giờ xem thường sức quyến rũ của Tường Tiến. Lúc còn học ở đại học A, anh ta là người ai ai cũng biết, cũng vì thế bại dưới tay anh ta Hứa Minh Chương mới cảm thấy hợp lý. Thời Tiêu thay lòng đổi dạ, đối tượng là Tường Tiến, như vậy anh mới tin.

Tường Tiến ở trong khu chung cư dành cho giảng viên của trường, trong căn hộ hai phòng ngủ, sạch sẽ và thoáng mát. Anh ta chẳng hề tỏ ra ngạc nhiên trước sự xuất hiện của Hứa Minh Chương, thậm chí về mặt anh có chút gì đó như muốn nói, cậu đến hơi muộn đây.

Lúc Tường Tiến pha trà ở trong phòng bếp, anh khẽ liếc Hứa Minh Chương. Cùng là những “nhân vật nổi tiếng” trong đại học A, anh ta chẳng lạ gì cậu ta. Mặc dù lúc đã trở thành nghiên cứu sinh, anh vẫn thường nghe những thông tin về anh chàng họ Hứa này.

Anh ta khôi ngô, phong độ, khả năng vượt trội, gia đình quyền thế... gần như đều là những lời khen ngợi, hoặc cũng có thể coi là những lời ghen tị của mọi người. Về sau thông tin anh nghe nhiều nhất là chuyện tình cảm của Hứa Minh Chương, đó đúng là có thể sánh ngang với câu chuyện “Cô bé lọ lem”. Chuyện tình cảm của họ đồn khắp trong trường, có lẽ là bởi nó lãng mạn và không chân thực, cứ như chuyện cổ tích. Điều khác biệt là, chuyện cổ tích thường kết thúc có hậu, còn chuyện của họ thì kết thúc bằng bi kịch.

Thời đại bây giờ, nam nữ hợp tan, tan hợp thực ra chẳng phải chuyện gì to tát, nhưng hai người này thật kỳ lạ, chuyện đã qua bốn năm rồi, giờ mới nghĩ ra đến hỏi anh. Tường Tiến không khỏi thờ dãi... e là đã muộn qu

Lúc anh bê bộ dụng cụ pha trà bằng thủy tinh trong suốt ra, mặc dù Hứa Minh Chương chẳng còn tâm trạng nào mà thưởng thức nhưng anh cũng nhìn rất lâu. Thủy tinh trong suốt, chẳng chút tạp chất, có thể nhìn rõ mẫu nước to, xanh ngắt và những cánh trà đang từ từ duỗi ra ở trong cốc.

Bê cốc trà lên nhấp một ngụm, mùi vị không tồi. Hứa Minh Chương tấm tắc: “Quả nhiên là trà ngon!”

Tường Tiến mỉm cười, nụ cười rất nhạt: “Quả nhiên cậu vẫn thích uống trà. Cô nhóc Thời Tiêu ấy lần nào cũng chê cà phê của tôi, nói người Trung Quốc thì phải uống trà!”

Hứa Minh Chương sững người, đây là câu cửa miệng của anh.

Lúc ấy Thời Tiêu thích nhất là cô-ca, cho dù là mùa đông hay mùa hè, đưa cô một chai cô-ca lạnh là chớp mắt chỉ còn nửa chai, đã thế lại còn thả sức ăn kem lạnh. Hồi mới yêu nhau, Hứa Minh Chương cứ nhất nhất chiều theo ý cô, còn ra siêu thị mua cả thùng kem về chất đầy trong tủ lạnh nhà mình. Thế là ngày nào cô cũng đến tìm anh, không cần phải gọi điện hay nhắn tin, cứ hết giờ học là cô tự chạy đến chỗ anh, bê hộp kem ăn ngẫu nhiên. Anh và Lục Nghiêm chỉ biết đứng bên cạnh nhìn cô ăn. Đợi cô ăn đã đời rồi, ba người liền đi ăn cơm. Thời Tiêu thích ăn nhất là món mì ở quán mì dưới nhà anh, hơn nữa cô lại ăn rất cay, cho hẳn mấy thìa ớt vào bát khiến cho bát mì thịt bò đỏ những ớt mới bắt đầu xì xụp, ăn đến toát mồ hôi, vừa ăn vừa suốt xoa, đôi môi cũng đỏ mọng lên. Buổi tối, lúc Hứa Minh Chương ôm cô ngồi xem tivi, hôn lên môi cô mà vẫn cảm nhận được vị cay trên đó.

Về sau một tháng có đến mấy ngày cô ôm bụng kêu la, không đứng thẳng lưng được, phải nằm bò ra giường anh mà rên hừ hừ, trên trán lấm tấm mồ hôi, khiến anh phát hoảng, vội vàng đưa cô đi bệnh viện. Cô nhất quyết không đi. Lúc ấy Hứa Minh Chương làm sao cãi lại cô, đành phải lên mạng tìm hiểu mới hay vì ăn quá nhiều đồ lạnh và cay nên mới dễ bị như thế.

Kể từ đó, Hứa Minh Chương bắt đầu thực hiện chế độ ăn uống nghiêm ngặt cho cô. Những thứ quá cay không được ăn, những thứ quá lạnh cũng không được ăn nhiều, phải ăn đúng giờ, đúng bữa, vì chuyện này mà hai người cãi nhau không ít lần. Về sau anh dạy cô uống trà, cô cũng bắt đầu thích trà, từ từ bỏ qua món kem và cô-ca.

Hứa Minh Chương rút ra kết luận, muốn quản lý cô không nên dùng hình thức ép buộc, càng ép buộc cô càng phản kháng.

Tường Tiến đặt cốc trong tay xuống, nhìn Hứa Minh Chương đang ngẩn ngơ.

- Cậu đến tìm tôi là vì chuyện của Thời Tiêu đúng không? Vậy tôi nói cho cậu biết, cậu cũng nên biết từ sớm rồi, bốn năm trước...

Lúc Hứa Minh Chương từ chỗ Tường Tiến ra về, mắt anh đỏ hoe, trong lòng chỉ toàn phần uất và ân hận, còn cả sự xót xa, một nỗi đau xé gan xé ruột... Hóa ra đây mới là chân tướng sự việc, hóa ra chính vì chuyện này mà cô đã quyết tâm đòi chia tay anh.

Thời Tiêu vô lo vô nghĩ của anh lúc ấy đã phải chịu đựng những gì để nói ra lời chia tay với anh. Cô đã bị nhục mạ và đe dọa như thế nào? Mà sự nhục mạ và đe dọa ấy lại từ chính mẹ anh.

Hứa Minh Chương cảm thấy thế giới của mình sụp trong phút chốc, tình yêu của anh, cuộc đời anh, Thời Tiêu của anh... hủy hoại tất cả những thứ này chẳng phải ai khác mà chính là bố mẹ của anh. Thế mà anh đã căm hận cô suốt bốn năm ròng, thậm chí sau khi gặp lại còn dùng những lời lẽ cay nghiệt để sỉ nhục cô.

Khuôn mặt trắng bệch của cô lúc ấy thoáng hiện lên trong đầu anh. Hứa Minh Chương chỉ mong có thể cầm dao kết thúc đời mình, anh thật khốn nạn, thật ngu xuẩn...

Chẳng mấy khi cả hai vợ chồng cục phó Hứa đều ở nhà, Lý Lệ Hoa đặt điện thoại xuống, lẩm bẩm: “Sao điện thoại của Minh Chương không liên lạc được nhỉ? Mới sáng ra đã đi đâu thế không biết? Hôm nay chủ nhật cũng chẳng chịu về nhà, cũng chẳng đi hẹn hò với Đình Đình, không biết có phải lại ra ngoài với Lục Nghiêm không nữa?”

Nói rồi Lý Lệ Hoa liền gọi đến số của Lục Nghiêm, đúng lúc ấy nghe thấy chuông cửa vang lên. Ông Hứa liền bỏ tờ báo trên tay xuống, cười bảo: “Đấy, nó về rồi đấy thôi! Em đấy, cứ chưa chi đã cứ sồn sồn lên!”

Đến lúc Hứa Minh Chương bước vào nhà, vợ chồng ông Hứa mới phát hiện ra có gì đó không bình thường. Hứa Minh Chương sắc mặt trắng bệch, ánh mắt tràn đầy sự thù hận, phẫn nộ: “Bốn năm trước, có phải bố mẹ đã dùng công việc của bố mẹ Thời Tiêu để ép cô ấy phải chia tay con không?”

Mặt Lý Lệ Hoa chợt biến sắc, nhưng bà ta nhanh chóng lấy lại thần sắc, nhẹ nhàng nói: “Con hỏi những chuyện này làm gì, đã bốn năm qua rồi, Thời Tiêu chẳng phải đã lấy chồng rồi hay sao? Lại còn leo được vào nhà họ Diệp cơ đấy...”

- Có phải thế không?

Hứa Minh Chương gầm lên: “Có phải không? Con chỉ hỏi mẹ có phải như thế không? Có phải chính bố mẹ đã làm vậy không?”

Ông Hứa đứng dậy, mặt sầm sì: “Mày điên rồi à, như thế còn ra cái thể thống gì nữa không? Chỉ là một đứa con gái thôi, có cần thiết phải nổi đóa lên như thế không? Mày gầm lên như thế với bố mẹ mày, có còn chút phong độ, có chút văn hóa nào không hả?”

- Phong độ, văn hóa ư?

Nước mắt của Hứa Minh Chương trào ra, anh đau đớn nói “Bố mẹ có biết không, con yêu cô ấy, yêu thấu tận xương tủy, yêu đến mức cả đời này không thể không có cô ấy, yêu đến mức cho dù người ta đã lấy người khác rồi vẫn không thể từ bỏ. Mẹ à, cô ấy là mạng sống của con, không có cô ấy, con trai của mẹ không sống nổi!”

La hét xong, anh liền quay người lao ra ngoài.

Lệ Hoa sững người, lão đảo ngời bệt xuống ghế.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32

- Tôi phải giành lại cô ấy, giành lại cô ấy! Cô ấy vốn là của tôi, chẳng phải thế sao?

Hứa Minh Chương ngửa cổ tu cặn ly rượu, kiên định nói, ánh mắt sáng lấp lánh. Lục Nghiêm tưởng mình bị ảo giác, dường như trước mắt anh hiện giờ là Hứa Minh Chương của mấy năm trước. Lúc ấy anh cũng hùng hồn lên kế hoạch cuộc đời:

- Lục Nghiêm, tớ sắp tiết kiệm đủ tiền rồi. Đợi Tiêu Tiêu tốt nghiệp là bọn tớ sẽ kết hôn ngay, đến lúc ấy cậu sẽ được làm phu rể đấy!

Nói thực lòng, lúc ấy Lục Nghiêm cũng nghĩ họ sẽ kết hôn, hai người sẽ c mè mải mãi, một ngày, một tháng, một năm, một đời... dù gì cả hai đều yêu nhau thắm thiết. Nam nữ trẻ trung, lại yêu thương nhau thắm thiết, còn có gì quan trọng hơn thế nữa? Chỉ cần có tình yêu, hai người hoàn toàn có thể xây dựng một gia đình.

Nhưng bây giờ, mặc dù Lục Nghiêm rất kinh ngạc, nhưng anh cũng thấy buồn, cũng tiếc thay Minh Chương. Anh không ngờ bố mẹ Minh Chương lại dùng thủ đoạn bí ố như vậy để đe dọa Thời Tiêu. Thời Tiêu lúc ấy mới bao nhiêu tuổi? Mới chỉ là một cô bé học đại học năm thứ hai mà thôi, lúc ấy chắc cô đã tủi thân và buồn bã lắm, nhưng đều phải nuốt ngược vào trong lòng, có thể là nước mắt, mà cũng có thể là máu tươi.

Đây không phải là Thời Tiêu mà hai người từng biết. Thời Tiêu của quá khứ vô lo vô nghĩ, chân thành, không chút giả tạo. Lục Nghiêm từng suy nghĩ rất nhiều, tại sao Hứa Minh Chương lại yêu Thời Tiêu? Trong đời anh có biết bao nhiêu “hoa thơm cỏ lạ”, nhưng anh chưa từng từng bước trước bất cứ bông hoa đẹp nào, thế mà lại lao vào chuyện tình cảm với Thời Tiêu, lún sâu đến mức chẳng thể tự thoát ra.

Về sau Lục Nghiêm đã hiểu ra, bởi vì Thời Tiêu sống thật với hiện thực. Hiện giờ, trong cái thành phố phồn hoa này, cô trong sáng tựa như một dòng suối mát. Nhưng cho dù có có tốt đến đâu, tình yêu của cô có vĩ đại đến đâu, lí do chia tay lúc ấy có vớ vẩn đến đâu thì lúc này mọi thứ đã quá muộn rồi. Cô là gái đã có chồng, hơn nữa người chồng ấy lại là Diệp Trì..

Nghĩ đến đây, Lục Nghiêm liền dè chặt tay Minh Chương xuống, lo lắng nói: “Tôi hiểu cậu, nhưng không tán thành cách nghĩ của cậu. Cho dù bốn năm trước có là vì lí do gì, ai đúng ai sai thì hai người cũng chia tay rồi. Mặt khác, Thời Tiêu bị bố mẹ cậu làm tổn thương, giờ bảo cô ấy sao lại chấp nhận cậu được. Mà cho dù cô ấy có chấp nhận cậu, thế bố mẹ cậu thì sao? Chẳng lẽ cậu định từ bỏ gia đình, bố mẹ hay sao? Minh Chương, đừng có ngốc

nghech nữa, chuyện này là không thể! Hơn nữa lại còn có Diệp Trì, anh ta là chồng của Thời Tiêu, người chồng danh chính ngôn thuận. Nếu như anh ta chỉ là một gã đàn ông tầm thường thì chẳng nói làm gì, cùng lắm chúng ta cướp đoạt lại là xong. Nhưng Diệp Trì thì khác, không phải tôi dọa cậu chứ, nếu anh ta không chịu buông tay, cho dù cậu có muốn cướp cũng chẳng phải đối thủ của anh ta đâu, có khi còn mang lại tai họa cho Thời Tiêu nữa ấy!”

Lục Nghiêm dừng lại một chút rồi nghiêm túc nhìn thẳng vào mắt Minh Chương: “Vi vậy hãy bỏ cuộc đi! Đã có duyên mà không có phận thì hãy bỏ đi!”

Hứa Minh Chương rút ra một tờ báo ném lên bàn, nhắm mắt lại, đau đớn nói: “Nếu cô ấy hạnh phúc, có lẽ tôi sẽ cam lòng từ bỏ, tránh xa khỏi cuộc sống của cô ấy. Nhưng Diệp Trì không thể mang lại hạnh phúc cho cô ấy, Diệp Trì là loại người nào, chúng ta đều biết rõ. Anh ta không yêu Thời Tiêu, mà tôi cũng nhận ra Thời Tiêu không yêu anh ta, cuộc hôn nhân của họ dựa trên nền tảng gì tôi không biết nhưng tôi tin, tuyệt đối không phải vì tình yêu.

Lục Nghiêm cúi đầu xem lướt qua, là một tờ báo nhỏ về kinh tế, chuyên đăng các bài báo lá cải, trên trang đầu có đăng một bức ảnh, mặc dù là chụp lén nhưng rất rõ ràng. Diệp Trì nghiêng người bên quầy bar, mỉm cười ghé vào tai người phụ nữ ngồi bên cạnh, không khí trong quán càng khiến cho cảnh tượng ấy thêm tình tứ.

Người phụ nữ rất đẹp, nói thực lòng thì đẹp hơn hẳn Thời Tiêu. Mặc dù nói Thời Tiêu cũng không kém nhưng so với cô gái này thì Thời Tiêu chỉ giống như một cô học sinh còn cô gái này giống như một phụ nữ đẹp quyền rũ.

Trên bức ảnh là cái tát đập vào mắt: “Diệp thiếu gia cặp kè với người đẹp ở biển”, cả sự nghiệp và tình cảm đều không bỏ lỡ, bên dưới có bức ảnh giới thiệu về cô gái ở đó, là Phong Cẩm Phong. Lục Nghiêm và Hứa Minh Chương chẳng còn xa lạ gì với cô gái này, là thiên kim tiểu thư nhà họ Phong, nghe nói còn là thanh mai trúc mã với bọn Diệp Trì. Xét về gia thế dung mạo hay bất cứ phương diện nào đều hơn Thời Tiêu nhiều.

Lục Nghiêm trầm ngâm hồi lâu: “Cho dù là thật cũng chẳng có nghĩa lý gì, dù sao đám đàn ông trong thế giới của ta, có ai không chơi bời qua đường đâu!”

Hứa Minh Chương đứng bật dậy: “Chơi bời qua đường á? Cả tôi với cậu đều biết rằng Phong Cẩm Phong không phải loại con gái chơi bời qua đường. Cô ta yêu Diệp Trì, tôi có thể nhìn ra điều đó. Có lẽ như vậy bọn tôi đều sẽ đạt được mục đích!”

Lục Nghiêm cảm thấy hơi sốc: Cậu định làm cái gì?”

Hứa Minh Chương cười nhạt, vẻ mặt chua xót: “Tôi có thể làm gì chứ? Yên tâm, tôi chỉ muốn đòi lại Thời Tiêu của tôi mà thôi, những chuyện khác chẳng liên quan gì đến tôi hết!”

Thứ hai, Thời Tiêu không đi làm. Thời Tiêu vốn muốn đi, cũng là lấy cớ tránh Diệp Trì, nhưng Diệp Trì không chịu, tự ý gọi điện xin nghỉ giúp cô, đã vậy chẳng xin nghỉ một ngày mà xin nghỉ hẳn một tuần.

Thời Tiêu không muốn nói chuyện với anh ta, nhưng cơm anh ta nấu vẫn cứ phải ăn, nếu không ăn anh ta cũng sẽ nghĩ đủ cách ép cô ăn, như thế thật chán chết!

Thời Tiêu vẫn cảm thấy không mấy dễ chịu nhưng dạ dày đã ổn hơn nhiều. Cô nằm ườn trên ghế sofa, đắp một cái chăn mỏng trên người, mắt đờ đẫn nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tiếng tivi ồn ào dường như chẳng ảnh hưởng gì đến cô. Cô thất thần nhìn nhưng không biết đang nhìn cái gì, nghĩ cái gì? Diệp Trì nhìn theo ánh mắt của cô, hôm nay thời tiết thực sự rất đẹp, trên bầu trời cao trong xanh được tô điểm mấy đám mây trắng bông lững lờ trôi. Từ góc nhìn của Diệp Trì còn có thể nhìn thấy dòng xe cộ tấp nập ở bên dưới.

Tiếng chuông điện thoại đột ngột vang lên, Diệp Trì định thần lại, hướng ánh mắt vào Thời Tiêu. Điện thoại đổ chuông mấy tiếng, Thời Tiêu mới chậm rãi cúi đầu nhìn, sau đó hơi ngần ra, nhưng không nghe, chỉ dán chặt mắt vào màn hình.

Diệp Trì nhú mày, đứng dậy lại gần, cầm điện thoại lên lướt qua, ánh mắt chột sa sầm, ngồi xuống bên cạnh Thời Tiêu, nhìn cô dường như đang dò xét, lại có chút như đang suy đoán: “Hứa Minh Chương, có nghe không?”

Thời Tiêu chột thấy hốt hoảng, dù gì kí ức lần trước vẫn còn quá rõ rệt. Đó mới chỉ là anh ta suy đoán rằng cô với Hứa Minh Chương là người tình cũ, lần này... Trong mắt Thời Tiêu thấy rõ sự sợ hãi khiến Diệp Trì lại lần nữa vô cùng hối hận thấy mình đúng là điên rồi. Hứa Minh Chương, nhìn thấy ba chữ này, Diệp Trì chợt phát hiện ra bản thân mình vẫn có một ngọn lửa không thể trấn áp ở trong lòng. Nhất là khi anh nhìn thấy phản ứng của Thời Tiêu, cho dù thế nào, Hứa Minh Chương hiện giờ ảnh hưởng lớn nhất đến cô, điều này khiến Diệp Trì không khỏi khó chịu. Thời Tiêu cắn chặt môi, nhìn anh chăm chăm, người co rúm lại, giống hệt như một con mèo nhỏ hoảng sợ, khiến ai nhìn cũng phải thấy động lòng thương.

Diệp Trì bỗng thấy mềm lòng, khẽ thở dài rồi tắt máy luôn, sau đó ném điện thoại lên thảm: “Mai anh đòi số cho em. Tiêu Tiêu, nghe lời anh đừng gặp lại hắn, đừng nhớ hắn cúi đầu hôn lên môi cô, hơi thở ấm nóng, nhẹ nhàng phả vào mũi cô, mang theo mùi thuốc lá thơm thơm lướt qua bờ môi cô, mặt cô, rồi ra sau tai cô, tiếng thì thầm vang lên: “Đừng nhớ tới hắn, em là Tiêu Tiêu của anh, em là của anh...”

Đầu lưỡi đưa vào trong lỗ tai cô, luồn lách như một con rắn. Thời Tiêu rùng mình, lấy tay chống vào ngực Diệp Trì, đẩy anh ta ra. Vì cô đẩy quá mạnh, Diệp Trì lại không đề phòng nên bị hất ngã ngửa ra đất, trông khá là thảm.

Thời Tiêu chớp chớp mắt, vội vàng cúi gằm mặt xuống, không dám nhìn anh, vẻ e dè như một chú chim nhỏ.

Mặt Diệp Trì chột sa sầm mặt xuống, nhưng nhìn thấy vẻ sợ hãi của Thời Tiêu, anh lại không khỏi phì cười. Mình đáng sợ đến thế sao? Nghĩ kỹ lại thì hôm ấy anh chỉ ép buộc cô có một lần mà thôi, chẳng lẽ cả đời này sẽ không được đụng vào cô nữa?

Tối hôm qua Thời Tiêu đã như vậy rồi, nằm trên giường mà cổ tình nằm cách xa anh ra, nằm sát ra mé giường, đến mức suốt nửa roi từ trên giường xuống đất. Chẳng qua chỉ là một cái giường, thế mà ở giữa còn bị cô ngăn đôi, khoảng cách đủ đến cả tắc, chẳng ai chạm vào ai cả.

Diệp Trì lúc ấy dở khóc dở cười, nhưng Diệp Trì là ai chứ? Mặc dù trong lòng muốn dỗ dành cô, muốn thuận theo cô nhưng dù gì cũng có giới hạn. Vợ chồng ngủ chung trên một cái giường mà nằm cách xa nhau như vậy đâu có được?

Hơn nữa Diệp Trì lại có thói quen ôm Thời Tiêu đi ngủ, cảm giác mềm mại và dễ chịu khó nói thành lời. Đột mới kết hôn hai người vì chuyện này mà cãi cọ không ít, Thời Tiêu thường có thói quen ôm gối đi ngủ, nhưng Diệp Trì cứ một mực đòi ôm cô, kiểu ôm gọn lỏn trong lòng, một tay đặt dưới cổ Thời Tiêu, một tay ôm vào eo cô, kẹp chặt hai chân cô trong chân mình, ôm chặt như nhện ôm trứng.

Thời Tiêu gần như chẳng thể động đậy, đương nhiên cô thấy rất khó chịu, nhiều lần phản kháng mà không được. Cuối cùng Diệp Trì liền nhét cái gối vào lòng cô, còn mình thì vẫn ôm vợ chặt cứng như thế. Vậy là Thời Tiêu có phản kháng cũng chẳng ăn thua.

Cứ như vậy một thời gian dài, cuối cùng Thời Tiêu cũng bắt đầu quen, nhất là trong khoảng thời gian vào giữa thu, trời chuyển lạnh, ngủ trong vòng tay của Diệp Trì lại vô cùng ấm áp và an toàn.

Diệp Trì có thể tạm thời không động đến cô, bởi vì cô vẫn phản kháng và vì cô vẫn hận ở trong lòng, bởi thế mà cô làm mình làm mẩy. Diệp Trì có thể tạm thời thuận theo cô, nhưng muốn phân chia cái giường ngủ á, đừng hòng! Diệp Trì chẳng nói nửa lời, vươn tay ra ôm chặt lấy Thời Tiêu.

Thời Tiêu vẫn vùng vẫy như một con trâu điên. Được thôi, Diệp Trì đã có cách trị cô. Anh cúi đầu, đè chặt môi mình vào môi cô, trước khi cô kịp phản ứng lại thì đầu lưỡi anh đã đi vào trong. Thời Tiêu có bực mình thế nào cũng không nhen tâm can, cô thật sự không dám, đành phải để Diệp Trì muốn làm gì thì làm. Diệp Trì hải lòng thả cô ra, còn thì thâm vào tai cô đe dọa: “Em mà còn động đậy nữa là anh không kiềm chế được đâu đấy!”

Tay Diệp Trì trượt xuống dưới, ôm lấy eo cô kéo lại gần mình. Thời Tiêu nằm yên không dám động đậy. Diệp Trì khẽ cười đắc chí, mở miệng chọc tức: “Em vùng vẫy đi nhóc con, chẳng phải em muốn làm mình làm mẩy với anh sao, sao không vùng vẫy nữa đi!”

Thời Tiêu ức chế nhưng vẫn không dám động đậy, bởi cô biết rõ Diệp Trì, anh ta mà kiềm chế được bản thân không động đến cô thì đã là thánh nhân rồi, mình mà còn chọc giận anh ta nữa thì hậu quả thật khó lường. Vì vậy mới nói con người anh ta cực kì nham hiểm.

Diệp Trì nhìn cô chăm chăm hồi lâu, sắc mặt thay đổi liên tục, rồi đột nhiên lao vào cô như một con báo vồ mồi, đè chặt Thời Tiêu xuống dưới, hôn lên môi cô lần nữa, tay cũng lần xuống dưới, luồn vào trong áo, nhẹ nhàng vuốt ve làn da ở eo Thời Tiêu, rồi tiếp tục trượt xuống, trượt xuống nữa...

Thời Tiêu tức điên lên, phát hiện ra ý đồ của anh ta liền bắt đầu phản ứng dữ dội, hai chân kẹp chặt lại, nhất quyết không để Diệp Trì đi vào “ranh giới”. Thế nhưng Diệp Trì lại thuộc lòng tất cả những điểm nhạy cảm trên người cô. Nếu Diệp Trì mà đã muốn trị cô, Thời Tiêu chưa bao giờ là đối thủ của anh, chẳng mấy chốc cô đã đầu hàng để anh đạt được mục đích. Những ngón tay thon dài lần vào trong, nhẹ nhàng vuốt ve đôi môi trượt xuống cái cổ trắng ngần, cảm giác nhồn nhột như kiến bò rất khó diễn tả.

Thời Tiêu không kiểm soát được những phản ứng của cơ thể, miệng rên lên khe khẽ, Diệp Trì hôn men theo cổ xuống bên dưới cơ thể cô..

Sau khi bị kích thích, toàn thân Thời Tiêu như nổi gai ốc, mặt đỏ bừng lên nhưng đôi mắt vẫn khép chặt. Diệp Trì gian ác bắt đầu tách hai chân cô ra, ghé vào tai cô thì thầm “Có dễ chịu không? Chồng em đã hầu hạ em như thế rồi... Vợ à, em tha thứ cho anh một lần có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33

Hồ Quân vừa mới đến cửa phòng họp, cách cả cánh cửa gỗ dày mà vẫn loáng thoáng nghe thấy tiếng quát mắng của Diệp Trì: “Ý của tôi? Thế còn cần đám vô dụng các anh làm gì?”

Hồ Quân lắc đầu, gờ xấp tài liệu trong tay lên, trong lòng thầm cân nhắc có nên để một vài ngày nữa mới đưa cho Diệp Trì hay không, nếu không sợ rằng lại đổ thêm dầu vào lửa.

Nói thực lòng, Hồ Quân không ngờ Thời Tiêu tầm ngầm tầm ngầm như vậy mà thời học đại học lại thú vị như thế. Cả hai nhân vật tiếng tăm của trường đại học A đều có quan hệ thân thiết với cô. Hứa Minh Chương là kẻ xúi quẩy, coi như là không gặp thời gặp thế, nhưng Hồ Quân cũng biết, cách làm của bố mẹ Hứa Minh Chương là chuyện bình thường trong thế giới của họ

n họ. Người trong thế giới của họ nghĩ phức tạp hơn nhiều so với những người thường giống hệt như các gia tộc lớn ngày xưa thường dùng hình thức “liên hôn” để củng cố địa vị và quyền lực của mình, từ đó có vinh cùng hưởng, có họa cùng chịu. Chỉ có như vậy, khi có “giống tổ” mới có thể tránh thật nhanh. Bởi vì cái suy nghĩ này nên chuyện liên hôn trong thế giới của họ chính là thủ đoạn trực tiếp và có hiệu quả nhất. Thời Tiêu có thể thuận lợi bước

chân vào nhà họ Diệp hoàn toàn là nhờ vào quá khứ “hào hùng” của Diệp Tri. Cả hai “bô lão” nhà họ Diệp đều mất hết niềm tin vào chuyện hôn nhân của Diệp Tri, đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý là con mình sẽ chơi bời như vậy cả đời, bỗng đột nhiên Thời Tiêu xuất hiện. Mặc dù không môn đăng hộ đối, nhưng lại “sạch sẽ”, thuần khiết, hơn nữa lại rất có duyên. Mẹ Hồ Quân nói, trông vợ Diệp Tri thế thôi, gia cảnh bình thường nhưng lại rất được lòng người khác.

Có thể thấy Thời Tiêu rất được lòng các bậc bề trên, đương nhiên cũng có ngoại lệ, đó là trường hợp của bố mẹ Hứa Minh Chương. Nói trắng ra, nhà họ Hứa không phải như nhà họ Diệp. Nhà họ Diệp có cái “nền móng” vững chắc, ông nội Diệp Tri đã là tướng lĩnh chủ chốt trong quân đội. Đến đời Diệp tướng quân thì đúng là “Con hơn cha là nhà có phúc”, đến đời anh em nhà Diệp Tri, Diệp Sinh thì khỏi nói rồi, con đường công danh vô cùng thuận buồm xuôi gió, xem ra bí thư thành phố khó mà thoát khỏi tay anh ta.

Còn cả Diệp Tri, Diệp Sinh từng nói, nếu như Diệp Tri chịu theo con đường công danh thì tương lai nhà họ Diệp hiển hách vô cùng. Chuyện này bố Hồ Quân cũng từng nói nhưng nói chỉ là nói thôi, nếu như Diệp Tri chịu ở trong quân đội, không biết chừng nhà họ Diệp sẽ có một tướng quân trẻ tuổi nhất trong lịch sử dòng tộc.

Nhưng cả hai con đường Diệp Tri đều không chọn, anh quyết tâm ra nước ngoài du học rồi trở về làm kinh doanh, việc kinh doanh của anh thì ngày càng phát đạt.

Hồ Quân có cảm giác, những trắc trở, khó khăn trong đời đối với bọn họ chẳng qua chỉ là một chuyện vặt vãnh đối với Diệp Tri. Đối với Diệp Tri mà nói, cuộc đời như một trò chơi, một câu chuyện cười, tất cả đều rất dễ dàng. Chỉ trừ có việc của Thời Tiêu, hóa ra trên đời này còn có một Thời Tiêu có thể làm cho Diệp Tri phải thay đổi.

Hôm ấy Tà Hồng đã gọi điện cho Hồ Quân và bảo, vô quýt dây có móng tay nhọn, Diệp Tri là vô quýt, Thời Tiêu chính là móng tay, vô quýt thì không thể thắng móng tay được.

Trước đây bọn họ thực sự chẳng coi Thời Tiêu ra gì, nhan sắc cũng không đến nỗi tồi nhưng cũng chỉ xếp vào dạng trung bình. Nhưng càng về sau họ càng hiểu ra, sức hấp dẫn của Thời Tiêu ở chỗ, cô khiến cho người ta không thể từ bỏ. Không thể buông tay, trước có Hứa Minh Chung sau có Diệp Tri. Cả hai đều lún sâu vào, à không, còn cả một Trương Tiến nữa, người đó chấp nhận làm tâm bình phong cho Thời Tiêu, điều đó cho thấy người phụ nữ này chẳng phải tầm thường.

Hồ Quân nắm chắc tập tài liệu trong tay, vừa quay người định đi thì cánh cửa phòng họp mở ra, Diệp Tri bước ra ngoài, liếc Hồ Quân bảo: “Cậu đến đây à?”

Hồ Quân cười hê hê, đành phải đi theo Diệp Tri vào trong văn phòng, thả mình lên ghế sofa, nhấp một ngụm trà rồi liếc Diệp Tri đang ngồi đối diện: “Sao, không được thỏa mãn nên mới sáng ra đã nổi cơn giận à?”

Diệp Tri vô đầu, về bức bối và bất lực hiện rõ: “Cô nàng đang làm mình làm mẩy với tôi, đồ dành suốt cả tuần liền, cơm bụng nước rút, nấu nướng giặt giũ, sắp thành ô sin mẹ rồi, thế mà tôi động vào cô ấy, mặc dù có phản kháng nhưng cũng vẫn tạm ổn, thế mà vừa định vào “chuyện chính” thì cô ấy nhát chùi, tôi đã nhịn cả tuần nay rồi. Mẹ kiếp, lấy vợ kiểu này còn khổ hơn cả làm hòa thượng!”

Hồ Quân phi cả nước trà ra ngoài, vội vàng chop lấy giấy ăn trên bàn để lau miệng: “Thế ra tôi đoán trúng à? Làm sao phải khổ thế? Hai ngày trước tôi mới câu được một em ở học viện điện ảnh, cũng xinh phết, quả không hổ danh là dân nghệ thuật, thành thạo lắm, mặt trông ngây thơ thế thôi chứ trên giường thì ngon cực kì! Cô nàng có một người bạn học còn xinh hơn cả cô ta, tôi vốn định đánh cả cụm nhưng thấy người anh em đang có nhu cầu, tôi quyết định nhường cho cậu! Tối nay, chúng ta đến hội quán tắm nước nóng, đảm bảo cậu sẽ lấy lại tinh thần ngay!”

Diệp Tri giật lấy cái gối trên ghế ném về phía Hồ Quân: “Cút mẹ đi! Cậu nghĩ tôi chưa đủ nhiều việc sao mà còn mang thêm việc cho tôi thế hả?”

- Oa, Diệp thiếu gia của chúng ta hoàn lương thật rồi, biết giữ mình rồi cơ đấy!

Hồ Quân bĩu môi: “Tôi chẳng qua là có ý tốt thôi, cậu thành ông chồng mẫu mực thật rồi. Được thôi, chúng tôi không dám dây vào chuyện của hai người. Tà Hồng nói đúng lắm, hai người cứ gây lộn suốt mà chẳng thấy mệt! Tôi đi đây, ở cục còn nhiều việc phải làm lắm!”

Hồ Quân đứng dậy, lặng lẽ đưa túi tài liệu ra trước mặt, nào ngờ Diệp Tri lại nhìn thấy: “Tay cậu cầm cái gì đấy?”

Rồi mắt anh như sáng lên: “Có phải chuyện lần trước tôi nhờ cậu điều tra không?”

Hồ Quân trầm thờ dài, quyết định đưa cho Diệp Tri. Anh giữ chặt bàn tay định mở túi hồ sơ của Diệp Tri, nghiêm nghị nói: “Tôi khuyên cậu câu này, tuyệt đối bình tĩnh. Cho dù thế nào cũng đã là chuyện quá khứ rồi. Thời Tiêu bây giờ là vợ cậu, chẳng có liên quan gì đến người khác hết!”

Diệp Tri gạt tay Hồ Quân, rút tập tài liệu ra. Một xấp ảnh rơi xuống, Diệp Tri cúi xuống nhặt lên, bỗng ngây người, trong bức ảnh ấy đều là ảnh của một đôi nam nữ. Hóa ra hồi đó cô lại mỉm cười hạnh phúc, rạng rỡ đến vậy. Khuôn mặt vẫn còn rất non nớt, tóc buộc cao đuôi ngựa, dựa vào vòng tay của một chàng trai, khuôn mặt cười rạng rỡ.

Bọn họ yêu nhau, từ những bức ảnh Diệp Tri có thể nhận ra bọn họ lúc ấy đã yêu nh đến thế nào. Anh ta yêu cô, cô cũng yêu anh ta. Diệp Tri nhặt từng tấm ảnh lên, quan sát rất kỹ. Xem hết rồi liền nghiêng chặt răng, vung tay một cái những bức ảnh bị anh ném rải khắp văn phòng. Tức mắt, nụ cười của họ, hạnh phúc của họ khiến anh tức mắt, khiến cho Diệp Tri cảm thấy đau đớn. Nỗi đau... lan đến từng mạch máu trong cơ thể, khiến Diệp Tri lần đầu tiên biết đến cảm giác đau đớn, đau đến mức như có bàn tay bóp nghẹt lấy tim mình.

Mặc dù trong tiềm thức anh biết rằng, Thời Tiêu không yêu anh, nhưng khi sự suy đoán này hiển hiện ra trước mắt, Diệp Tri mới phát hiện ra mình vẫn

không thể chịu đựng, không dám tin sự thật này.

Cô yêu gã Hứa Minh Chương chết tiệt ấy, ít nhất thì cũng đã từng yêu, hơn nữa còn yêu rất nhiều, yêu sâu sắc. Tình yêu đó cô chưa từng dành cho chồng dù chỉ một chút.

Nhận được tình yêu mãnh liệt như vậy của cô quả là một chuyện đáng hạnh phúc. Diệp Tri đột nhiên phát hiện, anh bắt đầu thấy ngưỡng mộ Hứa Minh Chương, ngưỡng mộ đến thất gan thất ruột.

- Sao lại chia tay?

Sau khi xem xong những tấm ảnh, Diệp Tri chẳng còn tâm trạng hay dùng khí để mở cuốn tài liệu kia ra nữa mà hỏi thẳng Hồ Quân.

Hồ Quân nhét hết những tấm ảnh rơi tã là trên đất lên, nhét vào trong túi hồ sơ mới trả lời Diệp Tri: “Một nguyên nhân rất chó má, bố mẹ Hứa Minh Chương dừng công việc của bố mẹ Thời Tiêu để uy hiếp Thời Tiêu. Cậu biết đấy bốn năm trước, bố mẹ vợ của cậu vẫn chưa nghỉ hưu, lúc ấy nếu tìm một cái cớ sa thải họ, làm cả đời cuối cùng lại tay trắng, e chẳng ai chịu đựng được, vì vậy chia tay là chuyện tất yếu. Phải nói mẹ Hứa Minh Chương đúng là một người đàn bà ghê gớm! Đã như vậy rồi còn chưa chịu thôi, bắt Thời Tiêu phải giấu nhem lý do chia tay với Hứa Minh Chương. Người đàn bà này thật sự quá nham hiểm. Do vậy, Thời Tiêu mới kéo Tưởng Tiến vào cuộc, biến anh ta thành tấm bình phong, tạo ra một chuyện tình cảm giả. Mẹ kiếp, đúng là chó má và vớ vẩn, chẳng khác gì mấy bộ phim truyền hình rẻ tiền. Chuyện về sau thì như cậu biết đấy, Hứa Minh Chương rời bỏ quê hương. Thời Tiêu trở thành vợ của cậu, Tưởng Tiến hoàn toàn chỉ là đóng thế. Thật đáng tiếc, một người đàn ông xuất sắc như vậy mà...”

Hồ Quân liếc bộ mặt sầm sì của Diệp Tri do dự chút rồi mới mở miệng: “Thực ra vợ của cậu cũng khổ lắm chứ, lúc ấy vẫn chỉ là một cô nhóc. Vì vậy... Diệp Tri à, chúng ta đừng so đo chuyện cũ nữa, hai người sống cho hạnh phúc là được rồi!”

Diệp Tri gằn giọng: “Tôi muốn sống hạnh phúc nhưng cô ấy cứ nhớ nhung gã đó, bảo tôi sống thế quái nào được?”

- Không sống được thì giải tán cho sớm! Đừng giày vò nhau nữa!

Hồ Quân nói đơn giản lắm, Diệp Tri mặc kệ Hồ Quân, cậu ta làm sao hiểu được, nếu có thể chia tay dễ dàng như thế, anh đâu phải chịu cái tội này làm gì, đã tiêu điều tự tại sống một cuộc sống vui vẻ rồi. Chẳng phải vì không thể từ bỏ nên mới không buông tay hay sao. Nâng niu trong tay, hầu hạ chu đáo như bà cô tổ, thế mà cô nàng vẫn còn làm mình làm mẩy với anh. Nhưng anh lại dờ hơi ở chỗ, cứ nhìn thấy cô làm mình làm mẩy là anh lại thích, vì vậy muốn buông tay, sao có thể?

Diệp Tri biết Hồ Quân nói cũng có lý, anh ghen tuông với họ, nhưng anh lại cảm thấy xót xa cho Thời Tiêu, xót xa đến mức trái tim như thắt lại. Lúc ấy cô mới bao nhiêu tuổi đầu mà đã phải chịu đựng nỗi đau này? Người vợ mà anh nâng niu trong lòng bàn tay lại có lúc phải chịu áp lực đến như vậy.

Hồ Quân âm thầm nhìn Diệp Tri, thấy mặt anh ta lúc đau đớn, khi thì buồn bã, lúc lại phẫn nộ, khi lại u ám... liền lắc đầu ngao ngán.

Tà Hồng nói đúng, Diệp Tri bị ma nhập rồi, cho dù có thể chưa đến mức ấy nhưng cũng chẳng còn cách mức ấy bao xa đâu.

Thư kí Lưu gõ cửa rồi bước vào: “Hứa Minh Chương, cán bộ điều tra kinh tế của cục công an nói có chuyện quan trọng muốn gặp tổng giám đốc, không biết ngài có gặp không ạ?”

Hồ Quân ngây người, còn Diệp Tri thì nhoen miệng cười: “Hứa Minh Chương...”

Hồ Quân cứ cảm thấy nụ cười này của Diệp Tri có gì đó bí ẩn khó đoán.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Hứa Minh Chương sao có thể không ghen tị cho được, vì trước đây, tất cả những kế hoạch anh đã xây dựng cho tương lai, mà Thời Tiêu đều là nhân vật chính của những kế hoạch ấy. Thời Tiêu của anh, cô bạn gái của anh, người yêu của anh, vợ của anh, mẹ của các con anh.

Anh thậm chí từng nghĩ, khi hai người già cả, tóc bạc da mồi, đi đứng khó khăn, anh vẫn sẽ ôm cô ngắm sao. Sau đó, anh sẽ chết sau cô, điểm này không có gì phải bàn cãi thêm.

Bởi vì Thời Tiêu rất dễ dàng đoảng, toàn quên không ăn cơm, lúc nào cũng buông quăng bỏ vãi. Sau khi hai người qua lại với nhau, những chìa khóa dự phòng quan trọng Thời Tiêu đều đưa cho anh cất giữ nếu chẳng may có làm mất chỉ cần qua chỗ anh lấy để dùng, sau đó anh sẽ đánh thêm hai bộ dự phòng khác.

Tần suất làm mất đồ của Thời Tiêu rất cao, hơn nữa lại rất hồ đồ. Còn nhớ có một lần, mấy người bạn họ hẹn hò cắm trại ở ngoại ô, bến xe ở trước cổng Tây đại học A, bên dưới căn hộ Hứa Minh Chương thuê, Hứa Minh Chương và Lục Nghiêm phải chuẩn bị đồ ăn, đồ dùng cần thiết, còn cả lều bạt các thứ. Những thứ này nếu là người khác đều do con gái chuẩn bị, nhưng anh và Lục Nghiêm không thể trông đợi vào Thời Tiêu được. Thế là Hứa Minh Chương liền gọi điện báo Thời Tiêu tự đến, còn dặn dò cẩn thận đừng quên mang theo đồ, dặn dò cẩn thận đến mức chẳng kém gì đàn bà khiến cho Lục Nghiêm đứng bên cạnh phát bực mình.

Nhìn thấy hai người từ phía xa, Thời Tiêu khoan thai đi đến. Đến trước mặt rồi Hứa Minh Chương nhìn sau lưng cô, hỏi: “Ba lô của em đâu?”

Thời Tiêu lúc này mới ngoảnh đầu nhìn lại, gãi gãi đầu nói: “Ừ nhỉ, ba lô của em đâu nhỉ?”

Hứa Minh Chương đành phải kéo cô về kí túc lấy ba lô. Những ví dụ như thế này không thiếu. Lúc ấy Hứa Minh Chương tức điên lên mà không làm được gì, chỉ biết dí trán cô mắng: “Em là đồ óc heo, sao không quên luôn cả mình ở nhà đi!”

Thời Tiêu của anh sợ ý thế đấy, nhưng chưa bao giờ đánh mất anh. Nhưng chính anh đã đánh mất cô. Khi cô phải chịu những áp lực quá lớn thì anh lại ra đi, ôm hận ra đi mà không nghiêm túc suy xét, với tính cách của Thời Tiêu, sao cô có thể làm ra những chuyện xấu xa như vậy, sao cô có thể là một người con gái hẹp hòi, ham hư vinh như vậy?

Đó là lần đầu tiên trong đời anh yêu một người con gái, có lẽ cũng là lần duy nhất, nhưng anh lại đánh mất cô.

Bây giờ bên Thời Tiêu đã có một người đàn ông khác, một người đàn ông danh chính ngôn thuận sở hữu cô, mỗi lần nghĩ đến đây là Hứa Minh Chương lại không khỏi ghen tị với Diệp Tri.

Diệp Tri không yêu Thời Tiêu, Hứa Minh Chương thậm chí quả quyết như vậy. Diệp Tri là loại người gì chứ? Anh ta chơi bởi nổi tiếng, đàn bà với anh ta mà nói chẳng qua chỉ là thú tiêu khiển. Không phải Hứa Minh Chương nghĩ rằng Thời Tiêu không có sức hấp dẫn như vậy, mà trong lòng anh, Diệp Tri không xứng đáng với Thời Tiêu.

Thời Tiêu của anh trong sáng, thuần khiết, lúc dịu dàng như gió xuân, khi lạnh lùng như những bông tuyết, lúc đáng yêu như một chú chim nhỏ, lúc hồ đồ như sương mù trên đỉnh núi... Trong khi đó Diệp Tri quá lăng nhăng, quá độc tài, quá già đời, anh ta không phải là một người chồng tốt, huống hồ người như Thời Tiêu lại không biết cách ràng buộc, biết cách đối phó, cái cô cần là khoảng đất nhỏ để tự do vui sống.

Điều quan trọng nhất là, cô không hề yêu Diệp Tri.

Hứa Minh Chương cố gắng đè chặt nỗi ghen tuông trong lồng ngực, đến tìm Diệp Tri cần phải có dũng khí rất lớn, nhưng đến đây rồi, đứng trước mặt một người đàn ông thành công như Diệp Tri rồi, anh lại không biết nói thế nào. Hứa Minh Chương vô cùng áp lực, Lục Nghiêm từng nói, trở thành đối thủ với người đàn ông như Diệp Tri đúng là điều bất hạnh nhất trong cuộc đời, cho dù là tình trường hay chiến trường, Diệp Tri đều là ông tướng, một ông tướng đứng nghĩa.

Ngồi ung dung trên một cái ghế to, giống hệt như con báo đen trong khu rừng rậm, thanh tao và trầm ngâm, im lìm chờ cơ hội vồ mồi, ánh mắt sắc nhọn đầy nguy hiểm nhìn thẳng vào Hứa Minh Chương, chẳng có những lời nói khách khí hay giả tạo, cũng chẳng có ý đứng dậy xã giao, cứ nhìn chằm chằm vào Hứa Minh Chương, ánh mắt không biết đang dò xét hay chờ đợi, chỉ thấy sâu thẳm, khiến đối thủ không dễ dàng phát hiện.

Nói thực lòng, đây là lần đầu tiên Diệp Tri nhìn thẳng vào Hứa Minh Chương, không phải anh ngông cuồng, anh với Hứa Minh Chương, mặc dù miễn cưỡng ở trong một vòng tròn quyền lực, nhưng thuộc hai thế hệ khác nhau. Nói theo ngôn ngữ hiện đại thì, anh thuộc thế hệ 7x, còn Hứa Minh Chương thuộc thế hệ 8x, giữa hai người có khoảng cách rõ ràng về thời đại, suy nghĩ khác nhau, quan niệm cũng khác nhau, không thể đứng chung.

Đây cũng là điều mà Diệp Tri đề tâm nhất, vợ của anh cũng chỉ là cô gái nhỏ 8x. Có thể trong thời buổi hiện nay, vợ anh có thể coi là trưởng thành sớm, nhưng trong con mắt của anh, cô vẫn chỉ là một cô vợ bé bỏng, kém anh suýt soát chục tuổi, có thể không yêu, không chiều được không?

Em trai Diệp Sinh từng đùa: “Sau này mà Thời Tiêu sinh cho anh một con nhóc, để xem anh chiều ai?”

Chiều ai? Chiều cả hai chứ sao. Diệp Tri lúc ấy nghĩ, nếu như có đứa con gái như Thời Tiêu để ôm ấp, bế bồng, dắt tay đi học, nhìn nó lớn dần thật đúng là chuyện đáng mong đợi. Cũng chính vì điều này mà Diệp Tri đột nhiên rất khao khát có một đứa con, đứa con của anh và Thời Tiêu.

Hiện giờ anh càng sốt ruột mong ngóng hơn, có một sinh mạng mang trong mình máu thịt của anh và Thời Tiêu, bọn họ thực sự sẽ trở thành một, gắn chặt lấy nhau, cả đời không thể xa cách.

Thế nhưng cái tên khốn Hứa Minh Chương này từ đâu đột ngột nhảy vào, khôi ngô tuấn tú, trẻ trung, tài năng, điều quan trọng nhất là, hẳn ta từng sở hữu Thời Tiêu của anh những hai năm, mà giờ hình ảnh của anh ta vẫn in hằn trong tim vợ anh, không thể nào xóa đi được.

Vừa nghĩ đến đây, Diệp Tri đã không kiềm chế nổi cơn ghen, ghen đến phát điên. Ghen đến mức chỉ mong có thể cầm súng bắn một phát vào gáy đàn ông này, thế là hết chuyện.

Anh ghen đến mức tim gan như tê dại, một cảm giác chua xót không thể nói thành lời, vừa đắng chát vừa đau đớn.

Ánh sáng hắt qua cửa sổ đậu trên vai Hứa Minh Chương, phản chiếu một vầng hào quang rạng rỡ, có hơi chói mắt, Diệp Tri khẽ nheo mắt. Không thể không thừa nhận, con mắt của vợ anh cũng không tồi, cho dù là Hứa Minh Chương hay là Trương Tiến, đều là những người đàn ông vừa đẹp trai vừa có tài.

Diệp Trì rất tin vào con mắt của mình, cái gã Hứa Minh Chương này là một “ông lớn”, không phải là loại công tử con nhà giàu, chỉ biết núp sau cái bóng của bố mẹ hay loại thanh niên chỉ biết đàn đúm chơi bời, từ cốt cách của anh ta toát lên sự sang trọng và thanh cao, khiến Diệp Trì có chút nể trọng.

Nếu như không phải vì chuyện của Thời Tiêu, bọn họ rất có thể trở thành bạn bè, nhưng bởi vì vợ anh cả hai người đều biết, cả kiếp này lẫn kiếp sau, và sau nữa đều không thể l của nhau, chỉ có thể là kẻ thù, tình địch mặc dù không đến mức anh sống tôi chết nhưng cũng chẳng cách mức độ đó là bao.

Hai người đàn ông trầm ngâm nhìn nhau, hồi lâu sau Hứa Minh Chương mới mở miệng trước: “Tôi không phải là người thích vòng vo tam quốc!”

Diệp Trì khẽ nhếch môi cười: “Vừa hay tôi cũng là người thích đi thẳng vào chủ đề, mời cậu!”

Hứa Minh Chương nhìn thẳng vào mắt anh ta, đi thẳng vào chủ đề: “Tôi đến để xin anh tha cho Tiêu Tiêu!”

- Tiêu Tiêu ư? Thời Tiêu hả? Anh nói vợ tôi hả?

Diệp Trì ăn nói rất sắc bén, một câu “vợ tôi” đã khiến cho ánh mắt sáng của Hứa Minh Chương chợt sầm xuống, hồi lâu sau mới lên tiếng được: “Cô ấy hiện giờ là vợ anh, nhưng anh không yêu cô ấy, cô ấy cũng không yêu anh...”

Diệp Trì đứng bật dậy, vươn người về phía Hứa Minh Chương, mỉm cười đầy vẻ chế nhạo: “Ha ha, tôi không ngờ cán bộ điều tra kinh tế của thành phố ta giờ lại quản lý rộng đến thế, ngay cả chuyện vợ chồng nhà người ta có yêu nhau không các cậu cũng phải can dự vào à?”

Giọng nói đột nhiên trầm xuống, có cảm giác như bị đè chặt xuống, nhưng lại chất đầy sự phẫn nộ: “Cậu dựa vào đâu? Hả? Hứa Minh Chương, cậu dựa vào cái gì? Dựa vào việc cậu là mối tình đầu của Tiêu Tiêu ư? Hứa Minh Chương, cậu không cảm thấy mình rất nhục cười ư? Mối tình đầu là cái thứ gì chứ? Cậu có biết những khu vực nhạy cảm trên người cô ấy là ở những chỗ nào không? Cậu có biết cô ấy thích nhất kiểu làm tình nào không? Cậu có biết trên người cô ấy có mấy cái nốt ruồi không? Cậu có biết bộ dạng cô ấy lúc lên đỉnh ra sao không? Cậu có biết cô ấy thích nhất được tôi hôn vào đâu không?”

Diệp Trì cứ nói một câu là mặt Hứa Minh Chương lại trắng bệch ra vài phần. Nghe Diệp Trì nói hết, mặt Hứa Minh Chương đã cắt chẳng còn giọt máu, những mạch máu trên trán giật giật. Diệp Trì cảm thấy vô cùng khoan khoái, thẳng ranh này muốn đối đầu với mình á? Cứ tu luyện thêm tám trăm năm nữa đi!

Diệp Trì cao tay dùng cách tấn công về mặt tâm lý anh muốn hủy hoại sự cao ngạo của đối phương. Sự tự tin và cao ngạo của anh ta khiến cho Diệp Trì cảm thấy chướng mắt. Anh ta sao dám chắc Thời Tiêu không yêu anh? Yêu hay không liên quan gì đến Hứa Minh Chương! Là hòa hợp hay cãi vã, là yêu hay ghét đều là chuyện riêng của hai người với nhau, chẳng liên quan quái gì đến Hứa Minh Chương cả.

Quả nhiên Hứa Minh Chương đã bị Diệp Trì làm cho sốc. Trước đó anh cũng từng nghĩ, anh ta sẽ chẳng nể nang gì mình đâu, thậm chí với những gì mà anh biết được về Diệp Trì, rất có thể anh ta sẽ cho anh vài đấm. Mà Hứa Minh Chương biết rằng, xét về văn hay võ, anh đều chẳng phải đối thủ của Diệp Trì.

Diệp Trì từng là nhân vật nổi tiếng trong thương trường, từng là thần tượng của anh và Lục Nghiêm lúc còn trẻ. Chỗ dựa duy nhất trong lòng anh chính là tình yêu, anh yêu Thời Tiêu, Thời Tiêu cũng yêu anh, nhưng anh đã quên mất một điều là, hai người họ đã cách nhau đến bốn năm về thời gian cùng với khoảng cách địa lý quá xa xôi.

Trong bốn năm, hai người bọn họ, mỗi người một nơi, ôm một mối hận, tui nhục, ảm ức, thương nhớ, nhưng anh cũng không có dũng khí quay lại, bỏ lỡ mất bốn năm, Thời Tiêu cũng đã trở thành vợ của người khác.

Thời Tiêu, cô nữ sinh từng vì nụ hôn của anh mà trọn tròn mắt, không biết dùng mũi để mà thở, mặt đỏ bừng lên vì ngượng, lúc xem phim còn bắt chước nhân vật nữ chính, chủ động hôn anh, về mặt ngây ngô, ngại ngùng, cắn chặt môi nằm trên giường của anh... hiện giờ đã nằm trong vòng tay của một gã đàn ông khác.

Hứa Minh Chương siết chặt nắm tay, đuổi ra rồi lại nắm chặt lại, nắm chặt rồi lại đuổi ra, hồi lâu sau mới bình tĩnh lại được. Đây đều là sai lầm của anh, anh có tư cách gì mà ép Thời Tiêu phải giữ thân vì anh, quá khứ đã trôi qua, bọn họ có thể vẫn còn có tương lai, có thể... chỉ cần Diệp Trì có thể cho anh có cái “có thể” này.

Diệp Trì thật sự khâm phục thẳng thóc này, trầm tĩnh, điềm đạm, đối mặt với sự khích bác của mình mà vẫn giữ được lý trí, đúng là không phải tầm thường!

Diệp Trì trầm ngâm suy nghĩ, nếu như hai người đổi vị trí cho nhau, chắc chắn anh đã chẳng do dự vung một đấm cho phía đối phương, mặc kệ cha hấn là ai. Nhưng đổi lại nếu Diệp Trì là Hứa Minh Chương, nếu đã yêu, bốn năm trước anh sẽ tuyệt đối không buông tha, đồ ngốc!

Nhưng dù gì Hứa Minh Chương cũng chẳng phải là Diệp Trì, đây cũng là điểm khác biệt giữa hai người. Tình yêu của Hứa Minh Chương được xây dựng trên niềm vui của cả hai người. Còn Diệp Trì, chỉ cần tôi thích thì sẽ là của tôi, cho dù hiện giờ không yêu tôi, sau này cũng buộc phải yêu tôi, hơn nữa chỉ được yêu mình tôi.

Chương 35

- Thời ơi, em có điện thoại này!

Chị Diễm chuyển ống nghe sang cho Thời Tiêu, Thời Tiêu ngán người hồi lâu mới nhắc máy:

- Là anh...

Nghे thấy giọng nói từ trong điện thoại vọng ra, những ngón tay thon dài của Thời Tiêu siết chặt ống nghe, mạnh đến nỗi các đốt ngón tay trắng bệch ra, hồi lâu sau mới khẽ ậm ừ.

- Ra ngoài đi Tiêu Tiêu, xin em đấy!

Thời Tiêu quay người, quay lưng vào các đồng nghiệp, không khỏi thất thần.

- Ra ngoài đi mà, anh xin em!

Hứa Minh Chương từng nói câu này rồi. Không biết nổi chua xót từ đâu ập đến. Hồi còn học đại học, có một lần hai người cãi nhau, mấy ngày liền, chẳng ai đoái hoài đến ai, lúc Thời Tiêu nghĩ rằng hai người hết thật rồi thì vào một đêm đông lạnh giá, anh gọi điện đến: “Ra ngoài đi Tiêu Tiêu, xin em đấy!”

Trái tim Thời Tiêu như mềm ra, tan ra thành nước, không thể cứng rắn trở lại.

Đó chính là Hứa Minh Chương, thanh lịch và cao ngạo, vậy mà lại cúi đầu cầu xin cô. Nói thật lòng, lúc đó Thời Tiêu say rượu, hăm hăm kiêu gì lại mạo phạm Hứa Minh Chương. Sau cơn bàng hoàng, cô cuống cuống trốn đến chỗ Quyên Từ cố tình tìm cách chạy trốn hiện thực. Thời Tiêu với Quyên Từ chẳng giấu nhau chuyện gì bao giờ, Thời Tiêu liền thật thà kể lại đầu đuôi câu chuyện. Quyên Từ nghe xong liền tròn tròn mắt, sau đó thốt ra một câu: “Thật đúng là phí của trời! Cậu mạo phạm đúng người thật đấy!”

Than thở đôi ba câu xong, Quyên Từ liền xán đến tán chuyện: “Thế nào, kỹ thuật hôn của hot boy của trường thế nào? Các cậu là hôn kiểu hút, hôn kiểu xoay tròn hay là hôn sâu? Mau nói cho tớ biết, tớ thực sự rất tò mò!”

Thời Tiêu lúc ấy mắt chữ O, mồm chữ A, lần đầu tiên cô biết chuyện hôn nhau mà còn có nhiều kiểu như thế. Giờ nghĩ kỹ lại mới phát hiện ra chẳng có ấn tượng gì, liền ngây ngô lắc đầu: “Tớ không biết!”

Bộ dạng của Quyên Từ lúc ấy cực kỳ buồn cười, khiến cho Thời Tiêu không thể nào quên được.

Trốn học suốt cả ngày, tối đến lén lút về ký túc, vừa đến trước cổng đã nhìn thấy Hứa Minh Chương đang đứng trước vườn hoa, mỉm cười chờ cô, trong tay còn cầm chiếc áo khoác của cô.

Chẳng hiểu thế nào cô lại trở thành bạn gái danh chính ngôn thuận của Hứa Minh Chương, về sau Quyên Từ nhiều lần dò hỏi kiểu hôn của Hứa Minh Chương và cô, nhưng Thời Tiêu nhất định không nói. Vì chuyện này Quyên Từ bức mình rất lâu. Thực ra Thời Tiêu cũng không biết nên nói với cô ấy kiểu gì, kiểu hôn của Hứa Minh Chương thiên biến vạn hóa, có lúc thì hôn lên trán, khẽ nói cô là “Nàng ngọc”, Thời Tiêu cảm thấy mình giống như một đứa trẻ được nuông chiều vậy. Thình thoảng anh ôm lấy eo cô, chạm nhẹ vào môi cô, giống như kiểu chuồn chuồn đậu nước, khiến Thời Tiêu thấy nhột cảm giác ấy cứ lan dần vào trong đáy tim. Có khi anh lại tách hai hàm răng cô ra, đưa lưỡi vào trong miệng cô, dịu dàng hôn cô, không nhanh không chậm, khiến toàn thân Thời Tiêu nóng bừng lên, nhắm chặt mắt lại, dường như có thể lắng tai nghe tiếng đập của cánh bướm. Thình thoảng anh lại không kiềm chế được mình hôn cô thật sâu, hơi thở chất chứa sự cuồng nhiệt và khao khát. Lúc hôn nhau đầu óc Thời Tiêu cứ mê muội, chẳng biết trời đất gì nữa. Nhưng đến cuối cùng, anh đều kiềm chế được.

Con người Hứa Minh Chương là một người đàn ông rất truyền thống, anh thích tất cả những thứ truyền thống, văn hóa, tư tưởng, anh từng nói với Thời Tiêu, anh yêu em, vì vậy anh sẽ chờ đợi, chờ đợi đến khoảnh khắc danh chính ngôn thuận có được em, giống như chúng ta cùng trồng một cái cây, đợi cho nó lớn lên, khai hoa, kết trái.

Lúc ấy ngọc biết chừng nào, đâu có ngờ chỉ một trận gió thổi qua, những cánh hoa mới nở sẽ rơi rụng xuống, hoa rụng rồi thì lấy đâu ra quả?

Thời Tiêu cuối cùng vẫn ra ngoài, không phải vì những khoảnh khắc đẹp để giữa hai người từng có mà bởi vì cô nghĩ nên cắt

Cô sai rồi, ngay từ đầu cô đã sai. Lúc Hứa Minh Chương quay trở lại, cô nên nói rõ ràng với anh, hỏi đầu cô nhanh chóng đồng ý kết hôn với Diệp Tri chính là để chặn đứng đường lùi giữa cô và Hứa Minh Chương.

Nói thật lòng, Thời Tiêu biết Hứa Minh Chương yêu cô, có lẽ giờ vẫn còn yêu, nhưng cô cũng biết anh mắc bệnh “sạch sẽ”, rất nghiêm trọng, bệnh sạch sẽ về cơ thể, về tình cảm. Mà khoảnh khắc cô lên giường với Diệp Tri, cô đã hiểu rằng, cả đời này, cô và Hứa Minh Chương chỉ có thể là hai người không chung đường, chỉ có thể là tiếc nuối.

Cuộc đời thường không như con người mong muốn. Thời Tiêu cảm thấy như vậy là vận mệnh đã khoan dung với cô lắm rồi, mất đi tình yêu nhưng cô lại bảo vệ được bố mẹ, bảo vệ được gia đình bé nhỏ của mình, cô chưa bao giờ hối hận về sự lựa chọn của mình. Cho dù đến nay đã bốn năm qua đi, cô vẫn cố chấp và kiên nhẫn.

Hơn nữa còn cả bố mẹ anh, Thời Tiêu không hề ngại thẹn, tình yêu không phải là toàn bộ cuộc sống. Còn có bố mẹ, gia đình, công việc, bạn bè... đủ thứ, chẳng ai có thể chỉ sống với thứ tình yêu mong manh. Vì vậy khi mẹ Hứa Minh Chương nhìn cô bằng ánh mắt khinh bỉ, thực sự trong lòng cô đã biết, cô và Hứa Minh Chương không thể tiếp tục.

Mặc dù đau, đau đến chết đi sống lại, nhưng vẫn phải chia tay. Ngoài những thứ đó ra, cô vẫn có một Diệp Tri, mặc dù Diệp Tri độc đoán, khiến cô gần như nghẹt thở, nhưng cô là người sai trước tiên. Diệp Tri là chồng cô, đã lấy nhau rồi thì phải chung thủy với hôn nhân, bất kể là về thể xác hay tâm hồn.

Cô phản bội về tư tưởng trước, sau đó lại dằng co với Hứa Minh Chương, như thế đâu có được... Còn cả... Thời Tiêu khẽ đặt tay lên bụng mình, rất có thể ở đây đang có một sinh mệnh nhỏ. Cô không chắc lắm, chu kì của cô luôn không chuẩn, nhưng lần này đã trễ cả nửa tháng rồi, từ trước đến giờ chưa bao giờ cô chậm lâu như vậy. Hơn nữa cô lại thấy buồn nôn, nôn mửa, mệt mỏi, gần như là tất cả các biểu hiện của phụ nữ mang thai thời kì đầu đều có. Còn có trực giác...

Trực giác của Thời Tiêu mách bảo cô có một sinh mệnh nhỏ đang âm thầm “xây nhà” trong bụng cô, là sinh mệnh thuộc về cả cô và Diệp Tri, là cốt nhục của cô và Diệp Tri, có thể là một đứa bé trai, có tính cách độc đoán, ngang ngược như Diệp Tri, cũng có thể là một đứa con gái, vô lo vô nghĩ như cô. C có thể tốt, thất nơ cho nó, dắt tay nó đưa đi học, nhìn nó lớn lên từng chút một. Tất cả những suy nghĩ này cứ len lỏi trong trái tim cô, giống như đang cắm rễ trong đó, khiến cho Thời Tiêu chẳng nghĩ ngợi được đến những thứ khác.

Khi bạn thật sự mang trong mình một sinh mạng, bạn sẽ cảm nhận được sự thiêng liêng của nó, vì nó, một người mẹ có thể mất đi tất cả, tình yêu dường như cũng chẳng còn quan trọng nữa.

Hơn nữa, Diệp Tri... Thời Tiêu khẽ thở dài, người đàn ông này là cha của đứa bé trong bụng cô. Điều này quan trọng hơn bất cứ thứ gì, một gia đình: cô, Diệp Tri, còn cả đứa bé trong bụng, giống như gia đình của cô vậy, có thể hòa thuận, cũng có thể cãi vã, nhưng vẫn là một gia đình. Vì vậy cho dù trong lòng Thời Tiêu vẫn chưa thể hoàn toàn từ bỏ, nhưng Thời Tiêu đã quyết định sẽ lãng quên, sẽ cố gắng từ bỏ. Đúng như Quyên Từ từng nói, biết đâu phía trước còn nhiều cảnh đẹp hơn? Cho dù phong cảnh ở phía trước có đẹp hơn hay không, trước tiên Thời Tiêu phải đi tiếp đã. Trong Kinh Phật có nói, chấp nhận mất đi, có mất sẽ có được. Chỉ có “mất” trước rồi mới “được” sau.

Nghĩ đến đây, trong lòng Thời Tiêu đột nhiên thấy thoải mái hẳn lên. Trong khoảnh khắc đối mặt với Hứa Minh Chương, cô dường như chẳng còn thấy hối tiếc hay oán trách, trái tim vô cùng bình thản. Khoảnh khắc này, trái tim cô đã thanh thản.

Hứa Minh Chương tham lam nhìn ngắm người con gái trước mặt, không, giờ nên gọi cô là người phụ nữ rồi. Mặt cô hơi xanh xao, mới chỉ có mấy hôm không gặp mà thấy cô hốc hác đi nhiều. Nhưng so với cái đêm lần đầu hai người gặp nhau của bốn năm trước, Thời Tiêu hôm nay xa cách hơn hẳn, xa đến độ không thể với tới, xa đến mức Hứa Minh Chương chợt thấy bàng hoàng. Hứa Minh Chương đưa tay ra nắm lấy tay cô đặt trên bàn, vẻ nóng khó nói thành lời. Thời Tiêu khựng lại rồi nhẹ nhàng giật tay ra khỏi tay anh, nhìn thẳng vào mắt Hứa Minh Chương không hề né tránh: “Minh Chương, chuyện bốn năm trước hãy để nó qua đi. Nói trắng ra, mẹ anh cũng chỉ là vì muốn tốt cho anh thôi, em không oán hận bà ấy thì anh cần gì phải canh cánh trong lòng? Cho dù trong quá khứ chúng ta đã yêu nhau nhiều đến đâu nhưng dù sao nó cũng là dĩ vãng rồi, giờ em đã kết hôn, em phải có trách nhiệm với cuộc hôn nhân của mình. Em muốn chung thủy với chồng mình. Vì vậy, Minh Chương, chúng ta chấm dứt thôi! Sau này đừng gặp nhau nữa, sẽ tốt cho cả anh và em!”

Bàn tay Hứa Minh Chương duỗi ra rồi lại siết chặt lại, ánh mắt đau đớn nhìn Thời Tiêu hồi lâu, sau đó lấy tờ báo trong cặp ra, đưa cho Thời Tiêu: “Một người chồng như vậy có với sự chung thủy của em?”

Ánh mắt Thời Tiêu khẽ lướt qua tờ báo trên bàn. Bức ảnh ở đầu trang báo cực kì rõ nét. Nụ cười của Diệp Tri, nụ cười của Phong Cẩm Phong, tư thế tình tứ của họ.... Thời Tiêu đột nhiên thấy đầu óc mình ù đi. khoảnh khắc nhìn thấy bức ảnh ấy, cô chợt cảm thấy tim mình đau nhói, mặc dù chỉ là hơi đau, nhưng không thể coi thường.

Phong Cẩm Phong, Diệp Tri... Tay Thời Tiêu vô thức đặt lên bụng mình, mắt ngáy ra nhìn bức ảnh trên báo. Một cơn buồn nôn ập đến. Cô bịt chặt miệng, đứng bật dậy lao ra ngoài.

Thời Tiêu đứng trước bồn rửa tay nôn ọc, ăn không nhiều nên chẳng nôn ra được cái gì, nhưng cơn buồn nôn cứ dâng lên trong cổ họng. Thời Tiêu bật vọt nước, hứng nước xúc miệng, dùng nước lạnh rửa mặt rồi ngẩng đầu lên nhìn mình ở trong gương, vẻ mặt vô cùng tiều tụy. Cô chưa bao giờ là một phụ nữ kiên cường, cũng không muốn làm một người phụ nữ kiên cường, cô chỉ muốn làm một người phụ nữ bình thường, lấy chồng và sinh con đẻ cái, nhưng mà khó quá, thật sự quá khó!

Rút giấy ăn ra, lau sạch những giọt nước mắt trào ra, chỉnh lại quần áo, Thời Tiêu bước ra ngoài.

Đây là hội quán nghỉ ngơi, rất rộng rãi, cách bài trí cũng rất độc đáo, phong cách Đông Tây khác biệt rõ rệt, hành lang hoàn toàn theo phong cách phương Tây, phảng phất mùi cà phê nồng nàn. Dưới nền nhà trải lớp đệm dày, đi bên trên cứ êm như ru.

Thời Tiêu vừa ra khỏi nhà vệ sinh đã nhìn thấy Minh Chương đang đứng dựa lưng vào tường, tâm trạng sốt ruột thấy rõ. Nhìn thấy Thời Tiêu ra, anh liền đứng thẳng người lên, nhìn cô chăm chú, hồi lâu sau mới khó khăn mở miệng: “Em... Có phải em có bầu rồi không?”

Thời Tiêu còn chưa kịp gạt đầu, trong ánh mắt cô đã trào lên sự hoang mang. Phía sau Hứa Minh Chương, Diệp Tri đột nhiên xuất hiện, ánh mắt sắc lạnh khẽ lướt qua Thời Tiêu, khiến cô sợ hãi giật lùi lại sau mấy bước.

Hứa Minh Chương ngoảnh đầu lại. Diệp Trì không nói nữa lời giờ tay giáng thẳng một đấm vào mặt Hứa Minh Chương. Hứa Minh Chương bị đánh loạng choạng rồi ngã ra sau; anh ta nhanh chóng định thần lại rồi vùng tay trả đòn.

Hai người đàn ông lao vào nhau ẩu đả. Thân ử của Diệp Trì thì khời nói, Hứa Minh Chương cũng chẳng kém cạnh. Lúc còn học đại học, Thời Tiêu cũng thường đi theo anh và Lục Nghiêm đến phòng tập Takwondo. Do vậy mặc dù phải đối phó với Diệp Trì, anh cũng không thua kém.

Nhưng hiện giờ, hai người chỉ biết lao vào nhau đánh đấm, chẳng còn nhớ chiêu thức gì nữa, chỉ biết đòn nào hiểm thì dùng đòn đấy, cả hai đều liều mạng với nhau.

Sau cơn khủng hoảng, Thời Tiêu có hơi ngầy ra, không biết sao Diệp Trì lại đến. Ngẩng đầu lên nhìn, sau lưng họ còn có Phong Cẩm Phong và Hồ Đình Đình, còn cả Phong Cẩm Thành nữa. Trong ánh mắt của Phong Cẩm Phong toát lên sự khinh bỉ và ác ý.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Đại lý đầu tiên của Phong Cẩm Phong ở đối diện với hội quán này, đã khai trương không lâu trước. So với trung tâm thành phố huyện náo, Cẩm Phong chọn khu này đúng là một lựa chọn thông minh.

Đây là một khu vực đặc biệt trong thành phố, ít ồn ào nhưng lại rất xa hoa, ngoài hội quán giải trí ở đối diện, cách đó không xa còn có nhà hàng hải sản số 9. Ở nơi này, việc vui chơi và ăn uống khá phong phú.

Cẩm Phong cũng không hẳn làm là để kiếm tiền, chẳng qua là làm để giết thời gian, chỉ là để ở lại trong nước, lấy đó là cái cớ hợp lý, nếu không bỏ mẹ cô chắc chắn sẽ đưa cô ra nước ngoài, mà ở nước ngoài thì làm gì có Diệp Trì?

Cô thừa nhận mình đang ghen tị, ghen tị

đến phát điên. Mỗi lần nhìn thấy Diệp Trì ôm ấp, bảo vệ Thời Tiêu như bảo vệ báu vật, Cẩm Phong lại không kiềm chế được sự ghen tị trào dâng trong lòng. Dựa vào đâu cô ta lại gặp may mắn như vậy?

Hồi mới đầu, Cẩm Phong còn tưởng Diệp Trì vì ham cái mới lạ, chắc chỉ được đắm bữa nửa tháng có lẽ sẽ chán ngấy, cho dù đã kết hôn rồi nhưng kết hôn đã là gì? Diệp Trì chẳng phải người coi trọng những thứ mang tính hình thức thế này.

Một con ranh như Thời Tiêu làm sao có thể thuần phục được con mãnh hổ như Diệp Trì? Cẩm Phong từng có lúc nản chí, nhưng cuối cùng vẫn quả quyết điều này. Nhưng sự quả quyết ấy vẫn không thể ngăn được lòng ghen tị trong lòng cô. Lớn lên cùng Diệp Trì, Cẩm Phong cũng chẳng phải loại con gái hiền lành, có cơ hội tìm đến mà không biết tận dụng chưa bao giờ là tác phong của cô.

Giúp Đình Đình phối hợp mấy bộ quần áo kiểu mới nhất, nghe Đình Đình ca cẩm chuyện vật vãnh trong tình yêu: “Anh ấy chẳng bao giờ chủ động hẹn em đi chơi, có đi chơi thì ngoài đi xem phim ra cũng chỉ có đi ăn, đã bao lâu rồi, ngay cả một cái hôn cũng chẳng có chứ đừng nói những thứ khác...”

Nghe đến đây Cẩm Phong liền phì cười, chỉ tay vào đôi bốt ở trên giá và bảo nhân viên: “Mang đôi bốt kia lại đây cho cô ấy!”

Sau đó quay đầu lại bảo: “Bọn em chẳng phải đều ở nước ngoài về hay sao, chị tưởng phải lên giường từ lâu rồi chứ? Dù gì anh chàng Hứa Minh Chương ấy cũng sống ở nước ngoài lâu, hơn nữa bọn em cũng là hẹn hò để kết hôn còn gì?”

Hồ Đình Đình nghịch ngợm bàn tay của ma nơ canh, chu môi nói: “Có lúc em thật sự nghi ngờ, anh ấy thực chất là một ông già mang cái vỏ bọc thanh niên, khô khan và tẻ nhạt, chẳng biết thể hiện tình cảm, hoặc có thể anh ấy bị Gay. Thời gian anh ấy với Lục Nghiêm ở bên nhau còn nhiều hơn với em, anh ấy thậm chí còn rất ít khi chạm vào em. Chị Phong, chị nói xem, một người bạn trai mà ngay cả tay bạn gái cũng chẳng muốn nắm, thế thì còn gọi gì là tình nhân...”

Những lời ca cẩm sau đó, Cẩm Phong chẳng để vào tai nữa, ánh mắt cô nhìn xuyên qua lớp cửa kính ra bên ngoài, nhìn thấy ở trước cổng hội quán có một chiếc BMW đang đỗ lại. Cẩm Phong không phải bị thu hút bởi cái xe sang trọng, cái thu hút sự chú ý của cô chính là đôi nam nữ bước xuống xe. Người đàn ông chính là người mà Hồ Đình Đình đang oán than luôn miệng, Hứa Minh Chương. Còn người phụ nữ, chính là Thời Tiêu.

Hai người mặc dù người trước người sau vào hội quán, nhưng trông có vẻ thân thiết đến kì lạ. Hồ Đình Đình thấy mình nói cả buổi mà Cẩm Phong chẳng tiếp lời liền ngẩng đầu nhìn theo ánh mắt của cô, rồi không nén được kinh ngạc la lên: “Đó... đó chẳng phải là Thời Tiêu và Hứa Minh Chương ư?”

Bỏ lại bộ quần áo trên tay, quay người lao ra ngoài. Cẩm Phong nhanh mắt vội vàng kéo tay Đình Đình lại: “Em đợi một chút đã, lỡ mắng như vậy có ích lợi gì. Bọn họ chẳng phải là bạn học cùng trường hay sao, có khi hai người ấy lại đến đây để hàn huyên chuyện cũ cũng nên. Vừa hay hôm nay em đến đây, để chị gọi điện bảo Diệp Trì qua hội quán uống nước. Cà phê ở bên đó là cà phê nguyên chất đấy!”

Hồ Đình Đình đột nhiên cảm thấy có gì đó bất thường, nhưng nhất thời không nói ra được. Cho đến lúc Diệp Trì hùng hùng hổ hổ lái xe đến, tra hỏi bọn họ rồi đi thẳng sang hội quán đối diện, Hồ Đình Đình mới từ từ hiểu ra, hối hả đi theo Diệp Trì.

Cầm Thành liếc nhìn Cầm Phong, thờ dãi: “Phong à, em chỉ phí công thôi, tin anh đi, cứ thế này chỉ khiến cho mọi chuyện càng thêm tồi tệ!”

Lần đầu tiên trong cuộc đời Cầm Thành cảm thấy cô em họ Cầm Phong của mình thật ngốc nghếch, chẳng hiểu tâm lý đàn ông chút nào. Tình yêu vì có tranh chấp mà càng trở nên bền vững, huống hồ Diệp Trì lần này đã thật lòng, đã như bị ma nhập rồi. Cho dù Thời Tiêu có không yêu anh ta thì cả đời này cũng đừng mong thoát khỏi tay Diệp Trì dù chỉ một ngày.

Nếu như cả hai đã yêu nhau, thế thì một Cầm Phong nhỏ nhoi làm được trò trống gì? Vì vậy, cho dù Cầm Phong có vất óc nghĩ kế, cuối cùng cũng vẫn công toi mà thôi, kết cục sẽ chẳng khác gì tám năm trước.

Cầm Thành nhìn hai “động vật giống đực” đang liều mạng với nhau ở hành lang, ngoảnh đầu lại liếc Cầm Phong. Trên mặt Cầm Phong lúc này chẳng có chút vui vẻ nào, thay vào đó là sự u ám, sự u ám đến chết chóc.

Từ nhỏ đến lớn, có thể nói là kể từ lúc bắt đầu hiểu chuyện, Cầm Phong đã xem Diệp Trì đánh nhau. Trong ấn tượng của cô, Diệp Trì lúc ấy mặc dù rất nghịch ngợm nhưng đánh nhau cũng vẫn rất có phong cách. Kể từ lúc ở nước ngoài về, mặc dù bị nhiễm phong cách Anh, thỉnh thoảng có nổi điên đánh nhau thì cũng không đến mức hoàn toàn mất đi lý trí như lúc này. Nó khiến cho Cầm Phong dường như nhìn thấy Diệp Trì của trước đây, một Diệp Trì nông nổi, tàn nhẫn, liều mạng. Mà tất cả những điều này chỉ vì một người phụ nữ, bỗng chốc Cầm Phong cảm thấy buồn bã, bất lực và nản chí đang tích đầy trong lòng, hoàn toàn chẳng có cái cảm giác vui sướng như cô từng nghĩ trước đây.

Hồ Đình Đình kinh hãi nhìn hai người đàn ông đang đánh nhau trước mặt rồi chuyển sang nhìn Thời Tiêu đang đứng dựa vào hành lang, mặt cô trắng bệch chẳng còn giọt máu, đã thế bức tường sau lưng cô còn vẽ một bông hoa hướng dương rực rỡ, màu vàng rực rỡ càng làm nổi bật vẻ trắng bệch trên mặt cô, đôi mắt to càng thêm long lanh, môi cắn chặt, hai bàn tay đan chặt vào nhau, đặt lên vùng bụng dưới, nhìn trân trân vào hai người đàn ông đang đánh nhau, không nói nửa lời.

Hồ Đình Đình có ấn tượng rất tốt về Thời Tiêu, lần đầu tiên gặp mặt, cảm thấy Thời Tiêu cũng không đến nỗi tồi, nhưng so với những người phụ nữ trước của anh Trì thì còn kém xa. Nhưng bù lại được đôi mắt, đôi mắt to và trong veo. Khi bắt gặp đôi mắt ấy, bạn sẽ phát hiện ra rằng, hóa ra trên đời còn có một nơi trong veo đến thế.

Hồ Đình Đình thu lại ánh mắt, nhìn sang Hứa Minh Chương. Người đàn ông lịch lãm trong ấn tượng của anh hóa ra cũng có lúc như thế này, hung hăng như một con bò tót trên đấu trường, cứ như là muốn liều mạng, trong ánh mắt vẫn lên những tia máu, bất chấp tất cả, chỉ muốn đẩy đối phương vào con đường chết. Cô chưa bao giờ nghĩ anh lại giỏi võ như vậy. Nhưng cho dù có giỏi võ cũng chẳng phải là đối thủ của Diệp Trì. Hai người chẳng chung đường, tính cách lại hoàn toàn khác nhau. Diệp Trì được đào tạo trong quân đội, học được cách đánh ổn định, chuẩn xác và tàn nhẫn, cách đánh chẳng theo quy luật gì. Hứa Minh Chương đương nhiên chẳng phải là đối thủ của Diệp Trì. Diệp Trì chớp lấy thời cơ đã ngã ra đất. Diệp Trì chớp lấy cái lọ hoa ở bên cạnh, định đập xuống.

- Diệp Trì...

Cầm Thành vội vàng ngăn lại, để Diệp Trì tiếp tục e là hậu quả khôn lường. Hồ Đình Đình định thần lại, chạy đến chặn trước mặt Hứa Minh Chương nhưng bị Hứa Minh Chương lấy hết sức lực toàn thân đẩy ra, nhìn thẳng vào mắt Diệp Trì, chẳng chút e dè.

Hồ Đình Đình tức đến phát khóc, đã như vậy rồi còn cứng đầu, anh không biết rằng Diệp Trì dám đập cái lọ ấy xuống, anh không biết Diệp Trì dám làm vậy.

Hồ Đình Đình nhìn thấy Thời Tiêu vẫn đứng chết trân ra đó liền la lên: “Thời Tiêu, xảy ra án mạng đến nơi rồi, chị không nhìn thấy à?”

Nhắc đến Thời Tiêu, Diệp Trì bắt đầu định thần lại, ngẩng đầu nhìn Thời Tiêu, ánh mắt trào lên sự phẫn nộ, điên cuồng, thậm chí có chút u ám. Chút u ám ấy đã bị Thời Tiêu phát hiện ra. Cô không nén được thờ dãi, giọng nói nhẹ như hơi thở: “Em với tiền bối đang nói lời tạm biệt, bọn em đã nói sau này sẽ không gặp lại nhau, anh yên tâm... còn nữa. Diệp Trì, hình như em có bầu rồi!”. Nói xong cô cũng chẳng buồn đếm xỉa đến những người đang ở đây nữa mà đi lướt qua hai người, bước ra ngoài. Diệp Trì cũng người trông như một bức tượng g

Hồi lâu sau anh mới từ từ đặt cái lọ trong tay xuống, khóe miệng nhoen cười, cũng chẳng buồn đến xia đến Hứa Minh Chương lúc ấy cũng đang ngây ra như thằng ngốc mà vội vàng chạy theo Thời Tiêu.

Hứa Minh Chương đột nhiên cảm thấy đau đớn toàn thân, trong lòng, nỗi đau tuyệt vọng, đau thắt ruột gan. Lần đầu tiên Hứa Minh Chương có cảm giác chân thực đến thế. Thời Tiêu của anh đã thực sự không còn là của anh. Vào khoảnh khắc anh buông tay cô, cô như một cánh bướm đã đập cánh bay đi, không còn chút dấu tích.

Mắt Hứa Minh Chương tối sầm lại, đổ nhào ra đất, thật muốn cứ thế này mà chết đi. Hồ Đình Đình thấy anh nằm yên bất động liền hoảng hốt, vội vàng chạy đến vỗ vào mặt anh, nhưng có vỗ thế nào anh cũng không mở mắt. Cô sợ đến phát khóc.

Cầm Thành quỳ xuống kiểm tra một lượt rồi nói: “Diệp Trì hiếm thật, mau gọi xe cấp cứu. Cậu ta bị gãy mất hai xương sườn rồi. Đình Đình, em đừng động vào cậu ta!”

Thời Tiêu ra khỏi hội quán, chưa đi được bao xa thì bị Diệp Trì đuổi kịp. Anh bế cô lên, mở cửa xe, lên xe, nhanh chóng lái xe ra khỏi hội quán. Trên xe, Diệp Trì gọi luôn cho chú Phan rồi hai người đi thẳng đến bệnh viện. Lúc đến nơi, chú Phan giặt tay mình, vừa sắp xếp cho một bác sĩ giỏi nhất khoa phụ

sản khám cho Thời Tiêu, vừa kéo tay Diệp Tri đi xử lý các vết thương trên người anh ta. Diệp Tri không nghe, cứ nắm chặt tay vợ, luôn miệng hỏi bác sĩ kiểm tra cho Thời Tiêu: “Có đúng không, thế nào rồi? Mấy hôm nay cô ấy chẳng ăn mấy, ban nãy trên đường đi còn nôn ọe mấy lần...”, nói nhiều còn hơn cả đàn bà. Thời Tiêu bỗng thấy rất buồn cười. Cô ngoảnh đầu lại nhìn anh, đưa tay ra nắm lại tay Diệp Tri, những ngón tay bé nhỏ gãi gãi vào bàn tay anh...

Diệp Tri thấy lòng nhẹ nhõm hơn, dường như chỉ cần nắm chặt lấy bàn tay bé nhỏ ấy, hạnh phúc thấy rằng cả thế giới này đều nằm gọn trong lòng bàn tay anh.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 37

“Ai da...”

Diệp Tri nhìn vào gương, xoa xoa những vết bầm tím ở trên mặt, nắm đấm của thằng ranh Hứa Minh Chương ấy cứng thật, lại cứ nhắm thẳng vào mặt, vào các khớp, những điểm yếu trên người. Ban nãy không thấy gì, giờ tắm xong mới thấy đau nhức khắp người, nhưng mà đau cũng đáng. Diệp Tri không nén được cười, anh bật cười ha hả, người đàn ông trong gương bỗng chốc trở nên ngốc nghếch. Vợ anh, con anh, kể từ nay về sau, thằng ranh ấy chẳng đáng một xu. Tất cả đều là của anh, đều là của anh!

Nhưng nghĩ kĩ lại mới thấy hôm nay đúng là anh nóng nảy quá. Vừa nhận được điện thoại của Cẩm Phong, Diệp Tri đã không kiềm chế được cơn giận trong lòng ngực. Hứa Minh Chương, giỏi lắm, mày dám dụ dỗ vợ tao!

Diệp Tri rất “ky” Hứa Minh Chương, điều này trong lòng Diệp Tri hiểu rất rõ. Mặc dù ngoài miệng vẫn bảo mình chiếm thế thượng phong, nhưng những lời Hứa Minh Chương nói chẳng khác gì con dao nhọn cứa vào tim Diệp Tri.

- Thời Tiêu yêu tôi, rất rất yêu, yêu đến mức đã giấu nhem chân tướng sự việc bốn năm trước, cam tâm để tôi hiểu lầm cô ấy thay lòng đổi dạ. Tính cách của cô ấy thực chất không phải như vậy, chắc chắn anh cũng rõ. Nhưng cô ấy lại làm như thế, cho thấy điều gì chắc không cần tôi nói với anh. Chỉ cần cô ấy vẫn còn yêu tôi, tôi tuyệt đối không từ bỏ, tuyệt đối không!

Sự quả quyết và dũng khí của Hứa Minh Chương lúc ấy đã thấp sáng đôi mắt anh ta lúc đó, thứ ánh sáng ấy thật chói mắt. So với Hứa Minh Chương, Diệp Tri yếu thế hơn hẳn. Diệp Tri không thích cảm giác này, cực kì không thích. Vốn đã ôm một cục tức to bùng trong bụng rồi, đã vậy thằng ranh này còn đi tìm vợ anh. Hôn nữa Diệp Tri cũng sợ, đường đường là Diệp thiếu gia mà cũng có lúc hoảng sợ, anh sợ chỉ trong chớp mắt, vợ của anh sẽ bỏ trốn với người khác, chuyện này để lọt ra ngoài thì mất mặt đến nhường nào. Cho dù cô không yêu anh, nhưng anh rất trân trọng cô.

Do vậy Diệp Tri mới tức tốc chạy đến, rồi hùng hổ lao vào đánh nhau như một thằng nhóc ngổ ngáo. Nhưng trải qua chuyện lần trước, Diệp Tri không dám tùy tiện manh động, bị vợ giận dữ, không đoái hoài gì đến, Diệp Tri khó chịu vô cùng. Mặc dù trước đây có tức đến mức nào, chỉ một câu nói nhẹ nhàng của vợ “Diệp Tri, em có thai rồi” là anh chẳng còn để ý đến cái gì nữa, chẳng muốn so đo chuyện gì nữa, trong mắt chỉ còn lại vợ yêu và đứa con trong bụng cô.

Sáu tuần, vợ anh có bầu được sáu tuần, bác sĩ khám cho Thời Tiêu nói với Diệp Tri: “Kết quả siêu âm cho thấy, kích thước cái thai là 18 x 15 x 23mm, đã nhìn thấy màng phôi, đã có tim thai.”

Nói thật lòng, cảm tưởng phim siu âm trên tay, ngắm nghía kĩ càng đến năm phút liền mà Diệp Tri vẫn chẳng nhìn ra được điều gì, thế nhưng chẳng hiểu sao trong lòng vẫn thấy cảm động khó nói thành lời. Đó là con của anh, con của anh và Thời Tiêu, đứa bé ấy sẽ từ từ lớn lên, mang theo gen di truyền của anh và Thời Tiêu, là cốt nhục của hai người, và họ là một gia đình ba người đầm ấm.

Cứ nghĩ đến đây, Diệp Tri lại không nén được niềm vui trào dâng trong lòng. Trong khi Diệp Tri vẫn đứng đó cười ngơ nghe thì tiếng gõ cửa nhà vệ sinh vang lên, tiếng Thời Tiêu vọng vào: “Diệp Tri, anh xong chưa? Em đói rồi!”

Diệp Tri vội vàng mở cửa đi ra, nhìn thấy Thời Tiêu đang tiu ngưu đứng bên ngoài cửa, tay ôm bụng, miệng ca thán: “Diệp Tri, em đói rồi, đói sẽ đau dạ dày, uống loại thuốc đó của chú Phan cứ thấy đói suốt!”

Diệp Tri liền mềm lòng ngay, ai bảo chiều này của vợ anh hiệu quả quá cơ. Anh cúi xuống ôm lấy cô, hôn lên trán cô: “Anh xuống đây, để anh nấu cơm cho em, em muốn ăn gì nào?”

Hai người vừa xuống nhà thì chuông cửa réo vang, Diệp Tri liền đặt vợ xuống ghế, kéo cái chăn mỏng đắp lên người cô, vỗ nhẹ vào lưng cô rồi mới ra mở cửa. Nhìn thấy mẹ ở ngoài cửa qua hệ thống quan sát, anh liền trở mặt ra, đúng là chỉ cần chú Phan biết là cả nhà họ Diệp sẽ biết. Anh liền ngoảnh vào nói với Thời Tiêu: “Là mẹ đấy, còn cả cô giúp việc nữa!”

Thời Tiêu ngẩn người, khuôn mặt trắng bệch hơi đỏ lên, cúi gằm mặt xuống, đó là vẻ ngại ngùng. Diệp Tri không khỏi phì cười.

Bà Diệp vừa nhận được tin báo liền mừng như bắt được vàng, đầu gối niềm mong ước lại thành hiện thực. Nghe thấy chú Phan nói Thời Tiêu bị ghen ghê lắm, không ăn uống được, bà Diệp liền tức tốc bảo cô giúp việc qua đây làm chút đồ tẩm bổ cho Thời Tiêu, nhưng nhất thời chưa biết làm món gì. Cô giúp việc liền nói cứ làm một nồi tổ yến nấu đường phèn trước, món này vừa tốt cho mẹ, vừa tốt cho thai nhi. Sau khi nấu xong liền vội vàng cho vào cặp lồng giữ ấm và mang qua đây.

Vừa vào phòng đã nhìn thấy Diệp Tri mặt mày bầm tím, bà Diệp giật nảy mình, đưa tay định sờ lên mặt con trai. Diệp Tri vội vàng né tránh, cười nhún nhún nói: “Hôm nay ra ngoài con không để ý nên bị ngã, không sao đâu mẹ!”

Bà Diệp biết con trai đang lấp liếm để u mình, từ nhỏ đến lớn, Diệp Tri không ít lần bị thương như thế này, nhưng giờ đã hơn ba mươi rồi, đã là người có vợ rồi, bà Diệp cũng chẳng dám nói con trai, chỉ trừng mắt nói: “Sau này ra ngoài cẩn thận chút, sau này ngã sưng mặt sưng mày, để xem Tiêu Tiêu có còn cần con nữa không?”

Nói rồi, bà qua chỗ Diệp Tri, đến bên cạnh Thời Tiêu, kéo tay cô, cười ngọt ngào nói: “Đừng đứng như vậy, mau ngồi xuống, phải nằm xuống, con cứ dựa lưng vào ghế cho đỡ mỏi, nói chuyện với mẹ một lát. Mới có bầu nên cơ thể còn yếu lắm, là mẹ con với nhau, không cần phải khách sáo làm gì!”

Cô giúp việc đem chè tổ yến ra bát rồi đưa cho bà Diệp. Bà Diệp múc một thìa, còn hơi nóng, thổi cho nguội rồi bón cho Thời Tiêu. Mặc dù thường ngày Diệp Tri cũng thích bón từng thìa cho cô như thế này, nhưng dù gì đây cũng là chuyện riêng của hai vợ chồng, đóng kín cửa lại, chẳng có ai nhìn thấy hết. Nhưng bà Diệp lại là mẹ chồng của Thời Tiêu, Thời Tiêu sao có thể để bà bón cho mình ăn. Cô vội vàng đón lấy bát chè, khẽ nói: “Mẹ, mẹ cứ để con tự ăn, cũng chẳng phải chuyện gì to tát, lại làm phiền mẹ chạy qua chạy lại. Diệp Tri bảo ngày mai bọn con sẽ về qua nhà...”

Có lẽ nhờ thuốc của chú Phan nên Thời Tiêu ăn hết bát chè tổ yến mà không thấy buồn nôn. Bà Diệp vuốt vuốt mái tóc cô, thấy mặt mày cô xanh xao liền xót ruột than: “Mẹ có mang một ít tổ yến sang đây, sau này bảo bà giúp việc nấu cho ăn hàng ngày, món này tốt cho cả con lẫn đứa bé. Còn cả ít hoa quả mẹ mới mua đây, con muốn ăn gì thì cứ ăn. Người ta nói ăn nhiều hoa quả thì đứa trẻ sinh ra sẽ hoạt bát, thông minh. Con nhìn thằng Tri mà xem, lúc mang bầu nó mẹ toàn ăn ớt, thế nên tính tình nó mới nóng nảy như thế. Lúc mẹ mang bầu thằng Sinh, mẹ ăn uống rất bình thường, thế nên tính cách nó dễ chịu hơn nhiều!”

Thời Tiêu không nhìn được cười. Diệp Tri gãi đầu, nói: “Mẹ, nói như mẹ thì chắc chắn ngày xưa lúc mang bầu bố con, bà nội đã ăn rất nhiều ớt khói, thế nên hơi tí đầu bố mới “bốc khói””.

Bà Diệp và Thời Tiêu cười lẫn lộn, ngay cả cô giúp việc ngồi bên cạnh cũng phải phì cười.

Bà Diệp vào bếp nhìn một lượt, cũng đầy đủ ra phết, nhưng bà vẫn chưa yên tâm hẳn, phải bàn với Diệp Tri xem có nên chuyển về nhà ở không, dù gì chuyện công ty của Diệp Tri cũng rất bận rộn, sợ không thể chăm sóc Thời Tiêu.

Diệp Tri trong lòng đã sớm kế hoạch, về nhà là chuyện sớm muộn cũng phải làm, nhưng hiện giờ thì chưa được, đợi con được bảy, tám tháng rồi về. Trước đó anh vẫn muốn tự mình chăm sóc vợ, sống cuộc sống chỉ có hai người, à không, ba người, còn cả đứa bé trong bụng nữa chứ. Cứ nghĩ đến đây là Diệp Tri lại nhoen miệng cười.

Bà Diệp chợt thấy lòng chua xót, các cụ nói cạm có sai, con trai có vợ rồi sẽ quên mẹ. Trước khi Diệp Tri lấy vợ, người làm mẹ như bà lúc nào cũng lo lắng cho con; lấy vợ rồi bà vẫn phải lo lắng. Còn con trai thì sao, kể từ lúc có vợ trong mắt của nó chỉ còn lại mỗi vợ nó thôi.

Chua xót cũng chỉ là cảm giác trong chốc lát bởi niềm vui chuẩn bị có thêm cháu khiến cho bà mừng còn chưa kịp nữa là.

Sau khi tiễn bà Diệp và cô giúp việc về, Diệp Tri liền đến bên ôm Thời Tiêu vào lòng, chỉ vào mặt mình, thì thầm: “Vợ à, mặt của anh sắp thành mặt heo thật rồi, em có cần anh nữa không?”

Thời Tiêu trừng mắt, hừ giọng: “Không cần, thành đầu heo rồi thì ai còn cần anh nữa?”

Diệp Tri bật cười: “Đồ vô lương tâm!”

Còn chưa nói hết, Thời Tiêu đã ọe một tiếng, vội vàng bịt miệng, đứng bật dậy, lao vào nhà vệ sinh, quỳ xuống cạnh bồn vệ sinh, nôn hết chỗ chè tổ yến vừa mới ăn vào bụng.

Diệp Tri vội vàng theo vào, xót xa vỗ nhẹ vào lưng cô:

- Không được, anh phải gọi điện hỏi chú Phan mới được, chứ ăn gì nôn nấy thế này thì sống sao được?

Nói rồi liền rút điện thoại ra, Thời Tiêu vội vàng giữ tay anh lại:

- Anh đừng làm ầm lên thế, bác sĩ đã nói rồi, chuyện này là bình thường, qua ba tháng đầu là đỡ thôi!

Diệp Tri kê cốc nước vào miệng cô, bảo cô súc miệng rồi bế cô ra ngoài:

- Chúng ta xuống bếp, xem em muốn ăn chút gì

Vừa nhắc đến ăn là Thời Tiêu lại thấy buồn nôn, vội vàng bịt miệng lắc đầu, lông mày Diệp Tri nhíu chặt lại.

Diệp Trì vuốt ve khuôn mặt tiều tụy của vợ, xót xa vô cùng: “À phải rồi, hay là em gọi điện cho mẹ hỏi thử xem!”

Diệp Trì ngồi khoanh tròn trên thảm, nhìn Thời Tiêu ăn ngấu nghiến đĩa nộm dưa chuột to đùng ở trên bàn, không khỏi dờ khóc dờ cười. Bố mẹ vợ anh sống có hơi thiếu thực tế, lúc anh gọi điện sang, tín hiệu không tốt cho lắm, nghe tiếng được tiếng không, cũng chẳng biết bên đó nói gì nữa. Đôi khi Diệp Trì thật sự băn khoăn tại sao có một người cha người mẹ như vậy mà Thời Tiêu có thể bình an lớn lên, lại còn đáng yêu và rất được lòng người như thế? Hỏi Thời Tiêu cô bảo, từ nhỏ nhà cô đã là hàng xóm của nhà Quyên Từ, sau này di dời đi rồi cũng cách nhà Quyên Từ không xa lắm, thường ngày bố mẹ cô không có nhà, Thời Tiêu thường ăn ở bên nhà Quyên Từ. Lớn bằng ngần này rồi, có đến phân nửa thời gian cô sống ở nhà Quyên Từ, chẳng trách mà Quyên Từ không chỉ là bạn thân của Thời Tiêu mà còn thân thiết như một người chị em. Chính vì vậy khi anh mang Quyên Từ ra để uy hiếp Thời Tiêu mới có hiệu quả như vậy.

Nửa đĩa nộm dưa chuột chẳng mấy chốc đã hết nhẵn, Thời Tiêu ngẩng đầu lên hỏi: “Còn nữa không?”

Diệp Trì bẽ mặt không lên: “Có cũng không cho em ăn, ăn nhiều như vậy, tí đau bụng thì sao? Trong tủ lạnh có canh gà ác mẹ gửi sang đây, để anh nấu cho em chút mì nhé!”

Thời Tiêu xoa xoa bụng gật đầu: “Nhưng vẫn phải cho em ít dưa chuột đất, nếu không em không nuốt nổi!”

Diệp Trì bật cười, dí đầu cô một cái: “Em đúng là bà cô tổ của anh, anh biết rồi!”

Thời Tiêu bỗng cảm thấy vô cùng ấm áp. Diệp Trì như thế này khiến cô cảm thấy vô cùng ấm áp, cảm giác ấm áp này khiến cô an tâm. Anh là chồng của cô, là bố của đứa con trong bụng cô. Đây chính là cuộc sống, cuộc sống chân thực nhất.

Điện thoại đặt trên ghế rung lên, Thời Tiêu ngó đầu nhìn, là một tin nhắn. Cô mở ra xem, ánh mắt chợt sầm xuống, do dự giây lát rồi ấn nút xóa và tắt máy.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Thời Tiêu vốn định hạ quyết tâm sẽ sống yên ổn với Diệp Trì. Mặc dù trong lòng vẫn chưa hết ám ảnh chuyện quá khứ nhưng cô vẫn quyết định như vậy.

Thời Tiêu là một cô gái thực tế, những cảnh ngộ gặp phải trong cuộc sống và tình yêu đã dạy cho cô biết cách chấp nhận, chấp nhận hiện thực. Hơn nữa Diệp Trì có thể mang lại cho cô sự ấm áp và an tâm, cô muốn có được cái gia đình này, có được một người chồng che mưa chắn gió cho mình, mang trong mình đứa con của anh, cứ sống như thế cũng tốt lắm rồi!

Nhưng...

Về u ám trong mắt Thời Tiêu chợt tắt ngấm, hai tay đặt lên bụng mình trong khoảnh khắc rồi ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào Phong Cẩm Phong đang ngồi trước mặt.

Trong mắt cô gái xinh đẹp và sang trọng này luôn ánh lên sự khinh thường và lạnh lẽo, chẳng chút giấu giếm. Bởi vì yêu, người phụ nữ này có thể trở nên yếu đuối trước mặt Diệp Trì. Nhưng trước mặt Thời Tiêu, cô ta luôn là một công chúa cao quý ngự ở trên cao cúi nhìn những kẻ thấp hèn bên dưới. Ánh giấu đằng sau cái nhìn khinh bỉ và ác ý chính là sự ghen tỵ, sự ghen tỵ đến phát điên.

Trên bàn là một xấp ảnh, nhân vật chính là Diệp Trì và một cô gái trẻ, cô gái rất xinh đẹp, vẻ đẹp cực kỳ cuốn hút, hơn nữa lại rất trẻ, trông có vẻ chỉ mười mấy tuổi, ăn mặc rất gợi cảm nhưng vẻ mặt rất thuần khiết. Khi vẻ thuần khiết và sự gợi cảm hòa trộn với nhau luôn khiến đàn ông không thể kiềm chế, hướng hồ là Diệp Trì, trong từ điển của anh ta không bao giờ có hai từ “chung thủy”. Những bức ảnh chụp lén này tương đối chuyên nghiệp, từ các góc độ, rõ ràng và sắc nét, vì vậy Thời Tiêu có thể nhìn rõ ánh mắt là lời và dâm đãng, ánh mắt rất quen thuộc, biết bao lần anh ta đã nhìn cô như vậy, khe khẽ thì thầm “đòi yêu” bên tai cô...

Thời Tiêu bỗng cảm thấy buồn nôn, vội vàng đề chặt con buồn nôn trong cổ họng, không muốn để Phong Cẩm Phong nhìn thấy bộ dạng thê thảm của mình, nhưng cô vẫn không kiềm chế được mình cảm những bức ảnh kia lên xem tiếp, giống như muốn chính mắt nhìn thấy tất cả. Mắt Thời Tiêu mở to, không chớp lấy một cái.

Diệp Trì cúi đầu, tay ôm đầu cô gái, cơ thể hai người dính sát vào nhau, gần như chẳng còn chút kẽ hở, đôi môi quấn thậm chí có thể nhìn thấy lưỡi họ đang đan chặt lấy nhau. Thời Tiêu đột nhiên chẳng còn hứng thú xem tiếp, cô hơi ngoảnh đầu đi, bên ngoài cửa sổ, ánh mặt trời rạng rỡ.

Những cánh hoa mỏng manh bay lất phất trên không trung, giống như những bông tuyết đang nhẹ nhàng khiêu vũ trong gió, tô điểm chút sắc hương và mang lại một giác mộng đẹp cho thành phố ồn ào và huyền ảo này. Những giấc mộng của cô đã vỡ tan, những mảnh vỡ cũng rơi là tả như những bông tuyết, chất đầy trong lòng cô, lạnh ngắt.

Phong Cẩm Phong có hơi vàng vắt, cô chưa bao giờ coi Thời Tiêu là đối thủ, mặc dù cô ta đã cướp toàn bộ sự chú ý của Diệp Trì, mặc dù cô ta đã trở thành vợ danh chính ngôn thuận của anh, nhưng Phong Cẩm Phong chưa bao giờ cảm thấy cô ta xứng đáng trở thành đối thủ của mình. Cô ta có cái gì chứ? Ngoài cái nhan sắc cũng tạm tạm kia ra, cô ta chẳng có gì hết.

Nhưng trên đời này, nhan sắc là thứ dễ dàng đạt được nhất, Diệp Trì có thể chung thủy với một người phụ nữ ư? Đừng nói là cô, ngay cả thượng đế cũng chẳng tin!

Diệp Trì rất lăng nhăng, hơn nữa những người đàn ông trong giới của họ ai chẳng chơi bời giống hệt như khi chưa kết hôn? Đàn bà chẳng qua chỉ là “liều thuốc kích thích”, lấy một người vợ môn đăng hộ đối rồi đôi bên đều già bộ cảm điếc mà sống chung với nhau, đây là một việc hết sức bình thường trong thế giới của họ, nhưng Diệp Trì lại một mực lấy Thời Tiêu bằng được.

Mà cô gái này, Phong Cẩm Phong thật không dám tin rằng cô ta có thể không để tâm đến chuyện này. Hoàn cảnh khác biệt, phương thức sống cũng khác biệt, quan niệm đương nhiên cũng khác biệt. Phong Cẩm Phong đương nhiên cũng rất ghen tuông, nhưng đã cảm thấy quen rồi, chỉ cần cô có được một phần của Diệp Trì là cô đã thỏa mãn lắm rồi. So với việc nhìn Diệp Trì tức tưng bên Thời Tiêu, cô mong thả Diệp Trì cứ lăng nhăng như trước còn hơn.

Nếu như cô là vợ của Diệp Trì, cô sẽ không để tâm mấy chuyện này, chỉ cần chơi chán rồi biết về nhà là được. Nhưng chắc chắn Thời Tiêu không thể chấp nhận được những chuyện như thế này.

Ánh mắt của Phong Cẩm Phong rất “độc”, cô ta say đắm Diệp Trì, đến mức cho dù biết Thời Tiêu đã mang đứa con của Diệp Trì, cô ta vẫn không chịu từ bỏ. Mà lần này, cô ta đã nắm được điểm yếu chí mạng

Nhưng đối diện với ánh mắt như nhìn thấu tất cả của Thời Tiêu, Phong Cẩm Phong lại cảm thấy mình thật thê thảm

Ánh mắt của Thời Tiêu vô cùng trong trẻo, dường như có thể phản xạ được những khúc khuất tận sâu trong lòng cô, không một chút che giấu. Hơn nữa Phong Cẩm Phong cũng chẳng nhận được kết quả mà cô ta dự đoán trước đó, chỉ là một thoáng u ám, ngay sau đó là sự lạnh nhạt, thứ lạnh nhạt ấy khiến cho Phong Cẩm Phong có cảm giác Thời Tiêu đang xem ảnh của một người xa lạ.

Thời Tiêu giờ những tấm ảnh lên: “Ảnh chụp rất đẹp, chỉ có thể này thôi sao?”

Phong Cẩm Phong sững người trong giây lát rồi bật cười: “Về sau thế nào tôi chẳng cần phải chụp nữa làm gì. Chẳng nhẽ cô không nhận ra, Diệp Trì như một mũi tên đã được giương lên, không thể không bắn, đây là chuyện tối qua. Tôi nghĩ Diệp Trì tối qua có về nhà hay không, cô biết rõ hơn tôi mà!”

Ánh mắt Thời Tiêu bỗng trở nên xa xăm: “Tối qua ư?”

Phong Cẩm Phong đã nhầm rồi, tối qua Diệp Trì có về nhà, nhưng rất muộn. Qua ba tháng đầu, Thời Tiêu trở nên cực kỳ ham ngủ, gần như ngày nào cũng đi ngủ rất sớm, lúc nào người cũng mệt rũ. Diệp Trì bận rộn tiếp khách nhiều, có hôm rất muộn mới về, trước đó đều gọi cho cô, dặn cô đi ngủ trước, không cần đợi anh.

Tối qua Diệp Trì gọi điện về nói có một bữa tiệc quan trọng, sợ sẽ về rất muộn, Thời Tiêu cũng chẳng để tâm mấy.

Nhưng cuộc đời luôn ẩn chứa những sự bất ngờ. Hôm nay vừa đến chỗ làm việc thì Thời Tiêu nhận được điện thoại của Phong Cẩm Phong.

Đôi khi Thời Tiêu cảm thấy rất khâm phục những người này, mặc dù cô mới đổi số điện thoại, thế mà những người này đều biết rất rõ. Bao gồm cả Phong Cẩm Phong, Lục Nghiêm, Hứa Minh Chương và cả Hồ Đình Đình.

Hứa Minh Chương cho đến giờ vẫn chưa đi làm lại, cô nghe phong thanh thấy bảo anh đã chuyển công tác, Lục Nghiêm hôm ấy có nhắn tin nói: “Thời Tiêu, đến bệnh viện ngay, Minh Chương nổi điên rồi!”

Thời Tiêu liền tắt máy luôn, cho dù Hứa Minh Chương có nổi điên thật cô có đến đó cũng chẳng ăn thua gì, tất cả đã thay đổi, cần gì tự chuốc lấy phiền phức, vung kiếm lên chém một nhát đứt hẳn, bốn năm trước bọn họ đã cắt đứt rồi, đã đứt hẳn rồi.

Hơn nữa trong bốn năm ấy, anh ta chưa từng ngoảnh đầu lại, nếu anh ta về sớm hơn, nếu lúc ấy anh ngoảnh đầu lại, tự phát hiện ra tất cả những điều này, có thể mọi chuyện đã khác nhiều. Nhưng cuộc đời luôn có sự bỏ lỡ và gặp gỡ. Nếu bỏ lỡ những cái tốt, cứ coi như bạn kém may mắn, gặp phải những thứ không ra gì, bạn cũng phải chấp nhận sự đen đui ấy.

Phong Cẩm Phong bẽ bối cả phê lên nháp một ngụm, những móng tay thuôn dài được vẽ rất cầu kì.

- Thời Tiêu, cô không phải là người trong giới của bọn tôi, cho dù cô có thai cũng chẳng thay đổi được gì. Diệp Trì cuối cùng vẫn là Diệp Trì thôi, đã quen với cách sống hơn ba mươi năm nay, sao có thể thay đổi trong một sớm một chiều, vì vậy...

- Vì vậy chị càng thích hợp với anh ấy hơn tôi phải không?

Thời Tiêu nhướn mày nói nốt về còn lại cho Phong Cẩm Phong, giọng điệu đầy châm chọc. Phong Cẩm Phong bật cười: “Cô không cần phải châm chọc tôi như thế đâu. Đàn bà yêu rồi ai cũng trở nên thấp hèn, tôi yêu Diệp Trì, từ nhỏ đến lớn, chưa có bất cứ người đàn bà nào có thể sánh với tôi, tôi có thể bao dung mọi lỗi lầm của anh ấy, vì vậy, tôi thích hợp với Diệp Trì hơn cô. Về điểm này, tôi nghĩ chắc cô cũng hiểu rõ!”

Phong Cẩm Phong liếc nhìn Thời Tiêu: “Hơn nữa cô không yêu anh ấy, nếu như yêu anh ấy, khi nhìn những tấm ảnh này, cô có còn giữ được lý trí nữa không? Nếu có chỉ có thần thánh, không phải con người. Huống hồ cô còn là vợ danh chính ngôn thuận của anh ấy!”

Thời Tiêu cười mỉa mai: “Thật lòng cảm ơn chị vẫn còn nhớ được tôi là vợ của Diệp Tri. Tôi còn tưởng chị chỉ mong có thể thay thế tôi ngay lập tức cơ đấy!”

Điện thoại của Thời Tiêu bất chợt đổ chuông: “Bà xã, mau nghe điện thoại, bDiệp Tri đã thu âm lại, bắt Thời Tiêu phải để nhạc chuông như vậy. Lúc này nghe thấy thứ âm thanh này mà Thời Tiêu bỗng thấy thật mỉa mai. Cô lấy điện thoại ra, chẳng buồn nhìn mà tắt máy luôn và ném vào trong túi. Cô giờ xấp ảnh lên và nói: “Cái này tặng tôi làm kỷ niệm nhé chị Phong, chị sẽ được như ý, hãy đợi tin tốt nhé! Có thể không lâu nữa, cái mũ “Diệp phu nhân” sẽ là của chị rồi!”

Nói rồi cô hơi nhướn người về phía trước, thì thầm: “Đừng tưởng cái mũ ấy là quý báu lắm, có một điểm chị đã đoán đúng, đó là tôi chẳng thèm!”

Phong Cẩm Phong nhìn ra ngoài cửa sổ, trên làn đường dành cho người đi bộ, thấp thoáng trong những đám đông. . . Phong Cẩm Phong đột nhiên cảm thấy cô gái đó thật khó nắm bắt, có được sự bao bọc của Diệp Tri trong thời gian dài như vậy mà không hề đem lòng yêu anh, đúng là trên đời chỉ có mình Thời Tiêu.

Thực ra Phong Cẩm Phong đã đánh giá cao Thời Tiêu. Thời Tiêu đang phải cố gắng chế ngự nỗi đau đớn trong lòng, không muốn để cho người như Phong Cẩm Phong nhìn thấy. Đây là sự kiêu hãnh của cô, sự kiêu hãnh cuối cùng của một người phụ nữ.

Đi qua lối sang đường cho người đi bộ, Thời Tiêu bước vào một cái công viên nhỏ ở đối diện, giờ là mười giờ hơn buổi sáng, trong công viên rất náo nhiệt, người tập thái cực quyền, người khiêu vũ, còn có người tập hát Kinh kịch. . .

Thời Tiêu kiếm một chỗ ngồi trên khoảng đất trống, người phụ nữ ngồi đối diện đang hát cái gì đó, Thời Tiêu không hiểu lắm, nhưng nghe có vẻ rất the lương. Nghe mãi, nghe mãi, Thời Tiêu chợt thất thần. Đợi đến khi cô định thần lại, những người hát kịch, kéo đàn. . . đều đi hết cả rồi, trong công viên lặng thinh, chỉ nghe thấy có tiếng chim hót trên cành.

Thời Tiêu cúi đầu nhìn đồng hồ, sắp mười hai giờ rồi, bụng đã bắt đầu réo òng ọc. Thời Tiêu xoa xoa bụng mình, nhóc con qua ba tháng đầu đã thôi không hành hạ cô nữa, nhưng mà nó rất ham ăn, Thời Tiêu ăn bao nhiêu cũng vẫn thấy đói, đói một cái là phải ăn ngay, để lâu là thấy cồn cào khó chịu.

Bởi vì thế nên lúc nào Diệp Tri cũng chuẩn bị mấy đồ ăn vặt như bánh quy, bánh mì, sôcôla. . . linh tinh để trong túi của cô, đói một cái là mang ra ăn tạm cho đỡ khó chịu. Hôm nay cô mãi nghĩ ngợi nên quên mất đứa bé trong bụng. Thời Tiêu liền mở túi, lấy một thanh sôcôla ăn tạm. Ăn rồi thấy dễ chịu hơn một chút. Cô xoa xoa thì thầm: “Con yêu à, sau này con sống với mẹ nhé!”

Thời Tiêu cảm thấy mình thật là ngốc, tại sao lại để cảm giác ám áp nhất thời khiến cho mù mịt đầu óc, nghĩ rằng có thể sống như vậy cả đời với một người như Diệp Tri? Anh ta sao có thể mang lại sự yên ổn và an toàn cho cô? Anh ta còn không đáng tin hơn cả Hứa Minh Chương. Chẳng phải bằng chứng đã rành rành ngay trước mắt hay sao? Thời Tiêu, mày còn tự ru ngủ đến bao giờ nữa?

Cô không thể ở chung với người đàn ông như vậy, cô không thể. Cô không muốn con của cô có một người cha như thế.

Cô còn lơ mơ nhớ rằng tối qua, lúc Diệp Tri về nhà, bên ngoài trời đã hưng hửng sáng, anh bỗng nhiên không chạy đến ôm hôn cô như mọi lần mà đi thẳng vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Buổi sáng anh ta còn dậy làm một bữa sáng thịnh soạn và đưa cô đi làm, mọi thứ dường như vẫn giống với thường ngày. Nhưng giờ nghĩ kỹ lại, vẫn có thể tìm thấy một chút manh mối.

Thời Tiêu thực chất không hiểu con người Diệp Tri cho lắm, nếu như muốn chơi, sao còn phải kết hôn? Kết hôn rồi thì thôi, tại sao còn bắt cô phải sinh con? Đừng nói anh ta yêu cô, Thời Tiêu cảm thấy, nếu như một người đàn ông yêu một người phụ nữ thật lòng, anh ta tuyệt đối không thân mật với người phụ nữ khác như vậy.

Nếu như tình yêu của Diệp Tri là như thế, vậy thì nó thật chẳng đáng một xu.

Nhưng trong lòng Thời Tiêu hiểu rõ, lần này mình không thể lơ đãng, phải lên kế hoạch từng chút một, đấu với Diệp Tri không chỉ cần có dũng khí mà còn phải có trí tuệ. Qua chuyện lần trước, Thời Tiêu đã thông minh ra rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Diệp Tri sốt ruột ngửa cổ tu cạn cả cốc nước to, với tay ấn phím điện thoại bảo thư ký mang một cốc khác vào.

Lúc Tả Hồng bước vào, nhìn thấy bộ dạng này của Diệp Tri, anh không khỏi phì cười: “Sao, không được thỏa mãn nên giờ ra nông nổi này hả? Giống hệt như một con trâu đực đến kì phát dục ấy...”

Thư ký bê một cốc nước lạnh và một cốc cà phê vào.

Tả Hồng nhấp một ngụm cà phê, liếc nhìn Diệp Tri, châm chọc nói: “Tôi thấy cậu đúng là tự chuốc khổ vào thân, mấy ngày trước, cô nàng ở hội quán đó chẳng phải rất vừa ý cậu hay sao? Thuần khiết lại gợi cảm, lại còn là gái trinh, tôi thấy hơn vợ cậu nhiều...”

Diệp Tri trừng mắt, nghiêm nghị cảnh cáo: “Tả Hồng, cậu mà còn ăn nói lung tung nữa là tôi trở mặt thật đấy. Vợ tôi sao có thể mang ra so sánh với cô ta chứ!”

- Thôi được rồi, được rồi, chúng ta không so sánh, không so sánh là được chứ gì? Vợ cậu là vàng ngọc, thịt vàng da ngọc, dát vàng dát bạc, đã qua ba tháng rồi, thế nào? Vẫn không được động vào à? Phụ nữ từ lúc mang thai đến lúc sinh con cần hơn một năm, tôi không tin cậu chịu được làm hòa thượng hơn một năm. Thực ra đàn ông ấy mà, vui chơi qua đường nhiều rồi, cho dù vợ cậu có biết thì đã làm sao? Lần trước hai người cũng âm ỉ lên đấy thôi, chẳng phải đâu vẫn vào đấy hay sao? Tôi thấy với tính cách của vợ cậu, cô ấy chuyện gì chẳng thích làm căng với cậu. Cậu cứ nhu nhược thế không được, cậu phải cứng rắn lên, xong chuyện rồi thì dễ dàng. Đàn bà mà, ai chẳng thế!”

Diệp Tri bật cười: “Thế cậu đã kiểm soát được gì từ Quyên Từ chưa? Tôi không tin là cậu làm được đâu!”

Tả Hồng thờ người: “Cô ta là yêu nghiệt, vô tâm vô tính, không phải là đàn bà, chẳng bằng một góc vợ cậu! Thôi bỏ đi, không nhắc đến cô ta nữa. Tôi đến là để nói với cậu một tiếng, tối nay Đại Lưu đến, tôi đã đặt chỗ ở hội quán nước nóng để chào mừng cậu ta rồi!”

- Đại Lưu? Chẳng phải cậu ta đang ở Nhị Bào hay sao? Sao lại đến chỗ chúng ta thế?

Tả Hồng cười: “Cậu ta được ra rồi, lần này được chuyển đến quân khu của chúng ta, là phó chủ nhiệm bộ chính trị, mặc dù cũng là dựa vào vai vế của ông già, nhưng đúng là cũng có chút bản lĩnh. Cái thằng vô dụng bị mấy anh em mình bắt nạt ngày nào, rồi khỏi chúng ta một cái là rùng mình biến thành rồng ngay được!”

Tả Hồng đứng dậy, nhìn Diệp Tri, không nhịn được lại nói: “Diệp Tri, cậu hầu hạ vợ như hầu hạ ông bà cổ tổ mà không thấy mệt mỏi à?”

- Cút đi! Tôi thích thế, liên quan quái gì đến cậu!

Nói ra đạo này cuộc sống của Diệp Tri chẳng hiểu ra làm sao, cứ thấy trong lòng nôn nao, không phải là anh mê tín, chỉ cảm thấy sắp có chuyện gì đó xảy ra. Đối với anh mà nói, những chuyện anh đề tâm nhất, khó lường nhất cho đến thời điểm hiện tại đều là chuyện của vợ anh. Nói trắng ra là cô đang nghĩ cái gì anh càng ngày càng không hiểu rõ. Ba tháng đầu mang bầu, không được, chúng ta cố nhịn. Ba tháng sau, anh lên hỏi chủ Phan, rõ ràng chủ Phan nói không thành vấn đề, nhưng anh nản nư “đòi yêu” mà cô vẫn cứ một mực từ chối. Vợ anh cứ nói khó chịu, mệt mỏi.

Nhìn cái mặt tội nghiệp đó, Diệp Tri mặc dù vô cùng khao khát nhưng cũng phải nguội ngay. Đây là vợ anh, người vất vả mang thai đẻ con của anh, bởi vì chút nhu cầu sinh lý không được thỏa mãn mà nổi cáu thì thật chẳng ra làm sao cả.

Nhưng dần dà anh phát hiện ra chuyện gì đó bất ổn. “Đòi yêu” vợ anh khó chịu, thế thì hôn để giải tỏa cũng được chứ hả? Nào ngờ ngay cả hôn cô cũng không thích. Hôn vào chỗ khác còn được, cứ hôn vào môi là cô thấy buồn nôn, nhạy cảm hơn hẳn những chỗ khác.

Diệp Tri bứt rứt toàn thân mà không được giải tỏa, lúc nào cũng cố nhịn. Nhưng vợ anh cứ nhất khoát không cho anh động vào.

Giờ thì hay rồi, mấy hôm nữa là anh phải ra nước ngoài công tác, đi liền cả nửa tháng trời. Vốn định mang cả vợ đi cùng, nhưng Diệp tướng quân không biết nghe ai thông báo, gọi ngay điện thoại đến báo anh nên đi một mình, nói rằng vợ anh vác cái bụng bầu lên máy bay e không an toàn.

Bây giờ chỉ có đứa bé trong bụng vợ anh là quý báu, anh chẳng còn chỗ đứng nữa rồi. Hơn nữa chủ Phan còn lên nói với Diệp tướng quân, bảo rằng đứa bé trong bụng Thôi Tiêu chắc tám, chín phần là “thằng cừ” khiến cho nhà họ Diệp vui mừng khôn xiết. Vì vậy mà Thôi Tiêu bây giờ trở thành “bà cô tổ” trong nhà họ Diệp, còn anh chẳng là cái thá gì.

Nghĩ đến những chuyện này mà Diệp Tri lại thấy chán nản. Biết sớm như vậy có khi tới đó anh nên “hoàn tục”, ít nhất cũng hạ bớt “hỏa” rồi tính tiếp.

Đừng nói cô à hôm ấy xinh đẹp, quan trọng hơn là ở cô ta có chút bóng dáng của vợ anh. Lúc ấy suýt chút nữa thì anh đã làm thật, nhưng đến phút chót, “ngọn lửa” bốc lên đầu Diệp Tri, ánh mắt trong veo của vợ anh thoáng hiện lên trong đầu, chẳng hiểu ma sai quỷ khiến thế nào mà khoảnh khắc ấy, anh thấy xui xẻo... “thằng nhỏ” bị bứt rứt lâu ngày của anh cũng mất hứng ngay tức khắc.

“Giữ mình”, Diệp Tri không ngờ có ngày mình phải làm điều đó, thật là nhục cười! Bọn Tả Hồng vì chuyện này mà không ít lần cười nhạo anh. Điều nhục cười nhất đó là, mặc dù vậy, trong lòng anh vẫn áy náy mất mấy ngày liền, có tật giật mình, mấy ngày liền anh chẳng dám nhìn thẳng vào mắt vợ, chỉ bị sợ vợ phát hiện ra manh mối gì.

Kể từ đó về sau, không biết có phải do Diệp Tri bị ảo giác không mà cứ thấy vợ anh có vẻ là lạ, nhưng rốt cuộc là lạ ở đâu anh cũng không biết rõ.

Hết giờ làm, Diệp Tri đi siêu thị. Gần đây vợ anh thích ăn canh cá diếc, mỗi lần ăn hết cả bát to. Xách túi cá diếc vào cửa, nhìn thấy Thôi Tiêu đang ngồi trên thảm, online. Diệp Tri vào bếp trước, tìm một cái chậu to thả cá vào nuôi, ăn lúc nào thì mổ lúc ấy, như thế cá sẽ tươi ngon hơn.

Anh rửa sạch tay rồi đến gần vòng tay ôm Thời Tiêu lên ghế ngồi, hôn lên trán cô, trách: “Chú Phan đã dặn phải hạn chế tối đa tiếp xúc với máy tính mà, có bức xạ đấy. Anh mua cá diếc rồi, lát nữa sẽ nấu canh cho em ăn, ăn với mì nhé!”

Thời Tiêu vùng ra khỏi vòng tay anh, ngồi trên ghế sofa gật đầu. Diệp Trì biết vợ mình lại làm mình làm mẩy với mình nhưng cũng chẳng để tâm, vì chú Phan nói phụ nữ mang bầu thường tâm trạng bất ổn, vui buồn thất thường, nói thẳng ra chẳng khác gì một bệnh nhân tâm thần, chúng ta phải dễ dàng, không được so đo.

Diệp Trì đứng dậy cởi áo khoác ngoài, một tay tháo cà vạt, một tay chia ra trước mặt Thời Tiêu. Thời Tiêu nhanh nhẹn cởi cúc áo, xắn tay áo lên cho Diệp Trì. Làm xong, Diệp Trì lại bế cô vào ngồi trên ghế trong phòng bếp, còn mình thì thất tap dề, mở tủ lạnh, lấy hai quả cam ra trước, vắt lấy nước rồi đặt xuống trước mặt Thời Tiêu, xoa xoa đầu cô: “Xong ngay đây, em ngoan nhé! Uống nước cam trước đi, bổ sung vitamin C!”

Thời Tiêu có vẻ thất thần nhìn người đàn ông đang bận rộn ở trước mặt, động tác rất thành thạo và tao nhã, có thể coi là rất đẹp mắt! Thời Tiêu có thể nhìn rõ những đường nét trên mặt anh. Đôi mắt Diệp Trì rất dài, phần xương ở chỗ lông mày hơi cao, khiến cho đôi mắt trở nên sâu thẳm, sống mũi thẳng và cao, đôi môi mỏng. Nhìn kĩ thấy ở khóe mắt có những nếp nhăn mờ mờ chẳng hề gây cảm giác chướng mắt, ngược lại còn khiến cho anh trở nên chừng chạc và điềm đạm.

Một người đàn ông giỏi giang thế này: gia cảnh, khả năng, tướng mạo, thậm chí ngay cả Hứa Minh Chương cũng khó mà bì kịp. Một người đàn ông như vậy có hấp dẫn với phụ nữ cũng là điều đương nhiên.

Thời Tiêu phát hiện tự nhiên trong lòng bỗng cảm thấy chua xót. Hơn nữa chỉ cần người đàn ông này muốn, chỉ cần mình giả bộ hồ đồ, có thể cũng miễn cưỡng được gọi là hạnh phúc. Chỉ có điều Thời Tiêu chẳng bao giờ cần thứ hạnh phúc mỹ mãn ấy. Nếu như không có đứa bé thì thôi, có đứa bé rồi, cô phải nghĩ, Diệp Trì như thế này liệu có đủ tư cách làm cha?

Phong Cẩm Phong mặc dù không có ý tốt nhưng có một điểm, Thời Tiêu cảm thấy cô ta nói đúng, cô không thuộc vào thế giới của họ, cô chỉ là một dân thường, cho dù là Hứa Minh Chương hay Diệp Trì, đều không chung đường với cô.

Trong lúc hầm canh, Diệp Trì liếc cô vợ nhỏ đang thất thần của mình. Dưới ánh đèn, đôi mắt thâm trầm, cắn chặt ống hút, mắt ngẩn ngơ nhìn anh. Về chiều tuy mấy hôm trước đã biến mất, cô trông đã đầy đặn hơn hẳn, khuôn mặt có vẻ tròn trịa hơn, tóc buộc cao đuôi ngựa, để lộ cái cổ dài và trắng ngần.

Cô mặc một chiếc áo phông rộng màu đỏ, cổ hơi rộng, để lộ đôi bờ vai thon nhỏ cùng sợi dây áo lót hoa màu đen nổi bật, vô cùng bắt mắt.

Diệp Trì đột nhiên thấy nóng trong người, không thể kiềm chế được dục vọng trào dâng. Anh đưa tay ra ôm lấy khuôn mặt cô, tham lam miết chặt môi trên môi cô, chẳng để cho cô có cơ hội từ chối, anh đã tách được miệng cô ra, đầu lưỡi đi thẳng vào bên trong, vào cổ họng...

Cái lưỡi linh hoạt giống như một “đũng sĩ” thám hiểm vào vùng đất bí ẩn, sục sạo khắp nơi, khuấy động mọi cảm xúc, khó mà chối từ. Nụ hôn này có mùi cam nhè nhẹ, ướt át và nóng bỏng. Diệp Trì khe khẽ rên lên, không kiềm chế được mình chìm đắm vào cảm xúc...

- Ờe...

Thời Tiêu đẩy anh ra, bịt miệng nôn khan. Nhớ lại những bức ảnh đó, anh cũng hôn người phụ nữ ấy như vậy là Thời Tiêu lại không khỏi b

Không hiểu là vì tâm lý hay sinh lý, nói chung là hiện giờ chỉ cần Diệp Trì động vào là cô cảm thấy buồn nôn. Cho dù có muốn cô cũng không thể chế ngự được cảm giác buồn nôn này.

Lúc cảm thấy dễ chịu hơn nhiều, cô ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt Diệp Trì đang nhìn mình, đôi môi mỏng mím chặt, sắc mặt u ám, dường như đang nổi cáu, nhưng dường như cũng đang kiềm chế.

Đúng lúc Thời Tiêu tưởng rằng anh chuẩn bị nổi đóa thì Diệp Trì quay người đi, gấp cà trong nôi ra, bỏ mì vào, cho dưa chuột vào rồi múc ra, đặt trước mặt Thời Tiêu, đưa cho cô thìa và đũa: “Nhân lúc còn nóng thì ăn đi, trước khi đi ngủ nhớ uống sữa. Hôm nay có một chiến hữu của anh đến, chắc là anh sẽ về muộn, em không cần đợi anh đâu!”

Diệp Trì tháo tạp dề ra, tay cầm cái áo vét vắt ở trên ghế sofa, lấy chìa khóa xe rồi đi ra ngoài, đến chỗ tủ giày mới nói một câu: “Ngày mai chúng ta đến bệnh viện tìm chú Phan kiểm tra xem, đã qua ba tháng đầu rồi sao vẫn có phản ứng dữ dội như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Nhìn người phụ nữ ngồi trước mặt, mới chỉ có mấy tháng không gặp mà đã già đi nhiều, trong lòng Thời Tiêu bỗng thấy vô cùng khó chịu. Mẹ của Hứa

Minh Chương, người phụ nữ này từng mang đến cú sốc mang tính hủy hoại trong cuộc đời cô, chỉ cần vài câu nhẹ nhàng như gió thoảng cũng khiến cô sụp đổ hoàn toàn, buộc phải từ bỏ tình yêu của mình.

Lúc ấy cô thật sự nghĩ cả đời này mình sẽ là người của Hứa Minh Chương rồi, là bạn gái, là vợ của anh, là mẹ của những đứa con của họ, nhưng trong tình cảnh ấy, cô buộc phải chia tay anh, phải cắt đứt hoàn toàn, cũng chính vì người phụ nữ này.

Lúc này đây, bà ta vẫn mang cái mặt nạ kiêu ngạo của mình đến, ưỡn thẳng lưng, cố ý nói thật nhẹ nhàng, có phần hơi cứng nhắc: “Thời Tiêu, bốn năm trước là tôi sai, tôi xin lỗi cô. Nhưng cô biết rõ, chuyện này chẳng liên quan gì đến Minh Chương hết!”

Nói rồi bà ta nhìn thẳng vào mặt Thời Tiêu, ánh mắt

đầy phức tạp: “Hủy hoại nó chẳng có lợi ích gì cho cô hết, hơn nữa tôi không tin cô chẳng còn chút tình cảm nào với Minh Chương, dù gì

- Hồi đó...

Thời Tiêu nhếch môi đầy khinh bỉ: “Bà còn dám nhắc đến chuyện hồi ấy với tôi ư? Cho dù bà nghe được tin gì từ đâu, hoặc Hứa Minh Chương như thế nào, tôi đều trình trọng tuyên bố với bà rằng, tất cả không liên quan gì đến tôi hết. Chuyện năm đó đã qua lâu rồi, tôi không cần thiết phải làm thêm việc gì chứ đừng nói là hủy hoại Hứa Minh Chương. Thưa bác, không phải tất cả mọi người đều có thể bị ối như thế, ít nhất thì tôi không làm được!”

Thời Tiêu đứng phắt dậy: “Xin lỗi, tôi còn có việc phải làm, tôi đi trước đây!”

Về ôn hòa giả tạo trên mặt Lý Lệ Hoa lập tức biến mất, bà ta đứng bật dậy, lớn tiếng nói: “Thời Tiêu, cô tưởng tôi vô duyên vô cớ mà nói ra những lời này à? Giờ cô leo được vào nhà họ Diệp rồi, những chuyện này chẳng cần cô nói đương nhiên cũng sẽ có người cho Minh Chương biết tay. Chuyện này chẳng nhẽ cô không biết? Minh Chương bị người ta đánh gãy hai xương sườn, phải nằm trong bệnh viện đến tận giờ vẫn chưa được ra viện. Công việc ở bên này đã bị người ta sắp đặt chuyển đi nơi khác rồi, cô nghĩ chuyện này là trùng hợp?”

Thời Tiêu khựng lại một chút rồi quay lại nói: “Có thể không phải là trùng hợp. Nhưng thưa bác, chẳng lẽ bà đã quên bốn năm trước, bà đã làm gì với bố mẹ tôi rồi à? Rất xin lỗi, tôi lực bất tòng tâm, bà cứ coi như đây là chuyện thường tình, dù thế nào Hứa Minh Chương cũng vẫn còn có công việc!”

Nói rồi chẳng thèm nhìn Lý Lệ Hoa, Thời Tiêu đi thẳng ra ngoài.

Ra khỏi Starbucks, Thời Tiêu đột nhiên cảm thấy ánh nắng hôm nay thật rạng rỡ. Đi bộ dọc theo con đường bộ hành... con đường này, ngày nào hết giờ làm cô cũng đi qua, nhưng cô hoàn toàn chẳng để ý, hóa ra cảnh tượng lại đẹp đến như vậy.

Ngoảnh đầu lại nhìn, Thời Tiêu không khỏi tự cười nhạo mình, bản thân mình chẳng qua chỉ là một dân thường, người phụ nữ ấy từng suýt nữa trở thành mẹ chồng của mình, thế mà giờ nghĩ lại, cô bỗng cảm thấy vui vui vì cuộc đời đôi khi thật khó lường.

Một người phụ nữ kiêu ngạo như vậy, cho dù có đến cầu xin mình cũng không thể nén được ánh mắt khinh bỉ. Trong mắt bà ta, mình chỉ là một con ếch, nhưng con kiến này vô tình gặp vận may, khiến cho bà ta không thể không có cái nhìn khác đi, thậm chí phải cầu xin một con kiến, đúng là nực cười!

- Minh Chương...

Cái tên này khẽ lướt qua trong đầu cô, vẫn có một cảm xúc gì đó trôi dạt, nhưng chuyện của hai người đã qua đi thật rồi, còn Diệp Trì...

Thời Tiêu đột nhiên cảm thấy ừ ừ, tối qua Diệp Trì về không muộn lắm, lúc anh khe khẽ đi tắm, Thời Tiêu đã tỉnh giấc, liếc cái đồng hồ ở trên đầu giường, kim giờ đã chỉ sang số mười hai.

Anh lên giường nhẹ nhàng ôm lấy cô, mùi rượu thoang thoang quyện vào mùi hương sữa tắm. Lúc anh nhẹ nhàng đặt lên trán cô một nụ hôn, Thời Tiêu đột nhiên cảm thấy chẳng thể hiểu nổi người đàn ông này. Những cái cảm giác ấm áp nhẹ nhàng này lại khiến cho con người ta vẫn vương đến thế. Đàn bà luôn cảm tính và hoài niệm.

Thời Tiêu khẽ thở dài, đột nhiên điện thoại trong túi đồ chuông. Thời Tiêu lấy ra nhìn rồi nhấn phím nghe:

- Đang ở đâu thế?

Thời Tiêu hơi ngần người rồi đáp: “Ồ cơ quan!”

- Cơ quan?

Giọng Diệp Trì như trầm xuống, Thời Tiêu ngẩng đầu nhìn về phía con đường đối diện, xe cộ không nhiều, đứng từ xa có thể nhìn thấy chiếc xe của Diệp Trì đang đỗ ở bên kia đường. Thời Tiêu cắn chặt môi: “Em ở vỉa hè đối diện!”

Diệp Trì kéo cửa xe xuống, nói vọng sang: “Đứng yên đó đợi anh!”

Thời Tiêu đặt điện thoại xuống, lùi ra sau hai bước, ngồi xuống chiếc ghế bên vỉa hè đợi Diệp Trì.

Diệp Trì đi xuyên qua dòng người đi bộ. Lúc sang đến nơi, anh không khỏi kinh ngạc. Vợ anh ngồi yên lặng ở đó, đằng sau lưng là cây hoa anh đào đang nở rộ, một cơn gió thổi qua, những cánh hoa lá tả rơi xuống, rơi xuống bờ vai cô, tóc cô, rất đẹp, tuyệt đẹp! Mái tóc bị gió thổi tung bay trong làn gió,

phảng phất mùi hương dịu dàng. Tóc của cô dài nhiều, lần đầu tiên nhìn thấy cô, cô buộc tóc đuôi ngựa, tóc chỉ đến chấm vai. Nói thật lòng, lúc ấy trông cô chẳng giống một cô gái hai tư tuổi, nhìn thoáng qua chỉ như một cô bé mười bảy tuổi.

Bây giờ tóc cô dài ra nhiều rồi, sắp đến thắt lưng rồi. Thời Tiêu lúc này đã bớt vẻ non nớt của cô con nhóc, thay vào đó là nét đẹp của một người phụ nữ. Diệp Trì và tất cả người đàn ông đều thích mái tóc dài, anh thích mái tóc bay bay của phụ nữ, cứ cảm thấy trông rất nữ tính, đặc biệt là vợ anh.

Lúc làm tình, mái tóc đen nhánh của cô dài trên gối, vô cùng quyến rũ. Lúc cô ở trên người anh, mái tóc dài buông rũ xuống, những lọn tóc đem theo sự quyến rũ lướt qua mặt, qua lồng ngực cùng cánh tay anh, cảm giác ấy khiến cho anh lâng lâng ngây ngất, dường như đang đi trên mây, đẹp đến mức có chết đi cũng cam lòng.

Mỗi lúc như vậy, anh thường giữ chặt gáy cô, hôn thật sâu lên môi cô, cứ như thể muốn hôn vào sâu trong tim cô, cùng cô hoàn toàn hòa thành một, khiến cô trở thành dòng máu của mình, da thịt của mình, không bao giờ tách rời.

Tối qua, ông chủ hội quán lại sắp xếp tiết mục giải trí như thường lệ, đám con gái ra nhảy nhót còn đẹp hơn cả lần trước, nhưng mặc dù cô nàng cứ bám dính lấy Diệp Trì, anh cũng chẳng buồn đoái hoài, mặc dù anh đã nhìn lâu lắm rồi.

Mùi nước hoa trên người cô ta khiến cho Diệp Trì nhũn mảy, khẽ đưa tay xua đi. Cô gái rõ ràng vì mình bị từ chối, vẻ mặt có hơi bối rối. Hồ Quân liền đến bên, quàng tay ôm cô ta rồi hôn một cái: “Nào, sang bên anh Quân nào, anh Quân là rất biết thương hoa tiếc ngọc đấy. Diệp thiếu gia của chúng ta là người đàn ông tốt của thế kỷ mới, có ở bên cạnh anh ấy cũng chỉ phí thời gian mà thôi!”

Đại Lư phì cười: “Đàn ông tốt? Tà Hồng, Hồ Quân đang nói Diệp Trì đấy à? Đừng đùa nữa, hỏi chúng ta còn làm lính, trong doanh trại đến một con muỗi cái còn khó tìm, thế mà Diệp thiếu gia nhà chúng ta vẫn tìm được gái đẹp, thế nào? Giờ không ớn hay là làm sao?”

Diệp Trì ngoảnh phát đầu lại, Đại Lư lập tức cười giả lả: “Chẳng lẽ tôi nói đúng à?”

Phong Cẩm Thành cũng phì cười: “Lúc ấy muỗi cái mặc dù không có nhưng bên cạnh là khu thông tin, đó cũng là hậu hoa viên của Diệp Trì. Tất cả những cô nào nhìn được được đều là Diệp Trì, mẹ kiếp, chẳng khác nào tam cung lục viện bảy mươi hai phi tần rồi!”

Tà Hồng cười tinh quái: “Chứ còn gì, lúc ấy mấy thằng bọn tôi bán quá, toàn thân như muốn bốc hỏa, nửa đêm liều trốn ra ngoài đi tản bộ, nhìn thấy ở phía đông khu rừng, các cậu còn nhớ chứ? Vừa hay bắt gặp Diệp thiếu gia nhà chúng ta đang “vật nhau” với một con bé, tranh tối tranh sáng nên chúng ta chẳng nhìn rõ, chỉ thấy hai cái đùi non của con bé với cả cái... trắng bóc. Nghĩ lại mà đến giờ tôi còn thấy người rạo rực...”

- Ha ha...

Mấy người ai nấy đều bật cười: “Uống đi, chẳng mấy chốc mà đã cả chục năm trôi qua rồi!”

Diệp Trì cũng không nhìn được cười, lúc ấy còn trẻ tuổi, nông nổi, ngông cuồng đến mức chẳng biết trời cao đất dày, đánh nhau, chơi gái... đủ cả. Nói thật lòng, từ nhỏ đến lớn, Diệp Trì chẳng bao giờ phải tốn một chút công sức cho phụ nữ, không cần anh chủ động, họ cũng tự nguyện bám riết lấy anh, chờ đợi anh lựa chọn. Lúc ấy mấy người bọn họ còn tán phét với nhau: “Cô ả này mặt to quá, chẳng khác gì cái chậu... Cô ả kia miệng nhỏ quá, chơi bằng miệng không sướng... cô này chân hơi vòng kiềng, ở giữa có thể chui lọt cả con chó đấy, anh em mình sao có thể ra vào cái chỗ chó chui chứ?”

Giờ nghĩ lại thật đúng không phải khốn nạn bình thường. Nhưng nếu lúc ấy có cả Thời Tiêu trong số đó, với con mắt kén chọn của Diệp Trì, có lẽ anh thậm chí còn chẳng buồn liếc cô lấy nửa cái: non choẹt, đồng đánh, khuôn mặt cũng tạm tạm, thân hình cũng chẳng hấp dẫn lắm. Thế mà hiện giờ cô lại lọt vào mắt xanh của anh, đi vào trong lòng anh. Bị cô lừa Diệp Trì còn thấy muốn chạy đến ôm hôn cô, cô gặm gừ anh cũng thấy còn hay hơn tiếng đàn.

Cho dù cô ấy làm mình làm mẩy với mình, cứ thấy khuôn mặt nhỏ nhắn kia lạnh như tiền là anh lại cảm thấy khó chịu vô cùng.

Bị ma nhập rồi! Đúng như Tà Hồng nói, anh đã bị ma nhập rồi.

Thế nhưng Thời Tiêu vẫn nghĩ ra đủ thứ để hành hạ anh. Đợt trước thì lằng nhằng với người tình cũ, khó khăn lắm mới thu xếp ổn thỏa, cũng đã có thai rồi, thế mà chẳng biết tại sao lại tự nhiên thay đổi, không cho anh động vào người, cứ động vào là nôn.

Diệp Trì vẫn còn nhớ lúc mới qua ba tháng, cô vẫn còn rất bình thường, hơn nữa lại còn rất khỏe khoắn. Chú Phan từng nói phần lớn phụ nữ trong thời gian mang bầu thường có nhu cầu tình dục tăng cao.

Lúc mới qua ba tháng, mới đầu anh còn hơi dè dặt, nhưng cứ động vào cô là cô lại chủ động hôn chụt anh một cái, rồi lấy tay gãi gãi lên lưng anh... Cái cảm giác ấy bây giờ nghĩ lại cũng thấy đẹp biết mấy.

Diệp Trì vò vò mái tóc, ngồi xồm xuống bên cạnh Thời Tiêu, ngẩng đầu lên nhìn cô: “Thời Tiêu, rốt cuộc em khó chịu ở đâu, có thể nói thực cho anh biết được không?”

Thời Tiêu nhìn thẳng vào mắt anh hồi lâu, chẳng khó chịu ở đâu cả, anh chỉ phí công hỏi han, quan tâm thôi.

Thời Tiêu đột nhiên hiểu ra, ngoại tình đối với một người đàn ông như Diệp Trì thật chẳng phải chuyện gì sai trái. Hai người họ về cơ bản là khác nhau về quan niệm, cô hy vọng một cuộc hôn nhân bình thường và hạnh phúc, có vợ chồng, con cái; còn thói quen sống của Diệp Trì là: gia đình, hôn nhân chẳng qua chỉ là một phần của cuộc sống mà thôi.

Chuyện này không thể trách ai đúng ai sai, chỉ là hoàn cảnh khác nhau khiến cho quan niệm và thói quen khác nhau mà thôi.

Nói trắng ra, vẫn là câu nói đó của Phong Cẩm Phong là chính xác: cô và Diệp Trì không thích hợp, vô cùng không thích hợp. Thời Tiêu đột nhiên cảm thấy bức bối, có thể không cần phí công sức nữa, hai người có thể bình tĩnh nói rõ với nhau. Vừa nghĩ đến đây, Thời Tiêu liền nhẹ nhàng và nghiêm túc nói: “Diệp Trì, anh buông tha cho em có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Diệp Trì lấy tay ấn vào huyết thái dương đang giật giật: “Tiêu Tiêu, đừng đùa nữa, chúng ta đang sống hạnh phúc, sau này con chúng ta ra đời, anh sẽ đánh cho nó một trận, ai bảo nó dám hành hạ mẹ nó! Thế có được không?”

Anh nghiêng người hôn lên trán Thời Tiêu: “Đi thôi, anh đã hẹn với chú Phan rồi, chúng ta đi kiểm tra nào!” Thời Tiêu đứng dậy theo nhưng đứng yên không nhúc nhích, cô ngẩng đầu nhìn Diệp Trì, nhìn về mặt thì hăm hở nhưng từ sâu trong đáy mắt lại hiện lên vẻ mệt mỏi của anh. Gần đây Diệp Trì rất bận rộn, mặc dù Thời Tiêu không biết cụ thể anh đang bận việc gì, nhưng hôm đó Quyên Từ đã nói hình như là đồng thời khởi công công trình ở thành phố và ngoại tỉnh. Thời Tiêu cúi đầu, thăm than thở, đột nhiên cảm thấy chẳng còn chút sức lực nào. Một người đàn ông như thế này tại sao lại cứ phải giữ chặt lấy cô? Hơn nữa nói lý với người đàn ông này cũng chẳng được, vì vậy bản thân mình lại thành kẻ ngốc.

Đến bệnh viện là một loạt những kiểm tra chi tiết. K

iểm tra xong, Thời Tiêu liền ra vườn hoa ở sau phòng bệnh đợi Diệp Trì. Bên cạnh là các phòng bệnh của khoa phụ sản, thỉnh thoảng lại có những ông chồng cẩn thận diu cô vợ bụng to vượt mặt đi dạo, thỉnh thoảng họ lại nhìn nhau mỉm cười, thì thầm to nhỏ gì đó, rất ăn ý, rất bình thường, nhưng thật sự hạnh phúc.

Thời Tiêu chợt thất thần. Diệp Trì đứng từ xa nhìn khuôn mặt vợ, vẻ mặt đầy ngưỡng mộ ấy khiến anh không khỏi buồn cười. Nhưng nhớ lại những gì chú Phan nói, anh lại chợt nhú mày.

- Về lý mà nói đáng lẽ ra không có những phản ứng dữ dội như vậy mới phải, các kết quả kiểm tra đều bình thường, mặc dù cũng có những bà bầu có thời gian ốm nghén kéo dài, cho tới tận khi sinh con mới thôi. Nhưng vợ cháu chẳng có phản ứng với cái gì khác, cho thấy không phải vì nguyên nhân này. Vậy thì chú đoán, khả năng có thể là vì tâm lý, cũng có thể vì áp lực quá lớn, hoặc cháu đã làm sai chuyện gì...

Nói đến đây, chú Phan liền nhú mày nhìn Diệp Trì: “Không phải nhân lúc vợ có bầu cháu lại chơi bời lãng nhăng đấy chứ?”

Diệp Trì đứng bật dậy: “Chú Phan, cháu khôn nạn như vậy sao?”

Chú Phan nói chẳng chút nề mặt: “Chẳng phải có những chuyện khôn nạn hơn cháu cũng đã làm rồi đấy thôi!”

Diệp Trì đi ra đến cửa liền ngoảnh đầu lại: “Nhưng lúc ấy không có Tiêu Tiêu, chú cứ yên tâm, giờ cháu là một ông chồng mẫu mực. Thôi cháu đi đây, cảm ơn chú Phan. Mấy hôm trước cháu kiếm được mấy chai rượu Mao Đài lâu năm, mấy hôm nữa cháu sẽ mang đến biếu chú

Giờ đột nhiên nhớ lại những lời chú Phan nói, nhìn bộ dạng gần đây của Thời Tiêu, còn nữa, dường như mọi thứ bắt đầu từ sau buổi tối đến hội quán ấy.

Chẳng lẽ cô ấy nghi ngờ cái gì hoặc đã biết chuyện gì rồi? Mặc dù tới hôm ấy chưa xảy ra chuyện gì, nhưng nói cho cùng thì anh cũng có chút động lòng, cho đến tận giờ Diệp Trì vẫn cảm thấy vô cùng áy náy, nếu không gần đây sao tính tình của anh lại dịu dàng đến thế, để mặc cho cô tha hồ hành hạ?

Suốt chặng đường Thời Tiêu chẳng nói năng gì, chỉ thất thần nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết cái đầu ấy đang nghĩ ngợi chuyện gì?

Xe dừng lại ở trước cửa hàng Cẩm Giang, Diệp Trì ôm Thời Tiêu xuống xe. Thời Tiêu ngẩng đầu nhìn, thì thầm: “Em hơi mệt, muốn về nhà!”

Diệp Trì vuốt ve khuôn mặt của cô, dịu dàng dỗ dành: “Yên tâm, không có người ngoài đâu, cái cậu chiến hữu với anh trước đây, Đại Lưu, sáng nay anh có nhắc với em rồi đấy, cũng coi như là anh em của anh, giờ chuyển công tác về đây. Em là vợ anh, không gặp một chút đau có được! Cố chịu đựng một lát nhé! Ăn cơm xong là chúng ta về luôn!”

Thời Tiêu cũng biết đàn ông ai cũng sĩ diện cả, cho dù trong lòng khó chịu nhưng vẫn phải cho anh ta chút thể diện, dù gì hiện giờ cô vẫn đợi cái mũ “Diệp phu nhân” ở trên đầu.

Nhưng vừa vào phòng ăn, nhìn thấy Phong Cẩm Phong, Thời Tiêu đã không khỏi cười nhạt, cần gì đến cô cho lắm chuyện, Phong Cẩm Phong chẳng phải đã đảm nhiệm vai trò của cô từ sớm rồi sao?

- Đại Lư, chẳng phải đến rồi hay sao?

Hồ Quân đứng dậy đánh tiếng.

Thời Tiêu giúp Diệp Trì cởi áo măng tồ khoác ngoài, treo lên mắc rồi quàng vai Thời Tiêu, vui vẻ giới thiệu: “Đây là Thời Tiêu, vợ tôi. Đây là Đại Lư, chiến hữu của anh, nhìn cái bộ dạng chó của cậu ta đi, lúc ấy không ít lần chơi xỏ anh, đánh nhau không biết bao lần, cuối cùng lại thành anh em!

Đại Lư ngẩn người trong giây lát rồi bật cười:

- Chào chị dâu, sống cùng với một tên độc tài như Diệp Trì chắc chị dâu phải chịu nhiều ảm ức lắm!

- Cút ngay! Cậu nói lảng nhảng cái gì thế hả? Tôi thương vợ tôi còn không hết, đúng không em yêu?

Thời Tiêu chỉ khẽ mỉm cười.

Đại Lư là một quân nhân điển hình, chỉ riêng mặt này thôi Thời Tiêu cũng hiểu tại sao anh ta lại hợp cạ với bọn Diệp Trì, trong cốt cách, con người anh ta cũng toát lên vẻ độc đoán, phóng khoáng. Diệp Trì mặc một bộ quân phục, vai đeo quân hàm ba sao. Thời Tiêu cũng không hiểu rõ lắm về quân hàm của quân hàm quân đội, nhưng cũng biết, với độ tuổi của anh ta hiện nay mà được lên chức Tham chiếu thì không phải tầm thường. Làn da ngăm đen, có vẻ gồ ghề, nghiêm nghị hơn bọn Diệp Trì, có lẽ là do đặc điểm nghề nghiệp, ánh mắt mặc dù cười nhưng vẫn mang vẻ dò xét và nghi hoặc, thỉnh thoảng lại liếc nhìn cô và Phong Cẩm Phong.

Nói đến vị trí của ba người cũng có chút đặc biệt, cô ngồi ở bên phải Diệp Trì, Phong Cẩm Phong ngồi ở bên trái Diệp Trì. Nói thật lòng Đại Lư có hơi mơ hồ, lúc cùng Hồ Quân đến đây, nhìn thấy một “đại mỹ nhân” đang ngồi đây, luận về khí chất, dung mạo hay cách ăn nói đều không hề tầm thường, hơn nữa lại còn thân mật hàn huyên với anh, nhưng nói câu nào cũng nhắc đến Diệp Trì. Đại Lư chưa từng gặp Phong Cẩm Phong, ba người kia cũng quên mất không giới thiệu. Trong lòng Đại Lư đã sớm nhận định đây chắc là vợ của Diệp Trì, nào ngờ Diệp Trì đến, còn ôm theo một cô gái khác đến.

Đại Lư hơi kinh ngạc, sau kinh ngạc mới hay, mình đã nhầm. Liếc nhìn Phong Cẩm Phong, Đại Lư đột nhiên hiểu ra vấn đề. Sau khi hàn huyên tâm sự, âm thầm quan sát hai cô gái xong xuôi, xét về tướng mạo và vẻ hấp dẫn, vợ Diệp Trì có hơi khiêm tốn hơn: áo măng tồ màu trắng sữa, bên trong mặc một chiếc áo phông đen to rộng, trên áo có hình một nhân vật hoạt hình dễ thương; chiếc áo thùng thình gần như che hết tất cả những đường cong của cô, chiếc quần rộng màu trắng, đi cùng với đôi giày vải, giống hệt như một sinh viên đại học mới ra trường; mái tóc buộc cao ở phía sau, tóc mái dài chấm lông mày, đôi mắt to tròn. Khi nhìn thẳng vào đôi mắt này, Đại Lư đột nhiên bình tĩnh, đôi mắt ấy cực kỳ trong veo và long lanh, giống như một hồ t khiến cho anh không khỏi nhớ đến bầu trời đầy sao đêm lúc anh còn ở quân doanh. So với đôi mắt ấy, vẻ đẹp của Phong Cẩm Phong bỗng trở nên tầm thường, chỉ có điều...

Ánh mắt của Đại Lư lướt qua Diệp Trì. Diệp Trì ời là Diệp Trì, cậu từng là một công tử đào hoa, mạnh mẽ độc đoán như vậy, sao giờ lại trở thành một người đàn ông dịu dàng như thế? Chăm sóc cho vợ từng ly từng tý, gần như chẳng để vợ phải động đũa. Đại Lư thích thú nhìn ngó một lát, phát hiện ra những người xung quanh chẳng chút kinh ngạc trước cảnh tượng này, cứ như thể đây là chuyện thường ngày, anh không khỏi phì cười.

Tà Hồng đương nhiên biết Đại Lư cười cái gì: “Nào nào Đại Lư, uống đi, chúng ta uống thôi! Có Thời Tiêu ở đây, Diệp Trì sẽ là một nô bộc tận tụy. Lâu dần cậu sẽ quen thôi!”

Thời Tiêu đỏ mặt, đẩy thìa canh Diệp Trì vừa đưa đến miệng cô, đứng dậy nói khẽ:

- Xin lỗi, tôi đi vệ sinh một lát!

Thời Tiêu ra ngoài, Đại Lư mới lên tiếng: “Diệp Trì, Diệp thiếu gia, gai óc của tôi nổi hết rồi đây này! Yêu vợ cũng không cần phải tận tụy như vậy đâu!”

Diệp Trì lại không nghĩ vậy:

- Vợ tôi, tôi không thương thì ai thương? Thôi được rồi, cậu đừng thấy cô ấy hiền lành ít nói mà coi thường, lúc làm mình làm mẩy với tôi cũng ghê gớm ra trò, khiến ruột gan tôi cũng khó chịu đấy!

Mấy người đàn ông đều bật cười.

Thời Tiêu ngồi trên bồn vệ sinh, nghĩ xem nên lấy lý do gì để về, đột nhiên nghe thấy tiếng của hai nhân viên phục vụ vọng vào: “Oanh này, hôm nay nhóm của Diệp thiếu gia lại đến. Cậu nói xem, mấy anh chàng ấy toàn là “hàng xịn”, nếu lọt được vào mắt một trong số họ thì chẳng còn gì phải buồn phiền nữa!”

Một giọng khác có vẻ ừ ừ: “Đúng thế, cậu nhìn Diệp thiếu gia đào hoa thế, tớ thấy không mười thì cũng phải tám chín cô. Năm ngoái lúc đến đây, Diệp thiếu gia còn dẫn theo một cô mình tinh đến, lúc tớ mang thức ăn vào, hai người ấy đang ôm hôn đắm thiết, nóng mắt vô cùng, tớ còn ngại chẳng dám nhìn cơ. Nhưng kể từ dạo kết hôn đến nay tự nhiên lại thành ông chồng tốt!”

Cô gái tên Na Na liền phì cười, thì thầm: “Tớ nói cho cậu biết, thế giới của họ ăn chơi trác táng lắm. Mấy ngày trước trên báo chẳng nói cái cô tiểu thư nhà họ Phong kia vào khách sạn với Diệp Trì là gì. Đàn ông có thằng nào không thích lảng nhảng đâu, đặc biệt là Diệp thiếu gia, anh ta chơi bởi quen rồi, tớ không tin là anh ta có thể cái tà quy chính!”

Đợi tiếng bước chân xa dần, Thời Tiêu mới đi ra.

Cô mở vòi nước rửa tay, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy Phong Cẩm Phong ở đằng sau. Cô nhếch môi cười: “Sao? Sốt ruột rồi à? Sợ tôi chiếm luôn vị trí Diệp phu nhân à?”

Phong Cẩm Phong nhìn thẳng vào Thôi Tiêu ở trong gương, sắc mặt có hơi u ám: “Tại sao cô không yêu anh ấy?”

Thôi Tiêu hơi sững người, xoay người dựa lưng vào thành bồn rửa tay, nhìn Phong Cẩm Phong:

- Vậy chị nói cho tôi biết tại sao chị yêu anh ta? Yêu đến mức thấp hèn như thế? Chị vốn là một cô gái kiêu ngạo như thế cơ mà?

Ánh mắt Phong Cẩm Phong chợt thay đổi: “Điều này cô mãi mãi không thể hiểu được, tôi yêu anh ấy, lúc tôi còn rất nhỏ đã rất yêu anh ấy rồi, vì vậy anh ấy đáng ra phải là của tôi!”

Thôi Tiêu gật đầu: “Đúng là tôi không thể hiểu, nhưng tôi không thể hiểu tại sao trước khi Diệp Tri kết hôn, chị đi đằng nào chứ? Hai người có cả đồng thời gian mà?”

Phong Cẩm Phong im lặng hồi lâu không nói, chỉ nhìn Thôi Tiêu bằng ánh mắt u ám. Những lời mĩa mai này chỉ có Thôi Tiêu mới nói ra được, bởi vì cô đang có nó trong tay, nên cô không thêm, không trừ bớt.

Nỗi căm hận của Phong Cẩm Phong đột nhiên trào lên, ánh mắt cô ta từ từ hướng xuống dưới, dừng lại trên bụng Thôi Tiêu: “Đứa bé cô định thế nào? Thôi Tiêu cảnh giác, đưa tay ra che chắn bụng mình: “Chuyện này chẳng liên quan gì đến cô hết!”

Nói rồi cô quay người bỏ đi. Cho dù Thôi Tiêu một lòng một dạ muốn ly hôn nhưng Diệp Tri có thể từ bỏ cô không? Ánh mắt của Diệp Tri là ánh mắt chất chứa sự hạnh phúc... Nghĩ cách gì để bọn họ thù hận lẫn nhau, mãi mãi không bao giờ gặp lại, chỉ có như vậy cô mới có cơ hội. Chỉ có điều, nghĩ ra thấy thật đáng buồn, nhưng cô không thể từ bỏ, cô từng nghĩ đi nghĩ lại hàng trăm hàng nghìn lần, bảo cô từ bỏ Diệp Tri, cô không làm được. Cô nguyện đánh cược một lần, thắng rồi cô sẽ có Diệp Tri, nếu thua, cô sẽ từ bỏ hoàn toàn.

Vì vậy lúc nhân viên phục vụ mang một xấp băng ghi hình đến đứng trước mặt cô, Phong Cẩm Phong biết cơ hội của mình cuối cùng đã đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Diệp Tri nhìn bu rình người chuyển phát nhanh mang đến, lấy con dao ra rạch một đường, bên trong là một cái usb.

Diệp Tri nhướn mày, ngón tay khẽ nhịp nhịp xuống bàn. Nói thật lòng, mấy thứ vớ vẩn này anh không có hứng thú. Người gửi rõ ràng rất hiểu anh, biết rằng nếu ghi trên bao bì là gửi Diệp Tri, có thể anh sẽ không mở ra xem mà vứt thẳng vào sọt rác, nhưng nếu viết là Thôi Tiêu thì khác.

Diệp Tri rất để ý mọi thứ liên quan đến Thôi Tiêu. Nói như lời của Tả Hồng thì chỉ cần nhắc đến hai chữ Thôi Tiêu là ánh mắt của Diệp Tri khác ngay. Chỉ cần có hai chữ “Thôi Tiêu” là Diệp Tri lại không kiềm chế được sự chú ý của mình. Có lúc anh không muốn như vậy, nhưng anh không làm được.

Cắm usb vào máy tính, mở lên, dường như là một đoạn băng ghi hình.

Diệp Tri do dự một lát rồi vẫn click chuột vào. Chỉ liếc sơ qua, Diệp Tri đã thấy toàn thân cứng đờ, lưng bắt gặp thẳng đứng lên, mắt neho neho, xấp lại gần màn hình, phóng lên cỡ to nhất để nhìn cho rõ ràng, đôi môi mím

chặt, những đường gân trên trán giật giật, dường như chuẩn bị vỡ tung đến nơi.

Đoạn băng rất ngắn, chỉ khoảng hai phút, nhưng hai phút này với Diệp Tri mà nói chẳng khác gì hai năm.

Bối cảnh trong đoạn băng Diệp Tri chẳng còn lạ, chính là trong thang máy VIP ở Cẩm Giang, mặc dù có hơi mờ nhưng anh vẫn có thể cảm nhận rõ, trong đó là một đôi nam nữ đang không kiềm chế nổi mà hôn nhau cuồng nhiệt.

Diệp Tri như bị rối loạn ám ảnh, xem đi xem lại hết lần này đến lần khác, môi của hai người ấy quấn lấy nhau, tình cảm bộc phát mãnh liệt, lúc ở dưới anh, lúc ở trong vòng tay anh, chưa bao giờ như vậy, chưa từng như vậy, chưa từng mãnh liệt và sâu sắc như vậy.

Nếu nhân vật chính trong đoạn băng đổi lại là người khác, Diệp Tri sẽ cho rằng đây là cặp si tình gặp lại sau nhiều năm xa cách. Nhưng khi nhân vật chính là vợ anh, người vợ anh nâng niu trong lòng bàn tay, cô có xứng đáng với anh không?

Anh xem hết lần này đến lần khác, cơn giận bùng lên trong đầu. Anh gơ tay hất văng cái máy tính xuống đất, đứng bật dậy rồi lao ra ngoài.

Khuôn mặt như méo mó vì cơn giận dữ. Nhìn thấy Diệp Tri như vậy, ngay cả thư kí Lưu cũng sợ sệt, không dám lại gần. Thư kí Lưu rất hiểu sắp của mình, dù gì cũng theo Diệp Tri bao năm nay rồi. Nhưng hôm nay là lần đầu tiên nhìn thấy anh như vậy. Do đó vốn định lên báo cáo tình hình ngày mai đi

công tác với Diệp Tri, cô cũng đành lùi xuống.

Con gần lên đến đỉnh điểm, đột nhiên Diệp Tri lại trở nên bình tĩnh đến kì lạ. Trên đường lái xe về nhà, anh điềm tĩnh đến khác thường, nhưng cứ nghĩ đến về mặt của vợ trong đoạn băng ghi hình ấy là những ngón tay của anh lại siết chặt lấy vô lăng.

Trong đoạn băng, về say đắm của Thời Tiêu đã làm Diệp Tri bị sốc mạnh. Cô không yêu anh, chẳng yêu chút nào, người cô yêu là Hứa Minh Chương, từ trước đến giờ... Những điều Hứa Minh Chương nói là đúng, họ yêu nhau, bốn năm trước là vậy, bốn năm sau vẫn như vậy. Nếu đã yêu sao hồi đó còn đến với anh, sao còn khiến anh động lòng? Giờ tình cũ đã quay lại là lập tức ôm ấp gã đàn ông khác, hôn hít say đắm đến như vậy. Được lắm, dám chơi trò ngoại tình với tôi à, tôi lớn bằng ngần này rồi mà lần đầu tiên bị chơi khăm như thế, không xử lý cô từ từ cô lại không coi tôi ra gì. Để tôi cho cô sáng mắt ra, xem xem rốt cuộc tôi hay thằng Hứa Minh Chương đó là chồng của cô?

Diệp tri lái xe vào bãi đỗ xe của ủy ban thành phố, ngừng nghỉ một hồi rồi gọi điện. Điện thoại đổ chuông mấy hồi liền mà không có ai nghe máy. Diệp Tri nghiêng rắng, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy hai người đứng trên cầu thủy tinh, ngọn lửa giận trong lòng càng bùng lên dữ dội.

Hứa Minh Chương đang nhìn chăm chú cô gái trước mắt, ánh nắng mùa xuân ấm áp xuyên qua cửa kính rơi vào người cô, khiến cô lấp lánh như trong chuyện cổ tích. Hứa Minh Chương vẫn còn nhớ, trong căn hộ anh thuê lúc ấy, trên ban công có một chiếc xích đu cũ chủ nhà để lại. Cứ vào những ngày mùa xuân ấm áp là hai người lại thích ngồi sát bên nhau sưởi nắng.

Cô dựa đầu vào vai anh, cầm anh tì vào tóc cô, những sợi tóc tung bay làm anh thấy ngưa ngứa. Anh liền xoay mặt cô lại, dịu dàng hôn cô, lên trán, lên đôi gò má đỏ hồng, lên cái sống mũi nhỏ xinh, cuối cùng đặt một nụ hôn nồng nàn lên đôi môi cô. Anh yêu nhất là nụ cười ấy, nhẹ nhẹ, nhưng rất đẹp.

Đó là bạn gái của anh, là Tiêu Tiêu của anh, anh tưởng rằng có thể ôm chặt lấy cô cả đời cả kiếp này, anh tưởng có thể như vậy mãi mãi. Lúc đó anh đã quả quyết là vậy. Nhưng chỉ trong chớp mắt, cô đã là của người khác, ở trong vòng tay của người đàn ông khác, mang trong mình đứa con của người đàn ông khác. Còn mình, lại không thể oán trách cô, chẳng có tư cách gì để oán trách cô, bởi vì tất cả mọi chuyện là do bố mẹ mình gây ra. Muốn giành lại cô, giờ xem ra chỉ là một trò cười, anh không phải là đối thủ của Diệp Tri, đúng như Lục Nghiễm đã nói với anh lúc ở bệnh viện hôm đó: “Từ bỏ đi! Minh Chương, cậu về muộn rồi, biết cũng muộn rồi, đã bỏ lỡ rồi thì thôi đi. Thời Tiêu đã lấy chồng rồi, hơn nữa không phải cậu không biết, hoàn cảnh của bố mẹ cậu hiện nay thế nào. Vốn dĩ bố cậu sang năm sẽ được thăng chức lên trưởng phòng, giờ đột nhiên có một trưởng phòng từ trên trời rơi xuống, cậu có biết ông trưởng phòng này là ai không? Là chú của Tả Hồng, anh em với Diệp Tri, không cần tôi nói cậu cũng hiểu ra chứ hả? Chuyện công việc của chú Hứa sau này sẽ không thuận lợi đâu. Hơn nữa tất cả những chuyện này mới chỉ là bắt đầu thôi. Còn nữa, cậu cảm thấy Thời Tiêu bây giờ còn yêu cậu không? Có thể tình yêu của hai người bốn năm trước đã chấm dứt rồi, dù gì cũng chia tay lúc yêu thương nhất rồi. Tôi từng mấy lần bắt gặp Thời Tiêu với Diệp Tri ở bên nhau, sự thân mật và ân ý ấy... tha thứ cho tôi nói thẳng nhé, có lẽ Thời Tiêu đã động lòng với Diệp Tri từ lâu rồi. Chỉ có điều bản thân cô ấy vẫn còn mơ mơ hồ hồ. Cô ấy là người vô tâm vô tính mà, về điểm này cậu hiểu rõ hơn tôi, vì vậy Minh Chương à, mặc dù tàn khốc, mặc dù lưu luyến, nhưng hãy buông tay

Có thể người ngoài cuộc sáng suốt hơn. Lục Nghiễm từ xưa đến nay luôn là một người lý trí và sắc bén. Thực ra trong lòng Hứa Minh Chương cũng hiểu rõ điều đó, chỉ có điều anh vẫn không chịu chấp nhận mà thôi. Dù gì Thời Tiêu cũng là người anh yêu bao năm qua, anh không thể từ bỏ, anh không khỏi luyến tiếc, bởi vì anh hiểu rõ, một khi buông tay ra sẽ chẳng còn chút cơ hội nào có được.

Hứa Minh Chương phát hiện mình là một gã đàn ông bi ối, không hề vĩ đại mà là cổ chấp, khác xa với những gì trước đây anh từng tưởng tượng. Khi bố anh phải nhập viện, nhìn thấy khuôn mặt mẹ tiêu tụy đi nhiều, Hứa Minh Chương đã chấp nhận sự thật. Xét cho cùng thì bố mẹ anh hồi đầu cũng là vì muốn tốt cho anh.

Tình yêu, trong con mắt của bố mẹ anh luôn không quan trọng, mà tình yêu đã mất rồi, anh không thể mất nốt cả tình thân. Hứa Minh Chương thấu hiểu ra sự lựa chọn của Thời Tiêu bốn năm trước. Giờ nghĩ lại, hồi đầu nếu Thời Tiêu thẳng thắn nói với anh, có thể anh đã lựa chọn con đường từ bỏ gia đình, chỉ cần có Thời Tiêu.

Khi thời gian trôi đi, khi tình yêu phai nhạt, có thể cả hai sẽ cùng chôn sâu oán hận. Mà cho dù có không chôn vùi oán hận, trong lòng cũng sẽ thôi bất bình. Thời Tiêu đã hiểu rõ điều này hơn cả anh, đòi người không thể chỉ sống dựa vào tình yêu.

Lần đầu tiên trong đời Hứa Minh Chương bị sốc, anh thấm thía sâu sắc, bản thân không bằng Diệp Tri, không gì bằng. Anh tưởng rằng gia thế vượt trội hơn người, ấy vậy mà chẳng chịu nổi một cú sốc. Anh tưởng rằng mình có bản lĩnh hơn người, thế nhưng vẫn chẳng thể nào bảo vệ người con gái anh yêu nhất. Đây chính là thứ tình yêu mà một kẻ luôn miệng nói yêu cô đã mang lại cho cô, một thứ tình yêu rề rề và thấp hèn.

Anh không xứng với Thời Tiêu, không xứng để yêu cô. Lúc đó anh từng thẳng thừng nói với Diệp Tri, nếu như Thời Tiêu yêu anh ta, anh cam tâm tình nguyện rút lui, chỉ đứng từ xa nhìn họ hạnh phúc. Nào đâu có ngờ, cuối cùng chuyện đó lại thành sự thật. Nhưng nói thì dễ mà làm thì khó. Vào lúc này đây, khi tình cờ gặp lại cô, nhìn khuôn mặt tiêu tụy của cô, Hứa Minh Chương lại không khỏi thấy lòng xót xa. Nhưng bao nhiêu nỗi lòng chỉ thốt ra được có một câu: “Em vẫn khỏe chứ?”

Tay Thời Tiêu siết chặt xấp tài liệu. Thường ngày cô hạn chế tối đa a chỗ này, nhưng thỉnh thoảng cũng không thể tránh được. Hơn nữa Hứa Minh Chương đã chuyển đi rồi, cô nghĩ chưa chắc đã gặp lại anh.

Cô nghe chị Diên nói rằng chuyển đến nơi nào của Tứ Xuyên, chức vụ gì đấy cô cũng không rõ lắm. Nói thật lòng, Thời Tiêu cũng từng nghĩ có nên nói chuyện với Diệp Tri không, nhưng gần đây cô làm căng với Diệp Tri, đương nhiên chẳng muốn nói chuyện với anh ta, còn nữa, Thời Tiêu cảm thấy nếu mình mở miệng nói chuyện này với Diệp Tri, chưa chắc đã là một chuyện tốt với Hứa Minh Chương.

Hơn nữa Thời Tiêu đột nhiên phát hiện, không biết từ lúc nào, bản thân cô khi nghe đến cái tên Hứa Minh Chương, cảm giác đã không còn đau đớn như xé nát tim gan như trước nữa, mặc dù hôm nay đối mặt với nhau, Thời Tiêu cũng có thể cảm thấy bình thản như không.

Vật đổi sao dời, tình yêu từng một thời khắc cốt ghi tâm, cuối cùng vẫn không thoát khỏi thời gian.

Thời Tiêu ngẩng đầu mỉm cười với anh rồi gật đầu: “Em rất khỏe, anh cứ yên tâm!”

Nói rồi cô đi thẳng về phía trước, lúc lướt qua người anh, Thời Tiêu khẽ nói: “Hứa Minh Chương, tạm biệt!”

Hứa Minh Chương khựng người nhưng không ngoảnh đầu lại, không thể cho cô một tương lai hạnh phúc, chỉ bằng hãy từ bỏ, có lẽ cô còn có cơ hội có hạnh phúc, đây là lời Lục Nghiêm nói.

Hứa Minh Chương đứng thẳng lưng, đi vào trong tòa văn phòng, ánh mặt trời lấp lánh trên áo anh. Trong cuộc sống của anh, kể từ nay sẽ không còn thứ ánh sáng rạng rỡ ấy nữa.

Cửa thang máy mở ra, Hứa Minh Chương đang định bước vào thì nhìn thấy Diệp Tri từ trong đi ra. Diệp Tri đứng trước mặt anh, lạnh lùng nhìn anh. Hai người nhìn nhau hồi lâu, mắt Hứa Minh Chương chợt lóe sáng, anh lùi ra sau một bước. Diệp Tri đi lướt qua người Hứa Minh Chương. Hứa Minh Chương đi vào trong thang máy, đưa tay lên ấn vào bảng điều khiển, miệng nói:

- Diệp Tri, hãy trân trọng cô ấy, yêu thương cô ấy, đừng làm cô ấy khóc!

Diệp Tri dừng bước ngoảnh đầu lại, khóe miệng khẽ nhếch lên, cười vẻ mỉa mai:

- Đây là chuyện giữa vợ chồng tôi, liên quan quái gì đến cậu!

Ánh mắt anh nhìn Hứa Minh Chương từ đầu đến chân rồi trầm giọng nói: “Là khóc hay cười thì Thời Tiêu cũng là vợ của tôi. Cô ấy là của tôi, cả đời này là vậy, cho dù có chết, trên bia mộ cũng sẽ khắc họ Diệp, chẳng liên quan gì đến họ Hứa của cậu. Do đó hãy cứ càng xa càng tốt, đừng để tôi gặp lại cậu, nghe thấy chưa hả?”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Thời Tiêu nộp tài liệu quay về, vừa đến cây cầu bằng kính đã nhìn thấy Diệp Tri đang dựa lưng vào thành cầu hút thuốc, mắt nhìn ra bên ngoài, sắc mặt sầm sì ẩn sau làn khói mờ ảo.

Trong trí nhớ của Thời Tiêu, Diệp Tri đã lâu lắm chưa hút thuốc, kể từ sau khi cô mang bầu, trong nhà tuyệt đối anh không hút thuốc, cho dù có lên con nghiện cũng chạy ra hành lang hút, người đàn ông này đôi khi rất biết tiết chế.

Thời Tiêu hơi cúi đầu, trong cái thùng rác dưới chân có đến ba bốn điếu thuốc đã hút. Thuốc lá Diệp Tri rất đặc biệt nên chỉ liếc sơ qua là Thời Tiêu biết ngay. Tiếng chuông cảnh giác bất chợt vang lên trong đầu Thời Tiêu. Cô có cảm giác Diệp Tri lúc này có gì đó không ổn, có vẻ rất bất thường. Tư duy của cô hoạt động thật nhanh, cô ngoảnh đầu nhìn xuống dưới, qua lớp cửa kính có thể nhìn thấy rõ bãi đỗ xe. Như vậy có nghĩa là ban nãy anh ta đã nhìn thấy cô và Hứa Minh Chương nói chuyện.

Tìm Thời Tiêu chợt giật thót, nói thật lòng, Thời Tiêu đến giờ vẫn còn hơi sợ chuyện lần trước. Nếu chẳng may chọc giận Diệp Tri, cô tuyệt đối không có kết cục tốt đẹp.

Thời Tiêu đưa tay lên xoa xoa bụng mình. Diệp Tri ngoảnh lại nhìn cô, ánh mắt u ám lướt qua tay cô, khẽ hừ giọng rồi tiến đến kéo tay cô:

- Đi, về nhà ngay!

Thời Tiêu ngẩn người, vội vàng hắt tay anh ta ra:

- Diệp Tri, anh đừng có kiểm chuyện vô cớ nữa có được không, em đang làm việc mà!

- Tôi kiểm chuyện vô cớ ư?

Diệp Tri đưa tay lên giữ chặt gáy cô, hơi thở phả vào mặt cô: “Tiêu Tiêu, những lời trước đây tôi đã nói cô quên rồi sao, vậy để tôi nói lại lần nữa cho cô nhớ, cô là của tôi, là vợ của Diệp Tri này, cả đời này là thế, nhớ cho kìa!”

Phía trước có mấy đồng nghiệp đang đi về phía họ, Thời Tiêu vội vàng giật tay Diệp Tri ra, bối rối chào hỏi mấy đồng nghiệp. Họ liếc nhìn Diệp Tri, ánh mắt chớp chớp rồi bỏ đi.

Diệp Trì ghé vào tai cô thì thầm: “Tôi có chuyện cần hỏi cô, nếu cô không sợ mất mặt thì đứng đây nói chuyện cũng được!”

Thời Tiêu bực bội thấy rõ: “Có chuyện gì cứ phải hỏi ngay bây giờ, để hết giờ làm không được à?”

- Không được!

Diệp Trì kiên quyết đến lạ thường. Sừng đã sắp cắm lên đầu rồi, anh làm sao mà chờ đến hết giờ làm cho được?

Thời Tiêu biết, chỉ cần là chuyện Diệp Trì muốn thì cô có phản đối cũng chẳng được. Do vậy Thời Tiêu liền xin nghỉ về nhà.

Trên đường về, cô không buồn đoái hoài đến Diệp Trì, lúc đợi đèn đỏ, Diệp Trì ngoảnh đầu sang nhìn cô, thấy cô thất thần nhìn ra cửa sổ, gần đây cô toàn như vậy, cứ như thể trong lòng đang có oán hận sâu sắc lắm, về mặt cứ ngẩn ngơ khó đoán.

Diệp Trì liền giật cái cà vạt xuống, ném sang chỗ cô. Thời Tiêu tiện tay cuộn cái cà vạt lại, đặt vào ngăn kéo trước mặt, ngẫm nghĩ một lát, thấy cần phải giải thích một chút, cô liền nói khẽ: “Ban nãy em và tiền bối tình cờ gặp nhau!”

Diệp Trì nhướn mày, nói về mĩa mai:

- Trùng hợp nhỉ, cho thấy hai người đúng là có duyên với nhau, nhưng đáng tiếc th! Có duyên mà không có phận!

Thời Tiêu ngoảnh đầu nhìn sang Diệp Trì:

- Anh, anh có ý gì hả?

- Tôi có ý gì cô còn không biết ư? Tiền bối ư? Đừng có nói về tốt đẹp thế, có tiền bối văn bối nào như các người không? Cứ gặp nhau là nhìn nhau chăm chăm, nhìn bộ dạng là biết tình cũ khó quên rồi!

Mặt Thời Tiêu trắng bệch ra, nhìn chăm chăm Diệp Trì hồi lâu rồi ngoảnh mặt đi chỗ khác. Diệp Trì nghiêng người sang, quay mặt cô lại: “Sao, không còn gì để nói nữa hả? Hắn tốt như vậy, đáng để cô nhớ nhưng lắm phải không? Có phải lúc nằm dưới tôi, trong đầu cô cũng chỉ nghĩ đến hắn chứ gì?”

Thời Tiêu vung tay lên định giáng cho Diệp Trì một cái tát, nhưng Diệp Trì đã giữ được cánh tay cô. Thời Tiêu mím chặt môi không nói, đau đớn như bị anh ta bóp nát xương cánh tay. Cô ngược mắt nhìn thẳng vào mặt Diệp Trì, bỗng thấy sợ hãi, nỗi phẫn uất trong mắt anh ta như đang bùng lên; sự phẫn nộ, ghen tuông, cùng với vẻ lạnh tanh như băng đá khiến Thời Tiêu có cảm giác mình như bị kẹt ở bên trong, dường như sắp bị ánh mắt ấy thiêu cháy thành tro hoặc làm cho đông cứng thành băng đá.

Tiếng còi xe phía sau vang lên chói tai:

- “Này anh kia, chơi gái thì tìm chỗ nào sạch sẽ một chút, giữa đường giữa chợ, các người đang diễn phim đấy à?”

Diệp Trì thả Thời Tiêu ra, đạp vào cần số, chiếc xe lao vút đi. Thời Tiêu có chút thất thỏm, cô nghĩ kỹ từ đầu đến cuối một lượt, ngoài việc ban nãy tình cờ chạm mặt Hứa Minh Chương, nói dăm ba câu ra, kể từ lần trước đến giờ cô và anh ta đâu có gặp mặt, tại sao Diệp Trì lại nổi điên như thế?

Chiếc xe vào hầm để xe, hai người lần lượt lên cầu thang máy. Vào đến cầu thang máy, Diệp Trì lại nhớ đến cảnh tượng trong đoạn băng, anh tiến lên một bước, tay chống vào vách cầu thang máy, dồn Thời Tiêu vào góc cầu thang, hơi cúi đầu, môi gần chạm vào Thời Tiêu thì ọe một tiếng, Thời Tiêu vội lấy tay bịt miệng nôn khan.

Ngẩng đầu lên, cô bắt ánh mắt rất sằm sì của Diệp Trì:

- Buồn nôn hả?

Diệp Trì đưa tay hất cằm Thời Tiêu lên, thẳng thừng đặt môi lên môi cô, bàn tay to giữ chặt đầu cô khiến cô không thể né tránh. Bàn tay giữ chặt xương hàm của Diệp Trì khiến Thời Tiêu nhớ lại chuyện lần trước, khiến cô không dám phản kháng thêm, chỉ cố gắng đè chặt con còi cào đang cuộn lên trong dạ dày, để mặc cho lưỡi Diệp Trì hùng hổ xâm nhập, chẳng dè dặt chút nào.

Diệp Trì hôn rất mạnh, không giống như là hôn, ngược lại giống như đang trừng phạt, thoáng chút bất mãn, còn cả sự ghen tuông đang bị đè chặt

Nhất là khi nhìn thấy vẻ mặt cố gắng chịu đựng của Thời Tiêu, cơn giận của anh càng bùng lên dữ dội.

- Cô là cái xác chết phải không, không biết phản ứng đúng không? Có là cái xác chết cũng có sức sống hơn cô! Hay là bất mãn với tôi, có phải nếu đổi lại là thằng ranh họ Hứa kia cô sẽ khác hẳn không?

Thời Tiêu dựa vào vách thang máy thờ hồng hộc, nghe thấy những lời Diệp Trì nói liền kinh ngạc tròn tròn mắt. Nhớ lại lần trước Hứa Minh Chương mới về nước, hai người đã hôn nhau trong thang máy của nhà hàng Cẩm Giang, chẳng nhẽ, anh ta biết chuyện này? Làm sao anh ta biết được? Với tính thích độc chiếm của Diệp Trì, anh ta mà biết chắc chắn sẽ nổi cơn thịnh nộ.

Thời Tiêu liền co dúm người lại, cửa thang máy mở ra. Diệp Trì đi ra ngoài, Thời Tiêu vẫn đứng dựa vào thang máy không nhúc nhích. Diệp Trì quay người lại, khẽ nhếch môi rồi quay lại, ghé vào tai cô thì thầm: “Sao, nhớ ra rồi à? Đến đi cũng không nổi nữa hả? Có cần tôi bế cô không?”

Thời Tiêu cắn chặt môi:

- Diệp Tri, không như anh nghĩ đâu, thật đấy, nghe em giải thích đã!

Diệp Tri sầm mặt, lấy tay kéo cô ra khỏi thang máy:

- Ok, tôi nghe cô giải thích, nhưng phải về nhà đã. Ở đâu đâu cũng có camera, bị người khác nghe thấy Diệp Tri này đê đê điện?

Thời Tiêu mặt mày tái mét, bước vào nhà, thay dép lê đi trong nhà. Diệp Tri ném chìa khóa xe lên bàn, tiếng động phát ra khiến cho Thời Tiêu giật nảy mình.

Thời Tiêu đi vào, ngồi xuống đối diện Diệp Tri. Giờ đang là giữa trưa, ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ vào trong nhà, tản mát trong không gian sạch sẽ và rộng rãi, mang đến một cảm giác vô cùng lạnh lẽo và cô đơn.

Mặc dù trong lòng Thời Tiêu rất sợ nhưng cũng có chút oán hận. Hai trạng thái tâm trạng này đều xuất phát từ người đàn ông trước mặt. Anh ta luôn canh cánh trong lòng từng chuyện vụn vặt về tình cảm của mình trước đây, còn anh ta thì sao, trong khi mình mang bầu lại đi lảng nhãng với người phụ nữ khác.

Nghĩ đến đây, Thời Tiêu cảm thấy chẳng có ý nghĩa gì nữa, nếu đã quyết định chia tay rồi, giờ có giải thích những điều này đúng là chuyện thừa hoi!

Nói đi, tôi đang nghe đây!

Thời Tiêu khề thờ dài: “Chính là lần tiền bối ở nước ngoài mới về, lãnh đạo cơ quan em mời anh ta đi ăn!”

Thời Tiêu nói câu mở đầu rồi chẳng biết giải thích tiếp thế nào. Diệp Tri liền tiếp lời cô:

“Ừ, ăn được một lúc thì hai người bỏ đi giữa chừng, tình cũ khó quên nên mới ôm hôn nhau nồng nhiệt ở trong thang máy. Về sau thì sao? Lúc hai người vào thang máy vẫn chưa đến tám giờ, mà hơn mười giờ cô mới về nhà, trong khoảng thời gian đó hai người đi đâu? Đi thuê phòng khách sạn, hay là tìm đại một chỗ thoáng mát nào đó?”

Thời Tiêu đứng bật dậy, nhìn chằm chằm vào Diệp Tri:

- Anh nghĩ chúng tôi giống như anh sao?

- Trước mắt Thời Tiêu như tôi đi, cái bóng cao lớn của Diệp Tri đã chắn ngay trước mặt cô, cúi nhìn cô, nghiêng răng trèo trẹo nói: “Tôi làm sao? Xưa nay tôi quang minh chính đại, không như cái thằng họ Hứa kia, lén lút lút lút, có biết các người là gì không? ầu nam nữ!”

Lúc Diệp Tri nói ra ba chữ ấy, Thời Tiêu tức đến mức run rẩy, gần như mất đi lý trí:

- Anh thì sao, anh là cái gì, anh còn không bằng loại chó má!

Diệp Tri bật cười, chỉ có điều nụ cười thật đáng sợ:

- Giỏi lắm! Có bản lĩnh, dám cãi lại tôi rồi hả? Đây là cô tự thừa nhận nhé, sao? Muốn ly hôn với tôi, cao chạy xa bay với thằng khốn họ Hứa ấy chứ gì? Đáng tiếc, thằng nhóc ấy đã bị chuyển đến một nơi khi ho cò gáy ở Xuyên Thiểm rồi! Còn có cả Đình Đình chắc chắn sẽ đuổi theo anh ta đến đó. Có một cô gái xinh đẹp như Đình Đình bám theo, cô đoán xem, thằng khốn ấy có muốn dùng hàng second hand như cô không? Đáng tiếc hơn nữa là, cho dù hẳn ta có cần cô đi chăng nữa cũng đừng mơ. Thứ gì đã là của Diệp Tri này, cho dù có hỏng cũng không đến lượt kẻ khác. Cô là vợ tôi, tôi có hành hạ cô thế nào cũng là quyền của tôi!

Ánh mắt trượt xuống dưới, không biết từ lúc nào, Thời Tiêu bị tuột mắt hai cái cúc áo, từ góc độ của Diệp Tri có thể nhìn thấy làn da mịn màng ở bên trong cùng với rãnh ngực sâu hút. Điều này đối với một người “đôi sex” như Diệp Tri đúng là một cảm dỗ khó mà cưỡng lại được.

Mắt anh chợt sáng lên, nghiêng người vùi mặt vào ngực cô, mon man làn da mịn màng nơi ngực cô. Thời Tiêu đẩy Diệp Tri ra nhưng không được, cô không dám chống cự dữ dội, dù gì cô cũng phải chú ý đến cái thai trong bụng.

Khi Diệp Tri cởi được áo ngực của Thời Tiêu, bàn tay luồn xuống gấu váy của Thời Tiêu, không biết Thời Tiêu lấy đâu ra sức lực, đẩy được Diệp Tri ra.

Diệp Tri bị đẩy mạnh, giật lùi ra sau hai bước. Thời Tiêu luống cuống đóng lại khuy áo:

- Xin lỗi, em mệt!

Diệp Tri cười khẩy:

- Mệt ư, sao khi tên họ Hứa ấy động vào không thấy cô kêu mệt, tôi buộc phải nghi ngờ cái thai trong bụng cô rồi

Diệp Tri tức tối tuôn ra những lời độc địa. Mặt Thời Tiêu như trắng bệch ra, nhìn Diệp Tri trân trối. Hồi lâu sau, khóe môi cô chợt nhếch lên:

- Anh nói đúng, đứa con là của người khác, chẳng liên quan gì đến anh hết, anh cứ động vào là tôi buồn nôn, buồn nôn đến không chịu được!

Diệp Trì vung tay giáng cho Thời Tiêu một bạt tai, Thời Tiêu chưa kịp nói hết đã bị cái bạt tai của Diệp Trì khiến cho loạng choạng giật lùi ra sau hai bước rồi ngã ra đất. Cái bạt tai này của Diệp Trì là do anh quá sức nóng giận, thực sự không kiềm chế được sức lực nên đánh rất mạnh. Nhìn thấy Thời Tiêu bị ngã ra đất, Diệp Trì có hơi bình tĩnh lại, vội vàng chạy đến.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thời Tiêu đột nhiên ngẩng lên, đôi mắt long lanh, trên gò má hằn rõ năm ngón tay. Diệp Trì chợt thấy xót xa, đưa tay lên chạm vào nhưng bị Thời Tiêu tránh đi, khiến cho cơn giận trong lòng anh ta lại bùng lên.

Anh nói như vậy chẳng qua là do ghen tuông, nhưng những lời từ miệng Thời Tiêu phát ra thực sự khiến anh không thể chịu nổi. Diệp Trì tức phát điên nhưng thật chẳng dám làm gì cô, bài học lần trước vẫn còn hằn sâu trong kí ức của Diệp Trì, chỉ cần vẫn còn muốn sống với vợ, những chuyện như thế tuyệt đối không thể để có lần thứ hai. Không làm gì được Thời Tiêu, Diệp Trì thực sự tức phát điên.

Diệp Trì vuron tay ra giữ chặt lấy cánh tay Thời Tiêu, ép chặt môi lên môi cô, không thể không “xử lý” cô ta được.

Trước đây Diệp Trì để ý đến cảm xúc của Thời Tiêu, gần như có chuyện gì cũng nhường nhịn cô, thuận theo cô. Nhưng lần này anh nổi điên thật sự, không thể chiều theo cô được nữa. Diệp Trì nhanh chóng sử dụng “thủ đoạn”, để xem cô có còn buồn nôn nữa không.

Thời Tiêu vô cùng căm hận, hận Diệp Trì độc đoán, hận luôn cả bản thân vô dụng. Rõ ràng trong lòng vô cùng muốn nôn nhưng cơ thể lại phản ứng ngược lại. Nằm bên dưới Diệp Trì, người cô như run lên, cuối cùng chìm đắm. . .

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44

Diệp Trì có nằm mơ cũng không ngờ Thời Tiêu lại bỏ đi không một lời từ biệt như vậy.

Từ nước ngoài trở về, đối diện với tình cảnh này: Thời Tiêu đã bỏ trốn, hơn nữa dường như đã có kế hoạch từ trước, mang theo con trai của anh, chỉ để lại một tờ đơn xin ly hôn cùng với mấy bức ảnh chẳng biết kiếm từ đâu ra.

Còn nhớ trước khi anh đi vẫn còn tử tế lắm mà, có lẽ chỉ là giả bộ để anh tưởng là tốt. Lúc ở nước ngoài Diệp Trì còn nghĩ ngợi, sao mình lại trở thành một người đàn ông mềm yếu như thế, vợ anh chỉ cần dùng ánh mắt trong veo ấy nhìn anh là lửa giận trong anh lập tức bị dập tắt. Bảo “xử lý” cô cuối cùng vẫn là anh “hầu hạ” cô.

Cái gọi là “vợ chồng cãi nhau đầu giường, làm hòa đuôi giường” cũng có lý. Nhớ đến bộ dạng mang bầu của vợ là Diệp Trì lại cười luôn miệng.

Tháo gỡ được khúc mắc rồi Diệp Trì cũng thấy tâm trạng thoải mái hơn. Thực ra nghĩ kỹ lại, Diệp Trì cũng hiểu đoạn băng ấy chẳng qua là nhằm ly gián quan hệ của hai người. Kể dùng thủ đoạn xấu xa n

ày là ai, không cần đoán anh cũng biết. Nhân nhượng thì không hẳn, chỉ là nể tình nghĩa ngày xưa, hơn nữa lại còn nể mặt ông anh họ Cẩm Thành nữa, dù gì Cẩm Phong cũng là em họ của cậu ta, chỉ cần đừng làm gì quá đáng, Diệp Trì có thể bỏ qua không tính toán.

Chỉ có điều nếu nhắm vào vợ anh thì không được. Khuôn mặt Diệp Trì thoáng hiện lên vẻ tàn độc, lạnh lùng. Đã tám năm trôi qua, Diệp Trì tưởng rằng cô ta đã trở lên thông minh, cũng trưởng thành nhiều hơn, nhưng về mặt nào đó, vẫn cực đoan như vậy.

Có những lúc Diệp Trì muốn nhìn thấu Cẩm Phong xem cô ta nghĩ gì? Tám năm trước cô ta tự sát không thành. Chẳng lẽ tám năm sau, cô ta phá hoại chuyện tình cảm của anh và Thời Tiêu thì có thể khiến anh quay đầu lại nhìn cô ta, thậm chí lấy cô ta làm vợ như mong ước của cô ta? Nếu là như vậy thì tám năm trôi qua đối với cô ta chẳng có ý nghĩa gì.

Trong lòng Diệp Trì, Cẩm Phong chỉ là em gái của một người bạn, chẳng khác gì so với Đinh Đinh. Về chuyện này Diệp Trì phân biệt rất rõ ràng, đàn bà là đàn bà, em gái là em gái, không bao giờ có ý đồ với em gái. Trong trò chơi tình ái mọi thứ phải rõ ràng.

Cũng giống như Thời Tiêu của anh, kể từ lúc ấy cô, cả đời này cô sẽ là vợ anh, anh yêu thương cô, chiều chuộng cô, bảo vệ cô là do anh hoàn toàn cam tâm tình nguyện. Sau này còn có con trai của anh, có được tất cả những thứ này, Diệp Trì cảm thấy hạnh phúc. Thật sự là như vậy. Cho dù là vợ anh cứ đâm ba hóm lại làm mình làm mẩy với anh, giận dỗi anh, nhưng anh vẫn thấy hạnh phúc, một hạnh phúc hết sức thực, một thứ hạnh phúc không cần phải nói với người ngoài.

Cũng vì thứ hạnh phúc này, khiến anh luôn áy náy vì sự tẻ nhạt thì ngoại tình ở hội quán. Cũng chính vì sự áy náy ấy đã khiến anh càng chiều chuộng vợ hơn, khiến cho Diệp Trì mặc dù lần này chính mắt anh nhìn thấy vợ anh với Hứa Minh Chương hôn nhau thân mật, anh vẫn thấy mình chẳng làm gì quá đáng.

Cho dù có giận đến tận độ, kể từ lúc đánh Thòi Tiêu cho đến khi thỏa mãn dục vọng xong, Thòi Tiêu đã chìm vào giấc ngủ nhưng anh vẫn xót xa trong lòng. Anh xuống giường lấyผ้า quấn vào khăn mặt để đắp lên mặt cho cô, sau đó bôi kem dưỡng lỗ huyệt lên mặt cô, cho đến khi vết hằn của những ngón tay trên mặt cô mờ đi mới ôm lấy cô, khe khẽ chợp mắt.

Buổi sáng lúc thư ký Lưu gọi điện đến, vợ anh vẫn còn ngủ, khuôn mặt vui tươi xuống gò, mái tóc đen nhánh xõa tự nhiên, bờ vai trần mịn màng hiện ra trong nắng sớm, Diệp Trì thậm chí vẫn còn nhớ cảm giác mịn màng, trơn láng khi chạm vào da thịt cô.

Cảm giác cơ thể lại rạo rực, Diệp Trì cười như mếu. Nói cho cùng cô đang mang trong mình đứa con của anh, cho dù tối qua đã chiến đấu mấy hiệp nhưng cũng không thể hết mình được.

Diệp Trì đặt điện thoại xuống, nhón chân đi vào nhà tắm đánh răng rửa mặt. Sau khi sửa soạn xong xuôi, anh đến bên giường, xoa xoa đầu cô, biết cô đã tỉnh rồi nhưng còn giả vờ ngủ, hàng mi dài đang hấp háy liên tục, chỉ nhìn qua là biết ngay.

Diệp Trì nhếch môi cười: “Anh đã gọi cho mẹ rồi, lát nữa mẹ sẽ đến đón em về nhà ở. Chịu khó ăn uống, nếu thấy khó chịu ở đâu thì đừng đi làm, báo Diệp Sinh xin nghỉ cho em, đừng làm con trai anh mệt đấy! Nhớ phải gọi điện cho anh nhé!”

Diệp Trì cúi xuống hôn lên trán cô

Nghe thấy tiếng đóng cửa, Thòi Tiêu mới từ từ mở mắt ra, lật người trở lại, đập hết gối đầu, gối ôm, ga lụa tơ tằm xuống đất, hai tay nắm mạnh xuống giường. Chuyện quái quỷ gì thế này? Cô là kẻ ngu chỉ biết ăn không biết hận thù hay Diệp Trì quá cao thủ? Vừa nắm vừa xoa, anh ta tưởng làm vậy là dỗ dành được cô ư?

Nhớ lại chuyện tối qua, Thòi Tiêu lại hậm hực tát cho mình hai cái. Xuống giường, cô lao vào nhà vệ sinh, ngồi trên bồn cầu và trầm ngâm suy nghĩ. Cái gã Diệp Trì này, nói lý với anh ta chẳng khác gì đàn gảy tai trâu, nhưng cứ vớ vẩn vớ vẩn như thế này, Diệp Trì thật không làm được.

Cô không có niềm tin, cô nhát gan, cô dễ bụng, cô sợ... đủ trạng thái cảm xúc chất chứa trong lòng, khiến cho cô cảm thấy cô không thể ở bên Diệp Trì như thế này được nữa, cô không chịu nổi.

Thực ra từ trước đến giờ, Thòi Tiêu là một cô gái cực kì bình thường, cô hi vọng tìm được một người chồng yêu thương, chiều chuộng cô, xây dựng một gia đình nhỏ, đi làm về đón con về nhà, đi chợ, nấu nướng, sau đó cả nhà ngồi quây quần trên ghế sofa xem tivi. Những ngày tháng như vậy hết sức bình thường nhưng lại là giấc mơ của cô.

Thấy cuộc sống của anh trước đây “đa màu sắc” như vậy, bảo anh thay đổi, làm một người đàn ông tốt của gia đình, Thòi Tiêu cảm thấy là điều không thể. Trước đây cô từng ngây thơ, cô cứ tưởng rằng hai người có thể chia tay trong hòa bình, dù gì hai người lấy nhau cũng đâu phải vì tình yêu.

Cô vì muốn tránh tình cũ chuẩn bị quay về, còn Diệp Trì, theo như Thòi Tiêu nghĩ, ban đầu chắc anh ta thấy lạ lẫm, mới mẻ, dù gì trong thế giới của anh ta, loại con gái như cô cũng coi như là “cua hiếm, nhưng về sau lại mất đi kiểm soát, giống như một con ngựa hoang bị đứt cương, trong cuộc sống hôn nhân, Thòi Tiêu không thể kiểm soát được, Diệp Trì dường như cũng “hâm hâm”, anh ghen tuông chỉ bởi vì một sợi dây chuyền Tử Tinh tặng cho cô, vì ghen tuông phát tác khiến anh thay đổi chủ ý ban đầu, muốn có con, bắt cô phải sinh con, hơn nữa còn không cho cô có cơ hội từ chối.

Biết được chuyện của cô và Hứa Minh Chương, anh như người mất đi lý trí, trừng phạt cô, kiểu trừng phạt ấy khiến cho cả đời Thòi Tiêu không dám nghĩ có lần thứ hai. Nếu như tất cả những thứ ấy có thể giải thích là tình yêu của anh ta, vậy thì đúng lúc cô hạ quyết tâm sẽ ngoan ngoãn sống với Diệp Trì thì anh ta lại ngoại tình.

Trong khi cô đang mang bầu lại đi ôm ấp, hôn hít, thậm chí làm tình với một người đàn bà khác. Thòi Tiêu cảm thấy buồn nôn với thứ tình yêu như vậy. Cô không thể chịu đựng được, nhưng cô thật vô dụng, chỉ cần Diệp Trì quyết tâm trị cô, cô thậm chí không thể từ chối được. Cái cơ thể này, vào một giây phút nào đó dường như đã không do cô chế ngự, Diệp Trì có quyền kiểm soát còn hơn cả cô. Nhưng sự hòa hợp về cơ thể chẳng nói lên điều gì, trong lòng Thòi Tiêu vẫn cảm thấy chán ghét, huống hồ Diệp Trì lại đánh cô. Giờ tay lên là một bạt tai. Thòi Tiêu đứng dậy, nhìn vào gương, xoa xoa gò má của mình, chẳng còn vết tích gì nữa, thậm chí có phần trơn láng hơn cả bên kia. Thế nhưng cảm giác đau đớn đến tê dại và sự sỉ nhục ấy khiến cho Thòi Tiêu không sao quên được. Cô không thể nào tưởng tượng, khi đứa bé trong bụng cô được sinh ra, đối mặt với người cha như vậy hết ngày này sang ngày khác, nó sẽ như thế nào? Cô hy vọng mang lại cho đứa bé một gia đình hạnh phúc, cho dù cái gia đình ấy chỉ có mẹ.

Hơn nữa Thòi Tiêu tin rằng lần này, Diệp Trì cũng sẽ từ bỏ, chỉ cần anh ta còn có chút liêm sỉ, hay nói cách khác, trong lòng anh ta có chút gì đó thương hại và cảm thông đối với cô, sẽ chấp nhận từ bỏ để cô tự do. Vì vậy mới nói Thòi Tiêu quá ngây thơ, trong từ điển của Diệp Trì, có lẽ không có hai từ “liêm sỉ”, hoàn toàn không có.

Mặc dù nghĩ vậy, nhưng Thòi Tiêu vẫn quyết tâm ra đi, cô không muốn dây dưa mãi với Diệp Trì nữa, mang theo đứa bé, tìm một nơi non xanh nước biếc ở một thời gian, để cho đôi bên bình tĩnh lại, có thể đây là lựa chọn tốt nhất lúc này.

Thòi Tiêu từng nghĩ, cho dù Diệp Trì cứ mãi cố chấp, nhưng theo thời gian, sự cố chấp ấy vẫn sẽ nhạt dần, cũng giống như tình yêu chết đi sống lại giữa cô và Hứa Minh Chương năm nào, cuối cùng vẫn không vượt qua được sự thử thách của thời gian, huống chi là Diệp Trì. Cô và Diệp Trì có cái gì chứ? Tình yêu ư? Nhắc đến hai từ này là Thòi Tiêu lại thấy vô cùng nhục cười.

Thòi Tiêu đã chuẩn bị từ sớm, Diệp Trì vừa đi là cô đã gọi điện về nhà họ Diệp, báo qua nhà Quyên Từ ở mấy hôm, dạo này Quyên Từ đang được nghỉ làm. Bà Diệp đã từng gặp Quyên Từ, biết là bạn thân của con dâu, chú Phan lại luôn miệng dặn dò phải duy trì tâm lý vui vẻ cho Thòi Tiêu, bởi vì đợt trước kiểm tra, phát hiện ra cô có xu hướng mắc chứng bệnh trầm uất, khiến cho ông bà Diệp lo lắng vô cùng, không phải sợ gì khác, mà là sợ ảnh hưởng đến đứa cháu đích tôn trong bụng Thòi Tiêu.

Người Trung Quốc, mặc dù hiện nay tư tưởng đã thoáng hơn nhiều, nhưng vẫn chút bảo thủ, nhất thời chưa thể thay đổi ngay, nhất là nhà họ Diệp, đã sớm mong muốn có cháu trai từ lâu, nay khó khăn lắm mới có, nếu chẳng may có chuyện gì chẳng lành thì sống không bằng chết. Do đó họ càng thêm cẩn thận.

Nghe thấy Diệp Tri nói đến nhà bạn ở, bà Diệp mặc dù không vui lắm nhưng nghĩ, bọn trẻ cùng tuổi ở chung với nhau dù gì cũng vui hơn, biết đâu lại có lợi cho đứa bé trong bụng, thế nên đành đồng ý, chỉ dặn dò phải chú ý này nọ. Thời Tiêu cúp điện thoại, không nên được thờ dài. Có được một người mẹ chồng như bà Diệp thật chẳng có điểm gì để chê trách cả, nhưng dù gì cũng đâu phải ở chung với mẹ chồng cả đời.

Cô xuống nhà, lấy hành lý đã thu dọn sẵn từ trong góc phòng cất đồ ra, mở ra, kí vào tờ đơn ly hôn rồi đặt lên bàn uống trà, bên dưới còn đặt xấp ảnh mà Phong Cẩm Phong đưa cho cô.

Thời Tiêu tìm ra bức ảnh Diệp Tri và người đàn bà xinh đẹp kia hôn nhau say đắm, đột nhiên nhớ lại những lời Diệp Tri đã nói với mình hôm đó. Cô lấy một cái bút, viết lên đó ba chữ “Cầu nam nữ!”

Viết xong cô lại thấy mình thật là ấu trĩ. Một cảm giác đau đớn chua xót bao trùm trái tim cô. Thời Tiêu lắc mạnh đầu, xách hành lí bỏ đi. Nào ngờ lần đi này của cô là một lần trải nghiệm sinh tử.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45

Mười mấy ngày Diệp Tri ở nước ngoài, gần như ngày nào anh cũng gọi điện cho Thời Tiêu, chẳng có ngày nào không, nhưng toàn tắt máy. Gọi điện thoại về nhà mới hay cô chuyển đến chỗ Quyên Từ ở, thế nên anh cũng yên tâm. Cô nàng này lại đang làm mình làm mẩy với anh đây. Cứ như thế này cũng được, còn hơn để cô ở nhà nghỉ ngơi vẫn vợ. Hơn nữa về nhà bố mẹ ở, hai ông bà chắc chắn sẽ suốt ngày ép cô ăn. Thời Tiêu được anh nuông chiều nên ăn ngon quen miệng rồi, giờ ở với bố mẹ, nếu ăn món gì không vừa ý chắc cũng không dám từ chối. Có khi đến ở với Quyên Từ lại hay.

Diệp Tri suốt ngày lo lắng cho vợ. Anh nghĩ, quản lý một công ty trên dưới hàng nghìn người thì không vất vả và như trông nom một mình Thời Tiêu. Thế nhưng trong lòng anh vẫn thấy ngọt ngào, cứ nghĩ đến đứa bé trong bụng vợ là anh chỉ muốn lao ngay về với cô. Thế mà cô chẳng chịu hiểu cho tâm tư của anh gì cả, chẳng buồn nghe đến một cuộc điện thoại.

Diệp Tri định gọi sang máy của Quyên Từ nhưng nghĩ bụng, với tính cách của vợ anh chắc chắn sẽ một mực không chịu nghe nên anh cũng thôi. “Trời cao, hoàng đế lại ở xa”, anh cũng chẳng làm gì được Thời Tiêu nên cũng đành để yên cho cô vài ngày.

Sự sơ xuất của Diệp Tri đã tạo điều kiện cho Thời Tiêu có đủ thời gian trốn chạy. Cho đến khi Diệp Tri hăm hở về nhà mới phát hiện ra người đi, nhà bỏ không. Trong lòng Diệp Tri vô cùng phẫn nộ và lo lắng. Diệp Tri xé nát tờ đơn ly hôn, cầm xấp ảnh lên, xem hết một lượt. Rất chuyên nghiệp, góc độ chụp rất tinh tế, đừng nói là cô vợ ngốc nghếch của anh mà cho dù anh nhìn thấy cũng có hơi nghi ngờ bản thân đã mắc lừa cô à kia, thật khôn kiếp!

Xoay tay lại, Diệp Tri phát hiện đằng sau bức ảnh có chữ, vội vàng đọc lướt qua rồi đột nhiên nhớ lại cảnh tượng hai người cãi nhau vào cái đêm trước khi anh đi, cô đã cứng đầu cứng cổ cãi lại anh: “Còn anh thì sao? Anh là cái gì? Anh còn không bằng loại chó má!”

Hóa ra đúng là có bất thường, hóa ra không phải là ảo giác của anh, kể từ lần ở hội quán về, chớp mắt đã thấy cô có gì đó bất thường. Thời Tiêu chẳng buồn hỏi mà trực tiếp định tội anh luôn, định tội thôi chưa hài lòng, lại còn mang theo con anh bỏ trốn, khiến cho anh cáu phát điên lên, muốn tìm đối tượng để trút giận mà không có.

Cô nàng này đã thông minh ra rồi, hơn nữa đã lập mưu từ lâu, chỉ đợi anh ra nước ngoài là chân trước chân sau bỏ trốn luôn. Diệp Tri nghiêng răng trèo trẹo, thầm nhủ: “Giỏi lắm! Có bản lĩnh, đáng tiếc là cô chạy lên trời xuống biển cô cũng vẫn là vợ của Diệp Tri này. Muốn ly hôn ư, đừng hòng! Còn về những bức ảnh này, cứ đợi anh tóm cổ được cô về đây sẽ tính tiếp!”

Diệp Tri gọi điện thẳng cho Hồ Quân, cậu ta bây giờ giữ chức to rồi, nghe nói sang năm có hy vọng được thăng chức thành Phó cục trưởng, cũng ra trò đấy. Giờ Hồ Quân đang quản lý tổ trọng án của thành phố, lắm quyền lực rất lớn trong tay, muốn điều tra chuyện gì chỉ là chuyện vặt, Diệp Tri tìm đến Hồ Quân là tốt.

Thật ra hai ngày nay Hồ Quân cũng đau hết cả đầu, vì trong gia đình anh đang có “chiến tranh” lý do không ai khác lại chính là bị cái gã Hứa Minh Chương kia làm cho xáo trộn hết cả. Đình Đình, cô con gái yêu của ông bà Hồ đã đạt đến mức độ lụy tình đáng sợ. Về cơ bản, Đình Đình là cô con gái rọc của ông bà Hồ, có thể nói là cực kỳ được nuông chiều, cho dù Đình Đình có đòi hỏi sao ở trên trời thì cũng phải bắc cầu leo lên hái sao cho cô. Mà kẻ phải “hy sinh” lại chính là người anh trai này.

Mặc dù sống trong sự nuông chiều nhưng em gái anh vẫn là một cô gái rất biết điều, mặc dù nói có chủ kiến của mình nhưng về những chuyện lớn đều nghe theo sự sắp đặt của bố mẹ và anh trai. Nhưng chỉ một gã Hứa Minh Chương nhỏ nhoi đã khiến cho Đình Đình nhà họ Hồ mờ mắt.

Hứa Minh Chương không tồi, điều này Hồ Quân phải thừa nhận. Mặc dù không tồi nhưng trong lòng lại có người phụ nữ khác, hơn nữa lại còn rất sâu sắc, có thể cả đời này không thể nào quên được. Đây là những lời Phong Cẩm Thành nói.

Chuyện Diệp Trì và Hứa Minh Chương đánh nhau, mấy người bọn họ đương nhiên đều biết, dù gì chuyện này cũng ầm ĩ lắm, Hứa Minh Chương bị Diệp Trì đánh cho gãy hai cái xương sườn, nằm viện mất nửa tháng trời mới được ra viện.

Mặc dù Hứa Minh Chương thua nhưng mấy người Hồ Quân lại có cái nhìn khác về Hứa Minh Chương. Diệp Trì là ai, tàn nhẫn thế nào, chẳng có ai trong bọn là không biết cả. Cái năm bọn họ chuẩn bị xuất ngũ, tiểu đội đặc chủng đến doanh trại của họ thực hiện nhiệm vụ gì đó, yêu cầu họ phải phối hợp. Người ta là bộ đội đặc chủng, hách dịch là chuyện đương nhiên, nhìn ánh mắt của họ chỉ toàn thấy sự khinh thường và ngạo mạn, nhìn ai cũng như nhìn mấy thằng lính mới tò te. Nếu là người khác thì thôi, nhưng đây lại đụng ngay phải bọn Diệp Trì, thằng nào cũng chẳng phải dạng dễ đối phó, thường ngày muốn gây chuyện còn không được, giờ tự dưng lại có kẻ tự tìm đến chuốc vạ vào thân.

Hai bên đụng độ nhau, chẳng ai chịu ai, thế là tìm ngay một khoảnh đất “tỉ thí”. Nói thực lòng mấy người bọn họ chẳng phải đối thủ. Mấy thằng đó chẳng phải người, chưa đầy hai chiêu đã đốn ngã bọn Hồ Quân. Chỉ có Diệp Trì, mặc dù một tay bị đánh gãy nhưng vẫn xông lên, đá thẳng vào bụng khiến đối phương ngã ngửa ra đất, sau đó đập gãy chân gã đó.

Về sau đội trưởng của bọn chúng đến tìm Diệp Trì, nhưng Diệp Trì chán làm lính rồi nên đã xuất ngũ, đi du học rồi. Đến tận bây giờ Hồ Quân vẫn nhớ về mặt của gã đội trưởng lúc đó.

Diệp Trì là dân nhà lính, nhưng Hứa Minh Chương chỉ là một thư sinh nho nhã, có thể ra đòn với Diệp Trì đã là khá lắm rồi, nghe Phong Cẩm Thành nói Diệp Trì bị ăn mấy đòn tím bầm mặt mày, cho thấy ngoài chút bản lĩnh ra, Hứa Minh Chương cũng rất liều mạng. Chuyện này chứng tỏ điều gì, chứng tỏ rằng Thời Tiêu thực sự là cô gái mà cậu ta để tâm đến, là cô gái xứng đáng để cậu ta dùng tính mạng để đổi lấy.

Một người đàn ông như thế chẳng dễ dàng yêu một người phụ nữ, nhưng đã yêu rồi muốn quên sẽ càng khó. Đình Đình là cô công chúa gia đình anh nường niu trong lòng bàn tay, có chuyện gì khó khăn đều có họ che chắn giúp. Giờ Đình Đình mà theo Hứa Minh Chương chắc chắn không có kết cục tốt đẹp, nói không chừng cả đời này anh ta sẽ mãi nhớ về Thời Tiêu.

Mà Diệp Trì đúng là thùng thuốc nổ, ghen gì mà khủng khiếp. Đã đánh người ta gãy hai cái xương sườn rồi, lại còn chặn đứng con đường tiến thân của người ta. Như thế còn chưa hả giận, còn phải điều Hứa Minh Chương đến tận vùng Xuyên Thiểm xa xôi, đi làm cái chức công an chết tiệt gì đó.

Nhìn bộ dạng căng thẳng của Diệp Trì đối với vợ mình, có lẽ Hứa Minh Chương cả đời này đừng mong quay về. Và nhà họ Hồ có thể nhẫn tâm đứng nhìn Đình Đình đi theo Hứa Minh Chương đến cái nơi khi họ có giây phút để cùng chịu tội không?

Thế mà con bé một mực đòi đi, suốt ngày làm ầm lên, ngay cả cửa hàng đồ nướng cũng chẳng chịu làm nữa, chuyển nhượng cho người khác, hành lý đã thu dọn rồi, một lòng một dạ đi tìm Hứa Minh Chương.

Bố mẹ Hồ Quân không ngăn được, đành phải nhốt Đình Đình trong nhà, không cho cô ra ngoài. Chuyện ầm ĩ khiến cho ai cũng đau đầu nhức óc.

Vì thế khi Hồ Quân nhận được điện thoại của Diệp Trì đúng là khác tính. Mọi chuyện cứ rối tinh hết cả lên. Hồ Quân thực sự khâm phục Thời Tiêu, trông bộ dạng nhỏ nhắn đáng yêu thế mà trị Diệp thiếu gia của chúng ta đâu ra.

Giờ thì hay rồi, cô ấy trốn rồi, trong bụng cô ấy còn có cháu đích tôn nhà họ Diệp, chẳng trách mà Diệp Trì cuống thế. Nếu như ông bà Diệp mà biết không biết còn xảy ra thêm chuyện gì nữa.

Cô nàng này thật biết làm khổ người khác. Kể từ lúc Diệp Trì lấy vợ, cứ hết chuyện này đến chuyện khác nối nhau xảy ra, chưa khi nào được bình yên: “Ok, chuyện này cậu đừng lo, cúp điện thoại là tôi sẽ điều tra ngay. Nhưng mà tôi cũng nói trước, cho dù có điều tra cũng chưa chắc đã tìm thấy ngay. Nếu vợ cậu quyết không ngồi máy bay hay tàu hỏa, chúng ta có điều tra cũng chẳng điều tra được!”

- Mẹ kiếp, cho dù cô ấy có là con chim thì cậu cũng phải giăng lưới bắt cho bằng được. Để xem tôi mà tóm được sẽ trị cô ta thế nào! Dám mang con trai của tôi đi trốn à!

Diệp Trì nghiêng răng trèo trẹo. Hồ Quân không nhịn được cười:

- Thôi cậu đừng nói cho sướng mồm nữa! Cứ dính đến vợ cậu là cậu lại mềm nhũn như con chi chi, ăn nói nhỏ nhẹ chưa từng thấy, chẳng biết ai trị ai đâu!

- Cút mẹ đi, đừng có chọc tức tôi! Mau điều tra đi, tôi không tin là cô ta trốn được lên trời!

Chẳng được bao lâu, chuyện này đã kinh động đến vợ chồng Diệp tướng quân. Ông bà mấy ngày nay cứ thấy bất ổn, bảo là Thời Tiêu sang nhà bạn ở sao chẳng gọi điện về lấy một cuộc, hỏi Diệp Sinh thì anh bảo Thời Tiêu nghỉ dài ngày, ban đầu cũng không nghĩ ngợi gì, sau Diệp Trì đã về, ông bà gọi về nhà ba bốn lần mà không thấy hai vợ chồng con về liền bắt đầu sốt ruột.

Thêm nữa, hai ngày nay, cứ bảo Diệp Trì dẫn vợ về nhà ăn cơm là cứ ập ập ứng ứng, toàn lảng sang chuyện khác, bà Diệp bắt đầu thấy nghi ngờ.

Hôm nay bà kéo Diệp tướng quân đi, mới sáng sớm hai ông bà đã đến nhà Diệp Trì. Bà Diệp không khỏi thở dài, trên tấm thảm ngoài phòng khách ngổn ngang toàn là chai đựng rượu, đều là chai không, cái gạt tàn trên bàn đầy ắp mẩu thuốc lá, rèm cửa không buồn kéo ra, cửa sổ không mở, cả căn phòng ngập trong mùi thuốc lá và rượu.

Bà Diệp sầm mặt, một môi trường ngột ngạt như thế này, cháu nội của bà sao chịu nổi? Bà nhủ mảy thì nhìn thấy Diệp Tri đi từ trong nhà vệ sinh đi ra, không khỏi giật nảy mình. Thằng con trai từ xưa đến nay vốn rất coi trọng bề ngoài như Diệp Tri giờ lòi thối lếch thếch, râu mọc nham nhở, mặt mày hốc hác, đôi mắt đỏ ngầu, quần áo nhàu nhĩ, trông như mấy ngày rồi chưa thay.

Bà Diệp còn chưa kịp định thần lại, Diệp tướng quân đã vớ lấy cái bình pha lê bên cạnh, ném về phía Diệp Tri. Cú ném vừa mạnh vừa chuẩn, Diệp Tri chỉ kịp né sang một bên, cái bình pha lê đập vào bức tường sau lưng anh, tiếng động chói tai vang lên khiến bà Diệp giật nảy mình.

- Anh làm cái gì thế?

- Làm cái gì ư?

Diệp tướng quân chỉ vào những bức ảnh trên bàn:

- Bà nhìn xem con trai bà đã làm chuyện khốn kiếp gì? Lúc anh Hồ nói với tôi, tôi còn không tin lắm. Bà nhìn đi, bằng chứng rành rành ra rồi đây, tôi mà là Tiêu Tiêu tôi cũng chẳng sống được với thằng đốn mạt này!

Bà Diệp nhìn theo hướng tay chồng rồi ngẩng lên nhìn con trai oán trách:

- Tri à, con làm thế là không được, trước đây con chơi bởi bố mẹ có thể nhắm mắt cho qua, nhưng giờ con đã lấy vợ rồi, Tiêu Tiêu lại đang có bầu, con làm vậy thật quá quắt!

Bà Diệp chưa nói hết đã bị Diệp Tri ngắt lời:

- Về cơ bản con chẳng làm gì hết, chỉ xã giao vớ vẩn thôi. Bọn Hồ Quân với Tả Hồng đều biết rõ, là Tiêu Tiêu hiểu nhầm thôi, thế nhưng cô ấy chẳng cho con cơ hội giải thích đã bỏ đi rồi. Con đi tìm ba ngày nay mà chẳng có tin tức. Con cũng sốt ruột đến phát điên lên rồi, bố mẹ đừng thêm dầu vào lửa nữa!

Điện thoại của Diệp Tri đột nhiên đổ chuông, Diệp Tri nhanh chóng nghe máy, giọng điệu đang bức bối bỗng dịu ngay xuống, nghe còn có chút ngọt ngào: “Bố, mẹ, bố mẹ về rồi ạ! Cơ quan Tiêu Tiêu tổ chức đi du lịch, đi Hải Nam, một tuần ạ. Dạ, mẹ yên tâm, bác sĩ nói không sao! Dạ, được ạ, ngày mai con sẽ qua nhà bố mẹ ạ!”

Nhìn bộ dạng ngoan ngoãn của con trai mà ông bà Diệp không khỏi cười như mếu. Đợi Diệp Tri ngắt điện thoại, Diệp tướng quân liền nói thẳng: “Tao không cần biết hai đứa chúng mày làm cái gì, nếu để cháu nội tao có mệnh hệ gì, tao sẽ bắn chết mày!”

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46

Lúc Phong Cẩm Phong đến, là bà giúp việc ra mở cửa. Diệp Tri ra nước ngoài, ban đầu bảo Thời Tiêu sẽ về nhà mẹ anh ở, do đó liền cho bà giúp việc làm theo giờ nghỉ một tuần. Bà giúp việc về nhà một chuyến, lúc quay lại đã thấy căn nhà thành ra thế này rồi. Bà giúp việc đã làm cho Diệp Tri được hơn năm năm rồi nhưng chưa bao giờ thấy cảnh tượng như thế này. Về cơ bản, kể từ khi Diệp Tri chuyển đến, bà cũng đến đây làm việc. Trước khi Diệp Tri lấy vợ, mặc dù anh rất lẳng nhăng, nhưng Diệp Tri chưa bao giờ tùy tiện dẫn phụ nữ về cái nhà này, Thời Tiêu là người duy nhất cho đến thời điểm hiện tại.

Bà giúp việc rất thích Thời Tiêu, một cô gái thuần khiết, đáng yêu, chẳng chút kiêu ngạo, mặc dù không biết làm việc nhà nhưng có tinh thần học hỏi, học từng chút một. Nói như lời người già thì Thời Tiêu là một người phụ nữ để chung sống.

Diệp Tri cũng thay đổi hẳn, trở thành một ông chồng mẫu mực, yêu thương vợ, bà giúp việc cứ âm thầm ngưỡng mộ cuộc sống hạnh phúc của hai vợ chồng, thường kể cho mấy bà ở quê nghe, hai vợ chồng này yêu thương, quan tâm nhau lắm. Đương nhiên giữa vợ chồng hai người cũng có những xung đột nho nhỏ, nhưng vài hôm lại đầu vào đây, vẫn ôm ấp, đồ dành, hôn hít... Nhiều lúc nhìn thấy cảnh đó bà cũng thấy ngại. Bà chưa từng thấy cặp vợ chồng nào cưới nhau lâu thế rồi mà vẫn tình cảm như vậy.

Cứ tưởng Thời Tiêu sắp sinh đến nơi, thế mà chẳng hiểu sao đột nhiên thay đổi một trăm tám độ. Vừa về đến nơi đã thấy Thời Tiêu đi mất rồi, còn mang theo đứa bé trong bụng đi mất.

Bà giúp việc vô cùng băn khoăn, đang sống hạnh phúc thế sao tự nhiên lại bỏ trốn? Có một người chồng tốt như Diệp Tri mà còn đi đâu?

Nhưng chuyện rốt cuộc như thế nào bà cũng không rõ, chỉ biết chuyện của người ta, mình không can dự thì tốt hơn. Nghĩ vậy bà liền nhắm mắt dọn dẹp. Lúc nhìn thấy Phong Cẩm Phong đến, bà đột nhiên cảm thấy chuyện này không hề đơn giản như bà nghĩ.

Thời Tiêu đi mất tăm, Diệp Tri cũng không đi làm, ngày ngày ngồi uống rượu, uống đến say mềm, mắt trừng trừng nhìn vào điện thoại, vẻ thất thần như kiểu mất hồn, rồi đột nhiên có một cô gái xinh đẹp đến. Cô ta là ai phải đợi thời gian trả lời.

Phong Cẩm Phong vào nhà liếc nhìn bà giúp việc, lạnh lùng hỏi: "Anh Diệp đâu rồi?"

Bà giúp việc ngẩn ra một lát rồi mới trả lời:

- Cậu chủ đang ở trên tầng hai tắm rửa ạ.

Phong Cẩm Phong gật đầu, đi qua bà lên thẳng phòng ngủ tầng hai. Bà định thần lại, vội vàng đuổi theo nhưng cô ta đã lên đến tầng hai, đẩy cửa phòng ngủ bước vào, dáng vẻ như một nữ thần, đưa mắt liếc khắp căn phòng một lượt, ánh mắt cô ta dừng lại trên bức ảnh cưới treo trên tường, khóe môi nhếch lên cười một cách khó hiểu.

Cho dù thế nào, Thời Tiêu cuối cùng cũng đã đi rồi, ra khỏi căn nhà này rồi, rồi khỏi Diệp Tri rồi, vậy thì ít nhất cô cũng có cơ hội tiếp cận anh. Phong Cẩm Phong bước vào, ngồi xuống ghế sofa bên cạnh giường ngủ, tự nhiên như đang ở nhà của mình.

Diệp Tri quần khăn tắm ngang eo đi ra, nhìn thấy Phong Cẩm Phong liền sầm mặt:

- Ra ngoài!

Trong phòng ngủ đột nhiên xuất hiện một người phụ nữ thứ hai, không phải vợ anh khiến cho anh cảm thấy vô cùng khó chịu.

Rõ ràng Phong Cẩm Phong như bị ma nhập, nhất thời đặc ý mà quên mất tính cách thật sự của Diệp Tri. Giọng nói lạnh lùng của Diệp Tri không khiến cho Phong Cẩm Phong chùn bước, trái lại, cô ta còn xán đến.

Rõ ràng Phong Cẩm Phong đã có ý định từ trước khi đến, cô ta định giật đồ bím leo, vội vàng đến ôm chặt lấy Diệp Tri. Hôm nay cô ta mặc một chiếc váy liền thân màu trắng sữa, chất liệu tơ lụa, trơn và mềm mại, eo thắt một chiếc thắt lưng, đẹp và vô cùng quyến rũ

Đáng tiếc là cô ta vừa sáp vào Diệp Tri đã bị anh đẩy ngay ra tức khắc. Phong Cẩm Phong loạng choạng giật lùi ra sau mấy bước, vẻ điên cuồng hiện lên qua ánh mắt. Cô ta tháo sợi thắt lưng ở eo ra, chiếc váy liền thân tuột xuống, bên trong là bộ đồ lót ôm sát màu tím trông rất sexy.

Qua lớp áo lót mỏng có thể thấp thoáng nhìn thấy đầu nhũ hoa nổi lên vô cùng gợi cảm, đôi gò bồng đảo trắng ngần căng tròn, tạo ra rãnh ngực sâu hun hút đầy quyến rũ, vòng eo săn chắc tạo ra đường cong hoàn hảo. Bên dưới là chiếc quần lót hình chữ T chỉ che hờ, tạo cơ hội cho đầu óc tưởng tượng ra những "phong cảnh mê hồn" bên trong.

Diệp Tri lạnh lùng nhìn Phong Cẩm Phong rồi đột nhiên như rồng mây:

- Quả nhiên vẫn là Cẩm Phong của ngày xưa, chẳng có chút tiến bộ nào cả. Sao? Muốn dùng thân hình này để mê hoặc tôi ư? Cô đồ bao công sức đuổi vợ tôi đi chỉ là vì chuyện này thôi sao? Cởi sạch trước mặt tôi để tôi chơi một lần, nếu như đây là nguyện vọng của cô, cần gì phải chờ đến bây giờ? Tám năm trước tôi có thể tác thành ý nguyện của cô mà!

Nói rồi Diệp Tri liếc Phong Cẩm Phong từ đầu đến chân, ánh mắt đầy khinh bỉ:

- Đáng tiếc, giờ tôi không thể thỏa mãn yêu cầu của cô. Chuyện này chẳng thể trách tôi được, vì tôi lực bất tòng tâm, cô đã cởi sạch rồi mà tôi không có hứng, xin lỗi nhé!

Nghe những lời mỉa mai đầy ác ý ấy, mặc dù cô đã có sự chuẩn bị trước khi đến nhưng vẫn không chịu nổi. Nhưng dù sao cũng đã đến thế này rồi, không thể dễ dàng từ bỏ chỉ vì mấy câu nói của anh được.

Cô liền sai bước đến gần Diệp Tri, ôm chặt lấy Diệp Tri lần nữa, làn da trên hai cơ thể áp chặt vào nhau, chẳng có chút khoảng cách. Cô ôm chặt cổ Diệp Tri, cố nhón chân với tới môi anh. Nhưng vừa ghé sát lại, nhìn thấy ánh mắt khinh bỉ của anh, cô đột nhiên nản lòng. Diệp Tri chẳng có nửa lời, nhưng cô có thể cảm nhận rõ ràng, khi áp sát cơ thể với phụ nữ, bộ phận nào của đàn ông có phản ứng rõ rệt nhất, nhưng chỗ đó chẳng hề có chút phản ứng nào cả.

Phong Cẩm Phong đột nhiên cảm thấy trước mặt Diệp Tri, mình thậm chí chẳng bằng một con gái điểm thấp kém. Tất cả những nỗ lực của cô chẳng qua chỉ là một chuyện nực cười, người đàn ông vô tâm vô tình này, à không, nên nói rằng anh ta có tim, có tình, nhưng trái tim, tình cảm của anh ta đều dành hết cho con khôn không biết điều đó rồi, chẳng còn chút nào dành cho cô. Tám năm trước là vậy, tám năm sau cũng như vậy.

Sức lực toàn thân của cô như bị mất sạch, cô gần như không đứng vững.

- Cút, nghe thấy chưa hả? Tôi bảo cút, cút ra khỏi nhà tôi, cút ra khỏi tầm nhìn của tôi! Cô nên cảm thấy may mắn vì tôi không bao giờ đánh cô và thấy may mắn vì cô là em họ của Cẩm Thành. Nhưng kể từ bây giờ, cô đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa! Nếu không, cô biết Diệp Tri này có thể làm ra những chuyện gì rồi đấy!

Diệp Tri gần từng tiếng, vô cùng rõ ràng, giọng điệu đầy đe dọa, khiến Phong Cẩm Phong không khỏi run rẩy, vội vàng vơ lấy quần áo lên người, rồi lao đảo chạy ra ngoài.

Diệp Tri ngoảnh đầu lại nhìn bức ảnh trên tường, lăm bằm đầy tội nghiệp:

- Vợ ơi, anh rất ngoan phải không, thế em về với anh có được không?

Phong Cẩm Phong vừa xuống đến đại sảnh tòa nhà đã nhìn thấy Phong Cẩm Thành đang đứng dựa lưng vào cửa xe. Nhìn thấy cô đi ra, Phong Cẩm Thành liền buồn bã nói:

- Anh đi theo em đến đây. Anh tưởng rằng mặc dù em làm bừa nhưng ít nhất cũng có chút thông minh, biết chuyện gì nên làm và không nên làm. Em có biết vì sao Diệp Trì nhẫn nhịn với em không? Em nghĩ là vì em sao? Em có biết cái gì hả? Tám năm trước em tự sát, cậu ta đến nhìn cũng chẳng buồn nhìn, em còn kỳ vọng cái gì? Tám năm trước vẫn chưa có Thời Tiêu, tám năm sau, em trở nên ghê gớm hơn nhiều, những chuyện em làm ra nếu Hồ Quân không nói chắc anh không dám tin là do em làm. Em tưởng rằng Diệp Trì là gã đàn ông ngu muội hay sao? Em tưởng rằng để cho Diệp Trì nhìn thấy Thời Tiêu với một người đàn ông khác thì sao? Thời Tiêu bỏ đi rồi thì cậu ta sẽ ly hôn với cô ấy ư? Cả đời này đều không, em biết tại sao không?

Phong Cẩm Phong ngẩng đầu, Phong Cẩm Thành cười mỉa mai:

- Bởi vì cậu ta yêu Thời Tiêu, yêu thật, yêu hết mình, yêu bất chấp tất cả. Yêu đến mức không có Thời Tiêu cậu ta không thể sống nổi, vì vậy tất cả những gì em làm khiến em trở nên ngu xuẩn hơn mà thôi. Phong à, em là em gái anh, quan hệ huyết thống này cả đời không cắt đứt được, nhưng anh thấy nhục nhả vì có một người em như em!

Thất bại ê chề! Nhìn theo xe của Phong Cẩm Thành đi xa dần, cô đột nhiên thấy mình thất bại thảm hại. Cô luôn tự cho rằng mình cao quý, mình tự tôn, thế mà lại bị hai người đàn ông khinh thường. Cô hậm hực giậm chân xuống đất, trước là người đàn ông cô yêu thâm bao nhiêu năm trời, sau lại là chính anh của mình. Thế mà cô cứ nghĩ mình cao quý hơn con nhóc Thời Tiêu đó, còn tỏ ra kiêu ngạo, còn trong mắt Diệp Trì, chỉ e cô còn chẳng bằng một cọng tóc của Thời Tiêu.

Cẩm Thành nói đúng, không đạt được tình yêu, ghen tuông như cuồng nộ, khiến cho cô quên mất tính cách "có thù phải báo" của Diệp Trì, tình cảm khiến cho cô quên mất sự tàn nhẫn bất chấp tất cả của Diệp Trì. Chút tình cảm đó có đáng gì, cho dù cô yêu đến mức trở nên hèn hạ, anh cũng chẳng thèm nhìn cô lấy nửa cái.

Phong Cẩm Phong siết chặt bàn tay, trong tay cô... Cứ tưởng rằng đã nắm chắc rồi, nhưng thực ra từ đầu đến cuối đều trống không.

Phong Cẩm Thành không muốn quan tâm đến chuyện của Phong Cẩm Phong nhưng Diệp Trì vẫn gọi điện đến, dù gì chuyện cũng gây ồn ào đến mức này rồi, anh cũng khó mà tránh khỏi liên lụy.

- Diệp Trì, chuyện của Phong tôi rất xin lỗi, chẳng phải Quân nói có thể Thời Tiêu sẽ đến Tứ Xuyên sao, Phuong Chấn Đông hiện giờ đang làm phó sư trưởng trong doanh trại ở Thành Đô, mấy năm trước tôi từng giúp anh ta một việc, lần này có thể nhờ anh ta tìm người giúp, chắc không thành vấn đề!

- Phuong Chấn Đông ư?

Diệp Trì lẩm bẩm... Phuong Chấn Đông ai chẳng biết, anh ta cũng là một trong những người nổi tiếng ở trong giới, lớn hơn Diệp Trì mấy tuổi, mới ba tám tuổi đã trở thành người có quân hàm đại tá trẻ tuổi nhất trong nước. Sở dĩ có ngoại lệ này là bởi vì anh ta quá xuất sắc, lập ra nhiều chiến công, là người ngày cả một bá vương như Diệp Trì cũng phải tâm phục khẩu phục.

Trong cuộc đời, số người mà Diệp Trì phục chỉ tính trên đầu ngón tay, Phuong Chấn Đông chắc chắn đứng đầu danh sách. Xuất thân của Phuong Chấn Đông cũng chẳng phải tầm thường, gia đình họ không phải là người có vai vế trong giới quân nhân thì cũng những cán bộ cấp cao trong giới chính trị.

Chính trị và quân đội mặc dù tách rời nhau nhưng thực ra có liên quan mật thiết, cũng giống như ông bố làm tướng quân của nhà anh nổi tiếng trong quân đội, còn Diệp Sinh lại là một nhân vật có tiếng tăm trong giới chính trị vậy. Ngược lại, mấy đời nhà họ Phuong đều là một trong những cán bộ cao cấp trong giới chính trị, nhưng Phuong Chấn Đông và em trai là Phuong Chấn Nam đều là quân nhân.

Nhưng vị trí của Phuong Chấn Đông hiện giờ có được không phải là nhờ vào cái bóng của người cha quyền lực mà hoàn toàn do anh ta tự giành lấy, Phuong Chấn Đông là một người dám nghĩ dám làm, lại có suy nghĩ kín kẽ, người thường không thể nắm bắt được.

Nếu nói Diệp Trì là một quả đạn bác có uy lực kinh hồn thì Phuong Chấn Đông là một quả bom nguyên tử chính công, Diệp Trì cũng phải phục anh ta, mặc dù không thân thiết nhưng Diệp Trì vẫn thật lòng khâm phục anh ta. Diệp Trì biết bản lĩnh của Phuong Chấn Đông. Nếu như anh ta đã chính miệng nhận lời, chỉ cần Thời Tiêu có ở Tứ Xuyên, cho dù có "lột xác" cũng sẽ bị anh ta tìm ra được.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Gặp lại Tương Tiến là chuyện có nằm mơ Thời Tiêu cũng không ngờ đến.

Sau khi Tường Tiến về nước, hai người tự nhiên xa cách dần. Lúc anh còn ở nước ngoài, hai người thường chất chít qua lại trên QQ. Thời Tiêu có chuyện gì vui hay buồn đều sẵn lòng kể cho Tường Tiến nghe. Tường Tiến hoặc im lặng lắng nghe, hoặc cho Thời Tiêu một vài lời khuyên. Mặc dù xa cách ngàn trùng nhưng cảm giác chẳng hề xa cách.

Một người anh, tri kỷ.. trong tim của Thời Tiêu, Tường Tiến luôn chiếm giữ hai vị trí này. Tường Tiến có thể thông qua những gì Thời Tiêu nói để nắm bắt được những suy nghĩ của cô, điều này khiến cho Thời Tiêu từng cảm thấy rất ngạc nhiên.

Lúc ấy Thời Tiêu đã nói đùa rằng, Tường Tiến nên mở dịch vụ xem bói, lúc ấy Tường Tiến chỉ cười bảo:

- Xét về một góc độ nào đó, tâm lý học và huyền học âm dương của Trung Quốc cổ đại có tính liên quan nhất định, thực ra một số suy nghĩ của con người rất dễ bị tìm ra dấu vết thông qua những lời nói và hành động của con người

Nhất là Thời Tiêu, một cô nhóc thẳng thắn và ngốc nghếch.

Nói xong những điều này, Tường Tiến không khỏi thở dài, quả nhiên những người đang yêu trí tuệ thường bị giam sát, với sự tinh ranh của Hứa Minh Chương, lúc ấy sao chẳng nhìn ra những lời Thời Tiêu nói là nói dối, để rồi bỏ chạy ra nước ngoài cô đơn một mình chứ? Đáng tiếc, nhưng đó cũng là số phận. Tường Tiến nghĩ, về Thời Tiêu, cô chính là số kiếp của bọn họ: Hứa Minh Chương, Diệp Tri, còn cả anh, Tường Tiến.

Ngày hôm ấy, một sinh viên năm thứ hai, công khai bày tỏ trên giảng đường, thu hút sự chú ý của tất cả mọi người xung quanh. Mà nhìn khuôn mặt của cô bé đó, cả mặt đầy dưng cảm, bất chấp tất cả hướng về ánh mặt trời, Tường Tiến đột nhiên nhớ đến Thời Tiêu năm xưa, cũng lấy hết dũng khí đến tìm anh, nhờ anh phối hợp diễn một vở kịch với cô, chỉ là để cắt đứt hẳn chuyện tình yêu của mình.

Nhưng khoảnh khắc anh hôn cô, trái tim anh đã đập rộn ràng như thế nào chỉ có mình anh biết. Một Tường Tiến lý trí, một người sống cuộc sống như một "cha xứ" bao nhiêu năm nay, xét trên một phương diện nào đó, thực chất còn không bằng Hứa Minh Chương. Hứa Minh Chương ít ra còn được có Thời Tiêu một khoảng thời gian đẹp đẽ. Còn anh, chẳng qua chỉ là một khoảnh khắc.

Không phải vì anh không có niềm tin vào bản thân, mà là lúc ấy anh cảm thấy, Thời Tiêu không thể nào yêu một người đàn ông thứ hai ngoài Hứa Minh Chương. Anh dám quả quyết điều đó, chính vì vậy anh đã bỏ qua sự mở đầu, bỏ lỡ cả sự kết thúc.

Trước đây có một Hứa Minh Chương, sau này có một Diệp Tri, Tường Tiến chắc chắn chẳng có chỗ đứng, chỉ có thể tiếp tục giữ vị trí là một người bạn tốt, tâm sự này của mình phải chôn giấu cho thật chặt, Thời Tiêu không bao giờ biết được. Nhưng Diệp Tri, chỉ cần liếc qua là thấy ngay, gã đàn ông tên Diệp Tri ấy đang yêu thật, anh ta cũng bị rơi vào hố sâu, rơi vào cái mê cung mà Thời Tiêu đã tạo ra trong vô thức.

Có đôi khi Tường Tiến băn khoăn tự hỏi, Thời Tiêu cũng chẳng phải là sắc nước hương trời, nhưng tại sao lại trở thành "mối họa" như thế? Hơn nữa, nếu có sự xuất hiện của một người đàn ông như Diệp Tri, người khác đừng mong có chút cơ hội nào, cho dù là Hứa Minh Chương hay là

Tường Tiến cả đời sống rất lý trí, lý trí mang lại tất cả cho anh, anh không hề ân hận, bởi vì anh vẫn còn một người bạn như Thời Tiêu, có thể là một người bạn tri âm, một người anh trai của Thời Tiêu, như vậy đã may mắn lắm hơn Hứa Minh Chương nhiều, có thể nhìn cô ở khoảng cách không xa cũng chẳng gần, Tường Tiến nghĩ như vậy là ông trời đã chiếu cố cho anh lắm rồi.

Nhưng ngay lúc gặp Thời Tiêu một thân một mình trên tàu, một người luôn không bao giờ thể hiện cảm xúc trên mặt như Tường Tiến bỗng kinh ngạc tới cùng, về mặt ấy của anh gần như khiến cho Thời Tiêu phải phì cười.

Thời Tiêu không ngốc, giờ có con rồi lại phải lận lộn đường xá xa xôi, đương nhiên cô phải chọn cách di chuyển thật an toàn, bởi vì cô lo lắng cho cái sinh mạng bé nhỏ trong bụng mình hơn bất cứ ai.

Mặc dù nói là bỏ trốn nhưng cô cũng nghĩ kỹ lắm rồi, cô biết với khả năng của Diệp Tri, chỉ cần anh muốn tìm cô, cho dù cô trốn đến chân trời góc biển cũng vô ích, cô chỉ cần một khoảng thời gian cho cả hai bình tĩnh lại thôi.

Nếu như Diệp Tri đồng ý ký đơn ly hôn thì thôi, nếu như không đồng ý cũng coi như cho hai người một khoảng thời gian để nghĩ cho kỹ càng, thông suốt. Hơn nữa Thời Tiêu cũng thâm nghĩ, Phong Cẩm Phong lúc nào cũng "hau hấu như hổ đói" chờ đợi thay thế vị trí của cô, chắc chắn sẽ tận dụng thời gian này để quyến rũ Diệp Tri. Có thể lúc cô trở về, vị trí Diệp phu nhân đã là của Phong Cẩm Phong rồi.

Vì vậy cô không cần thiết phải giấu giếm hành tung của mình, hơn nữa trên người cũng đem đủ tiền mặt. Nói đến tiền, cảm giác giàu lên chỉ trong một đêm thật không tồi. Cô từ trước đến giờ đều không quan tâm đến chuyện tiền bạc, mọi đồ đạc trong nhà đều do Diệp Tri mua sắm. Sau khi biết cô và Diệp Tri lấy nhau, mẹ cô liền trả lại cuốn sổ lương cho cô. Lúc ấy cô mới biết, bao nhiêu năm qua mẹ đều tích cóp tiền, không hề động đến một xu nào. Mặc dù không nhiều nhưng bao nhiêu năm nay cũng được mấy vạn. Đáng tiếc là qua tay cô chưa được bao lâu đã bị Diệp Tri cướp mất, thay vào đó là một thẻ tín dụng, nói tiêu tiền chỉ cần quẹt thẻ, nếu cần tiền mặt có thể đi rút. Thực ra Thời Tiêu cũng chưa dùng nhiều, ngoài việc mua quà tết cho bố mẹ chồng là không thể qua loa được, cô chỉ dùng thẻ tín dụng ấy có một lần. Còn những lúc khác, chuyện ăn mặc của Thời Tiêu đều do Diệp Tri lo liệu.

Lúc ấy Quyên Tử thường đi trán cô và nói:

- Thật không biết sao mà cậu tốt số thế, từ nhỏ đã được bà mẹ trẻ là tôi chăm chút, lớn một cái là có ngay một gã đàn ông cướp về nâng niu, hầu hạ như hầu hạ bà cô tôi vậy!

Thời Tiêu lúc ấy đương nhiên không nghĩ như vậy. Nhưng giờ nghĩ lại mới thấy bản thân chẳng khác gì một con gà công nghiệp. Sau khi quyết tâm bỏ trốn, cô mới phát hiện cuốn sổ lương của mình vẫn ở trong ngăn kéo của Diệp Tri. Cô len lén lấy ra rồi mang đi lĩnh tiền. Thật đáng kinh ngạc, hơn sáu

vạn, công thêm với số tiền cô đi làm mấy tháng nay ở ủy ban thành phố bằng tiền cô đi làm ở cơ quan cũ cả mấy năm

Thời Tiêu cũng thấy yên tâm đôi chút, với số tiền này, cô có thể yên tâm tìm nơi non xanh biếc sống một thời gian. Do vậy lúc mua vé tàu, cô mua vé nằm. Vì vậy bảo Thời Tiêu là vô lo vô nghĩ có đôi khi là oan cho cô.

Tường Tiến đi vào toa nằm cùng với Thời Tiêu. Thời Tiêu nói:

- Anh ngồi đi, đối diện không có người đâu!

Lúc nói câu này, khuôn mặt hí hửng của Thời Tiêu trông rất đáng yêu. Tường Tiến bật cười, nhìn cô dò xét một lượt, vẫn là bộ quần áo thể thao, mặc dù bụng chưa lộ rõ nhưng nếu nhìn kỹ cũng thấy có tướng bà bầu lắm rồi, sắc mặt cũng không tồi, có vẻ gì đó thoải mái như con chim được sổ lồng, vẻ mặt hân hoan và thanh thản khiến cho Tường Tiến phải nhíu mày:

- Em đang đi đâu thế? Chồng em đâu?

- Chồng á?

Thời Tiêu bĩu môi nói: "Ly hôn rồi!"

Tường Tiến tưởng mình nghe nhầm:

- Ly hôn rồi? Diệp Tri đồng ý à?

Mặt Thời Tiêu chợt sầm xuống:

- Tiền bối, tình cờ gặp lại tri kỷ, chúng ta đừng nhắc chuyện này nữa, chán chết! Thế còn anh, anh đang đi đâu? Nhìn bộ dạng này xem ra anh có ý định đi nghỉ dài hạn thì phải!

Tường Tiến nghiêm nghị nhìn cô hồi lâu rồi gật đầu:

- Ủ, anh được nghỉ nửa tháng, anh muốn đến thăm một nơi!

Mặt Thời Tiêu như sáng lên:

- Tiền bối, anh xem, anh đi một mình, em cũng một mình, chỉ bằng chúng ta làm bạn đồng hành đi!

Giọng nói tinh nghịch của Thời Tiêu khiến cho Tường Tiến không nhịn được cười. Theo như anh được biết, cô nàng này lớn thế này rồi mà chưa bao giờ được đi xa, chắc là đi xa nhất chính là hồi học đại học, cái lần cô một mực kéo anh đi ngắm sao đó. Cuối cùng thì chẳng ngắm được, lại còn khóc ầm ĩ. Ban nãy vừa nhìn thấy cô, Tường Tiến đã nhận ra trong lòng cô đang rất thấp thòm, bất an.

Thực ra anh đã xem thường Thời Tiêu, nơi xa nhất mà Thời Tiêu từng đi là Tam Á, chỉ có điều lúc ấy bên cạnh cô có người đàn ông vạn năng là Diệp Tri. Tường Tiến khẽ nhìn lướt qua bụng cô, về do dự:

- Nơi anh đi rất xa xôi, nhưng không khí rất trong lành, nhưng sức khỏe của em...

Thời Tiêu vội nói:

- Không sao đâu, em rất khỏe, thật đấy!

Tường Tiến thật sự không thể từ chối, nhất là khi có một chuyến đi riêng với cô như thế này, chắc chắn sẽ chẳng có lần thứ hai, vì vậy nếu cơ hội đã đến thì phải nắm bắt xem sao!

Thế là Thời Tiêu lên theo Tường Tiến đi. Thay vì đến bến Thành Đô thì cô xuống xe ở giữa đường, chuyển sang đi ô tô, rồi lại đi xe bò mất nửa ngày đến Bàn Sơn, cuối cùng đi bộ qua một ngọn núi nhỏ mới đến nơi.

Nói thật lòng, không có Tường Tiến thì có đánh chết Thời Tiêu cũng chẳng dám đến nơi này. Nửa quãng đường về sau đều là nhờ Tường Tiến dìu cô đi.

Đứng từ xa nhìn làn khói tỏa mờ màng từ những ngôi làng thấp thoáng bên những ngọn núi, Thời Tiêu liền thở phào nhẹ nhõm. Tường Tiến liền cởi áo khoác ngoài của mình ra, kê xuống một tảng đá, dìu Thời Tiêu ngồi xuống nghỉ ngơi rồi than thở: "Giờ thì anh tin rồi, em đúng là rất khỏe, mang bầu bốn tháng mà vẫn tràn đèo lội suối với anh!"

Thời Tiêu bật cười khanh khách, tinh nghịch chớp mắt:

- Nơi này phong cảnh hữu tình, không khí cũng trong lành, nhưng đường khó đi quá, em đột nhiên nghi ngờ anh lên đây không biết có phải để trải nghiệm cái gọi là "Đường Thục khó, khó hơn lên trời xanh" [1] không nữa?

- Trường tiểu học trong cái thôn nhỏ kia là anh quyên góp tiền xây dựng lên. Đừng ngạc nhiên, em là người không biết rằng trên đời này có rất nhiều người đói khổ, ở những nơi thế này, xây dựng một trường tiểu học chưa mất đến một vạn tệ, điều khiến người ta đáng khâm phục là những giáo viên

chấp nhận ở lại những nơi này dạy học. So với họ, anh chẳng qua chỉ bỏ ra vài đồng bạc mà thôi!

Thời Tiêu nhìn Tường Tiến, kinh ngạc như nhìn thấy khủng long. Trong con mắt của cô, Tường Tiến luôn là một người đàn ông rất nho nhã, lịch thiệp, có vẻ gì đó rất công tử, cũng có sự nhạy bén và bản lĩnh hơn người. Một người đàn ông như vậy đột nhiên trở thành một Lôi Phong [2] bằng da bằng thịt trước mặt, Thời Tiêu bỗng thấy khó mà tin được.

Tường Tiến xoa đầu cô nói:

- Anh cũng là một đứa trẻ từ vùng sâu vùng xa đến thành phố. Nỗi khổ không được đi học anh từng trải nghiệm rồi, vì vậy anh nguyện dùng hết sức lực của mình để giúp đỡ những đứa trẻ ấy. Em đừng nghĩ anh vĩ đại như vậy, đó chẳng qua là một sở thích mà thôi. Đi thôi, đã đến rồi thì hãy ở lại đây một thời gian, đến nhà trưởng thôn ăn cơm đi, cũng không tòi đầu, ít ra cũng là thực phẩm sạch, không bị ô nhiễm!

Vì vậy khi Diệp Trì như phát điên chạy đến đây tìm được Thời Tiêu, vợ anh đang ngồi dưới gốc cây trong cây nhà trưởng thôn, xoi tái ngon lành món gà nấu nấm hương.

[1] Một câu thơ trong bài "Thục đạo nan" của Lý Bạch

[2] Một tấm gương chuyên làm việc tốt ở Trung Quốc

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Đất đai rộng mênh mông, những ngôi nhà ngay ngắn, những mảnh vườn xanh tươi, đường giao thông ngang dọc, chó lợn ăn chung, gà vịt ăn cùng... đây đúng là một "thiên đường" dưới mặt đất.

Thời Tiêu ngồi trên nóc nhà nhìn ra xa, xanh nước biếc, nước chảy xuôi reo, hoa cỏ rực rỡ trải dài đến tận chân núi, từng cơn gió nhẹ thổi đến mang theo hương hoa phảng phất thật dễ chịu.

Tường Tiến ngoảnh đầu lại mỉm cười với cô:

- Nơi này không phải thiên đường đâu. Đây chẳng qua là một ngôi làng nhỏ thuộc huyện Thông Giang, khu vực Xuyên Thiểm, vì vậy thứ em nhìn thấy chính là cảnh thiên nhiên nguyên sơ, sự nghèo nàn và lạc hậu, giao thông không phát triển, văn minh chưa tìm đến với họ. Nơi đây chẳng phải thiên đường gì đâu!

Thời Tiêu bĩu môi nói:

- Tường Tiến Tửu, anh vẫn lý trí đến tê liệt như thế. Đàn ông phải biết phát hiện ra cái đẹp, sự lãng mạn trong mọi hoàn cảnh, như vậy mới có thể thu hút ánh mắt của con gái!

Mắt Tường Tiến sá

ng lấp lánh:

- Diệp Trì rất lãng mạn phải không?

Mắt Thời Tiêu thần ra, cô khẽ cười, tay đưa lên xoa xoa bụng mình:

- Anh ta còn thực tế hơn cả anh, hoàn toàn là một gã đàn ông phạm tục bị nhuộm đen bởi tiền tài, tửu sắc. So ra thì Minh Chương lãng mạn hơn nhiều!

Tường Tiến đưa tay vỗ đầu cô:

- Có thể nói đến Hứa Minh Chương một cách nhẹ nhàng như thế, xem ra trái tim em đã từ bỏ được rồi. Chỉ có điều anh nghĩ Hứa Minh Chương chắc không muốn gặp em.

Mắt Thời Tiêu như tối sầm lại:

- Em với anh ấy có duyên nhưng không có phận, chỉ có điều giờ nghĩ lại, có lẽ bọn em hoàn toàn không hợp, thỉnh thoảng em nghĩ, cố chấp là bởi vì không đạt được, nếu như lúc ấy bọn em cứ như vậy mà chẳng có chút sóng gió gì, có thể cuối cùng tình yêu sẽ nhạt dần, rồi cuối cùng vẫn sẽ chia tay thôi. Chỉ có điều sẽ không có sự cố chấp trong tình yêu đó mà thôi.

Tường Tiến gật gù:

- Có lý! Vì vậy mới nói em mới là một người thực tế. Em biết không, sự điềm đạm, thực tế từ trong cốt cách hoàn toàn có thể coi là sự lạnh lùng. Em đa nghi, em không tin, xuất phát từ nội tâm bất định của em. Thực ra em có từng nghĩ, tình yêu cần phải có sự dũng cảm. Bốn năm trước, em cũng có dũng cảm, nhưng lại dùng nhầm chỗ. Nếu như em dành sự dũng cảm này cho Hứa Minh Chương, có thể hôm nay sẽ có một kết cục khác. Vì vậy tình yêu đôi khi cũng cần có tinh thần bất chấp nguy hiểm mới trở nên đẹp đẽ, mới có thể đạt được!

Thời Tiêu nhìn ra xa rồi mới cất tiếng:

- Tiền bối, anh có tinh thần ấy không? Vì tình yêu bất chấp nguy hiểm ấy!

Tường Tiến ngậy người, đứng thẳng, bản thân mình chỉ biết nói lý thuyết suông, chẳng phải bản thân anh lúc này cũng chẳng thể tự giải quyết được hay sao?

- Chị Thời, chú Tường ơi, đến giờ ăn cơm rồi!

Na Na, con gái của trưởng thôn chạy ra gọi hai người.

Tường Tiến dờ khóc dờ cười, liền nhìn Thời Tiêu, vẻ bất mãn:

- Đã là bà bầu rồi mà còn là chị, mình chưa kết hôn sao đã thành chú rồi?

Thời Tiêu phì cười chỉ nói:

- Điều này cho thấy anh trông rất già, mau tìm vợ đi thôi, tránh để lần sau chẳng được làm chú mà bị gọi là ông Tường đấy!

Tường Tiến bẹo má Thời Tiêu một cái, nói:

- Miệng em độc thật đấy! Đi thôi, xuống ăn cơm, ban nãy lúc anh lên thấy bác gái đang nấu cơm dọn cho em đấy!

Thời Tiêu vỗ tay hoan hô: "Nếu ngày nào cũng được ăn món này, em nguyện ở đây cả đời!"

Tường Tiến dìu Thời Tiêu cẩn thận đi xuống, ở đây người ta thường phơi nông phẩm, chính vì vậy nóc nhà thường là sân phơi lý tưởng nhất, thế nên cạnh nhà luôn có cầu thang lên nóc nhà, vô cùng thuận tiện.

Những người trong thôn này đều mang họ Doãn, nhà trưởng thôn cũng không phải ngoại lệ. Nơi đây có khoảng hơn ba mươi hộ dân, cách đó không xa, ở chân núi bên kia còn có hai thôn nữa. Học sinh của cả ba thôn cộng lại với nhau tổng thể có một trăm linh năm em, tuổi tác cách biệt nhưng chỉ chia thành hai lớp.

Bởi vì quanh đây chỉ có trường tiểu học Tường Tiến bỏ tiền ra xây, lấy tên là trường tiểu học Ba Sơn, Thời Tiêu từng hỏi:

- Tại sao lại lấy tên đó?

Tường Tiến ngẩng đầu chỉ vào dãy núi to trước mắt:

- Dãy núi bên đó tên là núi Ba Sơn, qua dãy núi đó là đến huyện Thông Giang, là căn cứ địa cách mạng của Xuyên Thiểm, đến giờ vẫn còn doanh trại quân đội đấy!

Trường tiểu học chẳng qua chỉ là một khu khép kín gồm ba dãy phòng, hai bên là hai phòng học lớn, ở giữa là một văn phòng cho giáo viên, mặt nghiêng là hai căn phòng, là nơi ở của giáo viên.

Trường học cũng chỉ có hai giáo viên. Một người là một giáo viên về hưu khoảng năm mươi sáu tuổi, người ở làng bên kia núi. Một người là sinh viên tốt nghiệp đại học sư phạm tỉnh, tên Doãn Hồng, là người của làng bên này. Hồi đó sau khi tốt nghiệp đại học, quyết định trở về làng làm giáo viên Doãn Hồng đã phải chịu đựng áp lực như thế nào, phải từ bỏ những gì, không cần phải nói ai cũng biết được.

Nếu như bảo bạn tạm thời xa lánh sự huyền ảo của thành phố, đến một nơi thanh tịnh như thế này tĩnh dưỡng vài hôm, thậm chí vài tháng có thể bạn sẽ làm được. Nhưng với một cô gái trẻ tuổi, từng sống nơi đô thị phồn hoa náo nhiệt, có điều kiện để ở lại thành phố mà vẫn lựa chọn nơi này, một ngày, một tháng, một năm... đến giờ đã là năm năm rồi... cần phải có niềm tin và sự kiên định đến nhường nào?

Doãn Hồng lớn hơn Thời Tiêu ba tuổi, năm nay chưa đến hai mươi tám nhưng vẫn độc thân, hơn nữa cô là người sống vui vẻ, niềm vui và sự hài lòng tỏa ra từ tận trong tim.

Cô nói với Thời Tiêu: hồi nhỏ đi học, ngày nào cũng phải đi bộ ba tiếng đường núi, vì thế phải dậy từ ba, bốn giờ sáng để lên đường, tối muộn mới về đến nhà. Nhưng cho dù là vậy, trong thôn, người có thể kiên trì đi học như cô cũng chẳng có nhiều. Lúc ấy cô nghĩ, nếu như trong thôn cũng có một trường học thì tốt biết mấy, như vậy sẽ không cần phải đi xa, thật sự quá mệt mỏi!

Vì thế, sau khi biết tin trong thôn đã xây dựng trường tiểu học nhưng không có giáo viên, cô kiên quyết quay lại. Cô hy vọng những đứa trẻ trong thôn có thể đi học, tìm hiểu thế giới rộng lớn bên ngoài, học tập kiến thức, từ đó mang lại sự thay đổi cho cái thôn nghèo này.

Lý tưởng mới vĩ đại làm sao. Thời Tiêu lúc này mới hiểu lời của Tường Tiến. So với Doãn Hồng, Tường Tiến đúng là không vĩ đại bằng, còn cô thì càng nhỏ bé, chỉ biết những chuyện yêu đương vụn vặt thường tình.

Xấu hổ! Thời Tiêu cảm thấy vô cùng xấu hổ. Vì vậy khi cô Châu bị ốm, tạm thời không thể đi dạy, Doãn Hồng đã đến bảo Thời Tiêu dạy thay. Thời Tiêu đi dạy học với tâm trạng vô cùng háo hức.

Đứng trên bục giảng cũ nát, nhìn những khuôn mặt "đói" kiến thức ở bên dưới, Thời Tiêu bỗng cảm thấy vô cùng chua xót. Dạy học cho những đứa trẻ này cần có sự kiên nhẫn và kỹ năng, bởi vì độ tuổi của các em khác nhau, khả năng tiếp thu kiến thức cũng khác nhau, trình độ cũng không đồng đều, nhưng Thời Tiêu cảm thấy rất tự tin.

Hết giờ học, cô bước ra khỏi phòng, nhìn thấy Tường Tiến đứng trong sân trường đợi cô. nhìn cô từ đầu đến chân, nói: "Anh rất sợ em cũng thích nơi này, giống như Doãn Hồng, cả đời không muốn rời khỏi đây nữa!"

Hai người đi ra khỏi sân trường, men theo con đường nhỏ trở về căn nhà nhỏ nơi Thời Tiêu đang ở.

Tường Tiến ở trong nhà trường thôn, Thời Tiêu vì không biết ở đâu nên đã bảo trưởng thôn là muốn thuê một căn nhà trú chân. Ở con dốc bên cạnh nhà trường thôn đã xây cho con trai lớn năm ngoái. Nhà đã xây xong, ở được mấy hôm thì hai vợ chồng con trai trưởng thôn mang theo con cái đi nơi khác làm thuê, căn nhà này bỏ không. Thời Tiêu may mắn có chỗ trú chân.

Căn nhà còn rất mới, hơn nữa nằm trên giường còn có thể nhìn thấy khu rừng xanh tươi qua cửa sổ. Thời Tiêu vô cùng hài lòng. Toàn làm phiền trưởng thôn, cô cũng thấy ngại lắm, do đó Thời Tiêu bắt đầu tự nấu nướng. Lần đầu tiên tự nấu nướng chiều đãi Tường Tiến, anh gặp một đĩa thức ăn, ăn thử rồi nói: "Khó nuốt quá!"

Thời Tiêu hơi bức mình, ăn thử một miếng, không thể không thừa nhận là khó ăn thật. Nhưng nhớ lại trước đây, có ở nhà thỉnh thoảng lại nấu nướng. Diệp Tri ăn sạch trơn chẳng chừa lại cái gì, còn hôn cô và nói:

- Vợ à, cơm ngon quá, ngày mai lại làm cho anh ăn nhé!

Giờ nghĩ lại, chẳng nhẽ khẩu vị của Diệp Tri có vấn đề? Nhưng lúc ăn ở nhà hàng Cẩm Giang, thức ăn chỉ kém thơm ngon một chút là anh liền gọi ngày quản lý ra, bảo bê đi làm cái khác.

- Thời Tiêu, em đang nghĩ gì vậy? Sao thù người ra thế?

Tường Tiến đặt đĩa thức ăn đã xào xong lên bàn, đưa cho cô đôi đũa:

- Ăn đi, lạ sùn nắm hương, món em thích ăn đấy!

Thời Tiêu gấp một đĩa bỏ miệng:

- Tiền bối, tại sao đàn ông các anh đều biết nấu nướng thế?

Đôi đũa trong tay Tường Tiến chợt khựng lại

- Đàn ông bọn anh á? Còn ai nữa? Hứa Minh Chương hay Diệp Tri?

Thời Tiêu cúi đầu gắp cơm trong bát, không nói năng gì, Tường Tiến đặt bát xuống, thở dài:

- Thời Tiêu, rồi cuộc em định ở đây bao lâu? Có những chuyện không phải cứ trốn tránh là giải quyết được đâu!

Tường Tiến còn định nói gì đó nữa nhưng nhìn khuôn mặt cúi gằm của cô, anh lại không nén được thở dài:

- Ngày mai anh về, em có đi với anh không, hay là...

- Em sẽ ở lại đây!

Chưa đợi Tường Tiến nói hết câu, Thời Tiêu đã nhanh nhẹn ngắt lời. Tường Tiến nhìn cô hồi lâu, lắc đầu nói:

- Thôi thì tùy em, chỉ mong em sớm nghĩ thông suốt!

Ăn cơm xong trời đã tối đen. Ở miền núi tối đến cũng chẳng có việc gì làm, hai người liền leo lên nóc nhà. Tường Tiến nhìn lên bầu trời, thốt lên:

- Còn nhớ cái lần em kéo anh đi ngắm sao không? Nói thực lòng, đó là chuyện vợ vẫn nhất mà anh từng làm trong đời. Giờ nghĩ lại, dường như kể từ giây phút bị em đâm phải, cuộc đời của anh dường như đã thoát ly khỏi lý trí, vì vậy mới nói, Thời Tiêu à, em đúng là một "tai họa".

Thời Tiêu bật cười:

- Thế à, lúc ấy em đâu có biết, trong lúc hoang mang lại đâm phải hotboy của đại học A, đúng là vinh hạnh, vinh hạnh quá!

Tường Tiến giờ tay gõ vào trán cô:

- Em còn dám nói nữa à? Bị em đâm phải, anh thì không sao. Trong khi em ngồi ở đó, ôm đầu gối khóc ầm ĩ, khóc đến thảm thiết. Anh bị em làm cho phát khiếp, lúc ấy còn tưởng em bị gãy chân rồi cơ. Lúc đến xem thấy chỉ bị rách chút da, về sau mới biết em không khóc vì cái chân, mà là khóc vì mối tình đã mất. Nhưng mà làm anh chết khiếp. Lúc ấy, nhìn em khóc thảm thương, anh đã nghĩ, một cô gái xinh xắn thế này mà lúc khóc sao xấu thế!

Thời Tiêu bĩu môi:

- Khóc mà còn đòi đẹp à!

Tường Tiến nhếch môi:

- Chẳng phải trong "Trường Hận Ca" [1] có nói: "Ngọc dung dịch tịch mịch lệ lan can. Lê hoa nhất chỉ xuân đới vũ", chứng tỏ vẫn có người khóc đẹp, chỉ có điều nhìn bộ dạng nước mắt nước mũi tèm lem của em lúc ấy, thực sự khiến người ta "ngheh lời"

Thời Tiêu giờ nắm đấm giáng vào người anh, sau đó nghĩ lại cũng không nén được cười.

[1] Của Bạch Cư Di.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Tường Tiến đi rồi. Đứng trên nóc nhà, nhìn ra con đường núi phía xa, nơi người đàn ông đang vẫy tay với cô, Thời Tiêu bỗng thấy có chút áy náy.

Tâm ý của Tường Tiến rõ như vậy, sao cô có thể không biết? Lúc nào cũng là anh vờn mình che chắn cho cô mỗi khi cô gặp nguy hiểm, trước đây như vậy, bây giờ cũng vẫn vậy.

Tường Tiến nổi tiếng ở trường đại học A. Sau khi quen biết Tường Tiến, Thời Tiêu có nghe được một số tin đồn về anh: một người đàn ông theo Thanh Giáo, từ trước đến giờ chỉ thấy có rất nhiều cô gái đuổi theo anh nhưng chưa bao giờ thấy anh qua lại với bất cứ cô gái nào.

Năm năm trước, lúc anh nhận lời giúp cô, lúc ấy Thời Tiêu không nghĩ ngợi nhiều, nhưng giờ nghĩ lại, đó là Tường Tiến, sao có thể vô duyên vô cớ giúp đỡ một đàn em mới quen biết được có mấy ngày. Có thể trước đây cô ngu ngốc không biết đến. Nhưng những ngày ở đây, thứ tình cảm thành thạo bộc lộ qua ánh mắt anh khiến Thời Tiêu e

Thời Tiêu rất lý trí, nói như Diệp Tri là sống vô tâm vô tính, nói như Tường Tiến là lạnh nhạt bẩm sinh. Cô nghĩ kĩ rồi, nếu muốn tiếp tục làm bạn với Tường Tiến, chỉ có cách giả bộ ngốc nghếch, dù giả ngốc đôi khi cũng là cách giải quyết tốt nhất.

Mặc dù cảm thấy mình che giấu rất khéo, nhưng... Thời Tiêu đưa tay lên xoa xoa trán mình, ở đó vẫn còn đọng lại hơi ấm:

- Cô ngốc à, đừng sợ, nếu người khác không cần em, vẫn còn có anh!

Cậu này nghe có vẻ chuyện đùa, nhưng giọng nói rất nghiêm túc. Thời Tiêu có thể nhận ra điều đó. Nhưng Tường Tiến à, anh xứng đáng với một cô gái tốt hơn!

- Cô Thòi, nước đầy rồi!

Hai học sinh ở bên dưới gọi với tên. Thời Tiêu cẩn thận bám vào lan can đi xuống, mỉm cười gật đầu:

- Cảm ơn các em!

Cậu bé mới mười tuổi đầu, tính tình chất phác và nhút nhát đặc trưng của trẻ em miền núi, nhưng lại toát lên vẻ chân thành và nhiệt tình.

Thời Tiêu rất thích nơi này, mặc dù cô cũng hiểu bản thân mình chẳng qua chỉ đang chạy trốn. Nhưng nơi này khiến cho trái tim cô bình yên, đôi khi cô nghĩ, nếu như cô cũng là một đứa trẻ lớn lên ở đây, mặc dù nghèo khổ nhưng có lẽ sẽ ngây thơ và vui vẻ hơn nhiều.

Chớp mắt đã hơn một tháng trời, bên ngoài chẳng có chút động tĩnh gì, có lẽ bởi vì cái thôn này ở nơi quá heo hút, cách biệt hoàn toàn với thế giới bên ngoài. Cũng có thể Diệp Tri đã quên cô, đang hạnh phúc mỹ mãn bên cạnh Phong tiểu thư rồi. Đây chẳng phải là mong muốn của mình sao? Nhưng chẳng hiểu sao, khi cái ý nghĩ ấy nảy lên trong đầu, Thời Tiêu bỗng cảm thấy vô cùng khó chịu và đau đớn.

Thời Tiêu lắc đầu thờ dài, mình đúng là một đứa con gái mâu thuẫn!

Tường Tiến đi rồi. Ngày hôm sau, trong thôn có một người lạ, tên là Hàn Dẫn Tổ, một người phụ nữ sâu sắc, đẹp như tranh vẽ, nhưng từ con người li toát lên vẻ gì đó rất mạnh mẽ, kiên cường, nét hạnh phúc tràn ngập trên khuôn mặt. Cô là một họa sĩ, công theo giá vẽ đến đây để vẽ phong cảnh. Đan Đan nói với Thời Tiêu, chị Hàn năm nào cũng đến đây vài lần, hơn nữa chồng chị Hàn là chú giải phóng quân rất tài giỏi, đang đóng quân ở doanh trại bên ngoài ngọn núi lớn.

Hàn Dẫn Tổ sẽ ở lại ba ngày, ngoài những lúc vẽ phong cảnh, cô còn tranh thủ thời gian dạy bọn trẻ một vài tiết mỹ thuật. Nhìn vẻ mặt hào hứng và thích thú của lũ trẻ, Thời Tiêu lại cảm thấy chưa xót. Một chuyện bình thường như thế mà ở đây lại trở nên vô cùng quý báu.

Hàn Dẫn Tổ và Thời Tiêu nhanh chóng trở nên thân thiết. Hàn Dẫn Tổ quyết định dọn đến ở nhờ trong nhà Thời Tiêu. Có Hàn Dẫn Tổ, Thời Tiêu mới phát hiện mình đúng là một kẻ vô dụng. Tài nghệ nấu bếp của Hàn Dẫn Tổ chẳng thể chê vào đâu, khả năng nấu món ăn Tứ Xuyên tuyệt vời, đủ cả màu sắc, mùi vị lẫn hình thức. Thời Tiêu uống một ngụm canh cá, xoa xoa bụng mình, hài lòng thốt lên:

- Chị Dẫn Tổ, tài nghệ nấu nướng của chị thật tuyệt vời!

Hàn Dẫn Tổ đặt đĩa xuống, nhìn Thời Tiêu cười:

- Thực ra chị làm món ăn Hàng Châu giỏi hơn, chị là người Hàng Châu mà. Món ăn Tứ Xuyên là vì chồng chị thích ăn nên chị mới học làm. Sau này có cơ hội chị sẽ nấu cho em ăn!

- Chồng chị á?

Thời Tiêu ngẩng đầu nói: "Đan Đan nói chồng chị là chú giải phóng quân, đóng quân bên kia núi. Vậy thì chắc chị theo chồng đến đây nhì. Thế mà em cứ tưởng chị là giáo viên, chị giảng bài rất chuyên nghiệp."

- Trước chị từng là giáo viên. Sau khi kết hôn lại ly hôn, sau đó lại tái giá với Trần Đông. Vì đặc trưng nghề nghiệp của anh ấy nên chị phải nghỉ việc đi theo đây. Hai năm nay đóng quân ở Thành Đô, có thể sang năm sẽ đi Tây Tạng.

Thời Tiêu há hốc miệng, Dẫn Tổ bật cười:

- Em thật là dễ thương, giống hệt như con Bồng nhà chị!

- Bồng? Ai thế chị?

- Con gái chị, năm nay được ba tuổi, cách tròn mắt há miệng của nó cũng na ná như em!

Nói rồi Dẫn Tổ liếc nhìn bụng Thời Tiêu:

- Xem ra cũng phải năm tháng rồi nhì, mặc dù ở đây rất đẹp nhưng điều kiện y tế kém lắm. Hãy nghĩ cho đứa trẻ trong bụng, mau mau ra khỏi nơi này đi.

Thời Tiêu chu môi: "Em muốn ở lại đây cả đời, nuôi nấng con trai em!"

Dẫn Tổ cười, nụ cười rất nhẹ nhàng, nhìn Thời Tiêu dường như cô có thể nhìn thấy bóng dáng của chính mình vài năm về trước. Dẫn Tổ không khỏi lắc đầu, nghiêm túc nói:

- Chạy trốn thực ra không thể giải quyết được hoàn toàn vấn đề. Chuyện lớn như thế nào, đi qua rồi ngoảnh đầu nhìn lại lại thấy mình vô cùng ngốc nghếch, có thể trong lúc em còn chần chừ đã bỏ lỡ cảnh tượng đẹp nhất của đời mình rồi!

Thời Tiêu ngẩn người:

- Chị Dẫn Tổ, chị từng bỏ lỡ ư?

- Cái gì?

- Cảnh tượng đẹp nhất trong cuộc đời?

Dẫn Tổ lắc đầu, ánh mắt hiện lên niềm hạnh phúc:

- Không, chị không bỏ lỡ, bởi vì "cảnh tượng" của chị là sống động, là kiên định, từ đầu đến cuối đều đi theo chị. Trong lúc chị thờ ơ không ngoảnh đầu lại, anh ấy luôn ở đằng sau chị, chạm tay vào là tới, nhưng chị vẫn tiếc nuối, dù gì vẫn bỏ qua một chút thời gian có thể hạnh phúc bên nhau.

Sáng ngày thứ ba, có hai anh bộ đội đến đón Dẫn Tổ đi, bọn họ rất cung kính với chị. Thời Tiêu biết, chồng của Dẫn Tổ chắc chắn không phải là một quân nhân bình thường. Chỉ có điều, một phụ nữ sau khi ly hôn rồi vẫn có thể hạnh phúc như vậy. Thời Tiêu vô cùng ngưỡng mộ và chúc phúc cho chị. Chị rất xứng đáng với hạnh phúc.

Thời Tiêu nghĩ kỹ lại những lời Dẫn Tổ nói, mặc dù cảm thấy rất có lý, nhưng bảo cô quay về như thế này khiến cô cứ cảm thấy mất mặt làm sao? Thời

Tiêu cũng không biết rốt cuộc mình cảm thấy mất mát cái gì, nhưng cứ nghĩ trốn được ngày nào hay ngày ấy, hoàn toàn không hay biết, cô ở đây thì ăn ngon ngủ yên, trong khi Diệp Trì thì đang sắp phát điên lên rồi.

Suốt nửa tháng rong không có tin tức gì, cô mua vé giường nằm đến Thành Đô, vậy mà lật tung cả Thành Đô rồi mà vẫn không thấy tăm hơi đâu, cứ như thể đã mọc cánh bay mất hút vậy.

Ba ngày trước Diệp Trì đến Thành Đô, cũng may bố mẹ vợ của anh chỉ về nhà vài ngày là đi, nếu không Diệp Trì cũng chẳng biết phải ăn nói ra làm sao với họ nữa.

Mẹ vợ thường ngày trông cứ tưởng thờ ơ với mọi thứ nhưng nếu biết chuyện Diệp Trì khiến cho Thời Tiêu phải bỏ đi, thật không biết bà ấy có thể làm những gì? Diệp Trì cũng biết nếu muốn ở với vợ cả đời còn lại, tuyệt đối không thể đắc tội với bố mẹ vợ.

Trước khi đi, Diệp Trì có đến tìm Quyên Từ, Diệp Trì dám chắc nếu Thời Tiêu có liên lạc với ai, người ấy chỉ có thể là Quyên Từ.

Diệp Trì đập cửa suốt cả buổi, người ra mở cửa lại chính là Tả Hồng, mặt mày hắc ám như kiểu không được thỏa mãn. Anh ta quán quanh eo một chiếc khăn tắm, trước ngực có mấy vết cào, trên mặt còn lằn rõ dấu nắm ngón tay. Vừa mở cửa Tả Hồng đã gào lên:

- Mẹ kiếp, ai thế? Mới sáng ra đã đến phá quấy rồi!

Nhìn thấy Diệp Trì, Tả Hồng vội vàng che đi vết thương trên mặt. Diệp Trì chẳng buồn đoái hoài đến hành động "bịt tai giả vờ" nghe thấy tiếng chuông của Tả Hồng, hỏi thẳng:

- Quyên Từ đâu, có ở nhà không?

Nói rồi liền đẩy cửa bước vào. Tả Hồng vội giơ tay ra ngăn lại:

- Này này Diệp Trì, cậu đợi chút đã, đợi ở đây chút đã, để tôi báo vợ tôi chỉnh trang lại tí có được không, có câu "không nhòm ngó vợ bạn"

Mặc dù đang rất sốt ruột nhưng Diệp Trì nghe vậy cũng phải bật cười:

- Vợ cậu á? Cút m... đi, Quyên Từ mà chịu làm vợ cậu, tôi đổi thành họ của cậu luôn!

Tả Hồng cười nham nhở:

- Nói chung là cô ấy lên giường với tôi thì chính là vợ tôi rồi!

"Bốp" một cái, Tả Hồng bị ai đập vào sau gáy:

- Đừng có mặt dày như thế, anh khóc lóc vật vã, một mực đòi lên giường với tôi. Chúng ta đã nói rõ rồi, đôi bên tự nguyện, cái gì mà vợ với chả chồng? Đừng có giờ trò này với tôi, nghe mà thấy buồn nôn!

Diệp Trì chưa kịp nhìn thấy bộ dáng Quyên Từ thì Tả Hồng đã vội vàng che chắn rồi ôm lấy Quyên Từ vào trong:

- Được rồi, bà cô ơi, em nói gì cũng được hết! Em vào nhà ăn mặc đàng hoàng rồi hãy đi, như thế này thì còn ra thể thống gì nữa?

- Bà đây ăn mặc vô cùng đàng hoàng, anh còn đòi hỏi tôi mặc cái gì nữa?

- Bộ này lộ ngực, lộ chân, đàng hoàng cái cóc khô gì...

Diệp Trì chẳng hơi đâu đếm xỉa đến hai người bọn họ, giờ đến việc của mình anh còn chẳng lo xuê. Cuối cùng Quyên Từ cũng mặc bộ quần áo ngủ của Tả Hồng rồi đi ra, ông quần xắn cao, bộ quần áo rộng thùng thình, trông như trẻ con mặc quần áo người lớn, khiến cho vẻ đẹp gợi cảm thường ngày bị che đi, thay vào đó là chút trong sáng, đáng yêu hiếm có.

Diệp Trì liếc hai người bọn họ, không khỏi nhủ thầm. Quyên Từ ngáp dài một cái, nói chẳng cút thiện cảm:

- Anh đến đây làm gì, ở đây không hoan nghênh anh!

- Tiêu Tiêu ở đâu?

- ầu á?

Quyên Từ cười khẩy, lạnh lùng đáp:

- Không biết, mà cho dù có biết cũng không nói cho anh!

Diệp Trì mất sắc như dao lam, đứng bật dậy. Tả Hồng liền vội vàng ấn anh ngồi xuống, lên tiếng dàn hòa:

- Hai người làm cái gì thế? Có gì từ từ nói mà!

- Anh cũng biến đi! Đàn ông chẳng thẳng nào từ tể, cả hai cút hết cho tôi!

Quyên Từ vừa nói vừa đạp Tả Hồng "thẳng chân". Tả Hồng khễ rên lên, nhón chân xoay hai vòng:

- Sao em độc ác thế, sau này anh tàn phế là em phải chịu trách nhiệm đấy!

- Nực cười, chịu trách nhiệm á? Tìm vợ chưa cưới của anh mà bắt chịu trách nhiệm, đến lượt tôi chắc? Mẹ anh là người đầu tiên không đồng ý đấy! Chẳng phải mẹ anh nói tôi yêu nghiệt sao? Anh nên tránh xa tôi ra cho sớm, kéo tôi lại mang tai họa đến cho anh, cho cả nhà anh đấy!

Diệp Trì nhú mày:

- Quyên Từ, Tiêu Tiêu đang mang bầu năm tháng rồi, cô cũng biết cô ấy chưa từng đi xa bao giờ, nếu như có xảy ra chuyện gì...

- Có xảy ra chuyện gì? Diệp Trì, anh đừng mè nheo khóc tiếng chuột nữa, đừng tưởng tôi không biết, những chuyện anh đã gây ra, cho dù Thời Tiêu có muốn sống tiếp với anh tôi cũng không đồng ý! Giờ vẫn còn sớm, giải tán cho nhanh. Thời Tiêu tốt xấu thế nào sau này chẳng liên quan gì đến anh! Cút, cút hết!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50

Quyên Từ nhìn thấy bộ dạng Tả Hồng như vậy liền bỏ lẩn ra cười. Tả Hồng lăm bầm chửi thề, bẻ quặt hai tay cô ra sau: "Anh không tin là hôm nay không làm gì được em!"

Quyên Từ bị Tả Hồng giữ chặt, ngã vào lòng anh, cũng chẳng chút phản kháng, ngược lại còn xấp lại hôn lên yết h của Tả Hồng, hơi thở trở nên gấp gáp. Một tay anh ta buông tay Quyên Từ ra, luồn vào trong lớp áo ngủ của cô, vuốt ve làn da mịn màng. Quyên Từ cảm nhận rõ ràng sự cương cứng bên dưới cơ thể anh, nhanh như chớp, cô thúc đầu gối lên...

- Á...

Tả Hồng la lên thảm thiết, cúi gập người xuống ôm lấy "của quý" xoay xoay mấy vòng vì đau đớn. Quyên Từ chỉnh lại cổ áo bị anh ta làm tuột: "Bà đây không thích thì anh đừng hòng!"

Tả Hồng nghiêng răng trèo treo: "Rốt cuộc em định giờ trò gì với anh? Chẳng phải em đã nói mẹ anh là mẹ anh, anh là anh sao?"

Quyên Từ liếc anh ta: "Đừng nói mấy thứ vớ vẩn ấy, không có mẹ anh lấy đâu ra anh? Có âm ức gì thì cứ đi nói với mẹ anh ấy, tìm tôi làm gì? Các anh tưởng nhà các anh cao giá lắm chắc? Tôi cóc thèm! Anh nghe cho rõ đây, cả đời này tôi quyết không đặt

chân vào cửa nhà họ Tả các anh nữa bước, nếu không ra khỏi đây tôi lập tức bị xe...

- Quyên Từ, em nói linh tinh cái gì thế hả?

Tả Hồng chạy đến bịt chặt miệng Quyên Từ: "Coi như anh xin em đấy, đừng có thể độc như vậy. Sau này, chúng ta đừng thế nữa, có được không? Anh sợ, anh thật sự rất sợ!"

Hai người nhìn nhau hồi lâu Quyên Từ mới đẩy anh ta ra: "Anh đi đi, tôi mệt rồi! Muốn ở một mình trong hai ngày tới!"

Tả Hồng đột nhiên cảm thấy bất lực. Nhìn Quyên Từ như thế này, anh biết mình ở lại cũng chẳng có tác dụng gì, chỉ bằng cứ về nhà sớm giải quyết vấn đề, sau đó chuyển sang chuyên tâm đối phó với cô sẽ tốt hơn.

Tả Hồng đã hiểu ra rằng, cả đời này mình sẽ bị dính cô nàng này rồi, cô ấy không chịu lấy chồng cũng tốt, cả hai sẽ sống như thế này cả đời. Nếu cô muốn kết hôn, người đó bắt buộc phải là Tả Hồng. Tả Hồng cũng chẳng hiểu là có yêu cô hay không, nhưng anh không chịu được cảnh một gã đàn ông khác đeo bám cô, xấp lại gần cô, lúc đó anh chỉ mong muốn có một khẩu A Kiếu để nã thẳng đạn vào người kẻ đó.

Giờ thì Tả Hồng vô cùng thấu hiểu tâm trạng của Diệp Trì. Trước đây anh cứ tưởng Diệp Trì bị dờ hơi, có đến mức phải giám sát vợ chặt như thế không? Nhưng bây giờ thì anh hiểu ra rồi, anh cũng ghen chẳng kém gì Diệp Trì, đã thế Quyên Từ còn lăng nhăng hơn Thời Tiêu gấp vạn lần. Thời Tiêu chẳng qua chỉ có một mối tình đầu, cộng thêm gã tiền bối Tường Tiến mà thôi. Nhưng xung quanh Quyên Từ lúc nào cũng đầy vệ tinh bám theo, không mười thì cũng tám chín thằng bám theo, thậm chí còn đa tình hơn cả anh. Trước đây thôi thì chẳng bói làm gì, dù gì cả hai đều chẳng phải trai gái mới yêu. Nhưng sau này đừng hòng lăng nhăng với gã đàn ông khác, cấm sừng lên đầu Tả Hồng này! Mặc cho Quyên Từ có phải là yêu nghiệt hay tai họa hay

không, đời này cô sẽ phải thuộc về Tả Hồng, không tin thì hãy đợi đây!

Căn phòng của Thời Tiêu đang ở xây ở giữa con dốc. Đan Đan nói phía trước con dốc vốn là một suối nước rất ngọt, về sau không biết tại sao lại khô cạn. Mấy hôm trước Thời Tiêu đi qua, vừa hay nhìn thấy có dòng nước chảy ra, trong vắt. Cô đưa tay ra hứng lấy, uống thử, đúng là ngọt mát khiến con khát phút chốc tan biến. Thế là ngày nào Thời Tiêu cũng ra đây xách một xô nhỏ về, đun lấy nước pha trà.

Trời bắt đầu mưa từ hôm qua, mưa dầm dề, không to lắm, nhưng là mưa rất dày, trời sầm sì âm u, những dãy núi phía xa bị sương mù bao phủ, tầm nhìn bị hạn chế.

Những học sinh trong thôn phần lớn đều là những đứa trẻ ở thôn bên kia, đường núi lại trơn trượt rất khó đi nên phải tạm thời nghỉ học. Doãn Hồng cũng ở một mình nên đã chuyển đến chỗ Thời Tiêu ở, làm bạn với cô luôn. Hai người tuổi tác tương đương nên có cùng tiếng nói. Bố mẹ Doãn Hồng lần lượt qua đời từ khi cô còn học đại học, do đó mặc dù Doãn Hồng cũng là người trong thôn nhưng cô lại tình nguyện ở lại trong trường, bởi vì trong nhà chẳng còn ai. Cô nói cứ về nhà là lại nhớ đến bố mẹ, bố ngồi ở bên cửa ra vào hút thuốc lão, nhìn ra xa xăm, mỗi lần cô về nhà đều thấy bố như vậy.

Nhìn thấy cô về, ông liền gọi: "Bà nó ơi, con gái về rồi này!"

Doãn Hồng chưa vào đến cửa đã thấy mùi thức ăn thơm phức xộc vào mũi. Những chuyện nhỏ nhặt tưởng như với tay ra là tới trước đây cô chẳng cảm thấy có gì đặc biệt, nhưng khi mất đi rồi mới biết cả đời này sẽ chẳng bao giờ có lại nữa.

Thời Tiêu lấy ấm trà rồi đẩy cái bát sứ cho Doãn Hồng, mùi trà thoang thoảng không gian. Trà ở đây đều được trồng thôn hái ở cây chè mọc hoang trên núi cao, đem phơi khô mà thành, đương nhiên chẳng thể bì được với các loại trà cao cấp, nhưng lại có mùi thơm mát hiếm có của thiên nhiên. Thời Tiêu thích lắm.

Một tia chớp rạch ngang bầu trời, tiếng sấm rền vang, khô khốc. Áo ào... Mưa to như trút nước.

Doãn Hồng đứng bật dậy: "Không được, chị phải quay về trường xem sao! Mưa to thế này, phải đẩy hòn đá chặn ống thoát nước đi, nếu không nước đọng lại thì phiền phức to!"

Thời Tiêu ngẩng ngời rồi nói: "Em đi với chị!"

Doãn Hồng vội vàng ngăn lại: "Không được, em đang mang bầu, ở lại đây đi, chị đi là được rồi!"

Doãn Hồng lấy cái ô ở trong góc nhà rồi lao ra màn mưa. Thời Tiêu khóa cửa lại, ôm chần ngồi thu lu trên giường. Nói thực lòng, cô cũng hơi sợ. Cái thôn vốn yên lặng thường ngày bỗng vang lên tiếng sấm rền, đáng sợ như một con mãnh thú đang gào thét.

Thời Tiêu cầm cốc trà lên, siết chặt trong tay, mắt thần thờ nhìn ra ngoài cửa sổ. Một tia sét rạch ngang trời, ánh sáng chói lòa khiến cho cảnh tượng bên ngoài cửa sổ trở nên rõ rệt.

Người Thời Tiêu đột nhiên cứng đờ, mắt nhìn trân trân ra ngoài cửa sổ, ánh mắt đờ đẫn. Nếu như cô không nhìn nhầm thì hình như cây đa ở giữa ngọn núi... hình như đang nghiêng... rất nghiêng...

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 51

Diệp Trì ngồi trên xe của Phương Chấn Đông đi thẳng ra ngoại ô huyện Thông Giang, đến nhà của Phương Chấn Đông đang ở. Trên đường đi Diệp Trì cứ nghĩ mãi, nếu anh nhớ không nhầm thì đây chính là nơi Hứa Minh Chương bị điều chuyển đến. Vốn cứ tưởng đây là nơi khi ho cò gáy, nào ngờ đến rồi mới biết đúng là non xanh nước biếc, đúng là may mắn cho thằng ranh ấy.

Lúc mới đến, Diệp Trì đã nghĩ: đừng có bảo vợ anh bỏ trốn đến đây với Hứa Minh Chương đấy chứ! Nhưng hôm qua Hồ Quân gọi điện báo anh Đinh Đình đã đuổi theo Hứa Minh Chương đến đây, hàm ý muốn bảo anh là “giờ cao đánh kẻ”, đừng làm khó Hứa Minh Chương quá.

Diệp Trì biết chắc chắn nhà họ Hồ không thể nào cảm đoán được Đinh Đình, đành phải đồng ý chuyện Đinh Đình với Hứa Minh Chương. Diệp Trì sáng khoái nhận lời, dù gì chỉ cần vợ anh không còn nhớ gì đến gã Hứa Minh Chương ấy nữa là được.

Xe dừng lại trước một căn nhà hai tầng nhỏ, anh lính hậu cần xuống xe, bật ô, Diệp Trì đi theo anh ta vào bên trong. Người mở cửa là một cô nhóc rất đáng yêu, mở cửa ra, chưa kịp nhìn rõ bên ngoài là ai đã sà đến:

- Mẹ, mẹ về rồi, con thỏ của con chết rồi, làm sao bây giờ?

Diệp Trì ôm lấy con bé lên, con bé chẳng biết lạ là gì, nghiêng đầu nhìn Diệp Trì, mắt chớp chớp: “Chú là ai?”

Diệp Trì hơi ngẩn người, đôi mắt của con bé trong veo và ngây thơ, khiến cho anh nhớ đến Thời Tiêu.

Phương Chấn Đông từ đằng sau bước đến, ôm lấy bé: “Bống, đây là chú Diệp!”

Cô nhóc mặc dù còn nhỏ nhưng nói năng rất rành mạch:

- Ô, con biết rồi, chú là chú Diệp, bị mất vợ. Sao vợ chú lại đi mất thế? Có phải tại chú đánh vào mông cô ấy không?

Anh lính hậu cần chạy đến giúp cô giúp việc một tay pha trà, ai nấy đều bật cười. Phương Chấn Đông đặt cô bé xuống, dí vào mũi: “Chỉ được cái ăn nói linh tinh!”

Con bé liền chống nạnh:

- Bà nói với con là, trước đây bố từng đánh mất mẹ!

Nói rồi con bé liền kéo tay anh lính hậu cần, lắc lắc hỏi:

- Chú Triệu ơi, mẹ cháu đâu, sao vẫn chưa về?

- Bống ngoan nhé, mẹ cháu sắp về rồi, chúng ta chờ thêm một lúc nhé!

Diết tay cô bé lên gác, Phương Chấn Đông nhìn Diệp Trì:

- Đúng là lâu quá rồi không gặp, chớp mắt đã gần mười n. Lần trước gặp nhau là ở buổi diễn tập hảo lực không quân liên hợp Hoa Bắc, chúng ta có gặp nhau, cậu dẫn mấy người cắt đường lui của tôi, nếu không phải tôi phản ứng kịp thì cả bộ Tư lệnh đã bị cậu san phẳng rồi, thế diện cũng đi toi. Đáng tiếc về sau nghe nói cậu xuất ngũ đi du học, vốn muốn giao đấu với cậu một trận để xem ai thắng ai bại, vậy mà...!

Diệp Trì cười, liếc nhìn người đàn ông trước mặt mình, lịch sự nhưng cũng không khỏi ngang ngược. Nói như cách của Diệp tướng quân thì, Phương Chấn Đông là một “tướng vãn”, nhưng trên chiến trường, người ấy có thể liều mạng, độc ác gấp nhiều lần loài sói. Nhưng có như vậy mới là nam tử hán, mới là đàn ông đích thực.

Hiện giờ, mặc dù đã bớt “góc cạnh” như thời trẻ, nhưng thay vào đó là sự điềm đạm và chừng mực bộ quân phục ngay ngắn, trên vai đeo quân hàm bốn sao, khuôn mặt trẻ trung nhưng toát lên vẻ uy nghiêm.

Con người Phương Chấn Đông rất cao ngạo, vô cùng cao ngạo, có thể nói là chẳng coi ai a gì. Ngoài đám binh lính dưới cấp của anh ta, anh ta chẳng nể nang ai bao giờ. Nhưng câu nói này của Phương Chấn Đông vô cùng tự nhiên và thân thiết, gần như đã kéo gần lại khoảng cách, khoảng cách giữa Phương Chấn Đông và Diệp Trì Một là bởi vì nể mặt Phong Cẩm Thành, hai là bởi vì trong lòng Phương Chấn Đông cũng có chút tiếc nuối nhân tài.

Hai người nói chuyện rất vui vẻ, mặc dù đến giờ Diệp Trì đã xuất ngũ được nhiều năm, nhưng anh từng là một người nổi bật trong quân ngũ, thế nên cũng có những nhìn nhận độc đáo đối với các chiến lược luyện binh.

Lúc Hàn Dẫn Tổ về nhà, hai người đàn ông đã đến thư phòng của Phương Chấn Đông, đứng trước tấm bản đồ quân sự, chăm chú nghiên cứu.

Dẫn Tổ thay quần áo lên lầu thăm con gái trước. Con bé chơi mệt nên đã ngủ rồi. Cô liền xuống nhà tự tay pha trà, bê lên thư phòng.

Diệp Trì đương nhiên đã nghe nói về người vợ tái hôn của Phương Chấn Đông. Chuyện của Phương Chấn Đông năm ấy cũng ầm ĩ lắm, anh ta lúc ấy một mực đòi lấy một người phụ nữ có một đời chồng. Với địa vị và danh tiếng nhà họ Phương, chuyện này đúng là không tưởng.

Nhưng hôm nay gặp mặt, Diệp Trì không khỏi trầm trồ, những phụ nữ thế này rất hiếm gặp, không chỉ rất xinh đẹp mà phong thái ra từ bên trong con người khiến cho người phụ nữ này không chỉ đẹp, dịu dàng mà còn khiến cho những người nhìn thấy cô cảm thấy bình yên, thanh thản.

Sắc mặt Phương Chấn Đông không hề thay đổi, nhưng ánh mắt lại dịu dàng và sáng lấp lánh.

Điện thoại Diệp Trì đột ngột đổ chuông. Diệp Trì cáo lỗi rồi đi ra gần cửa sổ nghe điện thoại, sắc mặt từ bình thản chuyển sang phần nộ, chẳng còn nghĩ được là mình đang là khách nhà họ Phương nữa:

- Em nói ai? Tướng Tiến, tiền bối của Tiêu Tiêu á?

Hàn Dẫn Tổ ngẩn người, Phương Chấn Đông quàng vai Dẫn Tổ, nhìn cô hồi lâu rồi thì thầm hỏi:

- Sao thế, em khó chịu ở đâu à?

Dẫn Tổ xua tay, đợi Diệp Trì đặt điện thoại xuống liền do dự hỏi:

- Vợ anh là Thời Tiêu à?

Diệp Trì khựng người.

Xuất phát từ huyện Thông Giang, ngồi xe qua đường núi, đến dưới chân núi thì trời đã tối đen rồi. Phương Chấn Đông bảo Diệp Trì đợi trời sáng rồi hãy đi, mặc dù núi không cao lắm nhưng địa hình hiểm trở, hơn nữa đường lại trơn trượt khó đi, trời lại tối, rất nguy hiểm.

Diệp Trì hay tin của vợ, đầu còn tâm trí nào mà lo đường trơn trượt, mặc dù có là núi đao anh cũng phải đi. Phương Chấn Đông đành phải cử bốn binh sĩ, vũ trang đầy đủ đi theo anh lên núi.

Năm người vừa lên đến đỉnh núi thì gặp mưa rào ập xuống. Diệp Trì dùng ống nhòm quan sát trong đêm nhìn xuống cái thôn nhỏ heo hút ở bên dưới, mặt liền trắng bệch ra:

- Các anh về báo tin ngay, núi ở đây chuẩn bị sạt lở rồi.

Bốn anh lính này đóng quân ở đây cũng lâu rồi, đương nhiên cũng biết. Nhìn ra xa, những cái cây to trên lưng chừng núi đều đang nghiêng xuống, tốc độ rất chậm nhưng theo kinh nghiệm của họ, điều này vô cùng nguy hiểm.

Diệp Trì nói xong liền một mình lao xuống. Hai anh lính liền ngăn lại:

- Anh Diệp, lúc này phải chờ viện binh đến đã, mình anh xuống đó nguy hiểm lắm!

Diệp Trì hất tay họ ra, gầm lên:

- Mẹ kiếp, đừng có làm mất thời gian nữa! Vợ tôi đang ở bên dưới, tôi không xuống đó thì còn gì là đàn ông?

Gào lên xong Diệp Trì liền lao xuống, gần như vừa chạy vừa lăn. Những người kia cũng biết tình hình nguy cấp, vội vàng xuống núi báo tin.

Lúc Diệp Trì đến thôn, ngôi làng bé nhỏ đã bị chia làm hai bởi đất đá ở trên núi sạt lở xuống. Trong tiếng mưa rào xối xả loáng thoáng tiếng chó gà kêu, tiếng người huyên náo.

Mặc dù mưa to nhưng dưới góc cây đại thụ ở đầu thôn vẫn đứng đầy người, trời tối đen chẳng nhìn rõ mặt. Họ nhìn thấy Diệp Trì từ xa, liền đổ xô chạy đến như nhìn thấy cứu tinh.

- Giải phóng quân đến rồi, giải phóng quân đến rồi, được cứu rồi!

Lúc trưởng thôn chop lấy tay Diệp Trì, nhìn phía sau Diệp Trì liền ngạc nhiên hỏi:

- Sao lại chỉ có một mình anh thế?

Diệp Trì gạt nước trên mặt nói:

- Mọi người mau tránh xa các căn nhà gỗ, cố gắng kiếm một khoảng đất trống để trú ngụ. Đội cứu nạn lập tức đến ngay. Tiêu Tiêu đâu, Thôi Tiêu đâu? Cô ấy ở đâu?

Lúc này trưởng thôn mới biết hóa ra người này đến đây để tìm cô giáo Thôi. Ông chỉ vào căn nhà ở lưng chừng dốc đã bị bùn đất ngăn cách, nói:

- Cô ấy ở bên kia, chúng tôi đã thử rồi nhưng không sang được, cô ấy bị nhốt ở đó rồi!

nhìn sang bên đó, mấy căn nhà ở lưng chừng dốc đang chầm chậm trượt xuống. Diệp Trì chẳng nghĩ ngợi gì mà xông về phía đó. Trưởng thôn liền kéo anh lại nhưng không được.

Diệp Trì gần như phát điên lao về phía đó. Cũng may Phương Chấn Đông đã trang bị vũ trang đầy đủ cho anh, cũng may Diệp Trì từng là một quân nhân, và có dân làng ở đây buộc một đầu dây thừng vào hòn đá to ở bên kia, một đầu dây buộc quanh eo anh, mấy người đàn ông mạnh khỏe của thôn đã kéo sợi dây thừng, tránh để bùn đất đẩy Diệp Trì xuống.

May mắn cho Diệp Trì là những chỗ anh đi qua không bị lún hay sụt lở, đều có những tảng đá rắn chắc. Khó khăn lắm mới vượt qua được, bất ngờ một trận cuồng phong ập đến, Diệp Trì loạng choạng mấy bước, ngã nhào xuống đất, đầu đập vào đá, máu tuôn ra hòa vào nước mưa. Diệp Trì mặc kệ, lấy khăn tay ra buộc chặt vết thương rồi dùng cả tay lẫn chân để leo lên.

Vừa vào đến trong sân thì bức tường bao xung quanh đã đổ sập, Diệp Trì nghe thấy tiếng vợ: “Diệp Trì, Diệp Trì ơi, Diệp Trì...”

Tiếng kêu run rẩy, sợ hãi và tuyệt vọng. Diệp Trì lao đến đập cửa, hơn chục phát mà cửa vẫn không mở ra. Diệp Trì lấy cây súng là Phương Chấn Đông đã nhét cho anh trước đó, kéo chốt bảo hiểm, lên đạn, giờ lên, nhắm vào ổ khóa bắn liền mấy phát rồi dùng chân đạp mạnh, cánh cửa bật tung ra. Cánh cửa rơi ra, rơi vào chân Diệp Trì.

Diệp Trì chửi đổng một tiếng, nhảy bằng một chân vào trong, chiếc đèn pin trên tay quét một lượt khắp phòng, lập tức nhìn thấy vợ anh đang ôm chặt lấy bụng, co ro trong góc tường, run lên bần bật. Đang ở trong bóng tối nên mắt cô không thể thích ứng với ánh sáng ngay, Thôi Tiêu đưa tay lên che mắt, miệng vẫn gọi tên Diệp Trì.

Diệp Trì tức phát điên lên, nhảy qua đó ôm cô vào lòng, ôm thật chặt, chẳng còn chút kẽ hở nào.

- Cho dù em có chạy đến chân trời góc biển nào anh cũng tóm được em về!

Nỗi khủng hoảng tích tụ lên đến đỉnh điểm, bỗng nhiên nhìn thấy Diệp Trì, Thời Tiêu gần như sụp đổ, ôm chặt lấy Diệp Trì, gào khóc: “Sao giờ anh mới chịu đến, sao giờ mới chịu đến, đồ khốn, khốn khiếp, sao giờ mới chịu đến! Thời Tiêu gào thét xong liền chủ động chồm đến, hôn lên môi Diệp Trì, đưa lưỡi vào sâu trong miệng anh.

Trái tim Diệp Trì như mềm ra thành nước, làm gì có thời gian để so đo chuyện cô bỏ trốn. Trong khoảnh khắc, lý trí đã trở lại, anh vội đẩy cô ra: “Em đi mau đi, ra ngoài, đi từ đây ra!” Diệp Trì vừa nói xong thì rắc một tiếng, mái nhà trên đầu hai người đổ sụp xuống.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

- Vợ à, nếu như hai chúng ta đều chết ở đây thì thôi, nhưng nếu anh chết, em còn sống thoát ra ngoài mà dám mang con trai của anh đi tái giá với người đàn ông khác, anh có là ma cũng không tha cho em đâu, biết chưa hả?

Nước mưa mang theo bùn đất xối xả trôi xuống, Diệp Trì vẫn ôm chặt Thời Tiêu trong lòng, cũng may chỗ họ đang đứng là góc nhà, cho dù trần nhà có sập xuống, xà nhà cũng gả vào tường, tạo ra một khoảng trống nhỏ hẹp, chỉ có điều hai người không thể nào cử động được.

Diệp Trì thử cử động mới phát hiện ra hai chân của mình chẳng còn chút sức lực nào. Anh biết, ban nãy cửa đổ vào khiến chân phải của anh bị gãy, còn chân trái của anh đang bị bùn đất vừa đổ xuống chôn chặt, không thể nhấc ra được.

Một cánh tay anh ôm chặt lấy vợ, tay kia giữ chặt vào khung cửa sổ, lấy thân mình che mưa và bùn đất. Mặc dù trong lòng đang rất lo lắng, nhưng miệng vẫn lâm lâm đe dọa Thời Tiêu, anh muốn cố gắng gạt đi nỗi lo sợ cho Thời Tiêu...

Thời Tiêu được anh bảo vệ trong vòng tay, mặc dù không cử động được, nhưng cũng biết Diệp Trì mặc dù nói năng gở miệng nhưng khôn khéo đó lại là sự thật, rất có thể hai người sẽ phải chết ở đây. Nếu xúi quẩy, rất có thể bùn đất sẽ đổ ào xuống, cuộc đời của cả hai sẽ chấm dứt ở đây.

Thời Tiêu từ xưa đến nay luôn không hiểu thế nào là cùng sống cùng chết, nhưng lúc này đây, khoảnh khắc đối mặt với cái chết, cô mới phát hiện ra chết chung với Diệp Trì ở chỗ này chứ không muốn một mình sống sót ra ngoài.

Thời Tiêu ngẩng đầu, trong bóng tối, hai người không nhìn rõ mặt nhau, nhưng thật kỳ lạ, Thời Tiêu vẫn nhìn rõ đôi mắt của Diệp Trì, đôi mắt sâu thẳm, sáng long lanh, ánh mắt vẫn ngang ngược như vậy, nhưng thật kỳ lạ, con tim Thời Tiêu bỗng trở nên thanh thản, cô cố gắng cử động, xáp lại gần anh, tìm kiếm và hôn lên đôi môi anh.

- Diệp Trì, anh nhớ cho kỹ, nếu như không muốn em sống với người đàn ông khác, không muốn con trai anh gọi người khác là cha, vậy thì chúng ta phải cùng nhau thoát ra ngoài. Nếu như anh chết rồi, việc đầu tiên em làm là tái giá, lấy Hứa Minh Chương, lấy Tưởng Tiến!

- Em dám!

Diệp Trì cúi đầu xuống, dùng môi chặn miệng cô lại, không cho cô nói linh tinh, cái lưỡi lạnh lạnh mang theo hơi thở phần nộ đưa vào trong miệng cô. Thời Tiêu há miệng, đan chặt lưỡi vào nhau. Dòng đất đá đang đổ xuống dường như đã bị hai người gạt sang một bên, trong khoảnh khắc chỉ còn lại nụ hôn nồng nàn. Âm một tiếng, phân nửa căn nhà đổ ụp xuống.

Phương Chấn Đông nhận được tin tức liền tức tốc thông báo với tổ chức cứu nạn của huyện Thông Giang, còn mình thì dẫn theo cấp dưới trực tiếp vượt núi đến cứu nạn trước.

Phương Chấn Đông đã đi với vợ đến đây mấy lần. Đây đúng là một thiên đường dưới mặt đất, người dân ở đây lại hiền lành, mộc mạc, nhưng ở đây môi trường địa chất không tốt, trước đây chuyên gia từng nói, núi đồi ở đây dễ bị sạt lở, bảo dân làng ở đây tốt nhất là nên dời đi, nếu không gặp phải mưa lớn không biết chừng sẽ gặp tai họa không lường.

Lúc ấy Phương Chấn Đông đã bàn bạc với chính quyền huyện Thông Giang về chuyện này, chính quyền cũng rất khó xử, chỉ là vì các dân làng đều nhiều đời sống ở đây rồi, giờ bảo họ rời đi chẳng khác nào bỏ quê quán mà đi, chẳng ai đồng ý. Đã làm công tác hai năm nay rồi mà không được. Đến hôm nay thì quả nhiên lời nói của chuyên gia đã ứng nghiệm.

Phương Chấn Đông dẫn quân đến núi, nhìn cảnh tượng không khỏi lo lắng. Mặc dù đập vào mắt anh là một đồng hồ hỗn độn, nhưng dân làng đều đang đứng ở mảnh đất trống dưới góc cây, chỉ có điều không thấy bóng dáng Diệp Trì đâu cả.

Trưởng thôn nhìn thấy Phương Chấn Đông đến liền lao ra:

- Đồng chí giải phóng quân, các anh mau đi cứu bọn họ, bọn họ ở bên kia. Thời Tiêu và đồng chí giải phóng quân ban nãy đều ở bên k

Phương Chấn Đông nhìn theo hướng chỉ của trưởng thôn, một ánh chớp rạch ngang trời, giúp anh nhìn rõ đại khái tình hình, cây gốc to nghiêng vẹo đổ xuống, đè lên căn nhà đã sập nát, nhìn chẳng rõ là nhà hay là bùn đất, hay là cây cối nữa. Diệp Trì và vợ nếu đang ở trong đó thì chẳng biết sống chết ra sao.

Hon nữa Phương Chấn Đông biết, vợ Diệp Trì đang có bầu năm tháng.

- Trương Thường Bảo, cậu dẫn người tìm kiếm ở khắp góc ngách trong thôn. Vương Tiến Hi, cậu dựng lều ngay tại đây, giúp trưởng thôn sắp xếp ổn thỏa cho dân làng. Những người còn lại theo tôi cứu người!

Phải dựa hoàn toàn vào sức người, vô cùng khó khăn, chuyển từng tảng đá đi một, bên dưới lớp bùn đất, cây cối và đất đá ngổn ngang. Phương Chấn Đông đứng bên này nhìn mà lòng thảm than.

Lúc trời tạnh sáng, mưa to cuối cùng cũng tạnh. Một ngôi làng vốn đẹp như tranh nay giống như một bãi rác, cũng may là cả ngọn núi không sụt xuống nữa và đội cứu nạn đã tìm đến. Phương Chấn Đông liếc mắt nhìn phía trước, người đàn ông tay không chuyển đất đá, trên người mặc bộ đồng phục cảnh sát, vẻ mặt cực kỳ căng thẳng là con trai của phó phòng Hứa, là cục trưởng công an huyện Thông Giang mới được điều chuyển đến. Nói như vậy cho dễ nghe thôi chứ người trong giới của họ đều biết, chắc chắn là anh ta đã đắc tội ai đó nên mới bị đẩy về nơi này. Mặc dù đã gặp được nhiều thanh niên xuất sắc, nhưng lần đầu tiên nhìn thấy vị Hứa cục trưởng trẻ tuổi này, Phương Chấn Đông không khỏi gật gù: khỏi ngờ tuần tú, phong độ hơn người, quả không hổ danh là nam tử địa trượng phu, chỉ có điều thứ tình cảm trào qua ánh mắt thật khó hiểu. Anh ta chớp lấy một người ở gần đó hỏi: “Tiêu Tiêu đâu, Thời Tiêu đâu?”

Sau khi biết cô đang bị kẹt ở bên dưới, anh lao vào như điên, gia nhập đội cứu nạn, người khác đi gắng tay, nhưng anh để tay không. Người ta đưa gang tay cho anh, nhưng anh không buồn dùng, mắt đau đáu nhìn xuống dưới, chúi đầu đào xới, miệng không ngừng lẩm bẩm, lại gần một chút có thể nghe thấy rất rõ:

- Thời Tiêu... Thời Tiêu...

Từng tiếng gọi như xuất phát từ tận đáy lòng, vô cùng tuyệt vọng và mê lương. Nếu như không biết đích xác Thời Tiêu là vợ của Diệp Trì, Phương Chấn Đông rất có thể sẽ nghĩ Hứa Minh Chương chính là chồng của Thời Tiêu.

- Ở dưới chỗ này này!

Một người cầm máy thăm dò hồng ngoại kêu lớn, Phương Chấn Đông vội vàng chạy đến:

- Đào chỗ này lên cho tôi, mau!

Hứa Minh Chương lao đến nhưng bị Phương Chấn Đông giữ lại:

- Cục trưởng Hứa cứ bình tĩnh, giờ cần phải có biện pháp, cậu ra đây có khi lại vướng chân vướng tay người ta. Chúng ta cứ đứng đây chờ đợi, cậu yên tâm, tôi nhất định sẽ cứu họ ra, tôi đảm bảo!

Trạng thái tinh thần của Hứa Minh Chương đã hơi bình ổn lại, kể từ lúc nghe tin Thời Tiêu bị chôn vùi ở bên dưới, anh đã bất chấp tất cả. Anh hối hận, oán trách, nếu như lúc ấy anh chịu từ bỏ kịp lúc, nếu như lúc ấy anh không nhất gan lùì bước để bảo toàn sự bình an cho mình, nếu như lúc Thời Tiêu rời bỏ Diệp Trì, anh đứng ra dẫn cô cao chạy xa bay, có thể tất cả những chuyện này đều không xảy ra.

Đó là người con gái anh yêu biết bao năm trời, anh đã thầm nghĩ cô sẽ là vợ của anh suốt đời. Nếu như cô sống hạnh phúc, vậy thì cuộc đời này của anh chẳng còn gì phải hối tiếc, nhưng giờ cô lại bị chôn vùi ở bên dưới, chẳng biết sống chết ra sao. Hứa Minh Chương thật muốn tát cho mình vài cái, nhìn trần trần vào những tảng đá, cây gỗ được dời đi, rồi khủng hoảng trong lòng đang dày vò anh.

- Nhìn thấy rồi, bọn họ ở đây này!

Phương Chấn Đông và Hứa Minh Chương cùng lao đến, họ có thể nhìn thấy hai người gần như bị chôn vùi trong lớp đất đá trong một không gian chật hẹp. Diệp Trì quay lưng vào họ, che chở phía trên người Thời Tiêu, hai tay ôm chặt lấy cô.

Chỉ liếc qua Phương Chấn Đông cũng biết Diệp Trì đã phải gánh chịu sức nặng như thế nào để che chở cho vợ mình. Đúng là một người đàn ông chân chính, không chỉ là một dũng sĩ, đây còn là một kỹ năng khi đối mặt với hiểm nguy, anh đã biết cách giảm thiểu tối đa những tổn thương cho mình.

Đột nhiên có ánh sáng chiếu vào khiến Thời Tiêu tỉnh trước. Thời Tiêu chẳng nhớ có chuyện gì nữa, chỉ nhớ hai người đã hôn nhau rất nồng nàn, sau đó xung quanh tối đen. Nhưng lúc ấy cô không hề sợ, thật sự chẳng sợ chút nào. Cô biết Diệp Trì ở bên cạnh mình, anh đang ôm chặt lấy cô. Do đó cô chẳng sợ gì hết, nhưng giờ thì cô sợ thật rồi, bởi vì Diệp Trì lúc này chẳng có chút phản ứng gì.

Lúc nhìn thấy Phương Chấn Đông, cô dùng hết sức lực của mình để kêu lên:

- Cứu anh ấy, mau cứu anh ấy!

Mặc dù dùng toàn bộ sức lực nhưng giọng nói vẫn còn rất yếu ớt. Tuy nhiên ánh mắt cô lại toát lên sự khùng hoảng đến tuyệt vọng, vô cùng rõ nét, cô thậm chí chẳng nhìn thấy Hứa Minh Chương đang lao đến, chẳng buồn nhìn lấy một cái. Rồi chưa nói hết câu đã ngất đi.

Cánh được đưa đến, hai người lần lượt được cứu ra rồi đưa xuống căn lều bên dưới để cấp cứu. Trên người Diệp Tri bị gãy xương ở nhiều chỗ, còn Thòi Tiêu ngoài hoảng sợ ra thì trên người chẳng có một vết thương nào hết, ngay cả đứa bé trong bụng cũng vẫn bình an, bác sĩ nói đây đúng là kỳ tích.

Nhưng Phương Chấn Đông biết, đây chẳng phải là kỳ tích, đây là tình yêu của một người đàn ông, tình yêu đối với vợ và con. Nhưng trải qua những khó khăn này, Diệp Tri đúng là một người đàn ông chân chính, vừa cứng rắn vừa dịu dàng, rất cảm động lòng người.

Vết thương của Diệp Tri rất nặng, không thể để lâu, Phương Chấn Đông liền điều máy bay trực thăng đến chuyển hai người ra ngoài.

Lúc Thòi Tiêu tỉnh lại, cô đã nằm trong bệnh viện quân khu Trùng Khánh. Vừa mở mắt ra, hình ảnh đầu tiên đập vào mắt Thòi Tiêu là Quyên Từ, Quyên Từ nhìn thấy cô mở mắt ra liền ôm chặt lấy cô mà gào khóc:

- Cái con ranh này, trốn cái gì mà trốn, suýt nữa thì vùi mạng ở cái nơi khi ho cò gáy đó rồi! Cậu với tên khốn Diệp Tri ấy chia tay thì chia tay, có gì ghê gớm mà phải bỏ trốn hả? Đây là xã hội pháp chế, tớ không tin là gã Diệp Tri ấy có thể làm bừa như thế, cậu làm tớ sợ phát khiếp đi được!

Lâm Yến mang phích nước nóng đến, nghe thấy Quyên Từ noi năng loạn xạ liền lắc đầu, đây nào phải đến giúp đỡ, rõ ràng là đến làm loạn.

Thòi Tiêu sực tỉnh, liền chộp lấy Quyên Từ, hỏi:

- Diệp Tri đâu? Diệp Tri đâu rồi? Anh ấy ở đâu?

Quyên Từ hừ giọng:

- Yên tâm, hắn chưa chết được đâu, còn sống dai hơn cả gián!

Thòi Tiêu thờ phào. Lâm Yến rót một cốc nước ấm đưa cho Thòi Tiêu:

- Hai người làm cái trò gì thế hả, đến giờ vẫn còn phải giấu bố mẹ đấy, nếu không biết chuyện này còn âm ỉ đến mức nào. Nhưng cũng chẳng giấu được lâu đâu, Diệp Tri bị gãy mất một chân một tay rồi, ngực phải bị gãy mất hai xương sườn, ít nhất cũng phải nằm tĩnh dưỡng ba tháng...

Lâm Yến còn chưa nói xong, Thòi Tiêu đã ngồi bật dậy, nhìn Lâm Yến bằng ánh mắt kiên quyết:

- Tôi muốn gặp anh ấy, ngay bây giờ!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53

Tình trạng của Diệp Tri còn tốt hơn nhiều so với tưởng tượng của Thòi Tiêu. Trước khi ngất đi, cô còn nhớ rất rõ bộ dạng nằm im lìm của anh, anh che chở cho cô, dùng mạng sống của mình để che chở cho cô và đứa bé.

Khoảnh khắc ấy, cô biết rằng, cho dù trời sập xuống vẫn có Diệp Tri ở bên cạnh gánh giúp cho cô. Diệp Tri là chồng của cô, là cha đứa bé trong bụng cô, cô không thể không có anh.

So với những chuyện này, những ân oán ngày trước đều không cần phải so đo nữa. Anh yêu cô, đã trải qua sinh tử cùng cô, cô có thể cảm nhận rõ ràng tình yêu của Diệp Tri, yêu lắm, yêu hơn cả tính mạng. Là một người phụ nữ, cô còn cần gì hơn nữa? Chỉ cần anh khỏe mạnh, cô cũng khỏe mạnh, đứa bé trong bụng cũng khỏe mạnh là họ sẽ có một gia đình vô cùng hạnh phúc.

Diệp Tri ngủ say rồi, sau một đêm bão tố, anh gần như dốc cạn kiệt sức lực của mình. Lúc ở trên máy bay anh có tỉnh lại một lần. Biết vợ không sao, con trai không sao, anh lại lịm đi.

Lần thứ hai tỉnh lại là lúc bác sĩ nói xương cho anh. Nỗi đau thấu gan ruột ấy anh đều gạt đi hết, chỉ một lòng lo lắng cho vợ. Diệp Sinh nói vợ anh vẫn ổn, bảo anh yên tâm nối xương, lúc ấy Diệp Tri mới thấy nhẹ nhõm.

Diệp Sinh lúc ấy còn lắc đầu thờ dài, không biết Diệp Tri và Thòi Tiêu là duyên phận gì. Vừa hay tin, anh vội vàng bỏ hết công việc, cùng Lâm Yến đến đây ngay trong đêm, còn không dám nói với bố mẹ. Bây giờ đừng nói đến đứa bé trong bụng Thòi Tiêu, chỉ nhìn bộ dạng của Diệp Tri lúc này thôi có khi bệnh tim của Diệp tướng quân lại tái phát cũng nên.

Thường ngày Diệp tướng quân hơi tí là mắng mỏ Diệp Tri, nhưng nếu anh ấy mà xảy ra chuyện gì thật thì Diệp tướng quân lại là người lo lắng nhiều nhất.

Diệp Tri có địa vị vô cùng quan trọng trong lòng Diệp tướng quân, chuyện này cả nhà họ Diệp chẳng ai là không biết. Về điểm này, Diệp Sinh chẳng hề ghen tỵ, bởi vì trong lòng anh biết rõ, vị trí Diệp Tri trong lòng anh cũng là không thể thay thế như vậy, thậm chí còn quan trọng hơn cả so với Diệp tướng quân.

Lúc còn nhỏ, bố mẹ thường xuyên vắng nhà, trong nhà ngoài bà giúp việc ra chỉ có Diệp Sinh và Diệp Tri. Diệp Tri rất ham chơi, thích tụ tập bạn bè, thế nên Diệp Sinh lúc nào cũng là cái đuôi bám theo anh.

Nhưng Diệp Sinh nhỏ hơn Diệp Tri hai tuổi, chỉ hai tuổi, nhưng bọn Hồ Quân, Tả Hồng đều không thích cho anh đi chơi cùng, thường xuyên bỏ anh lại, lên đi chơi riêng.

Nhưng chỉ cần có người dám bắt nạt anh là Diệp Tri lập tức lòi anh đi báo thù, không đánh cho kẻ thù bỏ lê bò càng là không xong, vì vậy mà không ít lần gây ra họa. Diệp tướng quân về liền cho ăn roi thắt lưng. Nhưng một mình Diệp Tri gánh hết. Lúc ấy Diệp Sinh biết mình thật may mắn khi có được người anh như thế.

Có thể nói anh trai của anh rất có sức hút, từ nhỏ đến lớn, cho dù là nghịch ngợm, cho dù là gây họa, nhưng thành tích học tập lúc nào cũng đứng đầu. Đám con gái ngay từ đầu lúc nào cũng thích bám theo anh, Diệp Tri cũng chẳng bao giờ từ chối những kẻ tự tìm đến.

Lúc Diệp Sinh lên lớp bảy, chính mắt Diệp Sinh đã nhìn thấy anh trai mình đang ôm một cô hoa khôi kiều ngạo của trường, hôn lấy hôn để ở trong góc tường sân vận động. Lúc ấy Diệp Sinh nhìn thấy mà tim đập thình thịch. Về đến nhà, Diệp Tri liền vỗ vai anh cười, nói anh là đồ ngốc. Diệp Sinh biết anh trai mình lúc ấy đã nhìn thấy mình.

Diệp Sinh luôn chịu ảnh hưởng rất nhiều từ Diệp Tri. Trong con mắt của anh, Diệp Tri không chỉ là anh mà còn là anh hùng, cái khái niệm này đã ăn sâu trong đầu anh. Diệp Sinh chưa từng thấy anh trai mình khó xử trước bất cứ chuyện gì. Nhưng một người độc đoán và cao ngạo như anh cũng có lúc mềm lòng, đó là khi anh gặp phải Thời Tiêu, trái tim anh liền mềm nhũn ra, chẳng nghĩ được cái gì khác, chỉ ngày đêm nhớ nhung đến cô.

Diệp Sinh lúc đầu không nghĩ rằng trên đời này có thể có người “thu phục” được anh trai mình. Nhưng không ngờ có thật, đã vậy còn là Thời Tiêu, một cô gái chẳng mấy nổi bật.

Lâm Yến, vợ anh nói đúng, đừng tưởng Thời Tiêu ngoan hiền ít nói thế thôi chứ thực ra cũng ghê gớm phết. Nếu Diệp Tri mà chọc tức người ta, không biết chừng có khi cô ấy còn lao vào đánh nhau với Diệp Tri ấy chứ.

Lúc ấy Diệp Sinh nghe thấy câu này chỉ phì cười, nhưng sau này hai người bọn họ xảy ra chuyện thật, mặc dù giấu giếm gia đình nhưng Diệp Sinh cũng biết chút ít. Nói thực lòng, anh cảm thấy có hơi bất ngờ.

Lúc mới nhìn thấy Thời Tiêu, vốn nghĩ chỉ là một cô nhóc xinh xắn, bình thường, nhưng về sau mới hay, chớ trông mặt mà bắt hình dong, chẳng ngờ cô gái này lại có thể làm nên “chuyện lớn”, cứ nhìn bộ dạng của anh cả thì biết, tí nữa thì đến cái mạng cũng chẳng còn.

Lâm Yến khẽ kéo tay chồng, ra ý bảo anh ra ngoài. Diệp Sinh liếc nhìn Thời Tiêu, thấy cô ngồi xuống bên giường của Diệp Tri, nước mắt đầm đìa, không khỏi thở dài, đi ra ngoài với Lâm Yến.

Vừa ra khỏi phòng bệnh đã nhìn thấy Tả Hồng với Quyên Từ đang lúi lúi kéo kéo. Quyên Từ theo Tả Hồng đến đây, có đôi khi thấy Diệp Sinh thấy cuộc đời thật kỳ lạ, một người tính cách trầm lặng như Thời Tiêu sao lại có một người chị em tính cách dữ dằn như thế?

Tả Hồng phải dùng cả tay lẫn chân mới giữ chặt được Quyên Từ trong lòng anh, anh tức tối gât lên:

- Rốt cuộc em định làm gì? Cứ phải chia Thời Tiêu với Diệp Tri em mới cam lòng phải không? Biết sớm thế này anh đã chẳng cho em theo sang đây. Vì Thời Tiêu, Diệp Tri đã suýt mất cả tính mạng, có chuyện gì to tát thì thôi cũng cho qua đi, Thời Tiêu đã bỏ qua, khóc lóc sang đó trông nom Diệp Tri rồi, em còn ở đây làm ầm ĩ gì chứ? Nói cho cùng đây là chuyện riêng của họ, em có sức thì mau nghĩ chuyện nghiêm chỉnh của hai ta đi!

Quyên Từ chẳng buồn đoái hoài, cứ nghĩ đến những chuyện Diệp Tri đối xử với Thời Tiêu trước đây là máu nóng lại bốc lên đến đỉnh đầu, cái gì mà cả tính mạng chứ? Nếu như không có anh ta, Thời Tiêu có nhất thiết phải bỏ trốn đến cái nơi khi ho cò gáy ấy không?

Quyên Từ tay nắm chân đá, Tả Hồng bắt đầu không giữ nổi cô, bị những móng tay sắc nhọn của cô cào vào mặt. Anh ta la lên một tiếng, nổi giận thật sự. Nếu một người phụ nữ cứ ngoan ngoãn nằm yên trong vòng tay mình, lại là người mình để tâm đến, bảo anh làm sao dám ra tay, nhưng cô gái này thật sự chẳng khác gì con mèo hoang, không ra tay thật sự không được.

Tả Hồng một tay bẻ quặt hai tay cô ra đằng sau, một tay chặn đầu gối của cô, để cho cô giằng co thêm một lúc nữa, Tả Hồng liền bế thốc Quyên Từ lên, đá cánh cửa phòng bệnh đối diện phòng Thời Tiêu và đi vào bên trong.

Diệp Sinh với Lâm Yến đứng ngoài nhìn, không khỏi kinh ngạc. Diệp Sinh bật cười:

- Đúng là ngu tầm ngu, mã tầm mã. Bạn của Thời Tiêu cũng giỏi gây chuyện nhỉ!

Mặc dù tiếng khóc rất nhỏ nhưng Diệp Tri vẫn nghe thấy và tỉnh dậy. Mờ mắt ra, Diệp Tri nhìn thấy cô vợ bé bỏng đang khóc sưng cả mắt, hai vai run lên, bộ dạng rất đáng thương.

Diệp Trì vô cùng xót xa, giờ tay lên mới phát hiện tay bị bó bột và cố định rồi, chẳng thể cử động được. Cử động của anh làm Thời Tiêu giật mình, cô vội vàng ấn anh xuống giường.

- Anh còn cử động à, còn cử động nữa là sau này tàn phế luôn, xem anh làm thế nào!

Diệp Trì cười: “Anh mà có tàn phế em cũng đừng mong chạy thoát. Khôn hồn thì đời này ngoan ngoãn ở trong vòng tay anh, biết chưa hả?”

Thời Tiêu phì cười, gạt nước mắt, bĩu môi nói:

- Anh mà tàn phế, em chẳng cần anh nữa!

Diệp Trì giờ tay trái lên, vuốt ve mặt cô, ánh mắt dịu dàng như làn nước:

- Vợ à, anh muốn hôn em, em thấy thế nào?

Mặt Thời Tiêu liền đỏ bừng, cúi đầu e ngại trong khoảnh khắc rồi ngẩng đầu lên, từ từ xấp lại, chạm nhẹ lên môi anh như chuồn chuồn đậu nước, nhưng ngay lập tức bị Diệp Trì giữ chặt gáy, há miệng cắn mạnh vào môi Thời Tiêu. Phát cắn này khiến Thời Tiêu rên lên vì đau, mùi tanh của máu theo đầu lưỡi Diệp Trì vào sâu trong khoang miệng cô...

Nụ hôn cuồng nhiệt này giống như nụ hôn trong bão đêm qua. Thời Tiêu gần như chẳng còn sức chống cự, mặc cho lưỡi của anh tự do “hành động”.

Lúc Diệp Trì thả cô ra, Thời Tiêu gần như nghẹt thở, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, áp vào lồng ngực Diệp Trì thở hồng hộc, đôi môi đỏ sưng lên, chỗ vết cắn đau râm rứt như kim châm.

Thời Tiêu muốn ngồi dậy nhưng bị Diệp Trì giữ chặt, khoảng cách giữa hai người rất gần, rất gần. Thời Tiêu không tự chủ được nhìn thẳng vào mắt anh, ở đó ánh lên niềm vui mừng vừa lấy lại được, nhưng ở đó có cả sự hoang mang, hoang mang đến sâu sắc:

- Tiêu Tiêu, anh yêu em, yêu đến mức chỗ này cũng đau đớn!

Diệp Trì kéo tay cô đặt vào ngực mình:

- Yêu đến mức không thể chịu được hậu quả của việc mất em, khoảnh khắc cuối cùng đêm qua anh đã nghĩ, nếu như anh chết đi, em dẫn theo con trai anh lấy Hứa Minh Chương, lấy Trương Tiến, anh phải làm sao, vì vậy anh không thể chết, anh phải cố gắng gượng, gắng gượng để sống cả đời với em! Vì vậy hãy đồng ý với anh, sau này không được rời xa anh, hãy đồng ý đi, ngay bây giờ!

Thời Tiêu nấc lên mấy lần, nước mắt trào ra:

- Vậy thì hãy sống, sống cho tốt, chỉ cần anh dám chết trước em, em lập tức lấy người khác, em nói thật đấy!

- Đồ ngốc này, anh đã thế này rồi mà em vẫn không nói được câu nào tử tế, đồ dành người đàn ông của em à?

Thời Tiêu mặc cho Diệp Trì nghiêng rặng treo treo, dù gì anh cũng chẳng cử động được. Diệp Trì đột nhiên nhủ mảy, Thời Tiêu tưởng ban nãy vì mãi hôn nên chẳng may đè vào vết thương của anh, liền lo lắng hỏi:

- Sao thế?

Diệp Trì nhếch môi cười:

- Vợ ơi, anh buồn đi thôi!

Mặt Thời Tiêu đỏ bừng, nhìn chai nước truyền trước mặt với cái chân bị treo lên của Diệp Trì, cô bối rối nói:

- Vậy... vậy phải làm sao?

Diệp Trì nhướn mày, tình quái nói:

- Làm thế nào, ở đây là phòng bệnh dịch vụ, toàn là các y tá xinh đẹp, nếu em không đẻ bụng, anh gọi các cô ấy vào giúp nhé!

Thời Tiêu lườm Diệp Trì một cái: “Đồ háo sắc, đồ mặt dày!”

Cúi xuống, nhìn thấy cái bộ dưới gầm giường, Thời Tiêu hơi do dự rồi với tay lấy cái bộ ra, đến gần Diệp Trì, lật tấm chăn màu trắng đắp trên người anh lên. Diệp Trì nhìn thấy bộ dạng ngại ngùng của vợ, trong lòng buồn cười lắm, liền lên tiếng trêu ghẹo cô:

- Vợ ơi, anh vẫn mặc quần, không đi được!

Mặt Thời Tiêu đỏ lên đến tận tai, cô trừng mắt nhìn Diệp Trì, nghi ngờ anh cố ý trêu chọc mình, nhưng lại nghĩ, xương cốt anh gầy nhiều như thế, cô lại chợt thấy mềm lòng.

Cô đưa tay cời nhanh quần của anh, mặt ngoảnh đi chỗ khác. Diệp Tri cười hà hà:

- Vợ à, thế này thì anh tè ra giường mất, em phải giúp anh mới

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54

Thời Tiêu nghiêng răng tròng mắt, thật muốn hét lên là anh có giỏi cứ đi luôn ra giường đi, nhưng Diệp Tri dường như đọc được suy nghĩ của Thời Tiêu, mặt dày nói:

- Vợ à, anh không nhịn được mà đi ra giường là phiền phức lắm đây. Em sẽ phải thay quần, thay ga giường cho anh đây!

Thời Tiêu tròng mắt lườm Diệp Tri, Diệp Tri cười nham nhở:

- Được lắm, vợ anh da mặt mỏng, để anh tự làm vậy!

Một tay Diệp Tri nhanh chóng giải quyết xong. Đi tè xong, Thời Tiêu bê xô ra nhà vệ sinh đổ, tráng sạch sẽ rồi quay lại, nhìn thấy Diệp Tri đang nhìn mình, cười tinh quái:

- Vợ à, em nói xem, chúng ta có con rồi, trên người anh có chỗ nào mà em chưa nhìn thấy đâu, giờ mới xấu hổ chẳng phải muộn rồi hay sao?

Thời Tiêu mặc kệ Diệp Tri, nhìn lên thấy lọ truyền nước sắp hết liền ấn chuông gọi y tá đến. Vào phòng cùng với y tá còn có Lâm Yến và Diệp Sinh. Y tá rút kim rồi đi ra ngoài.

Diệp Sinh liếc mắt nhìn anh trai và Thời Tiêu:

- Chuyện này e là khó giấu được bố mẹ. Hai người mau nghĩ cách làm sao báo cáo với bố mẹ đi nhé!

Lâm Yến gật đầu cười với Thời Tiêu: “Chị cũng thật là cứng đầu, trốn đi đâu không trốn, trốn đến tận cái vùng thâm sơn cùng cốc ấy làm gì, chẳng phải nhờ Tường Tiến thì bọn em làm sao mà tìm được đến đây!”

- Tường Tiến Từ ư?

Thời Tiêu ngẩng đầu nhìn Lâm Yến. Lâm Yến mỉm cười gật đầu:

- Sau khi thông tin từ cái thôn ấy được truyền đi, Tường Tiến đã đến tìm em, bộ dạng hốt hoảng ấy khiến cho em phải kinh ngạc, suýt chút nữa thì không nhận ra anh ta

- Này này, Lâm Yến, em đừng có nói giúp người ngoài nữa, chính cái tên Tường Tiến ấy đã lừa Tiêu Tiêu nhà ta đi đến cái thôn khi họ còn gáy ấy, nếu không anh đâu có mất công mất sức nhiều như vậy để tìm kiếm cô ấy? Đã thế còn suýt chết cả đôi, sau này đừng để anh nhìn thấy hán ta, anh mà nhìn thấy...

Diệp Tri còn chưa nói hết, Thời Tiêu đã tròng mắt đe dọa, giọng anh nhỏ dần rồi im bặt. Nhưng trong lòng Diệp Tri vẫn thầm nghĩ: Được lắm, em dám bênh vực hán ta, giờ đang có người, anh tạm để đấy, đợi tý nữa xem anh xử lý em thế nào!

Thời Tiêu đột nhiên nghĩ ra một chuyện, liền chớp lấy tay Lâm Yến mà hỏi:

- Doãn Hồng thì sao? Cô Doãn ra sao rồi? Chính là cô giáo của trường tiểu học Ba Sơn ấy! Cô ấy thế nào rồi?

Ánh mắt Lâm Yến chột u ám, lắc đầu nói:

- Phần lớn các căn nhà ở trong thôn đều không nằm trên lưng chừng dốc, ở giữa lại có đất đá sụt lở ngăn cách rồi nên chẳng có ai bị thương nặng, cũng chỉ có căn nhà nơi chị ấy ở và trường tiểu học Ba Sơn là xây trên sườn dốc. Căn nhà của chị ấy bị đất đá làm sập mất quá nửa, chỉ có chị và Diệp Tri may mắn không bị chôn vùi ở dưới, còn trường học và cô Doãn thì...

Thời Tiêu không khỏi sững sờ, trong ký ức của cô, đó là một cô gái tràn đầy lý tưởng, có một trái tim tràn đầy nhiệt huyết, một cô gái mới hai mươi tám tuổi đầu đã ra đi âm thầm như vậy?

Diệp Sinh khẽ an ủi:

- Thời Tiêu , chị cũng đừng buồn quá, chuyện của cô giáo Doãn ấy đã được giới truyền thông đưa tin, được nhiều người biết đến. Có sức mạnh của truyền thông, trường tiểu học của cái thôn này sẽ được bộ Giáo dục đề mắt đến. Mặc dù cô ấy hy sinh rồi, nhưng tâm nguyện của cô ấy sẽ được thực hiện nhanh nhất, tốt nhất. Điều này đối với cô ấy mà nói có lẽ cũng là niềm an ủi lớn lao nhất!

Diệp Trì nắm tay vợ, siết chặt trong lòng bàn tay:

- Vợ à, chúng ta đừng buồn nữa, anh hứa anh sẽ đầu tiên bỏ tiền, bỏ sức, nhất định sẽ xây trường tiểu học Ba Sơn to đẹp hơn nhiều!

Có tiếng gõ cửa khe khẽ, Diệp Sinh đi ra mở cửa, không khỏi kinh ngạc. Nhìn thấy người đàn ông đứng bên ngoài cửa, cơ thể Diệp Sinh liền cứng đờ ra theo phản xạ tự nhiên.

Trên mặt Hứa Minh Chương hiện ra vẻ tiều tụy, nhưng lưng vẫn đứng thẳng, mặc dù thất bại nhưng đối thủ là một người đáng được kính phục.

Ánh mắt Hứa Minh Chương lướt qua Diệp Trì , dừng lại trên Thời Tiêu , dù gì bản thân anh cũng sai lầm rồi, không phải hiện tại, chính vào khoảnh khắc anh bỏ tay cô ra năm năm về trước, cô đã không còn là của anh nữa rồi. Còn Diệp Trì , đã dùng hành động của anh để lần nữa chứng minh rằng, anh ta yêu Thời Tiêu , chẳng hề ít hơn anh, thậm chí còn nhiều hơn.

Một người đàn ông có thể dùng tính mạng của mình để yêu một người phụ nữ, đây là chuyện một người bình thường không thể làm nổi. Hứa Minh Chương khâm phục, thật lòng khâm phục, anh không sánh bằng Diệp Trì .

Diệp Trì không yêu thì cực kỳ vô tình, nhưng một khi đã yêu thì cực kỳ kiên định, thậm chí trời đất có sụp xuống, trong mắt anh vẫn chỉ có người phụ nữ ấy. Hứa Minh Chương không làm được điều này, so với tình yêu bất chấp tất cả của Diệp Trì , tình yêu của anh bỗng trở nên tầm thường và bé nhỏ.

Tình yêu của anh, cho dù là năm năm trước hay năm năm sau, đều không phải tuyệt đối, đều có lẫn những “tạp chất” của đời thường. Anh nói nghe hay lắm, nhưng nếu bảo anh bỏ đi tất cả, thậm chí là tính mạng để yêu Thời Tiêu , anh sẽ do dự, anh sẽ chần chừ.

Chính bởi sự do dự, chần chừ này khiến anh bỏ lỡ mất người con gái anh yêu thương nhất đời. Anh có hận ai cũng vô ích, chỉ có thể hận chính bản thân, đúng như Lục Nghiêm đã nói:

- Minh Chương, đừng dùng cái có “có duyên không phận” để tự huyễn hoặc bản thân, lấy đó làm cái cớ để chạy trốn. Đêm khuya yên tĩnh hãy tự mình nhìn lại bản thân, liệu có phải yêu còn chưa đủ sâu sắc, không đủ thuần khiết?

Giờ nghĩ lại, Lục Nghiêm nói thật

- Tiền bối, sao lại ở đây?

Đối mặt với nụ cười đó, Hứa Minh Chương thật muốn bật khóc. Thời Tiêu có thể thoải mái đối mặt với anh như vậy là chuyện cả đời này anh không muốn thấy. Bởi vì điều đó cho thấy cô đã thực sự từ bỏ rồi.

Trải qua quá trình sinh tử, trong trái tim cô đã khắc sâu cái tên Diệp Trì, khắc cốt ghi tâm, đến chết cũng không thể quên, còn mình ở trong trái tim cô ấy đã bị gột sạch cùng với bào tử đêm qua, gột sạch trơn, ngay một chút dấu vết cũng chẳng còn.

Hứa Minh Chương cố gắng nhếch môi cười:

- Nơi anh chuyển đến là huyện Thông Giang này, hôm nay đến là để xem em thế nào?

- Em rất ổn, cảm ơn anh!

Diệp Trì khẽ đằng hắng, mặc dù hai người chẳng còn dây dưa gì nhưng nhìn thấy hai người đối mặt, nói với nhau bằng giọng điệu rất hiền hòa, Diệp Trì lại thấy trong lòng khó chịu:

- Tiêu Tiêu, anh đói rồi, muốn ăn mì vằn thắn, em với Lâm Yến ra ngoài mua cho anh đi!

Thời Tiêu gật đầu, vẫy tay chào Hứa Minh Chương rồi kéo Lâm Yến ra ngoài. Diệp Sinh cũng mở cửa đi ra, trong phòng bệnh chỉ còn lại Diệp Trì và Hứa Minh Chương .

- Nếu như bây giờ không phải anh bị gãy tay chân thì tôi đã sớm cho anh một đấm rồi!

Hứa Minh Chương sầm mặt nói thẳng

- Tôi đã nói với anh rằng phải trân trọng cô ấy, nhưng anh đã làm gì hả?

Diệp Trì nhướn mày:

- Hứa Minh Chương , đây là chỗ bi thảm nhất của cậu, cậu có biết không, cậu mãi mãi chỉ bảo người khác trân trọng người khác, còn cậu thì không. Tôi thì cho dù có chết cũng sẽ lôi Tiêu Tiêu chết theo. Mẹ kiếp, tôi đi... tin có người nhìn thấy người mình yêu hạnh phúc cũng thất hạnh phúc. Nếu đã yêu thì phải là của tôi, nếu không là của tôi, tôi sẽ cướp lại, không yêu tôi, cũng được thôi, tôi có đủ kiên nhẫn. Một ngày, một tháng, một năm, sớm muộn gì

cũng có ngày yêu tôi, hơn nữa chỉ yêu một mình tôi. Vì vậy số phận đã sớm an bài, cậu chỉ có thể là một vị khách qua đường đối với Thời Tiêu, còn tôi, mới là người chồng, người bạn đồng hành suốt đời của cô ấy. Từ nay về sau, mỗi vai trò quan trọng trong đời cô ấy đều là tôi, Diệp Tri này, còn Hứa Minh Chương cậu chỉ là xác pháo mà thôi. Tốt nhất là cậu hãy nhận thức được điều đó, yên ổn mà sống qua ngày, đừng phá khuấy tôi. Không nhận thức được tôi cũng không ngại giúp cậu nhận ra đâu!

Hứa Minh Chương đột nhiên bật cười:

- Anh vẫn còn sợ tôi, anh vẫn còn ghen tuông, Diệp Tri cả đời này cho dù Thời Tiêu có thuộc về anh thì tôi vẫn tin trong lòng cô ấy luôn có một góc nhỏ thuộc về tôi. Kiếp này là như vậy, cho dù anh có cao tay hơn nhưng đến kiếp sau, tôi vẫn có cơ hội!

Lúc Thời Tiêu quay lại, nhìn thấy mặt Diệp Tri sung xia lên, mắt nheo nheo nhìn cô, vẻ u ám khó lường, hồi lâu mới nghiêng răng nói:

- Tiêu Tiêu, em nói thật cho anh nghe, tên khốn Hứa Minh Chương ấy có gì tốt, xứng đáng để em nhớ đến hần suốt mấy năm trời?

- Diệp Tri, em nói với anh lần cuối cùng, em với Minh Chương đã là quá khứ rồi!

- Thật không?

Diệp Tri ầu trĩ hỏi ngược lại. Thời Tiêu ngao ngán lắc đầu, lấy thìa đảo bát vằn thắn rồi bôn vào miệng anh, hần học nói:

- Thật, còn thật hơn cả ngọc trai, thế đã được chưa ạ?

Diệp Tri cười ngó nghê. Quyên Từ đẩy cửa bước vào, nhìn thấy hai người anh anh tôi tôi ngọt ngào, tự nhiên máu nóng lại dồn lên đầu:

- Tiêu Tiêu, nhìn bộ dạng vô dụng của cậu kìa, thế là coi như xong à? Người đàn bà ấy, những bức ảnh ấy... coi như chưa từng xảy ra à? Tổ đã xem những bức ảnh ấy rồi...

Diệp Tri vội vàng nuốt chửng đồ ăn trong miệng, nói Tà Hồng đứng phía sau:

- Mau mau lôi cô ta đi cho tôi, để cô ta ở đây phá bình tôi à? Sau này vợ tôi lại chạy nữa là tôi đến tìm cậu bắt đền đấy!

Tà Hồng cười hà hê:

- Chúng tôi đến để cáo biệt đây, hôm qua tưởng hai người hy sinh oanh liệt, Quyên Từ mới hồng học lôi tôi đến đây ngay trong đêm, giờ xem ra không sao rồi, lát nữa chúng tôi sẽ về!

Thời Tiêu đứng dậy, kéo tay Quyên Từ:

- Xin lỗi cậu! Quyên Từ, để cậu phải đi rồi xa!

Quyên Từ đưa tay lên gỡ đầu Thời Tiêu:

- Cậu là đồ đầu lợn, chúng ta là gì của nhau mà còn phải nói những lời khách sáo như thế?

Nói rồi Quyên Từ liền kéo tay Thời Tiêu sang một bên thì thầm:

- Còn nữa, chuyện Diệp Tri không thể tha cho anh ta dễ dàng như thế được, cậu biết chưa? Đàn ông là lũ khốn nạn, cậu đối xử với anh ta quá tốt, anh ta sẽ chẳng coi cậu ra gì, cứ phải đâm ba ngày giáo huấn cho một trận, đánh không lại anh ta thì cấm vận anh ta, cho anh ta “nhìn”. Dám ngoại tình chúng ta sẽ ly hôn, đòi một khoản bồi thường tuổi thanh xuân, thế là nửa đời còn lại chúng ta sống càng sung sướng. Tổ đã tìm luật sư rồi, cậu rõ chưa hả?

Quyên Từ kéo tay Thời Tiêu dạn dò cẩn thận như dạn con gái của mình. Tà Hồng và Diệp Tri đứng bên, chỉ nghe loáng thoáng nhưng đại khái cũng hiểu được.

Diệp Tri nhủ thầm, sau này nhất định phải bảo vợ mình tránh xa người phụ nữ này ra, sau đó thì thăm vào tai Tà Hồng:

- Này Hồng, nghe tôi câu này, người đàn bà này bỏ đi, tìm một cô dịu dàng tử tế, yên ổn sống qua ngày là tốt nhất, cần gì phải lôi một con quỷ dạ xoa về nhà, tự chuốc khổ vào bản thân?

Tà Hồng cười nhăn nhó:

- Chuyện này cậu không hiểu đâu, Quyên Từ trông thế thôi chứ lúc dịu dàng còn hơn cả nước Giang Nam mùa xuân đấy!

Diệp Tri khẽ liếc những vết cào trên mặt Tà Hồng:

- Dịu dàng? Nói thực lòng, tôi thấy nghi ngờ đấy!

Chương 55

Sau khi Quyên Từ và Tả Hồng đi khỏi, Thời Tiêu khoanh hai tay trước ngực, neho neho mắt nhìn Diệp Trì, Diệp Trì cảm thấy sống lưng lạnh toát, liền toét miệng cười trừ:

- Vợ à, chân anh đau quá, em qua xoa cho anh đi !

Thời Tiêu lững thững đi ra, ngồi xuống bên mé giường:

- Bác sĩ nói bây giờ không cho động vào chân anh, cho dù là xoa bóp cũng phải đợi khi nào xương của anh khỏi lại đã. Thôi đừng đánh trống lảng nữa, giờ có phải chúng ta nên nói đến chuyện những tấm ảnh đó không nhỉ?

Diệp Trì vội vàng giơ cánh tay không bị gãy lên:

- Anh thế, anh với cô ta không có gì thật mà!

Thời Tiêu hừ giọng:

- Không làm gì á, từ góc độ đó, hai người dính chặt vào nhau, chẳng còn chút kẽ hở nào, cái lưỡi...

Diệp Trì vội vàng lấy tay bịt chặt miệng cô lại:

- Vợ à, em tha cho anh có được không hả, anh sai rồi, sau đó anh đã nghĩ lại rồi, anh có thể ghen tuông đến mức muốn giết người, đổi lại là em thì em cũng vậy thôi. Anh yêu em, Tiểu Tiêu, sau này anh sẽ chung thủy, em thấy chồng em giờ gãy chân, gãy tay rồi, sắp thành phế nhân rồi đây này. Hơn nữa chuyện của em và Hứa Minh Chương chẳng phải chúng ta đã coi như là quá khứ rồi hay sao?

Thời Tiêu bĩu môi

- Anh đúng là đồ xấu xa!

Diệp Trì làm bộ tội nghiệp:

- Bởi vì những tấm ảnh này mà Diệp tướng quân nhà ta đã ném cả cái lọ hoa vào đầu anh, suýt nữa thì tiêu đời đấy, em cũng hả giận đi nhé! Người ta bảo quân tử không so đo chuyện cũ, chuyện trước đây chúng ta đừng truy cứu nữa, em hãy chờ xem những biểu hiện sau này của anh. Hay là đợi về nhà rồi, anh sẽ làm theo lời Quyên Từ, anh sẽ chuyển hết tài sản công ty, nhà cửa, tiết kiệm sang tên em, nếu như anh mà phạm lỗi, anh sẽ trắng tay ra khỏi nhà, em thấy thế nào?

Thời Tiêu phì cười, lấy ngón tay cào cào mặt anh:

- Chẳng phải anh rất “bạo chúa” sao, bỗng dung lại ngoan thế? Thật là mất mặt quá đi, em mà truyền ra ngoài thì tiếng tăm của Diệp thiếu gia coi như đi tong nhỉ!

Diệp Trì cười như mếu:

- Bao chúa á? Kể từ lúc gặp em, anh biến thành “gấu chó” rồi, vợ à, em thương anh đi mà, nhé...

Lâm Yến đẩy cửa bước vào, vừa hay nghe được câu này liền che miệng cười. Diệp Trì sau vài giây ngại ngùng liền nắm tay lại đưa lên miệng giả vờ ho rồi hỏi:

- Diệp Sinh đâu rồi?

- Ở ủy ban có chút việc, anh ấy đi trước rồi, bảo em nói với hai người một tiếng. Chiều nay em cũng về luôn, em hỏi bác sĩ rồi, hai tuần nữa là anh có thể xuống giường đi lại rồi! Chú Phan đã gọi điện qua đây, bảo hai người mau mau quay về để chú ấy làm kiểm tra toàn diện cho anh. Ngoài ra, Thời Tiêu cũng phải kiểm tra định kỳ thai sản!

Diệp Trì gật đầu đáp:

- Chuyện này em không phải lo đâu, không cần lâu như thế đâu. Chỉ vài ngày nữa là bọn anh về thôi, dù gì không phải nhà mình nên cứ thấy không yên.

Lâm Yến khẽ cười

- Hai người trải qua bao nhiêu chuyện rồi, sau này cố gắng sống cho tốt !

Hai tuần sau, Thời Tiêu và Diệp Tri gặp Phuong Chấn Đông và Hàn Dẫn Tổ rồi quay về thành phố B. Cũng chính lúc này Thời Tiêu mới biết Phuong Chấn Đông rất cuộc là người như thế nào. Nên nói thế nào nhỉ, anh là một tướng quân tài giỏi, một người chồng dịu dàng, một người cha yêu thương con cái, mỗi ánh mắt anh ta nhìn Dẫn Tổ đều ánh lên sự trân trọng và yêu thương.

Diệp Tri nói với cô, hồi đầu để lấy Dẫn Tổ mà Phuong Chấn Đông đã làm âm ỉ suốt một thời gian dài. Thật không biết giữa hai người có những chuyện gì, không biết có giống như cô và Diệp Tri hay không, phải trải qua sinh tử mới biết gìn giữ tình yêu.

Không về qua nhà mà Diệp Tri được đưa thẳng đến phòng dịch vụ của bệnh viện Nhân Dân. Mặc dù lúc ở Trùng Khánh, dịch vụ cũng không tồi, nhưng dù gì ở đây cũng là địa bàn của Diệp Tri. Hơn nữa công ty cũng có việc cần xử lý gấp, dù gì cũng đã mất không ít thời gian vào chuyện này, hai hạng mục công trình lớn vừa mới được khởi công, cho dù thuộc hạ có giỏi thế nào thì một ông chủ như Diệp Tri cũng không thể nghỉ ngơi quá lâu được.

Buổi sáng nhập viện, làm kiểm tra tổng thể, ăn cơm trưa xong, Diệp Tri liền mở cuộc họp tại phòng bệnh đến tận bây giờ. Thời Tiêu nhìn đồng hồ, kim giờ đã chỉ năm giờ chiều, Thời Tiêu ngấm nghĩ một hồi, đang định bước vào thì cửa phòng bệnh mở ra, người ở bên trong lần lượt đi ra, cúi đầu lịch sự chào Thời Tiêu.

Người đi ra cuối cùng là thư ký Luru, Thời Tiêu liền kéo anh ta lại, thì thầm:

- Sau này có thể thu ngắn thời gian họp không, tôi sợ sức khỏe anh ấy không chịu nổi !

Thư ký Luru gật đầu:

- Tôi sẽ kiến nghị lên tổng giám đốc Diệp, nhưng chưa chắc đã có tác dụng !

Nói rồi anh ta gãi gãi đầu:

- Chuyện đó... thực ra chị nói với anh ấy có lẽ sẽ có hiệu quả hơn !

- Tiêu Tiêu, em còn làm gì ở bên ngoài mà chưa vào thế ?

Tiếng Diệp Tri từ trong phòng bệnh vọng ra. Thời Tiêu gật đầu với thư ký Luru rồi đi vào bên trong.

Thư ký Luru không khỏi lắc đầu mỉm cười, vừa ngẩng đầu lên đã thấy Diệp tướng quân và vợ đang tiến lại gần, vội vàng cúi đầu chào. Diệp tướng quân liếc thư ký Luru, khẽ gật đầu. Thư ký Luru bước lên trước, mở cửa phòng bệnh cho họ.

Diệp Tri đang làm nũng với Thời Tiêu ở trong phòng. Gần đây Diệp Tri coi như được ném “ngọt” đã đời. Thời Tiêu vợ anh mặc dù da mặt mỏng nhưng dễ mềm lòng, chỉ cần anh giả bộ đáng thương, đưa ra những yêu cầu không đến nỗi quá đáng quá, Thời Tiêu thường sẽ đồng ý.

Vì vậy Diệp Tri học được thói giả bộ yếu đuối, ngon ngọt năn nỉ vợ, nhìn Thời Tiêu đỏ bừng mặt nhận lời, cảm giác ấy thật ngọt ngào, hạnh phúc khỏi nói !

Lúc này Diệp Tri họp mệt, cứ nhất định bắt Thời Tiêu phải lên giường nằm với anh một lát. Giữa ban ngày ban mặt, người ra người vào, Thời Tiêu có chết cũng không chịu. Diệp Tri mặt dày quen rồi, nhưng da mặt cô còn mỏng, lúc ở bệnh viện quân đội Trùng Khánh, anh cứ năn nỉ bắt cô hôn anh, như vừa hôn là anh liền ghì chặt lấy cô không chịu buông, mấy lần bị cô y tá bắt gặp, xấu hổ gần chết.

Lúc ra khỏi bệnh viện Trùng Khánh, Thời Tiêu phải cúi gằm mặt xuống cho đỡ ngượng. Ai ngờ giờ đến đây rồi, Diệp Tri lại được đăng chân lên đăng đầu. Thời Tiêu cắn chặt môi, nhất quyết không chịu, cô biết lần này đồng ý, lần sau không còn biết yêu cầu gì nữa?

Vợ chồng Diệp tướng quân bước vào, nhìn thấy cảnh tượng: Thời Tiêu ngồi bên giường, Diệp Tri ghé sát gần ôm lấy cô, thì thầm vào tai cô chuyện gì đó, người ngoài nhìn vào thấy vô cùng thân mật.

Diệp Tri khẽ đăng hăng khiến Thời Tiêu gật nảy mình, vội vàng đẩy Diệp Tri ra, đứng bật dậy. Diệp Tri bị cô đẩy liền rên lên một tiếng. Thời Tiêu vội vàng quay lại đỡ anh”

- Sao,

Diệp Tri lắc đầu rồi lại thì thầm vào tai cô:

- Tôi nay em phải đền anh đấy !

Mặt Thời Tiêu đỏ bừng lên, khẽ lườm anh một cái rồi quay sang đón lấy cái cặp lồng giữ ấm trong tay bà Diệp:

- Bố mẹ, bố mẹ đến rồi ạ !

Diệp tướng quân nghiêm nghị nhìn cô rồi quay sang nhìn Diệp Tri:

- Hừ, các anh các chị gây chuyện đến nỗi suýt mất cả mạng, chúng tôi có thể không đến được không? Chuyện này tôi tạm gác lại, anh chị nghe cho rõ đây, tôi không biết anh chị định làm cái gì, cứ sinh cháu nội tôi ra trước rồi tính tiếp, đây là mệnh lệnh !

Thời Tiêu cúi đầu vâng dạ. Diệp Tri nhìn thấy vẻ tội nghiệp của vợ liền vội nói:

- Không liên quan gì đến Tiêu Tiêu đâu, tại con hết đất ả, tại con gây chuyện, bố muốn đánh muốn phạt, con nhận cả, đợi con ra viện sẽ về nhà chịu phạt. Cho dù bố có nhốt con trong mật thất ba tháng cũng được, mong bố bớt giận ả! Cháu nội của bố vẫn khỏe, bố cứ yên tâm, thằng nhóc chết tiệt cứ nhẩy tung tung trong bụng Tiêu Tiêu đấy ả!

Bà Diệp trừng mắt:

- Nói lăng nhăng, cái gì mà chết tiệt ? Đây là cháu đích tôn nhà họ Diệp đấy !

Ba Diệp đỡ Thời Tiêu ngồi xuống ghế, xoa xoa bụng cô, thờ dãi:

- Hai đứa thật là, là cha mẹ rồi mà chẳng chịu nghĩ cho con gì cả, cứ hành hạ nhau thế, xảy ra chuyện lớn còn giấu bố mẹ. Nói đi cũng phải nói lại, có chuyện lớn thế nào mà không thể giải quyết trước mặt nhau, thằng Tri có phạm lỗi gì, con cứ đến nói với mẹ, mẹ không trị được nó còn có bố nó. Thế này mà chẳng may xảy ra chuyện gì thì biết làm thế nào?

Bà Diệp nhìn Thời Tiêu hồi lâu rồi xót xa n

- Con nhìn xem, gầy đến thế này rồi, chắc chắn là không đủ dinh dưỡng rồi. Cứ ở suốt trong bệnh viện, ăn ngủ không đầy đủ, hay là cứ theo mẹ về nhà, tâm bô cho tốt, ở đây cứ để mẹ bảo gì giúp việc đến giúp là được !

Diệp Tri vội vàng phản đối:

- Mẹ, chú Phan nói rồi, ba ngày sau sẽ có kết quả kiểm tra, không vấn đề gì đâu, cứ để con về nhà tĩnh dưỡng cũng được. Mẹ cứ để vợ con ở đây với con thêm vài ngày. Không có cô ấy con không ngủ được. Mẹ không thể có cháu nội rồi lại ném con trai mẹ sang một bên như thế chứ !

Thời Tiêu vội vàng trừng mắt với Diệp Tri. Diệp Tri liền mặt dày chớp chớp mắt với vợ. Bà Diệp phì cười, Thời Tiêu thì đỏ bừng mặt, cúi đầu ngại ngùng, khẽ giật áo bà Diệp. Bà Diệp xoa đầu cô nói:

- Hai đứa thật là ! Đợi ra viện rồi thì chuyển về nhà ở nhé, mấy tháng sau phải bồi bổ cho tốt, nếu không đứa bé sinh ra lại yếu ớt thì phiền phức lắm đấy !

Tiền ông bà Diệp về xong, Thời Tiêu liền quay lại, nghiêng răng bẹo má Diệp Tri:

- Để em xem da mặt anh rớt cuộc dày đến đâu, toàn nói năng linh tinh...

Diệp Tri cười he he rồi nhân cơ hội hôn cô mấy cái. Phong Cẩm Phong vừa bước vào đã nhìn thấy hai người thân mật như thế, sắc mặt liền sầm xuống.

Nhìn thấy cô ta bước vào, khuôn mặt cười nhăn nhó của Diệp Tri lập tức sầm xuống.

Phong Cẩm Phong khựng lại, Thời Tiêu ngấm ngấm một lát rồi đứng dậy:

- Em ra ngoài lấy nước nhé !

Xách phích nước nóng ra ngoài lấy đầy phích nước xong, Thời Tiêu liền đứng dựa vào cửa sổ hành lang chờ đợi. Từ góc Thời Tiêu đang đứng có thể quan sát cả thành phố này, mặc dù hoàng hôn chưa nhuộm đen cả bầu trời nhưng thành phố đã lên đèn.

trong lòng Thời Tiêu cảm thấy hơi thương hại Phong Cẩm Phong, từ nhỏ đến lớn theo đuổi một người đàn ông, gần như dùng toàn bộ thủ đoạn và tâm sức mà vẫn không đạt được. Thậm chí trong lòng Diệp Tri, cô chẳng có chút chỗ đứng nào, có thể trước đây còn miễn cưỡng coi là em gái, nhưng trải qua chuyện này, tất cả những gì còn lại chỉ là sự đề phòng và căm ghét.

Diệp Tri lạnh nhạt với Phong Cẩm Phong, Thời Tiêu đã được ném cái cảm giác lạnh nhạt này của anh. Diệp Tri mà không yêu thì có chết cũng không yêu, nhưng một khi đã yêu rồi nhất định sẽ không buông tay, cho dù có phải dùng thủ đoạn bỉ ổi anh đều phải đạt được, đó mới là Diệp Tri.

Nếu như bây giờ cô còn chưa yêu anh ấy thì có lẽ cuộc hôn nhân của hai người chính là bi kịch khủng khiếp nhất. Nhưng cô đã yêu anh, vào chính cái đêm ấy, vào khoảnh khắc kinh hoàng tột độ, cô đột nhiên bừng tỉnh, cô yêu Diệp Tri, cô đã yêu anh từ lâu.

Cứ nghĩ cô dứt khoát như thế, lạnh lùng như thế, nhưng giờ nghĩ lại, trong lòng cô vẫn nhớ đến Diệp Tri. Bản thân cô cũng chẳng rõ bắt đầu từ khi nào, nhưng trong lòng cô dám chắc, cô yêu người đàn ông độc đoán ấy.

- Thời Tiêu !

Giọng nói của Phong Cẩm Phong vang lên sau lưng cô. Thời Tiêu quay người lại, khuôn mặt Phong Cẩm Phong hiện lên trong ánh đèn có vẻ gì đó không chân thực, nhưng giọng nói của cô ta dường như vẫn đầy kiêu ngạo và coi thường như thế”

- Thời Tiêu , cho đến bây giờ tôi vẫn cảm thấy, cô không xứng với anh ấy!

Thời Tiêu bật cười:

- Tôi không quan tâm đến những chuyện đó, cái tôi quan tâm là anh ấy yêu tôi, yêu hơn cả tính mạng của anh ấy. Vì vậy cả đời này tôi sẽ ở trong vòng tay của anh ấy, sống thật hạnh phúc !

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56

Lòng muốn có hạnh phúc, nhưng hạnh phúc chẳng phải là chuyện dễ dàng ai cũng đạt được.

Mặc dù Thời Tiêu làm việc nhà chả ra làm sao nhưng gọt táo rất giỏi, vỏ táo nối liền từ đầu đến cuối, không bị đ gãy. Gọt xong vỏ táo liền cắt thành từng miếng vuông vức đặt vào đĩa, bê ra đặt ở đầu giường Diệp Tri rồi đẩy ra trước mặt anh.

Lúc bình thường đều là vợ anh bón tận miệng cho anh, thỉnh thoảng anh còn tranh thủ hôn được một cái. Nhưng lúc này Thời Tiêu đứng cách anh cả “cây số”, thậm chí chẳng còn buồn nhìn anh.

Diệp Tri tỏ vẻ đáng thương lấy một miếng, bỏ vào miệng. Táo thơm giòn nhưng dường như có vị đắng chát, Diệp Tri đặt cây tăm xuống:

- Vợ à, em định giận đến bao giờ? Chẳng qua chỉ dám hấn ta có một cái thôi mà, có làm soa đâu, hấn ta có thể hoàn toàn tránh được, nhưng hấn không tránh, cho thấy hấn cũng biết lỗi. Vốn dĩ là thế mà, nếu chẳng phải hấn lừa em đến đây, em có thể đến một cái nơi thâm sơn cùng cốc ấy, để chúng ta suýt bỏ mạng không?

Thời Tiêu ngoảnh mặt đi, không thèm đoái hoài, người đàn ông này thật vô lý hết biết.

Hôm qua Phong Cẩm Phong vừa đi thi Tường Tiến đến. Lúc Tường Tiến đến, cô đang dìu Diệp Tri xuống đất đi lại, nào ngờ tên khốn Diệp Tri vừa nhìn thấy Tường Tiến đến, không nói nửa lời đã tiến đến giáng một cú đấm. Cú đấm ấy nhanh mạnh đến nỗi, nếu không phải chính mắt nhìn thấy anh bị gãy xương, chắc ai cũng nghĩ anh ta giả bộ.

Tường Tiến đương nhiên lãnh trọn một quả đấm. Thời Tiêu tức phát điên lên, cô đã bảo không được làm khó Tường Tiến rồi, thế mà anh ta dám không nghe, còn hùng hồn nói phải dạy cho Tường Tiến một bài học, kéo sau này Tường Tiến lại tiếp tục lừa cô đi.

Thời Tiêu vô cùng áy náy tiễn Tường Tiến về. Tường Tiến ôm cái mặt sưng vù của mình nhưng vẫn cười bảo:

- Nắm đấm của chồng em cứng thật đấy, mặt đau ghê! Nhưng trong lòng anh rất vui! Thời Tiêu, có thể nhìn thấy em hạnh phúc là tâm nguyện lớn nhất đời anh. Chính vì vậy hãy quên những chuyện không vui trước đây, hãy an tâm mà đón nhận cái hạnh phúc chẳng dễ dàng này nhé!

Mắt Thời Tiêu ngân ngấn lệ, cô nghiêng người ôm lấy Tường Tiến:

- Cảm ơn anh, Tường Tiến Từu!

Giờ nghĩ lại, ý nghĩa của Tường Tiến với Thời Tiêu còn lớn hơn cả của Hứa Minh Chương, lúc là thầy, khi là bạn, nói chung lúc nào anh cũng ở một nơi nào đó chẳng gần cũng chẳng xa quanh Thời Tiêu, chờ đợi cô, an ủi cô lúc cô buồn, giúp đỡ cô lúc cô gặp khó khăn. Nhưng lần này Thời Tiêu biết, anh thật sự phải rút lui khỏi thế giới của cô. Đây chính là Tường Tiến, tình yêu của anh chẳng có chút áp lực hay mục đích, khiến cho người khác không khỏi cảm động. Đôi khi Thời Tiêu nghĩ, nếu người mình yêu là Tường Tiến , có lẽ mọi thứ sẽ thay đổi hoàn toàn. Nhưng cuộc đời chẳng bao giờ có cái “nếu”, ngoài Hứa Minh Chương, người đang ông mà cô yêu chính là Diệp Tri. Mặc dù anh ngang ngược vô lối, nhưng hai người yêu nhau, yêu đến quên cả mạng sống.

Nhưng cũng phải cho người đàn ông này một bài học thích đáng, không thể để cho anh hơi tí là ghen tuông với tất cả những người đàn ông mà cô thân thiết. Thời Tiêu làm mặt lạnh với anh suốt cả tối. Buổi tối Diệp Tri nằm trần trọc trên giường bệnh, cô nằm trên ghế sofa, giả bộ như không nghe tiếng nửa đêm nghe tiếng Diệp Tri khe khẽ gọi nhưng cô cũng mặc kệ.

Sáng tinh dậy, Thời Tiêu nhìn bộ dạng của chồng mà suýt bật cười, nhưng cô vẫn cố nhịn, làm mặt lạnh với anh, suốt cả ngày chẳng nói năng câu nào với Diệp Tri.

Diệp Tri trong lòng sốt xình xịch, buổi tối chẳng được ôm vợ đi ngủ, anh ngủ không được. Mặc dù chẳng được làm gì, nhưng cái cảm giác được ôm hôn cũng “đã thèm” lắm chứ. Những ngày tháng mất nhìn thấy mà tay không được ôm thế này anh thực sự chịu không nổi.

Hôm qua chẳng qua là vì nổi giận nhất thời nên Diệp Tri mới cho Tường Tiến một đấm, nhưng sao anh không thấy hối hận. Đứng ở trên cửa sổ, nhìn xuống thấy vợ ôm Tường Tiến, anh lại bức lúc ấy mình đấm nhẹ quá. Đương nhiên chuyện này không thể cho vợ biết được.

Thế nhưng tối nay trước khi ngủ, cho dù thế nào cũng phải “hàng phục” vợ anh. Diệp Tri đã lên kế hoạch sẵn từ lâu, chỉ có điều vẫn chưa thực hiện được. Ban ngày anh đã lên hỏi chú Phan, chú Phan cười cười bảo: “Chỉ cần cẩn thận, nhẹ nhàng một chút thì vẫn được!”

Do đó tối nay, Diệp Tri bắt buộc phải “chén” vợ mình. Tính ra anh đã phải nhịn mất mấy tháng rồi. Nghĩ vậy, mắt anh liền đảo liên hồi, đột nhiên nảy ra một ý:

- Vợ ơi, anh muốn đi vệ sinh!

Thời Tiêu ngoảnh đầu lại nhìn anh hồi lâu, nói thực lòng cô rất nghi ngờ. Cả ngày nay anh đi vệ sinh không ít lần, cô biết đây chỉ là cái cớ của anh, nhưng Thời Tiêu cũng không muốn vạch mặt.

Thời Tiêu đến dìu Diệp Tri vào nhà vệ sinh. Thời Tiêu dìu anh đứng bên bồn cầu, nghiêm túc hỏi: “Đi nặng hay nhẹ?”

Diệp Tri cười he he rồi nghiêng người về phía cô:

- Nhẹ ạ!

Thời Tiêu lườm Diệp Tri một cái, biết anh định giờ trò gì đó liên hần học nói:

- Hôm nay triệu chứng của anh có hơi lạ đấy, đi tiểu rất nhiều lần, đừng có bảo tuyến tiền liệt có vấn đề nhé! lát nữa em sẽ nói chuyện với chú Phan, bảo chú ấy kiểm tra cho anh!

Diệp Tri mặt dày đã quen, chút “thô thiển” này của Thời Tiêu đâu là gì với anh. Anh ta nghiêng đầu cười với Thời Tiêu, nhanh như cắt kéo tay cô ấn vào “chỗ kín” của mình:

- Em kiểm tra thử xem!

Tay Thời Tiêu bị Diệp Tri giữ chặt, bàn tay chạm vào đó bỗng thấy cứng đờ và nóng rực. Mặt cô đỏ bừng lên, vội vàng giật tay lại. Nhưng Diệp Tri đâu chịu bỏ qua cơ hội dễ dàng như thế. Anh liền quay người lại, dồn Thời Tiêu vào cạnh bồn rửa mặt, cúi đầu hôn lấy hôn để vào môi cô, đưa lưỡi vào bên trong miệng cô, ngang ngược “tung hoành” khiến cho không khí bỗng trở nên nóng rực.

Thời Tiêu cũng không dám giằng co hay đẩy ra, dù gì cô vẫn sợ phải chạm vào vết thương của anh, chỉ biết hằm hừ khe khẽ. Diệp Tri thả môi cô ra, trượt môi xuống dưới men theo cổ cô, đầu lưỡi linh hoạt lạng lẹ lướt qua vành tai cô....

Thời Tiêu không khỏi rung mình, rên lên khe khẽ. Hơi thở của Diệp Tri bắt đầu gấp gáp, bàn tay trái có thể hoạt động bình thường hướng dẫn cô nắm chặt bên dưới. Diệp Tri thì thào vào tai cô: “Vợ ơi, em chạm vào nó đi, anh thèm quá rồi

Miệng van vãn, tay trái của Diệp Tri đã thành thực luồn ra sau, kéo khóa váy của Thời Tiêu xuống, ngay cả áo lót bên trong cũng dễ dàng bị cởi ra. Mặc dù Thời Tiêu không mặc váy bầu nhưng chiếc váy đen này phần eo cũng khá rộng, lại làm bằng lụa nên khoả vừa kéo xuống, chiếc váy đã tuột xuống đất. Bụng Thời Tiêu không to lắm, chỉ hơi nhô lên, nhưng ngực thì đầy đặn hơn nhiều.

Diệp Tri làm sao mà nhịn nổi nữa, lùi lại sau hai bước, ngồi lên nắp bồn cầu:

- Vợ ơi, em lên đi, anh khó chịu lắm! Thật đấy, như sắp nổ tung rồi.

Thời Tiêu trừng mắt nhìn Diệp Tri, thầm nghĩ: anh ta ham hố mấy chuyện này, thế mà mấy tháng nay không được làm gì khó mà tránh khỏi bán loạn, cũng không thể cứ không cho anh ta động vào người như thế này được, kéo sau này anh ta lại trắng hoa bên ngoài.

Nghĩ đến đây, Thời Tiêu liền đỏ mặt lại gần. Diệp Tri nhanh nhẹn đỡ lấy người cô, giúp cô từ từ ngồi xuống. Cả hai cùng lúc rên lên, Diệp Tri ngẩng đầu hôn vợ rồi nói:

- Em à, chúng ta không cãi nhau nữa nhé, anh sai rồi, lần sau anh tuyệt đối không tái phạm...vợ à, chỗ này của em...to ra nhiều quá.

Thời Tiêu cúi đầu, mặt nóng bừng như có lửa đốt. Diệp Tri áp mặt vào ngực cô, giống như một đứa trẻ...

- Vợ ơi, em cứ động đi, chân anh không có sức...

Thời Tiêu lừ mắt: “Chân đã không có sức mà còn muốn làm chuyện này à?”

Miệng thì nói vậy nhưng tay cô vẫn bám vào cái giá treo khăn mặt ở gần đấy, từ từ chuyển động lên xuống. Thời Tiêu không dám ngồi hẳn xuống chân Diệp Tri vì sợ đè vào cái chân bị thương của anh:

- U, vợ ơi...nhanh lên...r...r...em giỏi quá!

Lúc dìu Diệp Tri ra khỏi nhà vệ sinh, Thời Tiêu vẫn giận chính bản thân mình, rõ ràng là muốn chiến tranh lạnh với Diệp Tri để cho anh được một bài học,

thể mà làm sao cuối cùng lại để Diệp Tri được như ý.

Cứ nghĩ đến chuyện ban nãy là Thời Tiêu lại bức mình, cô trừng mắt nhìn Diệp Tri. Diệp Tri cười đắc chí như con mèo vừa ăn được cá, ghé vào tai cô thì thầm:

- Đợi khi nào anh khỏi, chúng ta thử lại lần nữa nhé!

Thời Tiêu hậm hực diu anh ngồi lên giường: “Muốn thử thì tự anh thử đi!”

Diệp Tri ôm lấy cổ vợ, hôn cô một cái rồi thì thầm: “Chẳng nhẽ em không thích chắc, ban nãy ai rên...?”

Thời Tiêu vội vàng bịt miệng Diệp Tri lại: “Không được nói, không được nói!”

- Ok, ok, ok! Không nói thì không nói chúng ta làm là được rồi!

Chợt có tiếng gõ cửa phòng, chú Phan bước vào, kiểm tra cánh tay và chân Diệp Tri, ngoảnh đầu sang hỏi Thời Tiêu: “Tối qua có bị ho không?”

Thời Tiêu ngăn người rồi lắc đầu: “Không ạ, lúc ở Trùng Khánh thì có hơi, cũng không nghiêm trọng lắm. Sao thế chú, có vấn đề gì à?”

Mắt chú Phan sáng lấp lánh: “Không sao, cái thằng Diệp Tri này, từ bé đến lớn như sức trâu, có thể làm sao được?”

Có lẽ do ban sáng bị nhiễm lạnh nên đến đêm Diệp Tri bắt đầu hơi sốt. Lúc trước ở Trùng Khánh thỉnh thoảng cũng bị sốt, bác sĩ nói do xương bị nứt gây viêm máu tụ, dẫn đến bị sốt, đợi chỗ sưng viêm tiêu đi sẽ khỏi.

Thời Tiêu lấy thuốc hạ sốt cho Diệp Tri uống, sáng hôm sau liền đi tìm chú Phan.

Phòng làm việc của chú Phan ở tầng trên, lúc Thời Tiêu đến vừa hay nhìn thấy bóng Diệp Sinh. Cô băn khoăn tự hỏi sao anh không đến phòng bệnh mà đến đây làm gì?

Do dự giây lát, cô liền đi theo Diệp Sinh. Diệp Sinh vào trong, Thời Tiêu vừa định gõ tay lên gõ cửa thì đột nhiên nghe thấy tiếng:

- Chú Phan, trong điện thoại chú có nói ở ngực Diệp Tri có một khối đen, là chuyện gì vậy?

Mắt Thời Tiêu như tối sầm, đầu óc chao đảo, vội vàng bám vào tường, trong đầu chỉ hiện lên hai chữ “khối đen”. Từ này chẳng còn xa lạ gì với cô. Ông nội cô lúc đầu kiểm tra cũng bị chẩn đoán là có u phổi, về sau chụp CT xong liền bị chuẩn đoán ung thư ác tính. Kể từ lúc phát hiện đến lúc chết chỉ có ba tháng ngắn ngủi.

Vì vậy Thời Tiêu vô cùng ám ảnh bởi hai từ này. Trong ấn tượng của cô, “khối đen” là đồng nghĩa với cái chết. Những lời sau đó cô chẳng để vào tai nữa. Cô thần thờ đi về phòng, đầu óc để đầu đầu, suyt chút nữa thì đâm vào xe đẩy của cô y tá.

Trong đầu cô hiện lên một ý nghĩ, Diệp Tri không thể chết, khó khăn lắm cô mới nhìn ra tình cảm của mình sau khi cả hai cùng chung hoạn nạn, nếu Diệp Tri chết, cô phải làm sao đây?

Cái thế giới hạnh phúc mà Diệp Tri dựng lên cho cô phút chốc đã sụp đổ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Thời Tiêu hôm nay có gì đó không ổn, nói một cách chính xác là, mới sáng ra đã đi đâu đó, sau đó cứ có gì đấy bất ổn. Trong lúc xem tài liệu, Diệp Tri thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, phát hiện vợ anh ngồi ở đó nhìn mình, mặt cứ ngây ra, ánh mắt phảng phất có chút tuyệt vọng, vùi sâu trong đáy mắt.

Trong mắt anh, Thời Tiêu về cơ bản là một người luôn bộc lộ cảm xúc trên mặt, rất dễ đoán. Lúc trước anh bị sự ghen tuông làm cho mờ mắt, khiến trí tuệ giảm sút, giờ chỉ cần liếc qua là Diệp Tri đã biết vợ anh đang nghĩ gì.

Với biểu hiện của vợ anh, chẳng nhẽ kết quả kiểm tra của anh đã cho thấy anh đã mắc bệnh nan y rồi? Diệp Tri khẽ đằng hắng mấy tiếng, Thời Tiêu liền đứng dậy, lấy xấp tài liệu trên tay anh ra, vỗ lưng cho anh, căng thẳng hỏi:

- Sao thế? Anh đau ở đâu à?

Mắt Diệp Tri sáng lấp lánh, tay trái dang ra ôm lấy cô, áp mặt vào ngực cô làm nũng:

- Đau lắm, vợ ơi anh đau khắp người, em mau xoa bóp cho anh đi.

Nếu là thường ngày Thời Tiêu đã chẳng nói nửa lời mà nghiêng rặng bèo cho anh một phát. Nhưng lúc này đây, chẳng hiểu sao cô lại ngoan ngoãn xoa bóp cho anh. Diệp Trì thầm nghĩ chắc chắn có chuyện không ổn rồi.

Suốt cả ngày vợ Diệp Trì cứ như vậy, cho dù anh có yêu cầu gì cũng ngoan ngoãn đồng ý. Đến tối, chẳng cần anh phải năn nỉ gì, lời ngon tiếng ngọt như mọi bữa, thế mà Thời Tiêu cũng ngoan ngoãn cuộn tròn trong lòng anh giống như một con mèo đáng yêu, đôi mắt long lanh mở to nhìn anh.

Diệp Trì làm sao chống được cảm dỗ ấy, anh lật người hôn lên miệng cô, nào ngờ Thời Tiêu còn nhiệt tình hơn cả anh. Anh vừa hôn lên môi cô, lưỡi cô đã đưa vào trong miệng anh, nôn nóng tung hoành, có chút dè dặt, vụng về, thậm chí còn đập răng vào môi anh, cảm giác đau đớn vô cùng kích thích.

Diệp Trì khe khẽ cười, miệng lẩm bẩm:

- Đồ ngốc!

Nói rồi liền quần lưỡi với cô, dạy cô từng chút một, bàn tay nhanh chóng cởi áo cô ra. Vợ anh hôm nay vô cùng ngoan ngoãn phối hợp, khiến cho toàn thân Diệp Trì như có lửa, chỉ có điều chân vẫn còn yếu, cảm giác hấp tấp đến toát mồ hôi.

Đang lúc quần quýt, Thời Tiêu đột nhiên lật người lên trên, thành thạo ngồi lên người anh và bắt đầu chuyển động. Diệp Trì thích thú rên rỉ, tay chống vào giường, cố gắng hết sức phối hợp theo tiết tấu của vợ, mắt say đắm nhìn Thời Tiêu.

Đèn trong phòng đều tắt hết, nhưng tấm rèm ngoài cửa không hề kéo lên. Ở tầng thứ mười sáu, chỉ cần ngoảnh đầu sang là có thể nhìn thấy ánh đèn sáng huy hoàng từ các tòa nhà khác. Ánh đèn xuyên qua cửa kính, đậu trên cơ thể đang lên xuống của cô, đẹp đến mê hồn.

Thời Tiêu hơi ngẩng đầu, hơi thở gấp gáp, làn da như phản chiếu ánh hào quang, giống như một viên ngọc bóng bẩy, mái tóc đen mượt buông xõa, khẽ nhảy nhót theo từng cử động của cô, những lọn tóc khẽ chọc vào ngực và cánh tay anh, cảm giác nhồn nhột dễ chịu khó tả; chiếc váy xê xuống dưới bụng, trông Thời Tiêu như một nữ thần, hoang dại và hút hồn nhưng vẫn ánh lên vẻ thuần khiết khó nói thành lời...

- U... ..

Diệp Trì cảm thấy bản thân như đang nhìn thấy thượng đế mỉm cười với mình, phút chốc được đưa lên tận chín tầng mây rồi rơi xuống. Mờ mắt ra rồi mới phát hiện, những giọt nước mắt rơi từ trên xuống, không phải là mồ hôi mà là những giọt nước mắt của vợ anh.

Diệp Trì đưa tay lên, gạt tóc trên mặt cô ra, những giọt nước mắt ướt đầm khuôn mặt cô phản chiếu vào ánh mắt anh. Những giọt nước mắt to như hạt đậu thi nhau tuôn rơi, tạo thành một dòng suối nhỏ trên đôi gò má.

Diệp Trì cảm thấy trái tim như thắt lại, ôm lấy Thời Tiêu vào lòng:

- Đừng khóc, đừng khóc nữa em, là anh không tốt, anh xấu xa, lần sau anh sẽ không hành hạ em nữa, có được không? Anh hứa...

Ai ngờ anh còn chưa nói xong, Thời Tiêu đã không kìm chế được mà òa khóc nức nở, hai tay ôm chặt lấy cổ anh, khóc lóc thảm thiết.

Diệp Trì cuống cuống chỉ biết ôm Thời Tiêu, thỉnh thoảng lại hôn lên đầu, lên má cô, khe khẽ dỗ dành, nhẹ nhàng như dỗ một đứa trẻ con.

Nhưng Thời Tiêu càng khóc càng không kìm được, sau đó vừa khóc còn vừa lẩm nhảm. Diệp Trì nghe kỹ mới hiểu đại khái:

- Hu hu...anh không được chết... Diệp Trì anh là đồ đáng ghét, anh mà chết em phải làm thế nào?

Thời Tiêu cứ nói đi nói lại mấy câu này khiến cho Diệp Trì khóc dở mếu dở. Diệp Trì lật người, đè lên người Thời Tiêu, cẩn thận tránh bụng cô ra, nâng cằm cô lên để cô nhìn thẳng vào mắt mình:

- Giờ thì nghe anh nói này! Anh hứa với em sẽ không chết trước em đâu. Anh mà chết rồi, em mang con trai anh, tài sản của anh đi lấy thằng khác thì sao? Đừng hòng nhé! Tốt nhất em nên bỏ cái suy nghĩ ấy đi, cả kiếp này và tám kiếp sau em cũng đừng mơ, vì vậy em không cần phải lo, anh sẽ sống tốt! Giờ thì em nói cho anh biết có chuyện gì xảy ra...

Sự đảm bảo à dụ dỗ của Diệp Trì khiến cho Thời Tiêu cũng nguôi nguôi:

- Em nghe thấy... ..em nghe thấy chú Phan nói với Diệp Sinh là trong phổi anh có khối đen, em sợ... ..em sợ...

- Đồ ngốc ạ!

Diệp Trì phì cười, cúi đầu hôn chụt lên trán vợ:

- Khối đen thì có gì mà sợ, em sợ chồng em bị ung thư à...

Thời Tiêu lấy tay bịt miệng Diệp Trì lại:

- Không được nói, anh hứa với em rồi, không được chết trước em!

- Được, được anh không chết, chỉ cần em ngoan ngoãn hầu hạ anh như ban nãy, anh làm sao nỡ chết chứ?

Thời Tiêu đỏ bừng mặt, đấm Diệp Tri mấy cái, áp lực trong lòng đã vơi đi nhiều. Mặc dù vấn đề còn tồn tại nhưng Diệp Tri nói anh không chết, không hiểu sao Thời Tiêu lại tin, rất tin.

Sáng hôm sau, chú Phan đến. Diệp Tri liền hỏi thẳng.

Chú Phan liếc mắt, thấy Thời Tiêu đang căng thẳng chờ đợi, không khỏi phì cười:

- Cái con bé này, có nghe cũng chẳng chịu nghe cho hết đã âm ỉ lên rồi. Lúc ấy vừa kịp Diệp Sinh qua nên chú nhân tiện nói luôn tình hình của Diệp Tri cho cậu ta nghe, dù gì cũng gây hai xương sườn, máu đọng lại trong phổi, bị viêm cũng là chuyện bình thường. Vùng bị viêm đương nhiên sẽ hiện lên khối đen trên phim chụp, cháu nghĩ là cái gì?

Thời Tiêu nghe xong liền cảm thấy nhẹ nhõm hơn hẳn. Buổi chiều Quyên Từ đến, Thời Tiêu liền lên kể cho cô nghe chuyện lần này mình nhầm tưởng.

Quyên Từ hừ giọng, gõ vào trán cô, nói chắc nịch:

- Cậu là đồ ngốc, cái gã tai họa Diệp Tri nhà cậu sống còn dai hơn gián, cậu cứ yên tâm, đừng lo bò trắng răng như thế. Đừng có anh ta nói gì cũng đáp ứng. Cái tên Diệp Tri ấy bụng dạ xấu xa, cậu phải đề phòng hắn mới được!

Thời Tiêu phì cười, nghiêng đầu nói:

- Tà Hồng thì không xấu xa chắc!

Quyên Từ cũng bật cười:

- Cậu tưởng tớ cũng ngốc như cậu chắc? Anh ta xấu xa nhưng tớ còn xấu xa hơn anh ta kia! Cả đời này tớ cũng chả muốn đặt chân vào nhà họ Tà nửa bước, cần gì phải nói anh ta chứ?

Thời Tiêu lắc đầu ngao ngán, Quyên Từ từ xưa đến nay vẫn sáng suốt hơn cô. Nhưng Thời Tiêu cảm thấy, trong lòng Quyên Từ vẫn có địa vị của Tà Hồng, bởi vì nếu không có, Tà Hồng muốn đeo bám Quyên Từ như bây giờ cũng chẳng có cơ hội. Tính cách của Quyên Từ thật ra còn lạnh lùng hơn cả Thời Tiêu.

- VỢ ƠI, VỢ ƠI.....

Quyên Từ đập cửa xông vào, găm giữ chẳng chút thiện chí:

- Anh gọi ai thế hả? Tôi nói cho anh biết nhé, đừng có tưởng Tiêu Tiêu nhà tôi dễ bắt nạt, tôi là người nhà cô ấy, không phải hạng dễ bắt nạt đâu!

Diệp Tri bị Quyên Từ mắng tới tấp liền sầm mặt. Tà Hồng cười ái ngại, vỗ vai Diệp Tri:

- Nay, chúng tôi đi trước đây, cậu chịu khó tỉnh dưỡng nhé!

Tà Hồng đến gần, kéo tay Quyên Từ thì thầm:

- Người cũng thăm rồi, chúng ta đi thôi. Chẳng phải em còn có cuộc phỏng vấn sao, để anh đưa em đi!

- Anh vô công rồi nghề, không có việc gì làm phải không? Không cần anh đưa, tôi tự đi được....

Cánh cửa khép lại, ngăn cách giọng nói của hai người đó ở bên ngoài, Diệp Tri lắc đầu, Thời Tiêu không nhận được phì cười. Một người ngang ngược, vô lối như Diệp Tri mà cũng có biểu cảm này ư? Đúng là hiếm gặp hơn cả UF

Trải qua một phen hú vía, nhưng sau chuyện này, Diệp Tri lại trở thành kẻ được lợi nhất. Biểu hiện của vợ anh tối hôm đó khiến anh biết được, “tiềm lực” của vợ là vô cùng, đang chờ được “khai thác”. Kể từ đó về sau, Diệp Tri bắt đầu giờ đủ trò.

Ra viện, hai người về nhà bố mẹ ở, dù gì bụng Thời Tiêu cũng ngày một to ra, đã qua sáu tháng, cái bụng lồi ra như cái trống rồi.

Lúc Diệp Tri đi làm lại, Thời Tiêu cũng chuẩn bị sinh. Cả nhà họ Diệp đều chìm trong cái không khí háo hức chờ đợi một sinh mệnh bé nhỏ sắp chào đời.

Tháng Mười, trời vào thu, nhận được thiệp mời của nhà họ Hồ, Hứa Minh Chương và Hồ Đình Đình làm đám cưới.

Diệp Tri ngồi dưới giường rửa chân cho vợ, bụng Thời Tiêu đã to, hoàn toàn không thể cúi gập lưng, chân cũng bị sưng phù, tối nào cũng phải ngâm chân trong nước ấm thì đêm ngủ mới ngon.

Diệp Tri xót vợ lắm. Anh nghĩ, chỉ một lần này thôi, sau này họ sẽ không sinh con nữa. quá vất vả!

Diệp Tri lấy khăn bông lau khô, cuốn chân Thời Tiêu lại rồi đặt lên giường, sau đó đi đổ chậu nước rồi quay lại, nhìn thấy Thời Tiêu đang ngẩn ra nhìn

tắm thiệp mời, trong lòng không khỏi chua xót:

- Có cảm nhận gì, có thể chia sẻ với chồng em một chút không?

Thời Tiêu đặt tấm thiệp cưới ở trên tay xuống, lườm Diệp Trì một cái sắc lẹm. Diệp Trì lên giường, ôm lấy Thời Tiêu, tay đưa ra sau, nhẹ nhàng mát xa vùng eo cô:

Hồi lâu sau, Thời Tiêu mới nhẹ nhàng nói:

- Có cảm nhận gì được chứ, chỉ có điều em cảm thấy duyên phận con người thực ra rất khó nói, có thể duyên phận của ai với ai đó đã được sớm an bài, có làm thế nào đi chăng nữa thì cuối cùng vẫn là người được an bài mà thôi!

Nói rồi, cô ngẩng đầu nhìn Diệp Trì, chớp chớp mắt, nhoèn miệng cười rục rờ:

- Hình như em chưa từng nói với anh nhì? Chồng ơi, em yêu anh!

Đôi lời của tác giả: Câu chuyện đến đây là kết thúc. Lần đầu tiên viết một cuốn truyện không phải là tái sinh, cũng không phải xuyên không, lời văn lủng củng, không xuôi cho lắm, cứ cảm thấy vẫn chưa lột tả được cái mình muốn, không thể hiện lên từng con chữ hoặc biểu hiện chưa được sâu sắc, thế nhưng các bạn đọc vẫn ủng hộ đến cùng khiến cho Hân Hân Hướng Vinh giành được vị trí thứ nhất trong bảng xếp hạng. Tôi xin lần nữa bày tỏ lòng cảm ơn đến các bạn đọc thân yêu! Tôi cảm thấy mình có chút tiến bộ qua từng cuốn truyện, hi vọng mọi người có thể nhận ra được điều đó. Tôi sẽ kiên trì viết tiếp, đưa những câu chuyện thú vị vào lòng độc giả! Xin cảm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Ngoại truyện 1: Vợ sinh rồi!

Nửa đêm, Thời Tiêu cảm thấy bụng đau dữ dội, đau như là bị thống kinh. Cô mở to mắt nhưng không dám động đậy, Diệp Trì rất bận rộn, gần đây mới khởi công công trình ở ngoại tỉnh, không biết có vấn đề gì mà thường xuyên chạy qua chạy lại giữa hai nơi, chẳng khác gì nhà du hành vũ trụ.

Thời Tiêu biết anh có thể không phải vất vả như thế, cô cũng bảo anh ở luôn bên ấy mà giám sát, bên này dù gì cũng có mọi người trông nom rồi, bên cạnh còn có bà Diệp, còn có di giúp việc, sẽ không có chuyện gì đâu.

Nhưng Diệp Trì là một con lừa cứng đầu, nhất khoát không nghe, một mực đòi lúc con trai ra đời, người đầu tiên nhìn thấy nó phải là anh, anh phải để cho con trai anh biết ai mới là đại ca, ấu trĩ hết biết!

Thời Tiêu lúc ấy phì cười:

-Sao, cảm thấy bị đe dọa à?

Diệp Trì hừ giọng:

- Thăng nhóc này chưa ra đời mà em nhìn Diệp tướng quân nhà ta đi, cái mặt lạnh như tng băng cả vạn năm tự nhiên lại biết cười mới lạ chứ. Bộ dạng của bố bây giờ, anh và Diệp Sinh chưa nhìn thấy bao giờ, đợi thăng nhóc này ra đời rồi còn đến thế nào nữa? Anh phải chấn áp nó ngay từ đầu!

Thời Tiêu dở khóc dở cười, nhưng ngẫm nghĩ lại thấy đây chẳng qua là cái cớ của Diệp Trì mà thôi, là anh lo lắng cho cô, càng đến gần ngày cô chuẩn bị sinh, tâm trạng của Diệp Trì càng trở nên căng thẳng, nhất là lúc nửa đêm, cô cứ hơi có động tĩnh gì là Diệp Trì lại làm toáng lên.

Thời Tiêu nói: “Hay là chúng ta nhập viện trước, có y tá chăm sóc, anh không cần phải lo lắng nữa!”

Bà Diệp nói:

- Đợi có dấu hiệu hăng đi cũng chưa muộn mà. Có đi sớm cũng chả có tác dụng gì. Ở trong bệnh viện ăn uống chán lắm, dù gì ở nhà vẫn hơn!

Chú Phan cũng bảo ở nhà, nói rằng tâm trạng của bà bầu phải thật thư thái, không được căng thẳng.

Nhưng Thời Tiêu thật sự rất xót Diệp Trì, làm xong công việc lại tất tả chạy về nhà mát xa chân cho cô. Mặc dù ngày nào cũng gặp nhưng Thời Tiêu có cảm giác Diệp Trì gần đi nhiều lắm.

Thời Tiêu nói chuyện này cho Quyên Từ nghe liền bị Quyên Từ mắng cho cô một trận, nói cô là đồ vô dụng.

- Đàn bà lúc có bầu là lúc phải biết làm cao. Trong bụng có cái sinh mệnh ấy có thể danh chính ngôn thuận sai bảo thằng đàn ông, để hắn biết để có mấy giây cực khoái của hắn, phụ nữ chúng ta phải trả giá bằng hơn chín tháng vất vả đau đớn, da dẻ thô ráp, thân hình biến dạng, đã vậy còn phải chịu đựng nỗi đau lúc đau đẻ. Nếu có lương tâm thì ngoan ngoãn hầu hạ, sau này biết điều thì yêu thương vợ, không yêu thương vợ là đồ khốn nạn. Còn nếu ngoại tình thì chẳng khác gì đồ chó má!

Quyên Từ nói rất to, lại đánh thếp, ngay cả bà Diệp và gì giúp việc đang nấu canh trong bếp cũng nghe thấy chứ đừng nói là Diệp Tri và Tả Hồng đang ở trong thư phòng.

Diệp Tri mặt mày sầm sì, đây rõ ràng là chỉ gà mắng chó rồi còn gì. Chẳng biết từ bao giờ mà Quyên Từ và Diệp Tri lại trở thành kẻ thù không đội trời chung của nhau, chẳng ai chịu Quyên Từ cứ dạy cho Thời Tiêu cách đối phó với Diệp Tri. Diệp Tri thật sự sợ Thời Tiêu bị Quyên Từ làm hư.

Diệp Tri có nằm mơ cũng thấy phát khiếp, anh sợ một ngày nào đó cô vợ đáng yêu bé bỏng của mình sẽ trở thành một người như Quyên Từ. Diệp Tri nhiều lúc không hiểu người đàn bà này thì có gì tốt đẹp? Đúng, những người không biết mới nhìn thấy cô ta sẽ nghĩ cô ta rất đẹp, rất quyến rũ, thân hình cực chuẩn, nhưng tính cách ấy thì Diệp Tri thật sự không thể chịu đựng được.

Diệp Tri bây giờ đang cực kỳ hoài nghi, không biết người anh em đã chơi với anh ba chục năm nay có mắc bệnh thích bị ngược đãi hay không nữa? Kể từ lúc hai người dính lấy nhau, trên mặt, trên người Tả Hồng lúc nào cũng thấy có vết thương, và trở thành trò cười trong lúc trà dư tửu hậu của bọn họ.

Nhưng người trong cuộc là Tả Hồng lại cảm thấy vô cùng thích thú. Hôm ấy Hồ Quân đã phải thốt lên rằng:

- Tôi thấy cứ tình hình này, có ngày nào đó nghe tin Tả Hồng bị cô gái tên Quyên Từ ấy đâm chết tôi cũng chẳng thấy sốc nữa!

Diệp Tri tin chắc rằng người đàn bà này chính là tai họa, một con sư tử hà đông. Nhưng bất hạnh thay, cô ta lại là bạn thân, là chị em thân thiết nhất của vợ anh, không thể tách rời, không thể cắt đứt, thật đúng là oan nghiệt!

Trước đây còn nghĩ cố gắng nhẫn nhịn thêm một thời gian nữa, đợi cô ta lấy chồng là xong, tốt nhất là lấy một ai ở xa xa. Nhưng kể từ dạo Tả Hồng bám dính lấy Quyên Từ thì đây đã trở thành một khát vọng xa xỉ. Chẳng cần nghĩ Diệp Tri cũng biết người đàn bà này sẽ đeo bám gia đình anh cả đời, thậm chí đến đời con trai, đời cháu nội anh cũng đừng mong thoát khỏi những móng vuốt của cô ta.

Thế mà chẳng hiểu sao ngay cả bà mẹ Diệp Tri và Lâm Yến đều thích Quyên Từ. Bà Diệp nói:

- Lâu lắm mới gặp một cô gái sống thẳng và thật như thế!

Lâm Yến nói:

- Quyên Từ là niềm kiêu hãnh của phụ nữ!

Thế là kể từ đó, Quyên Từ bước vào nhà họ Diệp thoải mái như ở nhà của chính mình. Diệp Tri thầm nghĩ rằng trời treo vì tức, không biết làm thế nào để tranh người đàn bà này đây!

Đôi khi, Thời Tiêu và Tả Hồng lại bị kẹt giữa hai người họ, vô cùng bối rối. Đa số là cứ để hai người này đối đầu với nhau, Thời Tiêu và Tả Hồng như đã thỏa thuận từ trước, lập tức mỗi người kéo một người ra, tách họ xa nhau ra, đến lúc này thì tạm thời chưa xảy ra chuyện gì “thảm khốc”.

Thời Tiêu định thần lại, không khỏi phì cười. Sao tự nhiên nửa đêm nửa hôm lại nghĩ đến chuyện này? Thời Tiêu xoa xoa bụng, thấy hết đau. Nhưng một lúc sau lại bắt đầu thấy đau.

Thời Tiêu cố gắng nhẫn nhịn không muốn làm phiền đến Diệp Tri, cô biết cái kiểu đau từng cơn thế này cho thấy còn lâu cô mới sinh, giờ gọi mọi người sớm quá, còn chẳng biết phải đợi bao lâu nữa. Lần đau này lâu hơn lần thứ nhất, hơn nữa cảm giác đau lại dữ dội hơn.

Chịu đựng qua cơn đau, Thời Tiêu liền thở phào. Nhưng mặc dù cô chẳng dám động đậy mà Diệp Tri vẫn tỉnh lại, mở mắt ra thấy vợ đã tỉnh, anh liền ngồi bật dậy:

- Đau bụng à? Sắp sinh à? Có đau lắm không? Đau chỗ nào?...phải làm thế nào? ....á, phải đi bệnh viện!

Diệp Tri nói năng loạn xạ, vừa nói vừa nhảy xuống giường mặc quần áo. Thời Tiêu kéo tay anh lại, nghiêng người hôn lên môi anh một cái:

- Không được cuống, nghe em này, em không đau, thật đấy! Đây chỉ là những cơn đau gián đoạn thôi, anh quên rồi à, bác sĩ nói phải đợi đến lúc cứ hai, ba phút lại đau một lần mới là sắp sinh. Em nhìn đồng hồ rồi, các cơn đau cách nhau phải đến ba mươi phút, tức là cách nhau rất lâu, anh cứ yên tâm, em không sao đâu, em đảm bảo đấy!

Chẳng mấy khi vợ lại cứng đầu như thế, nhưng nó lại khiến Diệp Tri cảm thấy bình tĩnh được vài phút, hiểu rõ cô nói là có cơ sở khoa học, nhưng trong lòng Diệp Tri vẫn thấy thấp thỏm bất an.

Có lẽ đây là trạng thái bình thường của con người, khi quá để tâm đến người nào đó, người ta thường hay lo lắng được mất. Có được rồi thì càng sợ mất đi, mặc dù Diệp Tri là người rất độc tài nhưng về mặt này, anh cũng giống như đàn ông bình thường khác.

Vợ đã mang lại cho anh một thế giới hạnh phúc, Diệp Tri không cho phép có bất kỳ sơ suất gì với vợ. Anh hôn lên trán vợ:

- Thế thì cũng phải đi bệnh viện, lần này em bắt buộc phải nghe anh!

Diệp Trì xuống giường, mặc vội quần áo, giúp Thời Tiêu mặc quần áo, gọi điện cho bà Diệp trước rồi mở tủ quần áo, lấy ra một cái túi xách đã chuẩn bị từ sớm rồi chạy đến bế Thời Tiêu ra khỏi phòng.

Vì Thời Tiêu, hai người đã chuyển xuống căn phòng ở dưới tầng một. Vừa ra ngoài đã thấy ông bà Diệp đang ở bên ngoài. Bà Diệp vội vàng chạy đến, sờ bụng Thời Tiêu:

- Thế nào con, đau lắm phải không? Bắt đầu đau từ khi nào? Con phải báo cho mẹ sớm chứ!

Thời Tiêu lắc đầu:

- Không sao đâu mẹ, mẹ cứ về phòng nghỉ đi, vẫn còn sớm mà. Giờ chỉ khoảng nửa tiếng mới đau một lần, chỉ tại Diệp Trì căng thẳng quá, cứ đòi đi bệnh viện thôi!

Bà Diệp thở phào:

- Ủ, đi sớm một chút cũng tốt, vậy hai đứa đi trước đi, mẹ với đi ở nhà làm cơm rồi vào bệnh viện. Trước khi sinh con phải ăn nhiều một chút đấy!

- Diệp Trì, không được lái xe, bảo thư ký Trương lái xe đưa các con đi!

Diệp tướng quân nghiêm nghị dặn dò.

Vật vả mãi mới tới được bệnh viện, lúc này mới có sáu giờ sáng. Khoảng cách giữa các con đau cũng rút ngắn lại. Vợ chồng Diệp tướng quân bây giờ vào bệnh viện, lúc này, khoảng cách giữa các con đau chỉ cách nhau mười lăm phút.

Cố chịu qua con đau, bà Diệp liền bụng bát canh gà hầm gân nhĩ, lấy thìa bón tận miệng Thời Tiêu:

- Ăn nhiều một chút, nếu không tí nữa chẳng có sức mà đi

Diệp Trì sốt ruột đi đi lại lại trong bệnh viện:

- Chẳng phải bây giờ y học phát triển, có cách đẻ không đau sao? Sao vẫn đau thế?

Bà Diệp lườm con trai:

- Đẻ không đau chẳng qua chỉ là đỡ đau thôi, mẹ đã hỏi chú Phan trước rồi, đợi đến khi các con đau chỉ còn cách nhau khoảng năm phút là có thể tiêm mũi giảm đau, nhưng lúc sinh rồi thì vẫn cứ đau thôi. Con cứ bình tĩnh, đàn bà ai cũng phải qua cửa ải này cả!

- Dạ....

Thời Tiêu khẽ đáp lời. Diệp Trì vội vàng đến gần dịu cô dựa vào lưng mình:

- Sao thế? Lại đau à?

Thời Tiêu cắn chặt môi, khuôn mặt trắng bệch cổ nặn ra một nụ cười:

- Không....đau lắm.....thật đấy!

Những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, bà Diệp lấy khăn khô thấm mồ hôi, chẳng bao lâu mồ hôi lại phải rịn ra. Đương nhiên bà Diệp hiểu con dâu đang phải can đảm chịu đựng những cơn đau nhưng vẫn nói dối Diệp Trì để nó khỏi lo lắng.

Khó khăn lắm mới vượt qua cơn đau lần này, nhưng chỉ được vài phút sau cơn đau khác lại ập đến. Thời Tiêu chưa từng “chịu tội” như thế này, chỉ mong có thể chết ngay đi cho rảnh. Cơn đau ấy chẳng khác gì một người cầm một con dao nhọn đâm liên tiếp vào bụng mình, đau đến thấu tim.

Những giọt mồ hôi to như hạt đậu rơi như mưa, Diệp Trì nhìn thấy mà xót hết cả ruột. Nếu như có thể anh thật có thể mong chịu đau cho vợ. Cô vợ bé bỏng anh nâng niu trong lòng bàn tay giờ đang phải “chịu tội” như thế này đây. Đợi đến khi đây Thời Tiêu vào trong phòng phẫu thuật, cô đã đau đến mức không nói ra lời rồi, miệng thờ dốt, nhưng vẫn cố thì thảo bảo không cho Diệp Trì vào.

Trước đây vì tò mò, Thời Tiêu và Quyên Từ từng xem một video cảnh sinh con. Cô không muốn cảnh xấu xí, thể thảm áy của mình bị Diệp Trì nhìn thấy. Cô hi vọng, trong mắt anh, cô mãi mãi xinh đẹp. Nói chung cô không muốn để Diệp Trì nhìn thấy cảnh tượng thể thảm đó của cô.

Diệp Trì không cãi lại được, đành phải ở ngoài phòng phẫu thuật, chỉ có bà Diệp được theo vào.

Tả Hồng và Quyên Từ tất tả dẫn bố mẹ Thời Tiêu vào bệnh viện. Vừa đến nơi đã thấy Diệp Trì đứng như phỗng ở bên ngoài, mắt tròn tròn nhìn vào cửa phòng phẫu thuật, con người không đao lấy nửa cái, mặt mày lo lắng, toàn thân cứng đờ vì sợ hãi và lo lắng.

“Sợ hãi”, cái từ này có lẽ chưa từng xuất hiện trong từ điển của Diệp Trì, ít nhất là cho đến bây giờ, hơn ba mươi năm trời, Tả Hồng mới lần đầu tiên nhìn

thấy bộ dạng sợ hãi của Diệp Tri.

Quyên Tử cũng bất ngờ không đối địch với Diệp Tri. Đây là lần đầu tiên Quyên Tử cảm thấy không nghịch mắt khi nhìn thấy Diệp Tri. Dù gì cũng không thể phủ nhận Thời Tiêu đã gặp may khi gặp được một người đàn ông yêu cô nhiều đến thế.

- Oe oe oe.....

Tiếng trẻ con khóc từ bên trong loáng thoáng vọng ra, tất cả mọi người đều thờ phào, gánh nặng ngàn cân dường như đã giảm đi một nửa, nghe thấy cô y tá báo tin vui, Diệp Tri cảm thấy trước mắt tối sầm, bịch một cái, ngất!

Đôi lời của tác giả: Sinh con đúng là một thử thách lớn với phụ nữ.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Ngoại truyện 2

Xuống máy bay, Thời Tiêu vẫn làm mặt lạnh, không đoái hoài đến Diệp Tri. Người đàn ông này ngang ngược đã ăn sâu bám rễ vào trong người, không bao giờ chấp nhận bị người khác từ chối, một mực lôi cô lên máy bay.

Trên máy bay, Thời Tiêu cứ lo lắng không biết con trai cô phải làm thế nào, thằng bé tỉnh dậy, không thấy cô chắc sẽ khóc ầm lên cho mà xem. Nói đến con trai họ, thằng bé tên gọi ở nhà là Khang Khang, tên thật là Diệp Hồng Kỳ, hai cho con Diệp Tri và Khang Khang cứ như oan gia từ kiếp trước.

Bà Diệp vốn định đặt tên cho cháu là Diệp An Khang để cho nó hợp với cái tên Diệp An An. Nhưng ông Diệp một mực phủ quyết, bảo rằng con trai phải ngang ngược, phải, không đặt là An Khang, phải đặt là Diệp Hồng Kỳ.

Ông Diệp mà đã lên tiếng thì ai dám chống lại. Vì vậy cháu đích tôn của nhà họ Diệp có tên là Hồng Kỳ. Bà Diệp thực bụng không mấy hài lòng, thế nên một mực lấy tên Khang Khang làm tên ở nhà cho cháu. Gọi mãi, gọi mãi lại thành ra quen miệng, về sau ông Diệp cũng quen miệng gọi cháu là Khang Khang.

Mỗi lần nhìn thấy ông nội mặt mày hiền từ bế cháu, nhẹ nhàng dỗ dành: “Khang Khang, ông là ông nội của cháu có biết không? Ông nội, gọi ông nội đi!”, là Thời Tiêu lại cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Lại lạc đề rồi, quay lại vấn đề chính. Con trai Thời Tiêu mới được một tuần, khuôn mặt có thể coi là tập hợp tất cả các nét đẹp của bố và mẹ nhưng không yếu đuối, đặc biệt là đôi mắt to, đôi mắt to chớp chớp, trông giống hệt như hai quả nho đen, khuôn mặt non nớt và ngây thơ nhưng lại vô cùng biết nịnh nọt người lớn.

Ông nội ôm, nó ngoan ngoãn ngoác miệng cười. Bà nội ôm, nó vòng tay ôm cổ bà, hôn lên mỗi má bà một cái, làm nước dãi dính đầy mặt bà, thế là bà Diệp vẫn tươi cười, ôm ghì lấy thằng cháu, tấm tắc khen ngợi: “Khang Khang ngoan quá, đúng là cháu nội của bà...”

Thôi thì bao nhiêu lời ngon tiếng ngọt đều dành cho nó cả. Diệp Sinh bế, thằng nhóc liền luôn miệng gọi “chú chú...”, chẳng quấy chẳng khóc, bộ dạng vô cùng đáng yêu. Lâm Yến muốn bế, thằng bé mở tròn mắt, chớp chớp liên hồi, nhảy tung tung trong lòng Diệp Sinh, hai cái tay trông như khúc củ sen, hời hả chia ra:

- Thím thím... Bé bé...

Lâm Yến chịu không nổi liền giơ tay ôm lấy thằng nhóc, dỗ dành nó. An An ngồi bên cạnh bực bội gầm gừ:

- Thằng quý nịnh bợ!

- An An... An An... yêu yêu...

Những từ khác Khang Khang đều nói không sôi, chỉ duy có từ An An là nó gọi rất rõ. An An mặc dù miệng nói vậy nhưng rất thích chơi với Khang Khang, mà thằng nhóc Khang Khang cũng thích nhất là An A

An An không chịu nổi bộ dạng đáng yêu của thằng bé, thế là đành chu môi ra hôn lên má thằng nhóc mấy cái, lúc ấy Khang Khang mới chịu thôi, toét miệng cười thích thú.

Thời Tiêu thì càng khời phải nói rồi. Thằng nhóc buồn ngủ, đói, tui thân, khó chịu, làm nũng... nói tóm lại là lúc nào nó cũng chạy đôn chạy đáo khắp nơi đi tìm mẹ. Một khi nó mà đã cáu lên thì chẳng khác gì một con lừa cứng đầu biết gọi:

- Mẹ cơ... mẹ cơ...

Vừa nhìn thấy Thời Tiêu một cái là hai mắt nó ngân ngấn nước, chỉ cần chớp mắt một cái là nước mắt sẽ trào ngay ra, trông đến là tội nghiệp:

- Mẹ bé... bé con...

Chẳng trách mà bà Diệp nhiều lúc tức quá nói:

- Đúng là thằng quỷ con, bình thường chạy ra chơi với bà, thế mà động một tý là bắm dính lấy mẹ!

Thế vẫn chưa là gì, người mà thằng nhóc ghét nhất chính là Diệp Tri, điều này khiến mọi người cười như mếu.

Lúc ở trong bệnh viện, Diệp Tri xấu hổ ngất đi. Lúc tỉnh lại lại bận rộn chăm sóc cho vợ, chẳng nỡ rời đi nửa bước, càng chẳng có tâm tư nào mà nghĩ đến con trai.

Ra viện rồi, lần đầu tiên ôm con trai, anh đã bị thằng nhóc tè cho một bãi. Thời Tiêu lúc ấy cười hả hê, cười cho đã đời. Được lắm, kể từ đây, hai cha con bắt đầu mỗi ăn oán với nhau.

Chỉ cần Diệp Tri ôm nó một cái là thằng nhóc chẳng nể nang gì, cổ sống cổ chết vùng vẫy ra cho bằng được. Diệp Tri lần đầu làm bố, cũng háo hức lắm, muốn hôn con trai một cái mà thằng nhóc cứ si cái mặt ra.

Diệp Tri nổi điên lên phát mấy cái vào mông trắng ngần của thằng nhóc. Chẳng may lại gặp đúng lúc ông Diệp xuống nhà chơi với cháu nội nhìn thấy. Ông Diệp chẳng cần biết đúng sai ra sao, xông đến một bạt tai vào

- Sao anh đánh cháu tôi hả? Nào, sang đây ông bế nào!

Thằng nhóc giả vờ khóc nức vai tiếng, nhe răng gọi ông nội, đôi mắt to đầy ảm ức. Diệp tướng quân tức lắm, chỉ muốn đánh cho Diệp Tri một trận. Kể từ đó, ông Diệp cứ đề phòng Diệp Tri như đề phòng kẻ trộm. Diệp Tri tức lắm nhưng vẫn nhẫn nhịn. Đã vậy nó còn dám tranh Thời Tiêu với anh, chuyện này anh không thể nhẫn nhịn được.

Vật vả chờ đợi Thời Tiêu hết cỡ, Diệp Tri nhìn đến hai mắt như phát hỏa, ngày ngày nhìn thấy thân hình đầy đà của vợ cứ lượn qua lượn lại trước mắt, thèm đến nhỏ dãi mà không “chén” được. Lúc nhìn thấy vợ cho con bú, Diệp Tri chỉ mong có thể thay thế vị trí của con trai.

Vật vả đến lúc thằng nhóc gần một tuổi, khó khăn lắm mới tìm được một tối thiên thời địa lợi nhân hòa, đợi thằng quỷ ngủ say, anh liền ôm hôn, sờ mó Thời Tiêu, vừa mới cời được quần áo ra, người đang hưng hực thì nghe thấy thằng nhóc lãnh kít gọi:

- Mẹ bé...

Thời Tiêu liền đẩy anh ra tức khắc. Diệp Tri thất bại ngồi ủ rũ gục đầu. Thằng nhóc tay bám vào lan can cái nôi, lão đảo đứng lên, mắt mở to nhìn hai người. Thằng nhóc thật biết chơi khăm, nó không chịu ngủ, cứ bắt Thời Tiêu phải ôm nó. Diệp Tri khó chịu lắm, lên không được mà xuống cũng chẳng xong.

Kể từ đó Diệp Tri liền hiểu ra, con trai anh sinh ra là để hủy hoại anh. Kể từ đó về sau, mỗi lần muốn thân mật với vợ là anh bế thốc Thời Tiêu sang phòng khác, xong việc rồi vợ anh lại quay về phòng.

Kể từ khi có thằng nhóc này, Diệp Tri chẳng có một đêm ôm vợ ngủ ngon giấc. Diệp Tri bây giờ vô cùng hối hận, biết sớm thế này anh đã chẳng đòi đẻ nó ra làm gì. Nhưng cho dù thằng nhóc có biết phá quấy đến đâu thì nó vẫn chỉ là một thằng nhóc miệng còn hôi sữa, Diệp Tri có ối chiêu để đối phó với nó. Muốn đấu với bố à, học thêm vài chục năm nữa đi con!

Mặc dù phải đối mặt với bộ dạng lạnh tanh của Thời Tiêu, Diệp Tri vẫn cảm thấy trong lòng sáng khoái cực kì. Trong thời gian đợi đèn đỏ, Diệp Tri một tay cầm vô lăng,

- Vợ à, em quên hôm nay là ngày gì rồi à?

Trong lòng Thời Tiêu chỉ nhớ đến mỗi con trai, vừa nghe Diệp Tri nhắc liền ngẩn ra: “Ngày gì?”

Diệp Tri thờ dãi:

- Vợ à, em không yêu anh à?

Thời Tiêu mặt đỏ bừng, người đàn ông này mặc dù ngang ngược nhưng đôi khi lại cực kì trẻ con, kể từ khi co mở miệng nói em yêu anh, thì lần nào anh cũng muốn nghe, nghe đến không chán, còn cô thì nói đến chán cả miệng rồi.

Nhất là lúc ở trên giường, trong khi đang cao trào, anh cứ bắt cô phải nói đi nói lại câu ấy, nếu không chịu nói kết cục sẽ là...

Đến nỗi mà giờ cứ nghe từ này, Thời Tiêu lại không tự chủ được nghĩ ngay đến chuyện khác. Cô lườm Diệp Tri một cái, không mặt đỏ bừng. Diệp Tri nhìn thấy liền vờn người ra định hôn lên môi cô nhưng xe đằng sau đã bắm còi inh ỏi, cắt ngang hành động của Diệp Tri.

Nói chung không có sự phá quấy của thằng nhóc, mấy ngày nay, vợ đều là của anh, chẳng việc gì phải gấp gáp.

Vừa rẽ vào khúc ngoặt, Thời Tiêu đã quên ngay việc ban nãy, ánh mắt lướt ra bên ngoài, khe khẽ thốt lên:

- Ôi, đẹp quá! Diệp Trì, bên này đẹp quá!

Diệp Trì nói lỏng cả vạt, nhếch môi cười.

- Anh nhìn đi, biển bên đó xanh biếc, gần như nối liền với bầu trời, trong thật đấy! Diệp Trì, cảnh tượng ở đây giống hệt như cảnh ở Tam Á chúng ta từng đi nhì!

Ánh mắt Diệp Trì như dịu xuống:

- Hóa ra em vẫn còn nhớ à, anh tưởng là em đã quên rồi chứ!

Lúc này Thời Tiêu mới ngoảnh đầu lại, cảm giác Diệp Trì hôm nay có gì đó khác thường. Chớp mắt, xe đã rẽ vào một khu nghỉ dưỡng tuyệt đẹp.

Xe tắt máy, Thời Tiêu mới chợt bừng tỉnh, đẩy cửa xe xuống, nhìn quanh:

- Đây là đâu?

Diệp Trì xuống xe, xách hành lý của hai người xuống, ôm lấy cô, hôn lên trán cô và nói:

- Yên tâm, anh không bán em đi đâu, chồng em không nở đâu!

Cầu thang máy đi thẳng lên tầng thượng. Diệp Trì mở cửa rồi nghiêng người. Thời Tiêu bước ra, ngay từ cái nhìn đầu tiên, cô đã thích nơi này rồi.

Không gian rất rộng, cả một tầng được bài trí cực kì ấm cúng, tất cả đồ đạc, ngay cả những lọ hoa pha lê trong từng góc nhỏ cũng đều là những thứ mà Thời Tiêu yêu thích. Có thể thấy từng góc nhỏ nơi đây đã được bài trí rất tỉ mỉ, bài trí theo sở thích của cô. Mà có thể làm được đến như thế này, cả thế giới này e rằng chỉ có một người duy nhất, đó chính là người đàn ông yêu cô tha thiết này. Lại một lần nữa có cảm giác được trân trọng và nâng niu, nó khiến cho Thời Tiêu cảm thấy hạnh phúc tột cùng.

Lấy được một người đàn ông như Diệp Trì đúng là vận may lớn của cô. Cũng may là cô không bỏ lỡ, không bỏ lỡ anh. Cũng may là cô không từ bỏ anh!

Thời Tiêu quay người lại, vòng tay qua cổ anh, rướn người tặng anh một nụ hôn thật ngọt ngào. Khoảnh khắc này đây, chỉ có như vậy mới có thể biểu đạt được nỗi hạnh phúc dạt dào trong lòng cô.

Thấy vợ nhiệt tình, Diệp Trì đúng là mừng như bắt được vàng, vội vàng “nhiệt liệt hưởng ứng”, ôm ghì lấy eo Thời Tiêu, giữ chặt gáy cô, hôn siết lên môi cô, lưỡi đưa vào bên trong, khuấy động mọi cảm xúc, cảm giác như một ngọn lửa đang cháy bùng lên trong lòng...

Quần áo từ từ được cởi ra, tiếng thở trở nên gấp gáp... các động tác của Diệp Trì cùng với nụ hôn của anh từ hoang dại chuyển sang dịu dàng, dịu dàng như sóng xuân tháng tư, nhưng khiến cho Thời Tiêu cảm thấy toàn thân đang bùng cháy. Thứ cảm giác lâng lâng ấy cần phải có sự quần quện, cần phải trào dâng... Bàn tay nhỏ nóng cời áo, thắt lưng Diệp Trì... Diệp Trì khẽ cười, lưỡi dịu dàng, khi cuồng nhiệt, quần chặt lấy cô... U... Thời Tiêu không kiềm chế được, khe khẽ rên rỉ...

Diệp Trì thả môi cô ra, men theo chiếc cổ trắng ngần, hôn siết lên làn da mịn màng ấy, lúc nhẹ, lúc mạnh; lúc nhẹ tựa như những chiếc lông vũ, lúc mạnh tựa như cái gặm nhấm của một con thú nhỏ.

Tiếng rên rỉ đầy kích thích của Thời Tiêu qua tai Diệp Trì bỗng trở thành một thứ âm thanh mê hồn nhất trên đời. Nhưng anh không hề vội vã, anh cần phải khiến cho cô có một ngày khó quên nhất trong đời, cả đời này không thể nào quên được.

Soạt một tiếng, chiếc áo trên người Thời Tiêu bị Diệp Trì nôn nóng xé toạc ra, ném sang một bên, bầu ngực đầy đặn và trắng ngần hiện ra. Mắt Diệp Trì chợt sáng lên. Anh cúi xuống hôn lên đó. Thời Tiêu khẽ rên rỉ, khẽ rướn người đu trên người anh, để mặc cho anh vuốt ve.

Mới vừa cai sữa cho con chưa lâu, giờ bị Diệp Trì mút vào ngực cô, chất dịch lỏng màu trắng liền rịn ra, chảy xuống người cô, trượt xuống theo từng đường cong cơ thể cô. Diệp Trì ghé miệng vào mút như một đứa trẻ.

Thứ âm thanh này khiến cho Thời Tiêu cảm thấy toàn thân mềm nhũn ra, chân đứng không vững, chỉ muốn ngã ra đất. Diệp Trì liền bế thốc cô lên, chỉ trong khoảnh khắc, Thời Tiêu được đặt lên ghế sofa, còn chưa kịp cảm nhận cái lạnh của không khí và sự lâng lâng của cơ thể, váy của cô đã bị Diệp Trì tóc ngược lên rồi.

Nụ hôn ẩm ướt và nóng bỏng của Diệp Trì trượt vào mặt trong đùi cô, Thời Tiêu không khỏi rung mình, muốn ngăn anh lại nhưng cũng muốn để anh tiếp tục. Cảm giác ướt át và quần quýt khiến Thời Tiêu cảm thấy dễ mê.

Nhưng còn chưa kịp hiểu rõ chuyện gì thì cô đã bị đắm vào sự kích thích của các cảm quan, không sao thoát ra được. Cùng với sự nhấp nhô lúc cao lúc thấp của anh, bàn tay nhỏ của cô đưa xuống, chỉ có thể nắm vào mái tóc đang vui trong... thứ âm thanh mê hoặc ấy vang vọng trong không gian, kèm theo tiếng rên rỉ đầy hoan lạc...

Lưỡi của Diệp Tri giống như một con rắn tinh nghịch chuyển động, không ngừng tác quái... Thời Tiêu nắm lấy tc của Diệp Tri, nắm rất chặt, rất chặt... a... ư...

Cả chân và cơ thể cùng lúc cong lên rồi hạ xuống trong khoảnh khắc, Thời Tiêu mở mắt ra, nhìn vào đôi mắt bùng bùng cảm xúc của Diệp Tri:

- Tiêu Tiêu, em nói yêu anh đi, hãy nói yêu anh lần nữa cho anh nghe đi...

Thời Tiêu đưa tay ra sau gáy Diệp Tri, lồng ngực phập phồng bởi hơi thở gấp gấp nhưng vẫn ngoan ngoãn nói

- Em yêu anh, em yêu anh, em yêu anh...

Cùng với từng câu em yêu anh được thốt lên là sự giao hòa, là sự mạnh mẽ, dịu dàng... cho dù là ra hay vào, cho dù là vuốt ve hay cao trào, có tình yêu rồi mọi thứ đều trở nên đẹp đẽ.

- Diệp Tri, hôm nay rốt cuộc là ngày gì thế?

Lúc mệt gần thiếp đi đến nơi, Thời Tiêu đột nhiên nhớ ra chuyện này. Diệp Tri mỉm cười, bế cô lên, nhẹ nhàng ôm trong lòng như ôm một báu vật, đặt vào trong bồn tắm, để cho nước ấm phun lên khắp người cô, chảy vào từng ngóc ngách trong cơ thể. Thời Tiêu cảm thấy vô cùng dễ chịu, mắt sắp không mở ra nổi rồi.

Diệp Tri lấy tay bịt mắt cô lại:

- Ngủ đi, lát nữa anh sẽ nói cho em biết!

Lúc Thời Tiêu tỉnh lại, phát hiện mình vẫn nằm trên ghế sofa, trên người đắp một cái chăn mỏng, bốn bề có hơi tối nhưng vẫn có thể nhìn rõ căn phòng, ánh đèn dịu dàng nơi góc phòng nhẹ tựa xuống khiến căn phòng rộng thênh thang này chìm đắm trong thứ ánh sáng dịu dàng và ấm áp.

Bên tai đột nhiên vang lên tiếng sóng biển, loảng thoảng từ xa đến gần.

Thời Tiêu ngồi dậy, trên người đã được khoác một bộ áo choàng tắm. Cô đi đôi dép bông ở dưới sàn, thắt hờ sợi dây lưng ở eo rồi đẩy cửa đi ra ban công. Thời Tiêu hít một hơi thật sâu, con gió phả vào mặt cô mang theo vị mặn mặn của biển cả. Bầu trời bên ngoài đã tối om. Mặc dù không nhìn rõ lắm nhưng cô có thể cảm nhận được từng đợt sóng ở phía xa. Lúc từ ban công đi vào, Thời Tiêu mới sực nhớ ra, Diệp Tri đâu rồi?

- Diệp Tri, Diệp Tri ơi!

Gọi hai câu liền mà chẳng có động tĩnh gì, Thời Tiêu liền đi vào phòng, tìm quanh phòng một lượt cũng chẳng thấy bóng dáng Diệp Tri đâu. Nhìn thấy cái cầu thang ở giữa phòng, Thời Tiêu ngẫm nghĩ một lát rồi đi lên. Cô đi rất chậm, bởi vì sau cuộc mây mưa cách đó không lâu, chân của cô vẫn đi chưa vững được. Vừa nghĩ đến đây mặt Thời Tiêu đã nóng bừng lên.

Trên tầng cũng có thiết kế mở, nhưng có một gian phòng được tách biệt hẳn ra. Đi quanh bức bình phong được điêu khắc hoa tinh xảo, bên trong tối om, không hề bật đèn.

- Diệp Tri?

- Anh ở đây em ơi!

Cùng với giọng nói của Diệp Tri là tiếng cười dịu dàng của anh. Trước mắt Thời Tiêu chợt sáng bừng lên, như vừa được kéo tấm rèm đen sì ra. Trên đầu cô là một dải ngân hà lấp lánh ánh sao hiện ra, ở giữa căn phòng là một chiếc giường lớn, hai bên giường là những ngọn đèn rủ xuống như những chùm sao sáng.

Còn Diệp Tri, anh đang đứng phía sau đèn nhìn cô, ánh mắt lấp lánh, còn lấp lánh hơn cả những vì sao trên bầu trời.

Bạn đang đọc truyện *Hôn Nhân Đã Qua* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.